

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Tutuşma

JULIANNA BAGGOTT

ekersen onu biçersin. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DE
X

Onları yalanlarından mahrum bırakırsan kendilerini yok ederler.

Willux'un ölümü ve Partridge'in Pürler'in başına geçmesiyle Kubbe'nin dışındaki kül ve dumanın arasında ilk kez umut yeşermeye başlıyor. Dışarısı ve içerisi arasında nihayet eşitlik sağlanacak, Willux'un yalanları açığa çıkacak, bir devrim olacaktı. Ancak gücü elde tutmak, kazanmak kadar kolay değildir ve hatta çoğu zaman güç, temeli yalanlar üstüne atılmış bir inşaattan ibarettir. Partridge'in yeni görevi hayal ettiğinden çok daha karmaşık ve tehlikeli olacak.

Kubbe'nin içinde iktidar mücadelesi sürerken dışarıda Pressia, Bradwell, El Capitan, Helmud ve diğerleri Evveliyat'a dair ipuçlarının peşinden gitmeye devam ediyor ve yaşam mücadelelerini sürdürüyorlar. Ya Kubbe bu savaşlarında onların arkasında olacak ya da Pressia'nın üvey kardeşine olan inancı boşa çıkacak ve Partridge bir Willux olduğunu gösterecek.

Eski müttefikler düşmana dönüşürken dünyanın kaderi şimdi eskisinden de belirsiz. İnsanlık bir kez daha kıyımı ve vahşeti mi seçecek yoksa yıkıntının küllerinden kendine yeni bir dünya mı kuracak?

Pür ve Füzyon'dan sonra Tutuşma ile dünyanın kaderi son kez belirleniyor.

**"Şaşırtıcı ve unutulmaz."
*The New York Times***

TUTUŞMA

Özgün adı: *Burn*

© Julianna Baggott, 2013

Yazan: Julianna Baggott

Çeviri: Deniz Başkaya

Yayına hazırlayan: Olcay Mağden Ünal

Grafik uygulama: Erbil Kargı

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

1. Baskı / İstanbul, 2014

ISBN: 978-605-09-1447-4

Sertifika no: 11940

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şişli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / satis@dogankitap.com.tr

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sit. No:13-14 Yenibosna-İstanbul

Tel: (0212) 515 49 47

Sertifika no: 11965

BAŞLANGIÇ

BRADWELL

Sonunu biliyordu. Neredeyse başlangıcı gördüğü kadar berrak bir şekilde görebiliyordu finali.

“Oradan başla işe,” diye fısıldadı rüzgâra. Kanatları kocamandı. Tüyleri dalgalanıyor, bir kısmı yere sürtüyordu. Anızlı tarlada kayalığa doğru ilerlerken kanatlarını güçlü rüzgâra karşı bedenine yaslaması gerekti. Geriye dönmek, geçmişe bir tünel açıp yeniden çocuk olmak istiyordu.

Kimsele söyleyemediği buydu.

Annesiyle babası öldürüldüğünde uyumuyordu, kendini uyuduğuna inanmaya zorlamıştı.

Adamlar eve zorla girdikten sonra boğuşma sesleriyle uyanmıştı; annesi haykırıyordu, muhtemelen babası ve annesi vurulmadan hemen önceydi. Bradwell eve zorla girebilecek insanlar hakkında uyarılmıştı. Apar topar yataktan fırlayıp altına gizlenmişti.

Yatak örtüsüyle zemin arasında kalan azıcık boşluktan baktığında çizmeler görmüştü. Adamlar yatağının yanında duraklamış, ardından katillerden birinin –Bradwell’in müstakbel katili– çömelip yatak eteğini kaldırmasıyla bir an için adamlarla yüz yüze gelmişti.

Bradwell yerinden kımıldamamış, nefes bile almamıştı. Adamın yüzü uzun ve kemikli, çenesi hafifçe çarpıktı. Mavi gözleri vardı.

Adam nihayet hiç ses etmeden yatak eteğini indirmişti.

Tutuşma

JULIANNA BAGGOTT

DE
X

Yanındaki diğer adama, “Oğlan herhalde yatıya bir başkasına gitmiş,” demişti.

“Odayı kontrol ettin mi?”

“Lanet odayı kontrol ettim, evet.”

Bradwell kulak kesilip ikisinin evden ayrılmasını beklemiş, sonrasında bile uzandığı yerden kımıldamamıştı. Yatağın altından çıkmadan uyur gibi yapmıştı. Rüya görüyormuş gibi. Sonra gözlerini açmıştı ve başkalarına anlattığı hikâye de işte buradan sonrasıydı: Her sabah yaptığı gibi mutfağa gitmişti, kendisini buna inandırmaya çıldırabilirdi. Annesiyle babasının kahvaltıda olmadıklarını görünce onlara seslenmiş ve ancak o andan sonra paniğe kapılmıştı. Nihayet yataklarında hareketsiz duran bedenlerini bulmuştu.

Annesi haykırdığında yanına koşabilirdi, ama o bunu yapmak yerine saklanmıştı. Pressia’ya cinayetler sırasında uyuduğunu söylemiş ve bunun gerçek olduğuna inanmak istemişti. Aslında o gün ölmüş olması gereken günlerin ilkiydi, sonuncusu olmaktansa çok uzaktı. Hâlâ hayatta olması bir tesadüften ibaretti.

Taşları tırmanıp kayalığın ucuna yürüdü. Hava karanlık olsa da ay parlaktı. Kanatlarını açıp kendini rüzgâra bıraktı. Bir an için rüzgârın yavaşlayacağını ve öne düşüp uçacağını sandı.

Ancak kanatları onu havada tutacak kadar güçlü değildi.

Uçmak. Son bu değildi.

Sonda kül ve toz vardı.

Annesiyle babası gibi onun da bir şehit olması gerekiyordu.

Kardeşleri El Capitan ve Helmud’la birlikte geçirdiği günler aslında sadece ödünç alınmıştı. Kimseye âşık olmaması, kimsenin kendisini sevmesine izin vermemesi gerekiyordu, ah Pressia! Onu düşündüğünde yüreği göğsünden fırlayacak gibi oluyordu. Ormanın buz gibi zemininde onun yanında ölebilirdi. Kanları birbirine karışan kardeşlerinin yanında da ölebilirdi. Ancak sonu bunlardan hiçbiri değildi.

Sonunu burada, kayalığın üstünde görüyordu: Memleketinin toprağında, küller ve tozlar arasında, göğsü yarılmış uzanıyordu. Gerçek; uzun, beyaz, kanıyla lekelenmiş bir kurdele gibi açılıp bedeninden uzanıyordu.

Nasıl olacaktı? Ne zaman?

TUTUŞMA

Tek bildiği sonun çok uzak olmadığıydı.

Rüzgâr kanatlarının arasından geçerken sona doğru çekildiğini hissetti, yoksa sonu onunla buluşmak için acele mi ediyordu? Bu kez gizlenmeyecekti. Bu kez işittiği haykırışa doğru koşacaktı.

PRESSIA

ANAHTAR

Pressia'nın odasının kapısı kilitliydi. Bakıcılar ellerindeki anahtarlıkları şingırdatarak gelip gidiyorlardı. Orada kaç oda vardı ki? Bradwell neredeydi? Ya Helmud ve El Capitan? Eşyaları, şişeyle formül neredeydi?

Bakıcılar sorularını asla yanıtlamıyor, ona bir an önce iyileşmesini tembihliyorlardı. “Hasta değilim.” Ona dinlenmesini söylüyorlardı. “Uyuyamıyorum.” Başlarını sallayıp gülümsüyor ve odasının duvarlarına bağlı her bir alarmı tek tek işaret ediyorlardı. “Acil bir durumda bunlara bas.” Bakıcılar üzerlerinde yine acil durum düğmeleri olan kolyeler takıyorlardı. Ancak Pressia ne tür bir acil duruma karşı hazırlıklı olması gerektiğini bilmiyordu. Sorduğunda ise bakıcılar sadece, “Her ihtimale karşı...” yanıtını veriyorlardı.

“Ne tür ihtimallere?”

Yanıt vermiyorlardı.

Her gün bir öncekinin aynısıydı. Öyle çok gün geçmişti ki sayısını şaşırmıştı, haftalar geçmişti, bir ay olmuş muydu acaba?

Bakıcıların hepsi kadın, hepsi de altın rengiydi, neredeyse parıldıyorlardı. Sebep alev ışığı mıydı? Yoksa çoğunun hamile olması mı? Hamile kadınların yüzüne renk gelmez miydi? Yoksa bir tür nur muydu bu? Kadınların çoğunun karınları şişti. Kocaman.

Ancak altın rengi olan sadece bakıcılar değildi. Dışandaki tarlada olan çocuklar da öyleydiler. Günün farklı saatlerinde oyun oynasınlar diye dışarı gönderiliyorlardı. Sopaları, topları ve soğuk zemine gömülü, direklere tutturulmuş ağları vardı. Hepsi de altın rengiydi, hafif metalik bir şeye batırılmış gibi. Ayrıca görünürde ne kaynaşmaya dair yaraları ne de izleri vardı. Tenlerinde kusur yoktu. Ceketlerinin önünde alarmlar sallanıyordu.

Bakıcılar Pressia'ya tepsilerde yiyecekler getiriyorlardı: Sıcak çorbalar, yulaf lapası, soğuk süt –içinde bir kül zerresi bile olmayan beyaz, bembeyaz süt– dolu uzun şişeler. Kül yiyiciler dört bir yandaydı. Kaşıkların üzerinde, metal küvetin kenarında, pencere camlarının hem iç hem de dış tarafında geziniyorlardı. Hafifçe renk değiştiren ve böcek sırtlı kül yiyiciler anlaşılan gece gündüz çalışıyorlardı ve soğuğa karşı dirençliydi.

Bakıcılardan biri Pressia'ya kül yiyicilerin narin kollarıyla küçük ağızlarına kül götürmek, kendi deyişiyle *etrafı tertemiz yapmak* için üretildiklerini söylemişti.

Kül yiyiciler pencerenin dışındaki göğün gri değil de mavi olmasının nedeniydiler.

Yatak örtülerinin, yastık kılıflarının, hatta yorgandan fişkıran küçük kaz tüylerinin bile çoğu zaman bembeyaz olmasının nedeni onlardı. Pressia daha önce hiç böylesi temizliğe şahit olduğunu anımsamıyordu.

Odasındaki her şey temiz tutuluyor, yatak örtüleri her gün değiştiriliyordu. Yandaki banyodaki sabun kalıbı hep yenileniyordu. Hatta bazen saç fırçasına takılan saçları bile biri çekip çıkarıyor, fırça her sabah tertemiz duruyordu.

Pressia parmağını pencerede gezdirdi ve sonra dışarı baktı. Sırtını rüzgâra yaslamış gibi eğik duran kadim taş kuleyi ve tuhaf, hantal –inek iriliğinde, ama kalın, lastiği andıran postları ve bazılarında uzun savunma dişleri olan– hayvanların sisli yokuştan aşağı indiklerini görebiliyordu. Sürünün ötesinde yeşil bitkilerle kaplı bir tümseğe bağlanmış, sarmaşıkların yuttuğu hava taşıtı duruyordu.

Geri dönebilecekler miydi? Yuvalarına. Yuvaları olmuş muydu ki hiç? Artık, yaşanan onca olayın ve tüm yaptıklarının ardından yuvası diyeceği bir yeri hak ediyor muydu? Bradwell ve onun devasa kanatları, Bradwell'e olanların suçlusu Pressia'ydı. Her şeyin eskisine dönmelerini istiyordu. Ancak artık geri dönüş yoktu.

Tertemiz bir sayfa açmak.

Ancak sayfa temizlenemiyorsa ne yapmalıydı insan?

Hava taşıtında çalışan var mıydı? Bradwell, El Capitan ve Helmud seyahat edebilecek kadar güç toplamışlar mıydı? Bradwell, Pressia'ya affedecek miydi?

“Bu tam bir vakit kaybı!” Daha evvel de birkaç kez sabrı taşmış, bakıcılara bağırmıştı. “Eve dönmemiz gerek! İnsanların bize ihtiyaçları var!”

Bakıcılar gülümsüyor, başlarını sallayıp duvarlardaki alarmlara işaret ediyorlardı.

Geceleyin odası karardığında alarmlar kırmızı ışık yayıyor ve kulağına ulumalar geliyordu. Her gece işitiyordu ulumaları. Kurtlar, tilkiler ya da çakallardan mı geliyordu bu sesler? O topraklarda ne tür uluyan köpekler vardı acaba? Bazen köpeklerin iyice, kendisini yiyecek kadar yakınına gelmelerini istiyordu. Belki de istediği paramparça edilip yok olmaktı.

Ve içinde hep aynı hisler uyanıyordu. Paramparça olmak, yiyip yutulmak isteği suçluluğundandı. Bradwell. Odası sabah ışıqla dolarken aklında o vardı. Serumunu onun sırtındaki kuşlara zerk etmişti. O kanatlar hızla, fişkırırcasına çıkarken ve göğüs kafesiyle omuzları genişlerken Bradwell, “Bana ne yaptın?” demişti. Artık Pressia ona hainlik ettiğini biliyordu. Bradwell şişenin içindeki şeyle –günün birinde hayatta kalanları yara izlerinden ve kaynaşmalarından arındırabilecek olan ilaçla– kurtarılmak istememişti. Kendi deyişiyle *pür olarak ölmek* istiyordu. Ancak Pressia onun ölmesine izin veremezdi.

Yalnız, hâlâ dalgın halde yatağında uzanırken Bradwell'le taştan alt geçidin sert zemininde yaşadıklarının, Bradwell'in yüzünü sert ve sıcak ellerinin arasına aldığı o anın, kendisine neler hissettirdiğini anım-

sadı. Sanki hayatında ilk kez kendini bedenindeki her hücreye dek öylesine capcanlı hissetmişti. Oysa şimdi içinde bir şeylerin öldüğünü hissediyordu. İçinde bir boşluk vardı. Bradwell ondan nefret ediyordu. Pressia da kendinden. Bu ikisinin hangisinin daha beter olduğundan emin değildi. Bradwell'in güvenini geri kazanmak için yapmayacağı şey yoktu, ama verdiği zararın telafisinin olmadığını da biliyordu.

Bradwell'in kaynaşmalarının tersine çevrilebileceği, yara izlerinin silinebileceği fikrinden neden hazzetmediğini anlıyordu. Felsefi açıdan bakıldığında geçmiş, Kubbe'nin günahlarını tersine çevirmek ya da silmek istemiyordu. Ancak Pressia'nın anlamadığı Bradwell'in neden derinlerde bir yerde azıcık da olsa yeniden bütünlenmek arzusu duymadığıydı.

Pressia bileğinin iç kısmındaki yara izine, sinir uçlarının oyuncak bebeğin sentetik başıyla kaynaştığı yerdeki ince, kabarık çizgiye, dokundu. On üç yaşındayken bebek başını kesip çıkarmaya çalışmıştı. Bıçağın teninde bıraktığı hissi anımsıyordu. Keskin ucu derisine batmıştı. Bu kontrolün kendinde olduğu bir durumdu, *başına gelen* bir şey değil. Kontrolün kendinde olmasını ne de istemişti. Güdük bir kolun daha iyi olacağını mı düşünmüştü? Hepsinden öte o an düşünüyor muydu ki? Pek sayılmazdı. Sadece bebek başından kurtulmak istemişti.

Bunu hâlâ da istiyordu. Şişe ve formül onu bu olasılığa bir adım daha yaklaştırsa da Bartrand Kelly, ortaya çıkarmak için hayatlarını tehlikeye attıkları bu şeylere el koymuştu. Bunları yeniden bilim insanlarının hâlâ laboratuvarlarında çalıştıkları Kubbe'ye ulaştırmasının sadece kendisine faydası olmazdı. Hayır. Sağ kalanların hepsinin yeniden bir bütün oldukları bir geleceği de sağlayabilirdi bu.

Bebek kafasının içinde kalan eklem yerlerini ovuşturdu ve parmak uçlarını kolunda gezdirdi. Bütün olmak istiyordu. Onca yılın ardından kim istemezdi ki bunu?

Kapı kilidinde bir anahtarın tıkırtısını işitti. Tokmak döndü. Aydınlik bir sabahtı.

Pressia yattığı yerde doğrulup yatağının kenarına geçti ve beklemeye başladı.

Fedelma ismini bildiği tek bakıcıydı. Diğer bakıcılar onun emrindeydi ve saçlarını iki boynuz gibi topluyordu. Daha yetkiliydi ve belki de bu yüzden daha çok konuşmasına izin veriliyordu. Pressia onu görünce rahatladı.

Fedelma da hamileydi. Karnı hareketlerini güçleştiren gergin bir davul gibiydi ve o kadar genç de değildi. Şakaklarındaki saçlar kırlaşmıştı. Gülümsediğinde gözlerini çevreleyen deri hafifçe kırıyordu. Fedelma tek eliyle ağır kapıyı ardına kadar açarken diğer elinde teneke bir tepsi tutuyordu. “Uyuyabildin mi?” diye sordu.

“Azıcık,” dedi Pressia, sonra hemen asıl konuya geçti. “Bartrand Kelly’yi görmek istiyorum.” Hepsini bir arabaya doldurup içeri aldıkları o ilk günden beri onu görmemişti. O güne dair tek anımsadığı gürültü, dikenler, kan ve kanatların iç içe geçtiği bir bulanıklıktı. “Onda bana ait bazı eşyalar var.”

“Sözünün eridir,” dedi Fedelma ve tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. “Zamanı gelince sana her şeyi anlatır.”

Her şeyi. Pressia’nın annesi ve babasına dair her şeyi mi? Geçmişe dair her şeyi mi? Bartrand Kelly, Yediler’in bir üyesiydi. Gençliğinde Pressia’nın anne ve babasıyla arkadaştı ve onlar hakkında Pressia’dan çok daha fazlasını biliyordu. Pressia babasını burada bulmayı nasıl olup da ümit ettiğine artık inanamıyordu. Hiç tanımasa da özlüyordu onu.

“Ya hava taşıtı? Onu orada sarmaşıklarla kaplı halde mi bırakacak?”

“Sarmaşıklar şimdilik gizleme vazifesi görüyor, hava taşıtını yağmacılardan ve hırsız çetelerinden koruyorlar. Sarmaşıkların etçil olacak şekilde yetiştirilmelerinin nedeni bu. Koruma sağlamak.”

Etçil olacak şekilde yetiştirilmek mi? diye düşündü Pressia. Bir yerlerde laboratuvarlar ve üretim merkezleri vardı...

Fedelma uzanıp Pressia’nın bileğini –bebek başının olmadığı diğer bileği– tuttu. Etkilenmiyor gibi görünmeye çalışsa da Fedelma bebek başından ürküyor, Pressia’nın bileğine kaynamış baş onu rahatsız ediyordu.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Pressia.

Fedelma, Pressia’nın süveterinin yenini çekip kolunu ortaya çıkarırdı. “Görüyor musun? Tenin az da olsa altın rengine dönmeye başla-

miş,” dedi. “Sana verilen yiyeceklerde sarmaşıkları kaçırın bir kimyasal var, teninden bir koku yayıyor.”

Bakınca Pressia da rengi fark etti. Çok hafif bir ton farkı oluşmuştu. Yenini geri çekti. “Zehirlenmek insanların hoşuna gitmez,” dedi.

“Asıl dikenli sarmaşıklar tarafından boğularak öldürülmek insanların hoşuna gitmez.” İşte bu doğrudu. Pressia sarmaşıkların Bradwell, El Capitan ve Helmud’u nasıl az kalsın öldüreceğine şahit olmuştu. “Ye,” dedi Fedelma tepsiyi Pressia’ya doğru iterek.

“Neden kimse bana şu alarmların sebebini açıklamıyor? Neden korkuyorsunuz?”

Fedelma üşümüş gibi kollarını ovuşturdu. “Bundan bahsetmeyiz.” Pencerenin başına gitti.

“Ulumaları işittim.”

“Vahşi köpekler bize ait. Bizi güvende tutuyorlar.”

“Neden benimle konuşmuyorsun? Gerçeği anlatsan ne olur?”

“Daha önce buraya hiç yabancı gelmemişti. Onlara nasıl davranacağımızı bilmiyoruz ve bu yüzden onları bizden farklı, belki de birer tehdit olarak görüyoruz.”

“Sana bir tehdit gibi mi görünüyorum?”

Fedelma yanıt vermedi. “İçinizden biri arazide yürümeye başladı. Bunun için nasıl izin aldı bilemiyorum. Buraya vardığınızda en kötü durumda olanınız oydu. Belki de izin almamasına rağmen ortalıkta geziyor. Bu onu dışarıda ikinci görüşüm oldu.”

Pressia ayaklanıp alelacele pencerenin başına yürüdü. “Bradwell mi?”

Fedelma başını salladı. “Hâlâ ayakta durmakta güçlük çekiyor, şeyden beri...”

Evcilleştirilmiş hayvanlar başka bir yerde güdülse de çocuklar oradaydı, ellerinde toplar ve sopalarla koşuşturuyorlardı. Oyuncakların çoğu yeni görünüyordu, şapkalar ve atkılar gibi. Noel’in üzerinden çok da zaman geçmemişti. Bunlar çocuklara hediye mi edilmişti? Bağırıyor, ıslık çalıyorlardı. İçlerinden birkaçı küçük bir grup oluşturmuş şarkı söylüyor, uyumlu el hareketleri yapıyorlardı.

Kırmızı süveterli bir kız, çocuklardan oluşan grupların yanlarında dolaşıyordu. Göğsüne bir oyuncak bebek yaslamıştı. Pressia kendini onun yaşında kendi oyuncak bebeğiyle –sonsuz dek eline kaynayan bebekle– hayal etti. Bir zamanlar onun bebeği de yeniydi, gözleri parlıyor ve açılıp kapanıyordu. Yeni olmak. Yeni *hissetmek*. Bunu hayal bile edemiyordu...

Bir başka kız, bebekli kızın yanına gitti, kız diğerinin ikiziydi. İkisi kol kola girip yürümeye devam ettiler.

Çok sayıda çocuk, çok az yetişkin vardı. Nüfuslarını artırıyorlardı. Bunu yapmak zorundaydılar. Bradwell neredeydi? Pressia, “Onu bu sıralar görüyor musun?” diye sordu.

“Hayır,” dedi Fedelma. “Ancak buralarda bir yerlerdedir.”

“Benim de dışarı çıkmam gerek,” dedi Pressia.

Fedelma başını iki yana salladı. “Yemek yemen gerek. Uyuman gerek. Güçleneceksen ihtiyacın olan...”

“Onu görmem lazım, kendi gözlerimle.” Pressia Fedelma’nın içeri girerken kilitlemeyi unuttuğu kapıya gitti.

“Hayır!” dedi Fedelma. “Pressia! Yapma!”

Ancak Pressia çoktan kapıdan geçmişti ve koridor boyunca koşmaya başlamıştı bile. Bir merdiven buldu ve hızla aşağı inmeye koyuldu. Fedelma’nın arkasından bağırdığını işitiyordu. “Pressia! Yapma!”

Hamileyken koşmaması gerekmez miydi? Hem kaç yaşındaydı acaba?

Pressia dışarıya açılan ağır kapıyı buldu.

Dışarıda insanın iliklerine işleyen, nemli bir hava vardı. Pressia hepsi de altın rengindeki çocukların oyun sahasında hızla yürümeye başladı.

Gruplardan biri içlerinden bazılarının gevşek bir çember kurduğu, diğerlerinin de o çemberin içinde dönüp durdukları bir oyun oynuyorlardı.

Bak hadi sana bakan aynaya.

Kendine bir eş ara.

Bul kendini! Bul kendini!
Sakın sona kalma!

Halkanın içinde yüksek sesle şarkıyı söylerken dönmekten başları dönen çocuklar diğerlerini kovalamaya, çimlerin üzerinde sağa sola koşmaya başladılar.

Ancak oyun oynamayan diğer çocuklar durup gözlerini Pressia'ya diktiler. Pressia onların arasına girdiğinde bir çift ikiz daha gördü. Sonra o ikisine benzeyen üçüncü bir çocuğu. Daha önce hiç üçüz görmemişti. Ancak gözlerini ona dikmek istemiyordu, kendisine dik dik bakılmasından hiç hoşlanmazdı çünkü.

Simsiyah saçlı bir oğlan, "Bak!" diye bağırdı ve Pressia'nın kolunun ucundaki bebek başına işaret etti. Pressia onu gizlemek istemedi.

Fedelma, Pressia'nın gerisinden nefes nefese, "Sessiz ol evlat! Sen oyununa bak!" diye bağırdı.

Pressia taş kuleye yöneldi, çevreyi daha iyi gözleyecek bir noktaya gitmesi gerekiyordu. Bu çocuklar ona Kubbe'de hayatın nasıl olabileceğini anımsattı. Solunabilir bir hava; şekil bozukluklarının, yaraların ve kaynaşmaların olmadığı bir ortam. Acaba üvey kardeşi Partridge nerelerdeydi? Teslim olup Kubbe'ye dönmüştü. Acaba babasının hükümranlılığına son vermesi için kendisine destek verecek kişileri bulabilmiş miydi? Dışarıda çekilen acıları unutacak mıydı? Doğru olanı yapacak mıydı? Ya oraya hapsedilen, kıymetli zamanını heba eden Pressia'nın kendisi doğru olanı yapıyor muydu? Peki, Bartrand Kelly sözüne sadık kalacak mıydı?

Fedelma, Pressia'nın arkasından, "Dışarı çıkmamalısın!" diye bağırdı. "İyileşmen için verilen kesin emirler var! Bartrand Kelly bu olanları duyarsa hiç iyi olmaz. Dinliyor musun, ha?"

Pressia kuleye giden yolun geri kalanını koşarak geçti, ciğerleri soğuktan acıyordu. Sağlam eliyle tırabzana yapışarak dar, helezoni merdiveni çiftler çiftler tırmandı. Bebek başını, sanki küt küt atan kalbinin sesini işitebiliyorcasına, göğsüne dayadı.

Yuvarlak kulenin sivri uçlu bir çatısı vardı. Küçük pencereler çer-

çevelerden ibaretti, camları yoktu. Rüzgâr içeri doluyordu. Soğuk ve yıpranmış taşlar yer yer yosun tutmuştu. Pencerelerden birinin başında durup dışarıya baktı, sislerin arasında hava taşıtını bir başka açıdan gördü. Sarmaşıklar hışırdarken hava taşıtı hafifçe hareket etti. Sarmaşıklar çok derinlere ulaştığından gemi onların etkisiyle titriyor muydu yoksa? Ya böcekler onu ele geçirdiyse?

Oradan kurtulabilecekler miydi? Hava taşıtı olmadan bu imkânsızdı.

Pressia hızla bir sonraki pencere çerçevesine gitti. İsmi bilmediği birkaç hayvan taşlı bir çıkıntının yakımlarında burunlarıyla çimleri yokluyordu.

Fedelma'nın çizmelerinin merdiven basamaklarını dövdüğünü işitti. Arkasına döndüğünde derin derin soluyan Fedelma karşısındaydı.

"Senin durumundayken peşimden koşmaman gerekmez mi?" dedi Pressia.

Fedelma ona, "Ya senin durumunda koşmaman gerekmez mi?" diye karşılık verdi. İkisi de ana binadan üzerlerinde ceketleri olmadan ayrılmıştı. Fedelma kollarını göğsüne, karnının üzerine doladı. Başının üzerindeki iki sivri topuzdan kurtulan ince saçları rüzgârda savruluyordu.

Pressia, "Neden hasta olduğumu düşünüyorsunuz?" diye sordu. "Bradwell, El Capitan ve Helmud, ölümün kıyısından onlar döndü. Ben değil."

"Onların rahatsızlığı diken batmasından kaynaklanıyor, ama senin durumun bazı açılardan daha ciddi. Kalbinden hastasın sen."

Pressia afalladı. "Neden bahsettiğini anlamıyorum." Ancak anlıyordu. İçindeki acı göğsüne oturan ağır bir taş gibiydi. Suçluluk, yitirmişlik hissi, ihanet. Bir sonraki dar pencere çerçevesine gidip dışarı baktı. Sadece göğü, toprağı ve uzaktaki ağaçları gördü. Bir kül yiyici sıkıca birbirine geçmiş taşların arasında geziniyordu. Pressia yaratığı parmağının ucuyla dürttü.

"İçin iyileşmeli," dedi Fedelma. "Bu da zaman alır."

Pressia'nın gözleri yaşardı. Üzerindeki ağırlık ona öyle fazla geliyordu ki nefes almakta zorlanıyordu. Ciğerlerine baskı yapıyor, göğsünün içinde keskin ağrılara neden oluyordu.

“Kelly bugün seni görmek istiyor. Hepinizi.”

“Neden bunu bana daha önce söylemedin?”

“Söylememem gerekiyordu.” İç çekti. “Sana yardım edecek, ama karşılığında bir isteği olacak.”

“Neymiş?”

Fedelma başını bir pencereye yasladı. Bir süre sessizlik oldu, sahada oynayan çocukların ve rüzgârın sesi hariç. “Aradığın işte orada,” dedi Fedelma, ardından pencereden birkaç adım geri kaçtı. “Bir bak.”

Pressia hızla hareketlendi.

Bradwell uzun otların içinde yokuş aşağı yürüyordu. Sirtında üç çift, devasa kanat vardı, ayak bileklerine kadar iniyorlardı ve uçları arkasında yere sürtünüyordu. Kanatların ağırlığına alışkın değildi ve yönü aniden, sertçe değişen rüzgâr yürüyüşünü güçleştiriyordu. Kanatlar dengesini bozmuş, onu hantal ve çekingence hareket etmeye itmişti, hani neredeyse yürümeye yeni yeni alışan bir tay gibiydi.

Ona her zaman sadık olan Fignan peşinden gidiyor, kara kutudan bedeni, altındaki çimleri düzleştiren tekerlerine bağlı cılız bacaklarının üzerinde salınıyordu.

Pressia’nın aklına titreyen elinde tuttuğu şırıngadaki sıvıyı nasıl Bradwell’in sırtına yapışık üç küçük kuşa zerk ettiği geldi. Bradwell istediği gibi ölmek istiyordu. Pressia onu bundan mahrum etmişti. Yine de Bradwell hayattaydı işte. Pressia’nın kalbi küt küt atıyordu. Onu kurtardı diye özür dileyecek değildi. Yapamazdı bunu.

Ve Bradwell yaptığından dolayı onu asla affetmeyecekti.

Bradwell bir an için durdu, acaba Pressia’nın kendisini izlediğini hissetmiş miydi? Ancak kıza doğru dönmedi. Göge, tepesinde dönen kuşlara baktı. Kan kaybından dolayı rengi hâlâ soluktu, ama çenesi güçlü, gözleri çelik gibiydi. Derin bir nefes almasıyla göğsü genişledi. Kuşların süzülüşünü izlerken kanatlarından biri belli belirsiz seğirdi.

Dön, dön de bana bak, diye geçirdi içinden Pressia. *Buradayım.*

Ancak o yeniden kamburunu çıkarıp rüzgâra doğru ilerlemeye devam etti.

PARTRIDGE

KEDER

Bazen ağzına kadar geliyordu. *Onu öldürdüm.* Bazen olanları birine anlatacakmış gibi ağzını bile açıyordu. *Babamı öldürdüm. Sevdığınız lideri, Willux'u, kurtarıcınızı öldürdüm ben.* Fakat sonra sesi çıkmıyordu.

Bunu kimseye söyleyememişti, tabii Lyda hariç. Ona itirafta bulunduktan sonra bir süre yüreği hafiflese de bu durum fazla uzun sürmemişti. Lyda'yla birkaç günde bir görüşüyordu ve yaklaşık bir ay önce Noel gecesini onunla geçirmişti. Noel sabahı uyandıklarında Lyda'nın Partridge'in onun için Üst İkinci'de ayarladığı hoş dairesinde birbirlerine hediyeler vermişlerdi. Babasının yerine geçince Partridge'in ilk işi bu daireyi tutmak olmuştu. Lyda'yı tıp merkezinden çıkarmıştı ve artık Lyda'nın yanında onun –ve içinde gelişen bebeğin– bakımını üstlenen insanlar vardı. *İkisinin bebeği.*

Partridge bir sırrın insanın kafasının içinde ne de gürültülü çınlayabildiğine şaşıyordu. *Onu ben öldürdüm.* Ancak bu bir sır değildi. Ne de olsa kendisi biliyordu. Cinayet işlemişti. Babasını katletmişti.

Partridge yas tutanların sıralanmaya başladığı ana holün yanındaki girişte oturuyordu. İnsanlar kendilerini tutsalar da kederlerini seslice sergilemeleri yakındı. Onca insan içeri dolduğunda içerisi hem gürültülü hem de tıklım tıklım olacak ve Partridge babasına çarpık bir sevgi duyan bu insanların taziyelerini kabul etmek zorunda kalacaktı.

Partridge, Foresteed'in odaya girdiğini gördüğünde şaşırmadı. Bir süredir Kubbe'deki liderliğin yüzü o olmuştu ve birçok törene katılıyordu. Partridge'in babası çürümeye başladığından beri Foresteed'i göstermelik bir yönetici olarak kullanmıştı ve şüphesiz Foresteed de Willux'un ölümünün ardından onun yerine geçmeyi umuyordu. Doğal olarak Partridge'den hazzetmiyordu.

Foresteed yalnız değildi. İki yanında kendisi için çalışan Purdy ve Hoppes vardı. Üçü Partridge'le merhabalaşıp maun masada karşısına oturdular. Partridge üzerine cenaze merasimlerinde giydiği siyah takımlardan birini giymişti. Artık bunun gibi yedi takım elbisesi vardı, haftanın her günü için ayrı bir tane.

Foresteed, "Bir dakika konuşabiliriz diye düşünmüştüm," dedi.

"Eh, daha kaç anma töreni yapılacağını öğrenmek isterim," diye karşılık verdi Partridge. Sanki babasının küllerinin saklandığı vazoyla bir tura çıkmıştı, bir matem turuna. İşin en kötü kısmı ise methiyeleri dinlemek zorunda kalmaktı. Konuşmacılardan bazıları babasının onları hilkat garibelerinden, insanlıktan çıkmış o iğrenç, ruhsuz yaratıklardan nasıl kurtardığından bahsediyorlardı. Partridge her defasında kendini onların bu düşüncelerini değiştirebileceğine inandırmaya çalışmak zorunda kamıştı, zamanı gelince tabii. Lyda'ya, "Bir kez Pressia gibi bir hilkat garibesiyse karşılaştıklarında her şey değişecek," demişti. Ancak tüm bu düşünceler onu huzursuz ediyor, endişelendiriyordu.

Foresteed başını yana eğip, "Bu kadarını kaldıramıyor musun? Yani bu tapınma karşısında kendi matemle başa çıkmakta zorlanıyor musun? Bunun üstesinden gelebileceğinden emin misin?" diye sordu.

Foresteed çeşitli anlamlara çekilebilecek sözler söylemekte usta bir hatipti. Partridge bu konuda onun hakkını vermeliydi. *Kendi matem* konusundaki yorumu iğnelemek için miydi? Partridge'in yeterince yas tutmadığını mı ima ediyordu? Partridge'in babasını öldürdüğünden mi şüpheleniyordu? Yoksa yalnızca Partridge'in zayıf olduğunu söylemeye mi çalışıyordu? "Sadece beni bekleyen işlere koyulmak istiyorum," dedi Partridge, "babamın yapmamı istediği işlere." Partridge yaşaran gözlerini kısa bir an gizlemek için çenesini göğsüne yaslayıp

alnını kaşıdı. İşin aslı, evet, babasını öldürmüştü ve bunun için pişmanlık duymasa da onu özliyordu. Meselenin hastalıklı yanı işte buydu. Babasını seviyordu. Her ne olursa olsun bir oğlun babasını sevme hakkı vardı, değil mi? Partridge böyle aniden duygusallaşıp, suçluluk, suçunun ortaya çıkmasından duyduğu korku ve hüznün üzerine çökmesinden nefret ediyordu.

Purdy avuç içi cihazındaki ajandayı gözden geçiriyordu.

“İnsanların hâlâ resmi bir yas ilanına ihtiyaçları var.”

“Ya özel yasa ne dersin?” dedi Partridge. “Kültürel açıdan bakıldığında sanırım bizler duygularımızı bastırmada oldukça başarılıyız.”

Forested, “Baban bir süre resmi yas tutulmasını istemişti,” dedi. Bazen Partridge Forested’in babasından nefret ettiğini düşünürdü. Forested hep ikinci adam olduğundan mutlaka babasının gücünü kısıkanıyor olmalıydı.

“Ancak bu tören farklı,” dedi Purdy.

“Ne açıdan?”

“Son raporumda bundan bahsettim,” dedi Forested. Partridge’e durmadan bürokratik politikaya dair son gelişmeleri içeren ve anlamsız laflarla dolu (“İşbu belgede adı geçen kişinin mezkûr meselelerde taahhüt ettiği vazifeleri üstlenmek üzere...”) raporlar veriyordu. Partridge bunları okumaya tahammül edemiyordu.

“Ha, tabii ya,” dedi Partridge. “O kısmı kaçırmış olmalıyım. Biri bana açıklama yapabilir mi?”

Purdy, Hoppes ve Forested’e baktı. Kubbe’de yaşayan diğer insanlara göre Forested fazla bronz tenli kaçıyordu. Dişleri cilalanmış gibi parlak, saçları saç spreyi kullanmış gibi kaskatıydı. “Bu kez protokolün tamamını ve sosyetenin ileri gelenlerini davet edeceğiz,” dedi Forested. “Tören halka kapalı olacak. Ancak yayın yapacağız. Canlı. Bu seferki törenin önemini hissettirmek istiyoruz. Yeni döneme geçişte bu tören halkın yarının liderini gerçek anlamda tanımasına vesile olacak.”

Partridge arkasına yaslanıp iç çekti. Davete katılacak olanlar hep tanıdığı kişilerdi: siyasi davetlerde, partilerde, büyüdüğü apartmanda gördüğü insanlar, akademiden arkadaşlarının anne ve babaları... Baş-

nı iki yana salladı. “Bu kez Iralene’le yan yana oturmak istemiyorum. Beni yanlış anlamayın. Iralene’den hoşlanıyorum. Ona saygı duyuyorum. Ancak ikimizin evlenmeyeceği fikrine alışmaları gerek. Bizi ne kadar çok yan yana görürlerse Lyda’yla birlikte olduğumu açıklamak o denli güçleşir.” Noel akşamı Partridge ve Lyda birazcık öpüşmüşlerdi. Partridge elini Lyda’nın içinde bebeklerinin büyümeye başladığı karnına koymuştu. “Baba olacağım. Lyda’yla evleneceğiz. Bu fikri yaymalıyız ve babamın yalanlarını telafi etmeliyiz.”

Hoppes’un başını iki yana sallamasıyla yağlı gerdanı iki yana oynadı. Partridge’in imajını koruma işini o üstlenmişti. “Bu işi yoluna koyacak bir öykü üzerinde çalışıyoruz. Bir planımız var. Ancak henüz bunun için erken. Personelim canla başla çalışıyor. Güven bana.”

“Ya gerçek?” Partridge aniden sıcakladığını hissetti. Babası işleri hep yalanlarla yürütürdü. İnsanlar geceleri uyuyabilsin diye peri masalları, Pürler ve hilkat garibeleriyle ikiye bölünmüş bir dünyaya dair masallar, anlatırdı. “Bir kere de lanet gerçeği söylesek nasıl olur?”

Forested yumruklarını masanın üzerine yaslayıp ayağa kalktı ve Partridge’e doğru eğildi. “Gerçek senin bir kızı hamile bırakman, ancak bir başkasıyla nişanlı olman. Nikâhsız eşin sessiz olması için ideal bir yere yerleştirildi. Armut dibine düşermiş.”

“Ben babama hiç benzemem.” Partridge gözlerini Forested’e dikip geri adım atmasını beklese de beriki bunu yapmadı. Partridge’e kendisine yumruk atması için yalvarırmış gibi baktı.

Purdy sessizliği bozdu. Başının arkasını kaşıyıp, “Iralene gibi bir kızı neden beğenmediğini anlamıyorum. O sanki senin için yaratılmış gibi.”

“Mesele de bu ya,” dedi Partridge.

“Eh, iyi bir eş adayı,” dedi Purdy. “Bazen birilerinin sana ayna tutması gerekir. Haklı değil miyim arkadaşlar?”

Hoppes, “Evet, tabii,” dedi.

Forested başını salladı.

Partridge göğsünün sıkıştığını hissetti. “Lyda’ya âşığım. Çevre baskısıyla ona olan aşkımdan caymayacağım, tamam mı? Bu yüzden neden lanet olası fikirlerinizi kendinize saklamıyorsunuz?”

Purdy ellerini havaya kaldırdı. “Bu meseleyi halledeceğiz. Mutlaka yoluna girecek!”

Partridge en çok da bundan, yalanları örten neşeli gülümsemelerden, nefret ediyordu. Daha fazla katlanamayacaktı. Göğsü patlayacak gibiydi. Öne abandı. “Gerçeği biliyorum ve gerçeğin yolundan gideceğim. Babam tarihin en büyük katliamcısıydı,” dedi. Bu uzun zamandır içinde tuttuğu gerçektir. Onları uyarmak ona iyi gelmişti. İlk kez kendisini güçlü hissediyordu. “İnsanlar bunu biliyor, ama bilmiyormuş gibi davranıyorlar. Onlara hep yalanlar verildi, onlar da bu yalanların gölgesinde yaşadılar. Gerçek, içlerini kemiriyor olmalı. Artık gerçeği haykırmaya hazır olmalılar. İleri gitmenin tek yolu bu. Bununla yüzleşmeli ve her şeye yeniden başlamalılar.”

“Tanrı aşkına,” dedi Hoppes. Cebinden bir mendil çıkarıp üst dudığına ve alnına bastırdı.

“Peki, bunların amacı ne?” diye sordu Foresteed, gözleri şaşkınlıktan fal taşı gibi açılmıştı. “Yani hilkat garibelerinin ve Pürler’in el ele güzel yarınlara yürümesini mi istiyorsun?”

“Kubbe’den ayrılıp dışarıda bir hayat kuracağımız güne hazırlansak fena mı olur? Demek istediğim, hayatta kalanlara biraz merhamet etsek ne çıkar?” Partridge ve Lyda bir süredir planlar hazırlıyorlardı, dışarıdaki hayatları iyileştirmeye yönelik basit şeyler. Temiz su, yiyecek, eğitim ve ilaçlar. “Hayatlarını iyileştirmeye katkımız olabilir.”

“Ah ne asilce,” dedi Foresteed.

Partridge onun küçümseyici tavrına tahammül edemiyordu.

Purdy, “Hadi biraz sakinleşelim,” dedi.

Partridge sorunları hep ertelemekten, çatışmaya girmekten sakınmaktan bıkmıştı. Artık zamanı gelmişti. Elinden geldiğince sakin bir sesle konuşmaya çalıştı. “Bakın bir süredir bu konuyu düşünüyorum. İçerideki ve dışarıdaki insanlardan oluşan bir konseyin ne zararı olur ki?” Partridge, Lyda ve Pressia o konseyde olabilirlerdi, ayrıca Bradwell ve Fl Capitan da. Birlikte önemli aşamalar kaydedebilirlerdi.

“Tanrım.” Foresteed kapıya gidip kilitli olup olmadığına baktıktan sonra yeniden masaya oturdu.

Partridge, “Bir konsey kurmaktan ne zarar gelir?” diye sordu. “Biraz ilerleme kaydetmenin kime ne zararı olur?” İlerleme olmak zorundaydı. Zaten kendi rızasıyla Kubbe’ye bu yüzden geri dönmüştü. Bu yüzden babasını öldürmüştü, ümitleri yeşertmek için.

Hoppes sessizce, “Hayır, hayır, hayır,” dedi. “Bu insanlar senin halkın Partridge, Kubbe’nin halkı onlar. Normalligi, tutarlılığı seviyorlar. Bir anda çıkıp her şeyi tepetaklak edemezsin.”

Partridge’in içinden masayı devirmek geliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturarak küt küt atan kalbini zaptetmeye çalıştı. “Neden olmasın? Belki de her şeyi yeni baştan kurmak için tek yol budur.”

Forested güldü.

“O kadar komik olan şey de ne?” Partridge’in içi Forested’e karşı nefretle doldu. Yüzü öfkeden kızardı. Forested ona yumruk atsa ya da tartışalar bundan daha iyiydi. Fakat kendisine gülmesi...

Hoppes, “Bir araştırmacı olarak,” dedi, “sana açıklamam gerekiyor ki senin deyişinle ‘yalan’ olan şey...”

Purdy onun sözünü kesti. “Kesinlikle onaylamadığım bir tabir.”

Hoppes parmaklarıyla tırnak işareti yaparak, “Şu yalan,” dedi, “insanların kendilerini oldukları gibi kabullenmeleri, birbirlerinin yüzlerine bakabilmeleri, birbirlerini sevmeleri için gereken zemini sağladı. Bunu onlardan alırsan, eh...”

“Fh ne?” dedi Partridge.

Forested gülümsedi. “Onları yalanlarından mahrum bırakırsan kendilerini yok ederler. Sözün özü bu işte. Kubbe’nin içindekilere biraz merhamet etsek nasıl olur? Ha?”

Odaya sessizlik çöktü. Bu adamların konuya onunla aynı açıdan bakacakları yoktu. Kubbe’nin içinde Partridge’in tarafında olacak kişiler de vardı: Cygnus üyeleri. Onların onu başa geçirmek için bir planları vardı. Annesinin dışarıdan hayata geçirmeye çalıştığı bir plan. Hangi cehennemdeydiler şimdi? Partridge’in desteğe ihtiyacı vardı. Forested’in gerçeği söyleyip söylemediğini bile ayırt edemiyordu. Yalan bu insanları bir arada mı tutuyordu yoksa Forested sadece Partridge’in sesini kesmek mi istiyordu? “Glassings’i görmek istiyorum,” dedi Partridge.

Hoppes ona, “Glassings mi?” diye karşılık verdi.

“Eski Dünya Tarihi öğretmenim.” Glassings içerideki köstebeklerden biri, Cygnus’un bir üyesiydi ve Partridge’e babasını öldürmekte kullandığı hapi o vermişti. Bir açıdan onu bu meseleye Glassings buluşturmuştu. Bu yüzden de hiç olmazsa yeniden yanında boy göstermesini istiyordu.

“Neden onu görmek istiyorsun?” diye sordu Forested. Yoksa Glassings’in adını bile işitmek onu ürkütüyor muydu?

Partridge ona hemen yalanla karşılık verdi. “Dünya tarihiyle ilgili bazı sorularım olacaktı ona. Başka büyük liderlerin halklarını nasıl yönettiklerini bilmemin bana faydası dokunabilir. Sizce de öyle değil mi?”

“Baban büyük bir liderdi. Ondan iyi örnek mi olur?” dedi Purdy. Ardından gergince gülümsedi.

Partridge’in içinden Purdy’dan Glassings’le bir buluşma ayarlamasını istemek gelse de Forested’in gözlerindeki kuşkulu bakışlardan hiç hoşlanmamıştı, sıkılmış gibi derin derin iç çekmekle yetindi. Bir kez daha, “Daha kaç tören yapılacak?” diye sordu.

Purdy yeniden ajandasına göz attı. Parmağıyla tarihlere dokunarak dışından yediye kadar saydı. “İşte bu kadar. Yedi anma töreni daha. Çok da değil.”

“O zaman yeni öyküyü yayabiliriz, yani Iralene’le yollarınızın ayrıldığını ve yeni sevgiliniz Lyda’yla ilgili olanı,” dedi Hoppes. “İki ay sonra da bebek konusunu açarız.”

Bu konuyu da erteleyecekler miydi yoksa? “Lyda meselesinin kısa zamanda duyurulmasını istiyorum, olur mu? Mümkünse haftalar değil, günler içinde.”

“Tabii,” dedi Hoppes.

Forested, “Sen sadece çıkıp senin için yazılan metni oku Partridge. Bırak insanlar taziyelerini sunsunlar.”

“Tamam, ama Iralene yanımda olmayacak,” dedi Partridge. “Zaten biraz mola vermeye ihtiyacı var. Onu eve gönderin, olmaz mı?” Partridge, Iralene için endişe ediyordu. Iralene üzerinde büyük bir baskı

hissediyor, fazla göz önünde olduğunu düşünüyordu ve üstlendiği rolün değişeceğini biliyordu. Partridge ona her zaman hayatında, arkadaş olarak, bir yer açacağına ve toplumda saygın bir konumu olacağına dair söz vermişti. Ancak vaat ettiklerinin dışarıdan nasıl görüneceğinden emin olamıyordu.

“Iralene konusunda herhangi bir söz veremeyiz,” dedi Hoppes. “Biliyorsun bu oyunda birçok taş var.” Ne yapacağı önceden kestirilemeyen, babasının dul eşi, Iralene’in annesi Mimi’yi kastediyordu.

“Mimi’nin elimizi kolumuza bağlamasına izin veremeyiz.” Partridge ayağa kalktı. “İdare bende,” dedi, ancak bunu söylerken bir tedirginlik duydu. “Bu kez yanımda Iralene olmayacak. Tamam mı? Canlı yayın sırasında yanımda oturmasını istemiyorum.” Ne de olsa Lyda yayını izleyecekti, değil mi? Partridge onu son gördüğü anı gözlerinin önüne getirdi. Üzerinde uzun ve beyaz bir pamuklu gecelik vardı. Uykusunu alamadığı için yorgun olduğu kadar tedirgindi de. Partridge’e, “Kendimi kafese kapatılmış bir kaplan gibi hissediyorum,” demişti. “Buna ne kadar dayanabilirim bilmiyorum. Ne zaman döneceksin?”

Partridge onu öpüp, “Elimden geldiğince çabuk,” dedi. “Şu an sürdüğüm hayat bana ait değil, ancak yakında yeniden kendi hayatımı süreceğim. Az kaldı. Sana söz veriyorum.”

“Bu toplantı bitmiştir,” dedi Partridge. Bazen insanı mutlu eden küçük şeylerdi, bir toplantıyı sonlandırmak gibi. Aslında pek de önemsenecek bir şey değildi, ama dilediğinde bu tür görüşmelere son vermesi ve kimsenin kendisine itiraz edememesi hoşuna gidiyordu.

Forested uzun adımlarla kapıya herkesten önce gidip kilidi açtı. “İzin ver,” deyip Partridge’e kapıyı açtı. Kapının diğer yanında kusursuz giysiler içindeki yaşlı insanlardan oluşan sıra görüldü. Başlarını çevirip Partridge’e baktılar. Partridge’in kulağına birilerinin bastırma-ya çalıştığı hıçkırıkları geldi. İnsanlar ona beklentiyle baktılar.

Forested, Partridge’in omzuna yapıştı, fazla sertçe. Sonra öne eğilip fısıldadı. “Yanlışın var biliyorsun. Baban sadece tarihin en büyük katliamcısı değildi. En başarılı olanıydı. İkisi arasında bir fark var.”

Partridge elini kapıya attı, odadan çıkmaya hazırdı. “Onun uğruna

kurduğu yalanlar dünyasında yaşamayacağım. Kuklası değilim onun, senin kuklan olmadığımından da gayet eminim.”

Foresteed ona gülümsedi. Bembeyaz dişleri neredeyse ışık yaya-
caktı. Ancak Partridge’in işitebileceğı kadar alçak bir sesle, “Sanki
şimdiden sen kendi yalanlarını söylemeye başlamadın da Partridge,”
dedi. “Madem doğruları söyleyeceksin neden işe kendinden başlamı-
yorsun?”

EL CAPITAN

ZIRH

El Capitan'ın bir bıçağı yoktu. Helmud'a, "Bıçağa ihtiyacımız yok," dedi. "Gerekli dozdan fazlasını aldık." Tenlerindeki renk değişimini ilk o fark etmişti, Helmud'un –El Capitan'ın boynunun iki yanından sarkan– kollarında. Başta sarılığa yakalandıklarını sansa da sonrasında bakıcının kendisine sebebin –dikenleri köpek dişleri kadar keskin– sarmaşıkları kaçırın bir kimyasal olduğunu söylemesiyle ilacın dozu nu arttırmasını istemişti. "Öyle ya da böyle bir bedende iki kalp, iki akciğer, iki beyin taşıyoruz," demişti. "Bize iki katı ilaç gerek. Bunu aklınızda tutmalısınız."

Ve şimdi teni bütün yazı plajda geçirmiş gibiydi. Kırmızı veya yanık değil, sarımsı kahverengiydi. Hatta neredeyse metalik bir parlaklıktaydı. Çocukken kollarının, yüzünün ve ensesinin güneşten karardığını hatırlıyordu, ona çiftçi yanığı gibi bir şey diyorlardı. Ancak o zamanlar yanık teni hep toprakla karışırdı. Helmud'la ikisi zamanlarının çoğunu arazi motosikletleriyle, ağaçlara tırmanmakla, çamurda debelenmekle geçiren çocuklardandılar. Belki El Capitan bu tanıma Helmud'dan daha fazla uyuyordu. Helmud çocukken daha incelikli gözüküyordu. Kabadayılık eden, kaba olan El Capitan'dı, ancak başka çaresi de yoktu. Daha ufakikken evin erkeği olmuştu.

Ellerine odasındaki dolaplardan birinden çaldığı havluları dola-
mış, sarmaşıkları kullanarak hava taşıtının yan yattığı için şimdi yu-
kanda kalan giriş kapağına tırmanıyordu. İyi de neredeydi bu kapak?
Bradwell'i aramak için araçtan çıktığında olduğu gibi yukarı bakmı-
yordu. Sarmaşıklar hava taşıtını sararken kapağı kapatmış olmalıydı.

Sarmaşıklar kendisinin ve Helmud'un tenlerinden yayılan kimya-
salları hissediyorlardı sanki. Geri kaçmasalar da kesinlikle saldırgan
değildiler ve yolu açıyor gibi görünüyorlardı. El Capitan hava taşıtının
dış yüzeyini sıkan sarmaşıkların gıcirtısını işitti. Aracı çizmeleri onu
kahrediyordu.

Sarmaşıklar onu korkutuyordu, sadece bir süre önce onu ölümün
kıyısına getirdiklerinden değil doğal olmadıklarından da. "Burada ters
giden bir şeyler var," dedi Helmud'a. Dağın eteğinde otlanan yaratık
sürüsünü kastediyordu, dev yaban domuzları mıydı bunlar? Ve ço-
cuklar, hepsi de dokuz yaşından küçüktüler ya da öyle gözüküyorlardı
ki bu da onların İnfilaklar'dan sonra doğdukları anlamına geliyordu.
Ayrıca çoğu birbirlerine benziyordu. Buna anlam veremese de bir tu-
hafılık olduğunun farkındaydı. "Hem de çok ters. Ancak ben kim olu-
yorum da konuşuyorum, değil mi?"

"Kim oluyorum?" dedi Helmud. Felsefi bir yanıt mı vermişti yok-
sa? El Capitan, Helmud'un sadece söylenenleri tekrar ederek iletişim
kurabilmesinden memnundu. Kendisini ifade edebilecek olsa sohbeti
biraz daha derinleştireceğinden endişe ediyordu. Felsefi sohbetler El
Capitan'a göre değildi.

El Capitan güldü. "Kim mi oluyorsun? Kendimizi toplayalım Hel-
mud, olmaz mı? Fazla derinlere inmeyelim. Ne kastettiğimi anlamış-
sındır."

"Ne kastettiğimi anlamışsındır," diye tekrar etti Helmud. El Capi-
tan nerede susması gerektiğini bilirdi. Helmud yine kendisini göster-
menin derdindeydi. Onunla konuşulmazdı şimdi.

Bir bıçağı olsa iyi olurdu, ama çıkıp bir tane bulacak zamanı ol-
mamıştı. Bu işi bitirmek istiyordu. Hava taşıtını görmek istiyordu ve
yola çıkmak için gücünü ancak toparlayabilmişti. Sessizce sıvışmıştı

ve şimdi birileri onu uzaktan gözetliyor muydu? Belki de. Kimin umurundaydı ki bu? Çalışır hale getirmesi gereken, uçurmayı ümit ettiği bir gemisi vardı. Evlerine götürmesi gereken insanlar da: Bradwell, Pressia. Pressia'yı düşündüğünde aklına öpüşmeleri geliyordu.

Tanrım.

El Capitan onu öpmüştü. Ne zaman bunu düşünse göğsünün içindeki yüreği ona çarpık, yamuk yumuk, tuhaf bir şeymiş gibi geliyordu, bir ucube kalbi gibi. Ömrünün geri kalanında yüreği Pressia için çarpacaktı. Onu sonsuza dek sevecekti. Bradwell belki Pressia'ya yüz çevirebilmişti, ama El Capitan bunu asla yapamazdı. Sadece bu yürek sancısına katlanması gerekecekti onun. Bu yükü sonsuza dek içinde taşımaya katlanması gerekecekti. Kendi kardeşinin ağırlığı altında onca zamandır ayakta kalmıştı. Yük taşımak nedir biliyordu. Bu yük ona kendisini yaşlı hissettirse de henüz gençti. İnfilaklar sırasında bir çocuktı, yaşı Bradwell'den biraz daha büyüktü, ancak kendisini orta yaşlı hissediyordu ve muhtemelen bunun nedeni çocukluğunu doğru dürüst yaşamamış olmasıydı. Babasızdı ve onlardan koparılan annesinin genç yaşta ölmesiyle henüz bir oğlanken alelacele bir erkeğe dönüşmesi gerekmişti.

Pressia'nın Bradwell'e yaptıklarından dolayı sonsuza dek azap çekmemesini diliyordu. Evet, Pressia Bradwell'i kurtarmıştı, ama bir açıdan onu öldürmüştü de. Ölümcül bir darbe indirmişti ona. El Capitan'ın aklına Pressia'nın ne yaptığını fark ettiğindeki yüz ifadesi geldi, işte o an Pressia'nın aslında kimi sevdiğini anlamıştı. Her şey bitmişti. Ancak boş vermeliydi her şeye. El Capitan öylece hayatına devam etmeliydi, bu onu ne kadar kahrederse etsin. Sıla özlemi, bunun üstesinden gelebilirdi. Ya gönül meseleleri? Gönül yaraları hep izler bırakırdı. Bir gün Pressia yüreğini katılaştırdığı için ona minnettar olacaktı El Capitan. "Yara izleri iyidir. Öyle değil mi Helmud? Vücut kendisine böyle zırh örür."

Helmud sessiz kaldı. Belki de sessizliği onunla hemfikir olmadığı anlamına geliyordu.

El Capitan sarmaşıklar arasındaki ilerleyişini sürdürdü ve birkaç dakika eliyle yokladıktan sonra giriş kapağını buldu.

Ne bekleyeceğini biliyordu: çürümüş kumanya, etrafa bulaşmış kendi kam, sert inişin yol açtığı karmaşa. Aracı uçuran, bir zeplin gibi süzülmesini sağlayan tanklardan biri olan arka bucky uçuş sırasında çatlamıştı. Hava almaya başlamıştı ve bu yüzden yere çarpmışlardı. Herhalde diğerleri de çarpma sırasında kırılmıştı. Ancak hava taşıtını çalıştırıp sistem kontrolünü devreye sokmadan bunlardan emin olamazdı.

Sarmaşıkları çekiştirip kapıyı açacak kadar gevşetti.

Oraya sırf aracı görmek, yeniden içinde olmak için gelmişti. Dünyada kendisini o kadar güçlü ve egemen hissedeceği başka bir yer yoktu. Başını eğip hava taşıtının içine baktı. Sarmaşıklar ışığı öyle yutmuştu ki kapağın içi bir kara delik gibiydi. Çürüme kokusu almıyordu. Belki sıçanlar işe koyulup kumanyaları yemişlerdi.

El Capitan bacaklarını delikten aşağı uzatıp Helmud'a sıkı tutunmasını söyledi. Çifte ağırlıklarını aşağı sarkıttı. Çizmeleri yere değdiğinde hava taşıtı hafifçe sarsıldı.

Bu lanet hava taşıtım seviyordu. "Bebeğim," dedi, "eve döndüm."

O an hava taşıtı ona su altındaymış gibi geldi. Pencerelelere yapışan sarmaşıklar günüşiğini kesiyordu. Koltukların yanından geçip pilot kabininin kapısını açtı ve içeri girdi. Konsolun başına gidip ellerini kolların, düğmelerin ve ekranların üzerinde gezdirdi. Tuhaf bir şekilde hepsi tertemizdi. İşin aslı kısa süre önce cilalanmış gibi duruyorlardı. Pencerenin kırık camı yenilenmişti. Cama dokundu. Hayır, camın yerine yenisi konmamıştı. Bir şekilde tamir olmuştu cam. Kırılan noktadaki dalgacıkları hissedebiliyordu ve tam o noktada hafif bir bulanıklık vardı.

Acaba kim inmişti oraya? Kelly'nin adamları mı? Camı onardılarsa belki arka bucky'yi de tamir etmişlerdi.

İçini ümit kapladı. Hava taşıtı çalışır durumda olabilir miydi? Elbette onu uçuramazdı. Bir aradayken müthiş kuvvetli olan sarmaşıklar aracı tutuyordu.

Helmud'a, "Bu bebeği yeniden havalandırabiliriz," dedi. "Tanrım yeniden dümenin başına geçmek bize ne de iyi geldi. Değil mi?"

“Değil mi?” dedi Helmud.

El Capitan kardeşine, “Bu hissi asla anlayamayacaksın, yani benim anladığım gibi,” dedi. “Helmud sen anlamazsın onu.”

Helmud, El Capitan’ın sırtında ağırlığını bir yandan diğerine verdi. “Helmud... Sen anlamazsın onu,” dedi.

Haklıydı da. El Capitan kardeşini anladığını düşünüyordu, çünkü onun bir moron, sonsuza dek sırtında oturacak ucube bir kukla olduğunu düşünüyordu. Ancak son birkaç ayda Helmud değişmiş, bir şekilde bağımsızlaşmıştı. Ya da belki Helmud hep El Capitan’ın sandığından daha karmaşık olmuştu. El Capitan kardeşine, “Hakkın var,” dedi. “Hakkın var.”

Bir süre önce yiyeceklerin saçıldığı, kurumuş kanının ve savrulan bir teneke fincanın geride koyu renkli izler bıraktığı kokpite baktı. “Belki de burada ölecektim.”

“Belki de,” dedi Helmud.

Sonra El Capitan’ın aklına üzerine abanan Pressia’nın yüzü –o güzel yüzü– ve onun nasıl başına dokunup gözlerinin içine baktığı geldi. Pressia, El Capitan’ın ölmesinden endişe etmişti. Onu kurtarmak istemişti. El Capitan bunun Pressia’nın kendisine olan aşkının kanıtı olmasını dilemişti. Belki de bu yüzden Pressia’yı öpmüş, onu sevdiğini söylemişti. Kızın şefkatini aşk sanmıştı. Daha önce hislerini ona söylemekten çok çekiniyordu. Bradwell, Pressia’ya yaklaşıp onun kalbini fethederken kendisi korkaklık edip zamanını boşa harcamıştı. Ancak tam da o anda korkusunu üzerinden atıp adamakıllı yaşamaya karar vermişti.

Acaba Pressia’ya hislerinden daha evvel mi bahsetmeliydi? Belki de gereğinden fazla beklemişti. Helmud’un sırtında mırıldanmaya başladığını işitti, eski bir aşk şarkısıydı mırıldandığı: *Burada dikilip sonsuza dek, taşa dönene dek bekleyeceğim.* O an El Capitan, Pressia’ya hislerinden bahsetse bile bunun bir önemi olmadığını anladı. Pressia zaten ona âşık olmayacaktı. Üzerine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Kendisine acımayacaktı. “Kapa çeneni Helmud!” dedi. “Kimse bu boktan şarkıyı duymak istemiyor!”

Helmud ona, "Kapa çeneni boktan!" diye bağırarak karşılık verdi. "Bana boktan mı diyorsun sen?"

"Kimse!"

"Lanet olsun sana Helmud. Beni duyuyor musun? Sen olmasan Pressia bana âşık olabilirdi. Bunu bilmiyor musun? İkimize de bir kadının âşık olabileceğini mi sanıyorsun? Biz hastalıklıyız. Anlıyor musun beni? Ucubeyiz biz. Hep de böyle kalacağız."

Helmud başını El Capitan'ın omzuna yasladı. "Sen olmasan..."

"Ben olmasam sen ölmüş olurdun."

"Sen ölmüş olurdun."

"Biliyorum," dedi El Capitan. "Biliyorum. Birbirimize ihtiyacımız olduğunu hâlâ anlamadığımı mı sanıyorsun? Aynı zamanda kendimi de öldürecek olmasam seni uzun zaman önce ortadan kaldırırdım."

"Kendimi öldürmek!" dedi Helmud, bir tehdit savururmuş gibi.

"Böyle konuşma. Konuyu dramatikleştirme bu kadar. Kapa çeneni."

"Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni," dedi Helmud. "Kapa çeneni."

El Capitan gerileyip sırtını sertçe metale vurdu. Helmud'un nefesi kesildi.

Nefesi daralan Helmud hırıltıyla bir kez daha, "Kapa çeneni," dedi.

El Capitan yaslandığı duvardan aşağı kayarak orada öylece oturdu, kardeşini duvara öyle sertçe çarptığı için suçluluk duyuyordu. Suçluluk hissinden nefret ederdi. Bu hisler görece yeni sayılırdı. Pressia'yı tanıyana dek bu tür şeyleri adamakıllı hissetmemiş ya da hissettiklerinin ne olduğunu anlamamıştı ve bu hislerin kaybolmasını diliyordu.

Yeşil bitkilerin kapattığı pencerelere bir bir baktı. Pressia'yla –asla– birlikte olamayacaksa eve dönmesinin ne anlamı vardı ki? "Asıl yıkım ne biliyor musun Helmud? Aşk. Bizi gerçekten yıkan aşk." Çenesini göğsüne düşsün diye bıraktı. "Sen ne düşünüyorsun Helmud? Sadece söylediklerimi tekrar etme. Gerçekten ne düşünüyorsun?"

Helmud bir süre sessiz kaldıktan sonra nihayet, "Düşünüyorsun. Gerçekten düşünüyorsun," dedi.

El Capitan gözlerini yumdu. Helmud'un aşka ve aşkın yol açtığı

tahribata dair söyleyecek nesi olabilirdi ki? “Zaten ne diyecektin ki Helmud?” Ancak sonra yanıt sanki ikisi birbirlerine ruhen de bağlanmışlar gibi zihninde belirdi. “Belki de zaten mahvolmuşuz, biraz da harap olsak ne çıkar diyecektin, ha?”

“Biraz daha harap olsak?” dedi Helmud. “Zaten mahvolmuşuz.”

Sonra gürültüler geldi: hışırdayan sarmaşıklar, aracın tavanına sürtünen çizmelerin gıcırtısı ve konuşmalar. Birileri hava taşıtını gasp etmeye mi gelmişti yoksa? El Capitan’ı ve Helmud’u oraya kadar takip mi etmişlerdi? Silahlı mıydılar? Kaçacak yer yoktu. El Capitan Helmud’a, “Kapana kısıldık,” dedi.

Kaç kişiydiler? İki, belki üç... belki daha fazla.

“Kısıldık,” diye fısıldadı Helmud.

PARTRIDGE

ÖLÜNÜN ANISINA

Partridge sırayla taziyeleri kabul ederken babasını öldürdüğünü itiraf etme isteği hepten güçlendi. İnsanların kederleri bir fabrikanın montaj hattında olduğu gibi sırayla ona ulaşıyordu. Muhafızları iki yanında duruyordu, artık iyiden iyiye güvendiği Beckley sağındaydı. Partridge'e insanları uzaklaştırmayı önerse de o halka yakın, samimi, insani bir lider olmak istiyordu. Belki bu da cezasının bir parçasıydı. Nefreti kendi hüznünü öyle çok örtüyordu ki hissedemiyordu bile. Bu yüzden de başkalarının hüznüne ortak oluyordu. Halkın hüznü için bir muhafaza, bir depo vazifesi görüyordu.

Partridge'in gözleri uzun sırada Arvin Weed'i aradı. Bu anma töreni mevki sahiplerine özeldi ve Weed kesinlikle önemli birine dönüşmüştü. Akademiden arkadaşılar, çok yakın olmasalar da. Arvin sınıfın en zekisiydi. Aslında kimsenin kendisinden beklemeyeceği kadar akıllı olduğunu ispatlamıştı. Partridge'in babasının özel doktoru olmuştu, babasının beynini Partridge'in bedenine o nakledecekti... Willux'un, Partridge'in ölümünü gerektiren ölümsüzlük planıydı bu. Weed onun otopsisini gerçekleştirmiş ve doğal nedenlerden öldüğünü ilan etmişti. Ancak Partridge o zamandan beri Weed'le görüşmemişti. Aklında Weed'in gerçeği bilip bilmediği, cinayetini örtbas edip etmediği ve

güvenilir olup olmadığı soruları vardı. Partridge ondan bir müttefik çıkarabilirdi.

Ayrıca babasının ‘ufak yadigârlarına’ –babasının donmuş ve canlı halde beklettiği ve ölümünden önce Partridge’in yaşadığı binada muhafaza ettiği bedenlere– ne olduğunu sorabileceği tek kişi de Weed’di. Weed orada kimlerin tutsak edildiğini ve o kişilerin nasıl kurtarılabilceğini biliyor olabiliirdi. Pressia’nın büyükbabası ve daha yeni yeni yürümeye başlayan küçük Jarv Hollenback de oradaydı. Partridge’in babası onu tatillerde başından savmak için, her ikisi de akademide öğretim üyesi olan, Bay ve Bayan Hollenback’e gönderirdi. Zamanla Partridge’in aileye kanı ısınmıştı.

Sıradaki bir sonraki kişi eski bir komşusu olan Bay Hartley’ydi. Onun arkasında da sırayla eşi, Yüzbaşı Westing ve Elmsfordlar –çiftin Partridge’le yaşıt, ikiz oğulları vardı– bulunuyordu. Akademiden tanıdığı oğlanlar artık Özel Kuvvetler’deydiler. Gözleri yaşlıydı, çünkü babasının yasını tutuyorlardı ya da belki Partridge’i gördüklerinde akıllarına bir bakıma oğullarını kaybettikleri mi geliyordu? Partridge emin olamıyordu.

Çift her iki elleriyle Partridge’in birer elini boğarcasına sıktı. Omuzlarını sıvazlayıp ona öyle sıkı sarıldılar ki pudralarının ve kolonyalarının kokusunu alabiliyordu. Ağlayarak ceplerinden ve el çantalarından kâğıt mendiller çıkarıp burunlarını sildiler.

Bazıları yanlarında çocuklarını da getirmişlerdi, ne de olsa yeni lidere bir daha bu kadar yakın olamayabilirlerdi. Varise. Çocuklarına, “Tokalaşın onunla,” dediler. “Haydi.”

“Çok üzgünüz.”

“Büyük bir kayıp.”

“Çok metanetlisin. Baban seninle gurur duyardı.”

Partridge’in içinden onlara haklı olduklarını, babasının gerçekten kendisiyle gurur duyacağını söylemek geliyordu. Bir katil kendi –hep zayıf ve değersiz gördüğü– oğlu tarafından öldürüldüğünde ölümün hemen öncesinde az da olsa gururlanmaz mıydı acaba?

Partridge babasından hâlâ nefret ediyordu. Birinden sizi kendi-

sini öldürmeye zorladığı için nefret edebilir miydiniz? Zorlanmış. Partridge'e öyle geliyordu. Bunda içine sinmeyen bir şeyler vardı ve tam da bu yüzden o an babasından daha da çok nefret ediyordu.

Partridge kucagında bebeği olan genç bir annenin bir elini babasının küllerinin olduğu vazoyu çevreleyen cam vitrine dayayışım izledi. Kadın hıçkırdıkça siyah elbisesinin altındaki kaburgaları daralıyordu. Personeldeki kameramanlardan biri kadının yaşlı yüzüne ve o an bulundukları törenin ciddiyetini anlıyor görünen çocuğuna yakın çekim yaptı.

Babası bu gözyaşlarını hak etmiyordu.

Onu öldürdüm. Partridge'in içinden böyle demek geliyordu. *Onu öldürdüm ve bunun için bana minnettar olmalısınız.*

Sonra hiç ummadığı anda Arvin Weed'i gördü.

Partridge elini tutup kendisine doğru çektiği Weed'e sarıldı. "Bana bir iyilik yapmanı istiyorum," diye fısıldadı. "Buzda bekletilen o insanlar. Ne durumdalar, biliyor musun?" Kısa kucaklaşma bitene dek ancak bu kadarını söyleyebildi.

Weed başını salladı. "Evet."

Partridge yaşlı kalabalığın oluşturduğu sıraya ve muhafızlara baktı. Forested az ileride Purdy'yle konuşuyordu. Etrafta o insanlar varken aklındakileri nasıl söyleyebilirdi? "Akademiye özlüyorum," dedi. "Bay ve Bayan Hollenback nasıllar?" Bay Hollenback akademide fen öğretmeni idi. Bayan Hollenback ise kızlar akademisinde el sanatları dersleri veriyordu. "Ya çocukları?"

Weed başını salladı, dondurulan insanlarla Hollenback ailesi arasındaki bağlantıyı anlamıştı. "İyilerdir herhalde."

"Benim için onları bir yoklasan. Özellikle de küçük Jarv'ı. Özledim onu." Partridge'in aklına Jarv'ı dizi dizi, yumurta şeklinde, camla kaplı yataklarda ağızlarında tüplerle ve tenlerinde kristalize olmuş buzla yatan çocukların arasında bulduğu anı hatırladı.

Weed, "Kaybın için üzgünüm. Herhalde bu tür bir durumun üstesinden gelmek kolay olmuyordur," dedi. Babasının ölümünü mü yoksa Partridge'in onu öldürdüğünü mü kastediyordu?

“Seni görmek çok güzel Arvin,” dedi Partridge, sonra sanki çok duygulanmış gibi Weed’e tekrar sarıldı. “Belze,” diye fısıldadı. “O yaşlı bir adam. Onu da dondurucudan çıkar.” Sonra Weed’i bıraktı.

Weed başını salladı. Uzaklaşmaya yeltense de Partridge, “Bekle,” dedi. “Akademideki eski öğretmenlerimizden hiç haber aldın mı?”

“Ne?”

“Bilirsin işte, öğretmenlerimiz. İçlerinden haberleştiklerin var mı?” Arvin’in Glassings’i bulup getirmesini istiyordu.

Arvin başını iki yana salladı. “Sanki buna vaktim var da,” dedi. “Sadece onları burada bulamayacağını biliyorum.” Haklıydı. Akademideki öğretmenler bu özel davetle gelen kalabalıktakiler gibi seçkinler sınıfından değildiler. Arvin uzaklaştı. Partridge onunla daha uzun süre ve baş başa görüşebilmeyi ne de isterdi.

Sırada on yaşında bir çocuk vardı. Lacivert bir takım elbise giymiş, çizgili bir kravat takmıştı. Tek kelime etmedi. Partridge’e asker selamı vermekle yetindi.

“Sakin ol,” dedi Partridge. “Rahat.” Oğlan öylece donakalmıştı. Annesiyle babası neredeydi ki? “Bunu yapmasan da olur,” dedi Partridge.

Kameramanlardan biri karşılaşmayı fark edince çocuğu çekmek için yakın çekim yaptı.

Şimdi Partridge’in orada dikilip kendisine verilen selamı kabul etmesi gerekiyordu. Anlaşılan çocuk da selamına karşılık vermesini bekliyordu. Partridge bunu yapmayacaktı. Askeri bir lider gibi görünmek istemiyordu. Dünya savaşı ve yıkımla aynı safta yer almak istemiyordu. Uzanıp çocuğun saçlarını okşadı. “Git şimdi,” dedi nazikçe. “Ayine az kaldı, tamam mı?”

Çocuk elini kaldırıp Partridge’in dokunduğu yere götürdü. Sanki Partridge’in kendisine dokunması karşısında hayrete düşmüştü.

Kameraman Partridge’e yakın çekim yaptı. Partridge dosdoğru karşısına bakıyor, kameraya bakmaya yanaşmıyordu. *Gerçek*, diye düşündü. *Gerçeğin zamanı geldi*.

Nihayet sıranın sonu geldi ve Partridge yanındakilerin eşliğinde holde en ön sırada oturan grubun yanına gitti.

Iralene işte oradaydı, şaşkınlık içindeydi, dik duruşu, siyah matem elbisesinin –bu elbiselerden sanki sınırsız sayıda bulunduruyordu– içindeki kaymak rengi teni ve hafif bir hüzne bulanık mükemmel yüz hatları. Partridge onun oraya gelmemesini özellikle istemişti, ama gelmişti işte. Iralene mükemmel eş olmak üzere yetiştirilmişti, kendisine her deneni yapan bir eş. Ona biçilen rolün hakkını öyle iyi veriyordu ki her duruma hazırlıklı gibiydi. Ancak dış görünüşü amaçlarını gizliyordu. Partridge, Iralene'in gerçekte ne istediğini pek de bilmiyordu. Ona törenden ayrılmasını istemişler, o da nazikçe bunu ret mi etmişti? Bu gayet mümkündü. Iralene hiç hissettirmeden insanları ikna edebilir, onları ikna ederken de kendisini ikna ettikleri sanısına kapılma- larını sağlayabilirdi.

Annesi, Iralene'in solunda oturuyordu, Mimi kendinde değil gibiydi. Korkuyla açılmış gözleri yolunu kaybetmişçesine odada gezi- niyordu. Iralene'in sağındaki koltuk ise boştu. Elbette ki Partridge'e ayrılmıştı.

Partridge oturdu, öne eğilip Iralene'e, "Seni eve götürmelerini iste- miştim," dedi. "Bunun gibi bir sürü törene katıldın. Cidden, istiyorsan bir ara verebilirsin."

Iralene, Partridge'in dizine dokundu. "İkinizin de bana ihtiyacı var," dedi. Eliyle Partridge'i ve annesini gösterdi.

"Ben iyiyim," dedi Partridge. Yakınlarda başka bir koltuk arasa da hepsi de doluydu.

"Baban böyle olmasını isterdi." Iralene hüzünle gülümsedi.

İşte bu kısım biraz akıl karıştırıcıydı. Iralene, Partridge'in babasını öldürdüğünü biliyordu. Ona zehirli hapi kendisi getirmişti. Öyleyse ne diye Partridge'in işleri babasının istediği gibi yürütmek isteyeceği fikrine kapılıyordu?

"Keşke Glassings de davetli olsaydı," dedi Partridge.

Iralene, Glassings'in ismini duyunca irkildi. "Atık derslere girme- diğini işittim," dedi. "Ofisi de boşaltılmış."

"Nereden biliyorsun bunu? Kim söyledi sana?"

"Bazı dostlarım var Partridge. Babam akademiden bazı kızlarla

yakın arkadaş olmam için uğraşmıştı. Nedimeliğimi yapmalarını rica edeceğim birileri olması gerek!”

“Nedime mi? İralene biliyorsun ki...”

“Seninle evleneceğimi söylemedim. Öyle değil mi?” İyice düz olduğundan emin olmak için eliyle saçına dokundu.

Partridge ceketinin düğmelerini açtı. “Özür dilerim, ben bunu kastetmemiştim...”

“İhtiyacın olduğunda Glassings yanına gelecektir. Her nereye kaçmış olursa olsun.”

“Umarım,” diye yanıt verdi Partridge. Ancak Glassings’in yokluğu onu tedirgin ediyordu. Kubbe’nin içinde gizlenebileceği bir yer yoktu. Hem de hiç.

Biri arkasındaki sıradan uzanıp omzunu sıktı. Partridge arkasına dönünce babasının çok eski zamanlardan dostu, kendisi gibi mimar olan Walton Egert’i gördü. Partridge’in babası ve diğer mimarlar ona Gertie derlerdi. Adam, “Metin ol Partridge,” dedi. “Duyuyor musun? Metin ol evladım.”

Partridge omzunun üzerinden bakıp, “Teşekkürler Gertie,” dedi. “Çok teşekkürler.” Babası hayatta olsa Walton Egert’e lakabıyla seslenmesine asla izin vermezdi. Bu bir güç gösterisiydi, Partridge böylece şu mesajı veriyordu: *Artık senin üstünüm, eh o zaman şu küçümseyici tavırlarını bıraksan diyorum.*

Gertie onun ne kastettiğini anlamıştı. “Tabii. Bir şey değil,” dedi ve oturduğu yerde baston yutmuş gibi sırtını dayayıp konuşmalarına kulak misafiri olan var mı diye bir o yana bir bu yana baktı. Birkaç insan Partridge’in sözlerini duymuştu ve onu daha da utandırmamak için gözlerini kaçırdılar. O an Partridge aynı hamleyi çok farklı şekillerde bin defa yapması gerekeceğini fark etti.

Önemli insanlar kürsüye çıkıp babasının adanmışlığından, zekâsından, öngörüsünden ve hepsinden de çok hayatlarını kurtardığı için ona ne denli borçlu olduklarından bahsettiler. Bu törenler sırasında yapılan konuşmalar Partridge’i hep huzursuz ediyordu ve o gece de bir istisna değildi.

Babasının danışmanlarından biri mikrofona eğilip, “Willux her birimizi ölümden, kötürüm kalmaktan kurtardı,” dedi. “O hilkat garibelerinin arasında yaşamak zorunda değiliz; o katillerin, tecavüzcülerin, canavarların arasında! Bizler seçildik. O seçime layık olmak için çabalayalım.” Sonra elini kaldırıp Partridge’e işaret etti. Ona seslenerek, “Artık yeni bir liderimiz var. Willux’un hayatta kalan tek oğlu,” dedi. Sonra, “Bize yol göster,” diye ekledi. “Bize yol göster ve bizi koru. Bu hüznün ve matem dolu zor zamanlarda, bu değişim döneminde bizler için buradasın. Öne çıkıp babanın yerine geçtiğin için sana sonsuz teşekkürler.”

Odadaki herkes dönüp Partridge’e baktı. Kameramanlar kameralarını onun yüzüne doğrulttu. Partridge kızarıp sıcakladığını hissetse de içi buz gibiydi. Yüzü donmuştu. Gözleri bir kameradan diğerine çevrildi. Iralene dirseğiyle onu nazikçe dürttü. Partridge başını salladı ve eliyle kürsüdeki adama işaret etti. Kameraların başka yerlere dönmesiyle ancak rahat bir nefes alabildi.

Partridge kendine tek yapması gerekenin Foresteed’in konuşmasının ardından ayağa kalkıp üzerine düşen sözleri etmek olduğunu hatırlattı: *Burada ailemi temsilen bulunuyorum. Babam öldü. Artık yaraları sarma vakti. Geldiğiniz için teşekkürler ve umarım birlikte güvenle ve ümitle geleceğe yol alabiliriz.* Hoppes’la ikisinin mutabık kaldıkları tek metin buydu. Partridge’in elinden gelen bu kadandı. Kendi kendine törenin bitmesine az kaldığını söyledi. Gertie’nin sesi kafasında çınlandı: *Metin ol evladım.* Bu sözler midesini eksitti.

Foresteed mikrofonu aldı. Her zamanki laflarını yineliyordu: “El-lery Willux neslinin en önde gelen entelektüeliydi. Bilim, ileri görüşlülük ve yenilik onda toplanmıştı...” Sesi mükemmel bir şekilde ayarlanmıştı. Tam o anda gözleri dolsa da öne çıkardığı çenesi yüzüne cesur bir ifade veriyordu. Sesi öyle duygusal çıkıyordu ki Partridge adamın babasını gerçekten sevmiş olabileceği şüphesine kapıldı. Willux karizmatik biriydi, İnfilaklar’dan önce perde arkasındaki beyinken bile karizmatikti. Yoksa onca gücü nasıl toplayacaktı?

Foresteed’in sözlerini anımsadı. “Baban sadece tarihin en büyük

katliamcısı değildi. En başarılı olanıydı...” Oradaki insanların bir kısmının tapındıkları bu muydu?

Forested konuşurken gözlerini bir süre kalabalıkta gezdirip nihayet Partridge’e dikti. “Onun bizim için yaptıklarını asla unutmayalım ve mirasını geleceğe taşıyalım.”

Partridge’den boşanan ter sırtına iğne gibi battı. Babasının mirasının geleceğe taşınmasını istemiyordu.

Artık mikrofonu alma sırası Partridge’deydi, sanki babasının mirasını geleceğe taşıyacak adam oymuş gibi. En azından öyle olduğu varsayılıyordu.

Partridge ayağa kalkıp babasının büyütülmüş fotoğraflarının önünden geçti. En baştaki fotoğraflar En Zeki ve En Parlak adlı eğitim programında henüz bir harp okulu öğrencisi olduğu, Yediler’i kurduğu, Partridge’in annesine âşık olduğu ve hafiften delirmeye başladığı –muhtemelen iptila, narsisizm ve tipik paranoyanın sadece ilk belirtilerini sergilediği– döneme aitti. Sonra sırasıyla Kubbe’nin savaş mühendisi olduğu döneme ait, birden çok başkanla poz verdiği fotoğraflar ve Kubbe’de Özel Kuvvetler’in elit kıtasının önünde dikilip nutuklar atarken çekilmiş, yakın tarihli fotoğraflar geliyordu.

Bir de babasının oğullarını iki koluna aldığı bir fotoğraf vardı. Partridge sıska, yaşına göre hayli minyon çıkmıştı ve yüzünde orta yaşlı adamlarinkini anımsatan endişeli bir ifade vardı. Sedge ise ergenliği erkenden atlatmıştı. Uzun boylu ve geniş omuzluydu. Dimdik durmuş kameraya gülümsüyordu. Üçü bir Noel ağacının önünde dikiliyordu. İnfilaklar’dan sonraki ilk Noel olabilirdi bu. Hayatta kalan insanlara has bir havaları vardı. Bir felaketi atlatmışlardı ve artık güvendeydiler.

Partridge yayın için kürsüye yürüdü. İzleyicilere şöyle bir göz atsa da parlak ışıklar yüzünden karşısını güçlkle görebiliyordu. Kalabalığın içinde kendisine bakan, gözleri uykulu Mimi’yi seçti. Yanındaki Iralene ona, kilitlenmiş dudaklarındaki gülümsemeyle bakıp cesaret vermek için başını salladı. Forested duvarlardan birinin dibinde, yanında Purdy ve Hoppes’la dikiliyordu.

Sanki şimdiden sen kendi yalanlarını söylemeye başlamadın da Part-

ridge. Madem doğruları söyleyeceksin neden işe kendinden başlamıyorsun?

Partridge yumruk yaptığı eline öksürdü ve kendisinden istenilenleri söylemek için ağzını açtı. *Burada ailemi temsilen bulunuyorum. Babam öldü. Artık yaraları sarma vakti...*

Ancak konuşmaya başlamasıyla zihninde daha basit sözcükler belirdi: *Babamı öldürdüm.*

Paniğe kapıldı. Bu insanlara ne diyecekti? Kameralar kendisine çevrilmişti, devasa gözlerle çevrili olmak gibi bir histi bu. Bir yerlerde Lyda onu izliyor olabilirdi. Herkes izliyordu. Partridge Kubbe halkının tamamına ilk kez sesleniyordu.

İlk kez.

Gerçek.

Cygnus'un kendisinden ne istediğinin, Glassings'in beklentilerinin önemi yoktu. Zaten babasının ölümünden beri hiçbirisi onunla temasa geçmemişti. Neden? Yanıtı bilmiyordu, ama artık idarenin kendisinde olduğunu biliyordu. Lider oydu. Liderlik etme zamanıydı.

Bradwell'i ileride törenin çekimlerine bakarken hayal etti. Ya sakladığı tüm yadigârlar gibi tören görüntüleri de dönüp dolaşıp onun küçük sandığına girerse ne olacaktı? Pressia'nın bunu yapmaya cesareti olup olmadığını haykırdığını, El Capitan'ın kendisine, "Söyle! Anlat onlara! Korktuğun ne? Zaten başımıza gelebilecek en kötü şeyleri yaşadık," diye bağırdığını işitti.

Lanet olsun. Partridge de günün birinde –yakında– baba olacaktı. Kendi çocuğu uzak gelecekte o anın kayıtlarını görebilirdi.

Gözleri Gertie'yi aradı. Öyle yaşlıydı ki o yaşta birini ne utandırabilir derdiniz, ancak utanmış, çabucak dize gelmişti. Partridge Kubbe'deki her bir Gertie'ye tek tek mesaj vermek istemiyordu. Hayır. Ne olacaksa olacaktı. Vakit gelmişti.

Ağzını tekrar açtı. *Onları yalanlarından mahrum bırakırsan kendilerini yok ederler.* Yalanın sürüp gitmesine izin veremezdi. Ayrıca aynada kendisine bakabilmesi gerekiyordu.

"Geldiğiniz için hepinize teşekkürler," deyip hem şaşkın hem de memnun görünen Hoppes'a baktı. Kendisi Partridge'in konuşmasını

sohbet havasında gerçekleştirmesini istediği için metin dışına çıkmasına memnun olsa da Foresteed'in yüzü asılmıştı. Partridge'in metinden sapmasının hayra alamet olmadığını biliyordu. Bu insanlar tutarlılık, normallik istiyorlardı...

Partridge derin bir nefes alıp kürsüyü tuttu. "İşte babama dair samimi gerçekler. İnfilaklar'ın gerisindeki beyin oydu. O bir katliamcıydı." Partridge odadaki havanın gerildiğini, her şeyin sessizleşip donakaldığını hissedebiliyordu. "Bir süre Kubbe'nin dışında yaşadım. Gerçeği bilen insanlarla tanıştım, annem de o kişilerden biriydi. Babam onu ve kardeşimi de öldürdü. Bense olanlara şahitlik ettim." Aniden yaptığı ona dünyanın en önemli işiymiş gibi geldi. Tanıklık etmek. Gözünün önüne annesi ve Sedge geldi, sonra da patlama. Başını eğip kürsüye baktı, sonra gözlerini yeniden kireç kesilen yüzler deryasına çevirdi. Iralene'i gördü. Yaşla dolan gözleri parlıyordu. Başını azıcık salladı, sussun istiyordu, ama Partridge artık duramazdı. "Kurtulmaya ihtiyaç duymanızın tek sebebi onun bildiğimiz dünyayı paramparça etmesiydi. Babam sizi kurtardı, çünkü dünyayı tümüyle yıkıp yeniden inşa etmek istiyordu."

Foresteed insanları yararak ilerlemeye başladı, Hoppes ve Purdy'nin yanından geçip holün arka tarafındaki koridora yöneldi. Kameraları yöneten adamı arıyor olabilirdi.

Partridge konuşmasını hızlandırdı. "Neden yeni baştan başlarken yalnız olalım? Babam kaynaşmalara maruz kalan, perişan haldeki hilkat garibelerinin alt sınıfını hizmetkâr yapmanın yanı sıra şu ya da bu şekilde tek tek seçilmiş, tek tip düşünen bir topluluğu güdüp tek başına yönetmek istediği yeni bir gezegen kurmuştu. Sizler onun koyunlarıydınız." Başını iki yana salladı. "Hayır, o bir çoban değildi. Siz de onun koyunları değildiniz. Sizler onun seyircileriydiniz. Hepimiz onun suç ortaklarıyız. İnfilaklar'ın gerçekleşmesine göz yumduk. Dürüst olmamız gerek. Geçmişin gerçeklerini tanımazsak nasıl geleceğe doğru yol alabiliriz?"

Iralene'in annesi Mimi yerinden kalkmış, "Dayanamayacağım! Dayanamayacağım!" diyerek koridora doğru ilerliyordu.

Iralene apar topar annesinin peşinden gitti.

Diğerleri de ayağa kalkıyor, oradan ayrılırken yanlarındakileri de kalkmaları için çekıştırıyorlardı.

Partridge holün gerisindeki ışıklardan Forested'i göremese de sesini işitti. "Mikrofonu kes! Kes şunu!"

Bir sürü homurtu yükselse de Partridge konuşmasını sürdürdü. "Bunu dışarıda sağ kalanlara –hilkat garibesi dediklerimize– ve kendimize borçluyuz. Daha iyi bir dünya yaratabiliriz. Kaybettiklerimizle birlikte Yeni Cennet'e taşınabiliriz. Artık onlara itirafta bulunabiliriz. Nihayet suçluluğumuzu hissedebiliriz. Bunu yaparsak belki –bir ihtimal– affedilebiliriz. Hepinizin bilin istiyorum ki..." Mikrofon kesildi. Spotların ışığı azaldı. Partridge artık izleyicileri daha iyi görebiliyordu. Hâlâ koltuklarında oturanlar şaşkın haldeydiler. Yüz kasları şaşkınlıktan gevşemiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Az önce kendisine selam veren oğlanın yanında oturan annesi elleriyle çocuğun kulaklarını kapatıyordu.

Ortalık sessizleşti. Kameramanlar kapattıkları kameraların başından ayrıldılar.

Partridge konuşmasını, "Hepiniz bilin istiyorum ki Pürler ve hilkat garibeleri arasında, Kubbe'nin içiyle dışı arasında bir köprü kuracağım," diye sürdürdü. "Her şeyi düzelteceğim ki böylece Yeni Cennet'e taşındığımızda bizler..." Forested aceleyle ona doğru koşuyordu. Muhafızları çağıracaktı, ama onlara emir veremezdi. Muhafızlar sadece Partridge'in emirlerini yerine getirirdi. "Bizler tiran ya da despot değiliz. Gerçeği söylemeliyiz ki kendimizi ve birbirimizi affedip geride bıraktıklarımız tarafından da affedilmeyi ümit edebilelim. Ölümüne terk ettiklerimiz tarafından."

Forested şimdi Partridge'in yanında dikiliyordu, perde arkasında oradan oraya koşmaktan nefes nefese kalmıştı. Partridge'in koluna yapışıp onu hafifçe silkeledi. "Tamam," dedi Partridge sakinçe. "Lafım bitti."

Platformdan inip kravatını gevşettikten sonra orta koridora yöneldi. Muhafızlar ona yetişmek için koşup iki yanına geçtiler. Antreden geçen Partridge kanatlı kapıyı itti.

Ancak dışarıda değildi. O bir türlü tam anlamıyla dışarı çıkamıyordu.

Bir an için kendisine nereye gittiğini bilmiyormuş gibi gelse de elbette biliyordu. Lyda'nın yayını izleyip izlemediğini öğrenmek istiyordu. Kendisini anlayacak, doğruyu yaptığını bilen tek insanı görmek istiyordu.

Geleceği şekillenirken onu Lyda'yla kuracaktı. İnsanların işitmesi gereken bir sonraki gerçek buydu. Gerçekler bir bir açığa çıkacaktı... Ta ki geriye tek bir gerçek kalan dek, babasını öldürdüğü. O gerçeği kendisine saklayacaktı.

LYDA

ORİGAMI

Tamircinin kolları ve bacakları uzundu, sıska ve sırik gibiydi. Lyda onu Kubbe'nin dışında hayal etti; bir avcı, bir toplayıcı olarak. Dışarıda başının çaresine bakabiliyor olsa gerekti, ancak tamirci kırk küreyi –Partridge'in Lyda'ya Noel'de hediye ettiği küre– eline aldığında Lyda adamın ellerinin ne kadar yumuşak ve soluk olduğunu fark etti. Küreyi öyle nazıkçe tutuyordu ki Lyda adamın korkusunu hissedebiliyordu, ondan mı korkuyordu adam? Tamirci o kadar kısa sürede yanına geldiğine göre Lyda'nın isteği özel bazı kanallardan iletilmiş olmalıydı. Acaba biliyor muydu? Partridge'in Lyda'nın... Nesi olduğunu? Lyda Partridge'in nesiydi? Sevgilisi mi? Metresi mi? Neydi o?

İnsanların kendisi gibi hamile kalmış, bekâr kızlara hangi sıfatları yakıştırdığını biliyordu: kirlenmiş, rezil, zavallı... Güya âşık olan bu kızlar hep *yakalanıyorlardı*. Lyda'nın bildikleri işittiği dedikodulardan ibaretti. Akademiden bazı kızlar kayboluyor, olur da geri dönerlerse saçları kazındığından parlak peruklar takıyorlardı. Eski hallerinin küçülmüş, porselen bebek versiyonlarını andırıyorlardı.

Kızlar rehabilitasyon merkezlerine kapatılıyordu. Lyda kendisinin tutulduğu merkezi gayet iyi anımsıyordu; yapay ışıklı, tecrit edilmiş hücreyi, dizi dizi hapları, ellerinde klasörlerle gezen uzmanları. İçlerinden

biri de orada çalışan, hissettiği büyük utançtan dolayı Lyda'nın yüzüne güçlkle bakan annesiydi. Acaba annesi artık Lyda için neler düşünüyordu? Kızının Partridge'in yeni ele geçirdiği gücünü kullanarak ayarladığı o dairede kaldığını bilmesine rağmen bir kez bile ziyaretine gelmemiştir.

Lyda'nın tuhaf bir gücü de vardı, bunu o an tamircinin titreyen ellerine baktığında fark etse de bu güce anlam veremiyordu. Belki de kendisi gibi kirlenmiş kızlar başına buyruk, toplumdan telafisiz bir şekilde kopmuş kişiler olarak görülüyorlardı ve bu yüzden kurallar onlara işlemiyordu. Orada insanların gözlerinden uzak bir yere kapatılmasına karşın kirlenmişliğinde bir tür özgürlük olabilir miydi? Yoksa kendisine hissettiği gücü sağlayan Partridge'le arasındaki bağdan mı ibaretti? Tamircinin gerginliğinin nedenini çözemiyordu.

Lyda'nın saçları yeniden çıkıyordu. Küçük birer tutamı kulaklarının arkasına sıkıştırmıştı. Adamı azıcık sınamak adına, "Bu kadar çabuk geldiğiniz için sağ olun," dedi. "Şikâyetlere hep böyle hızlı mı el atarsınız?"

Tamirci küreyi yukarı kaldırıp, "Bu küreler özel!" dedi. "Bunlar için fazla çağrıldığım olmuyor. Bunların prototipi üzerinde bizzat çalışmıştım." Adamın adı Boyd'du. Gömleğine iliştirilmiş yaka etiketinde yazıyordu. "Akademiden sonraki ilk işimdi bu."

Küre Lyda'nın odanın dekorunu –hatta pencerelerin ötesinde kalan manzarayı bile– değiştirmesini sağlayan küçük bir elektronik cihazdı ve kullanıldığında içerdekilere daire sanki Kahire, Paris, Kanarya Adaları veya İsveç Alpleri'ndeymişler, tabii bu yerlerin Evveliyat dönemindeki hallerindeymişler, hissini veriyordu. "Bu şeyin nasıl çalıştığını gerçekten biliyor musunuz?" diye sordu Lyda.

"Elbette. Düzeltmesi epey kolay olmalı." Küreyi yemek salonundaki cam masanın üzerine bırakıp bazı araçlar çıkardı. "Burada çalışmamın sizin için mahzuru var mı?"

"Hayır, yok," dedi Lyda. "İçecek bir şeyler ister misiniz?"

Boyd hızlıca Lyda'ya bir baktıktan sonra gözlerini kaçırdı. "Hayır, hayır, sağ olun. Teklifiniz çok nazikçe, ama olmaz teşekkürler." Kızaran adam hızla oturdu ve başını küreye doğru eğdi.

Adamın eli ayağı öylesine birbirine dolaşmıştı ki, yoksa Lyda'nın kendisine kur yaptığını, ayartmaya çalıştığını mı düşünüyordu? Belki de diğer insanlar onu zavallıdan çok tehlikeli biri gibi görüyorlardı. Öyle olmasını tercih ederdi.

Lyda kendisi için bir bardak su alıp masada adamın karşısına oturdu. "Bana bunun nasıl çalıştığını anlatın."

"Gerçekten karmaşıktır. Belki de anma töreninin canlı yayını izleseniz daha iyi olur. İsteyken hepimiz onu izliyorduk, ama sonra bana bu acil çağrı geldi ve..."

"Acil mi? Bundan haberim yoktu."

"Öyle olmasa hayatta o izlemesi zorunlu yayını kaçırmazdım. Şu an her evde canlı yayınlanıyor. Sanırım sizin de yapmanız gereken..."

"Artık yapmam gerekenleri yapmak zorunda değilim. Toplum tarafından dışlanmanın avantajı bu."

Adam başını hafifçe salladı. "Yine de televizyonu açsak iyi olabilir. Neyin açık olup neyin olmadığını biliyorlar ya, ondan. Televizyon açıkken kendimi daha rahat hissedeceğim de. Demek istediğim... Anlarsınız işte."

Lyda ayağa kalkıp televizyonun başına gitse de açmadı. Açtığında ne göreceğini biliyordu, bir yalanı yaşayan Partridge'i. Yanında Iralene olacaktı ve belki el ele tutuşuyor olacaktı. Noel akşamında Partridge Lyda'ya Iralene'le ilişkisinin yakında sona ereceğine ve bu sorunu çözerek Lyda'yla birlikte boy göstermesini sağlaması için birinin görevlendirildiğine söz vermişti. Birkaç gün önce yalnızca birkaç gün—en fazla bir hafta—sonra bunların gerçekleşeceğine söz vermişti. Partridge içi Kahire dekoruna, pencere manzarası ay ışığının altında yükselen piramitlere ayarlanmış yatak odasında babasını öldürdüğünü itiraf etmişti. Ayrıntılara girmemiş, sadece istemese de cinayeti işlediğini söylemişti. Lyda annelerin arasında yaşayıp en yalın haliyle hayatta kalma çabasının ne demek olduğunu kavradığı için Partridge'in yaptığını anlayabiliyordu. Yine de onun bu itirafı Lyda'nın içinde, derinlerde bir yara açmıştı. Evet, Partridge'in babasını öldürmesi gerektiğini hissettiğinden Lyda'nın şüphesi yoktu, hayatta kalmak, geçmişin yan-

lıklarını düzeltmek ya da Kubbe'nin içinde değişimi mümkün kılmak için. Ancak bunun yanlış bir yanı da vardı. Asilce bir eylem de olsa bu değişmez gerçeği göz ardı etmek imkânsızdı. Ayrıca insanı değiştiren bir eylemdi bu. Partridge artık farklı biriydi. Daha cinayetini itiraf etmeden ondaki değişimi sezmişti. İtirafı gelince de güçlkle sezilen değişimin gerisindeki sebebin bu olduğunu anlamıştı. Partridge ona, "Üstelik Lyda," demişti, "bu yaşananlardan iyi şeyler çıkmalı. Çıkmak zorunda." Lyda, Partridge'in bu sözlerle yaptığı yanlış işi doğru işlerin kaynağına çevirmek istediğini kastettiğini anlamıştı.

Ve evet, Kubbe'ye döndüğünden beri Partridge her şeyi kolayca elde eder olmuştu ve Iralene de ayağına gelenlerden biriydi. Partridge'in suçu değildi bu. Lyda ona inanıyordu, ama bazen onun Iralene'i elde etmek için ne denli çabaladığı sorusu aklına takılıyordu. Iralene'in yadsınamaz bir güzelliği vardı, Lyda'nın hep sahip olmak istediği, ancak erişemediği türde bir güzellikti bu.

Boyd bir kez daha, "Televizyonu açacak mısınız?" diye sorsa da Lyda ona aldırış etmedi.

Ekrana doğru eğilen Lyda kendi yansımasını gördü. Yüzü biraz şişmanlamış, dudakları dolgunlaşmıştı, bedeni olacakları biliyordu sanki.

Hava filtreleme sisteminin uğultusu gelse de Kubbe Lyda'ya havasız geliyordu, güçlkle nefes alıp veriyormuş gibiydi. Ayrıca hâlâ midesi arada sırada bulanıyordu. Kitap rafları gebelik ve doğumla ilgili kitaplarla doluydu. O Lyda değildi artık. İçinde bir Willux taşıyan bir kaptı.

"Açarım, ama sesi kapatırım Boyd," dedi Lyda. "Bu verebileceğin bir taviz mi?" Partridge, Lyda'ya törenlerde babası hakkında neler denildiğini anlatmıştı ve Lyda'nın o methiyelere katlanabilecek hali yoktu.

"Bence cidden televizyonu açmamız gerek..."

Lyda, Boyd'a öfkeli bir bakış attı. Annelerin ona işledikleri sertliği hâlâ içinde taşıyordu, hep sahip olduğu, ama başvurmadiğı bir yanıydı bu.

"Peki," dedi Boyd. "Tamam."

Lyda televizyonu açtığında Partridge'in konukların ellerini sıkıldığını, taziyeleri kabul ettiğini gördü. Bir sunucu sırada bekleyenlerin kimler olduklarını, Kubbe'ye ne hizmette bulunduklarını ve Willux'la aralarındaki ilişkiyi aktarıyordu. Lyda sesi kapatan düğmeye bastı. Boyd'a, "Küreyi yeniden programlayabilir misin?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsunuz? Böyle bir şeyi neden yapmak isteyesiniz ki?" Boyd odaya bakındı. Lyda adamın güvenlik kameraları aradığını fark etmişti. Partridge, Lyda'yı orada her tür kayıt cihazının yasak olduğu konusunda temin etmişti. Yine de Lyda'nın –ve tabii ki Boyd'un– şüpheleri vardı.

"Listeye bir dünya daha eklemeni istiyorum. Bunu yapabilir misin?"

"Gerekli algoritmalar uydurulduysa tabii. Çok sayıda kısa yol var. Cihaz bu konulara yabancı birinin bile farklı seçenekler arasında kolayca seçim yapabileceği şekilde üretilmiştir. Willux bunların herkesin satın alabileceği ve kullanıcı dostu olmasını istemişti. Henüz peynir ekmek gibi kapışılacak kadar ucuz olmasalar da maliyetleri giderek düşüyor. Kürenin sizi nereye götürmesini istiyordunuz?"

Lyda rüzgârın külleri uçurduğunu, bodur ağaçlarla dolu ormanın kenarında kalan serin gölgeleri ve karları hayal etti. Ah, evet, gökten aşağı süzülen gri karlar. "Dışarıya götürmesini," dedi.

Boyd kalakaldı. Elleri dondu. Sesli bir nefes vererek, "Dışarı mı?" diye sordu.

Lyda gözlerini kısıp ona baktı. "Evet."

"Peki neden?" Boyd önce küreye sonra da televizyona baktı, ekrandakiler odayı görebiliyorlarmış, konuşmalarını işitebiliyorlarmış gibi. Lyda da ona baktı. Bir oğlan Partridge'e asker selamı veriyordu. Partridge'in eli, mükemmel –gerçek olamayacak kadar temiz ve zarif hatlı– yüzü ekrandaydı. Boyd sesini alçaltarak, "Dışarısı nasıl bir yer?" diye sordu.

Lyda, "Açıklaması zor," dedi. "Evveliyat'ı adamakıllı anımsamadığımdan hava, rüzgârın her şeyi hızlıca çevirişi beni hayrete düşürmüştü. Gerçek güneş her ne kadar ışığı kesilse de inanılmaz. Ay da öyle... Gökte bir ampul gibi. İnsanlar, Canavarlar ve Tozlar; deforme olmuş,

çarpık figürler... Hayatlarında ne güzellikler olduğunu hayal bile edemezsin. Her şey kirli ve hakiki orada. Orada yapay ve steril hiçbir şey yoktur. Orası... hayattır. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Boyd ağlamaya başladı. İki damla yaş yanaklarından aşağı süzülürken geride bir çizgi bıraktı. Yaşları silmedi. "Hatırlıyorum," dedi. "Sizden biraz daha yaşlıyım ve bu yüzden de evet... Hatırlıyorum. Neden bahsettiğinizi anlıyorum. Eskiden ağaçlara tırmanırdım. Hatta bir keresinde ağaçtan düşmüş, elimdeki kemiklerden birini kırmıştım." Boyd yumruğunu sıktı. "Bazen gece uzandığımda havayı yararak düşmenin ve çamurlu zemine çarpmanın nasıl bir his olduğunu anımsıyorum. Düştüğümde soluk alamamıştım. Çarpma nefesimi kesmişti. Ancak ben gözlerimi mavi göğe dikmişim. Bulutlar vardı, iri, şişman, gökyüzünü bir uçtan bir uca gerçekten büyük bir hızla kat eden, beyaz bulutlar." Boyd başını iki yana salladı. "Kahretsın."

Lyda masaya gidip elini Boyd'un elinin üzerine koydu. "Ben havaya uçurulmuş o dünyayı istiyorum, o dünyanın sahiciliğini," dedi. "Benim için yaratır mısın dışarısını? Rüzgân, külleri, toprağı, siyah bulutları; yanan, kömürleşen ve kırılan her şeyi."

Boyd ekrandaki Foresteed'e bakıp, "Bilmiyorum," dedi. Foresteed izleyicilere seslenmeyi bitirmiş, platformdan iniyordu. "Bence bunu yapmamam..."

"Bence ben ne diyorsam onu yapmalısın," dedi Lyda. Bu çıkışının işe yarayıp yaramayacağından emin değildi. Kirlendiği için tamirci ondan daha yüksek bir konumda mıydı yoksa karnında bir Willux bebeği taşıdığı için ondan düşük seviyede miydi? Kubbe'deki hiyerarşi katı olsa da bu yeni durum onun için de bir muammaydı. Sesine daha kayıtsız bir ton vermeye, titremesine engel olmaya çalıştı. "Benim kim olduğumu biliyor musun? Ya idarenin kimde olduğunu?"

Konuşma sırası Partridge'e gelmişti. Düşüncelerini belirtecekti. Hep şöyle biten düşüncelerini: *Umarım birlikte güvenle ve ümitle geleceğe yol alabiliriz.* Lyda, Partridge'e bu sözü uydurmasında yardımcı olmuştu. Bunu Boyd'a söylese iyi olacaktı. Televizyonun başına gidip sesi açtı.

Ancak Partridge her zamanki sözlerini yinelemiyordu. İnsanlara

babasının bir katliamcı olduğunu söylüyor, onlara koyun diyordu. Yo, koyun değil. Onlara seyirciler diyordu. Suç ortaklığı ettiklerini söylüyordu. Gerçekleri tanımalarını istiyordu onlardan. Başka nasıl geleceğe doğru yol alabiliriz? Lyda'nın kalbi küt küt atmaya başladı. *Bunu dışarıda sağ kalanlara... kendimize borçluyuz. Daha iyi bir dünya yaratabiliriz.* Konuşmasını hâlâ sürdürüyordu, Yeni Cennet'ten, affedilmekten bahsediyordu... Ekran karardı.

Lyda güçlükle nefes alıyordu. Partridge başarmıştı. Gerçekleri söylemişti. Lyda hem heyecanlanmış hem de afallamıştı. Bir özürdü bu. Annelere, Kubbe'nin dışındaki tüm hilkat garibelerine olanları anlatmak istiyordu. Bradwell'e, Pressia'ya, El Capitan'a ve Helmud'a haykırmak istiyordu. *Partridge başarmıştı!*

Ancak korkuyordu da Lyda. Çünkü bu değişim –her şeyi tepetaklak edecek bir değişim– demek oluyordu. Gelecek. Bir elini karnına koydu. Hamileliğinin ikinci ayına girmişti. Kendisini şişmiş hissediyordu, bedeninin genişlemeye başlayacağını ilk ipucuydu bu. Gelecek, çocuklarının ileride içinde yaşayacağı dünya, o dünya az önce yepyeni bir şekil almıştı.

Masaya dönüp Boyd'a baktı. "İşittin mi..." Cümlesinin sonunu getiremedi. Yanında bir tanık olduğunu bilmek istiyordu sadece. Delirmediğini bilmek.

Boyd, "Evet," dedi.

Lyda ona, "Her şey değişecek," dedi, yine de içinde bir yerlerde bu değişimin iyi mi yoksa kötü mü olacağından emin olamıyordu. "Buna inanabiliyor musun?"

Boyd ayağa kalktı. Boyu, uzun ince kolları hareketlerini güçleştiriyor gibiydi. Elleriyle ağzını kapatırken başını iki yana salladı.

"Ne oldu Boyd?"

Boyd hiç kımıldamıyordu.

"Ne oldu?" Adamı hiç tanımasa da Lyda ona uzanıp bileklerini kavradı ve ellerini ağzından çekti. "Söyle bana."

Boyd gözlerini yavaşça yumup tekrar açtı. "Çok erken oldu," diye fısıldadı. "Hazır değildik henüz."

“Biz mi?”

Boyd sağ elini cebine götürdü ve ardından yeni tanışıyorlarmış gibi Lyda’nın elini sıktı. Lyda avucuna bastırılan nesneyi hissetti. Nesneyi alıp kapattığı avucunda gizledikten sonra yemek salonundaki sandalyelerden birine oturdu. Yavaşça öne eğildi ve masanın cam yüzeyinin altında küçük bir kâğıt parçası gördü, bir origami kuğusu.

Boyd’a baktı. Tamirci onlardan biriydi. Kubbe içindeki devrimci hareketin bir parçasıydı, Partridge’in annesiyle saf tutan, Kubbe’yi çöktürmek isteyen köstebeklerden biri. Sanki sessiz bir dua yanıtlanmıştı. Lyda o an Partridge’le ikisinin yalnız olmadıklarını hissetti.

Lyda küçük, kâğıt kuğuyu avucunun içine kapattı. *Çok mu erken? Hazır değil miyiz?* Yoksa Partridge korkunç bir hata mı yapmıştı? Lyda kendisini sarsılmış hissediyordu.

“Fakat bu iyi bir gelişme,” dedi Lyda. “Onlara bizden de bahsedecek. Yapması gereken de buydu. Gerçeği söylemesi gerekiyordu.”

Boyd Lyda’nın cebinde tuttuğu eline baktı.

Lyda artık kuğudan korkuyordu. Kuşu ellerinde çevirdi ve bir kanadının kenarındaki sözcüğü fark etti. Kuğunun katlarını açtı. Kâğıtta bir mesaj vardı. *Glassings’in yardımınıza ihtiyacı var. Kurtarın onu.*

Asıl, Glassings’in Partridge’e yardım etmesi gerekmiyor muydu? Partridge ne zamandır Glassings’le temasa geçmeyi ümit ediyordu. Ona ihtiyacı vardı, ama şimdi önce onu kurtarması mı gerekecekti? Daha az önce Lyda’nın kendilerine yardım edeceğini düşündüğü şebeke birdenbire ona kırılman görünmüştü.

Lyda, “Bana söz vermişti, bundan böyle...” Partridge’in verdiği söz herkese Lyda’dan ve bebekten bahsedecekti. Birlikte olacaklarına söz vermişti, herkesin gözü önünde. Ancak artık Lyda her şeyin değiştiğinin farkındaydı. Partridge gerçeği söylemişti, vaktinden *çok önce*. Peki, artık ikisi hakkındaki gerçeği söylemesi için uygun bir an gelecek miydi? Lyda şimdi hem öfkelenmişti hem de korkuyordu. Geleceğe ne olmuştu böyle?

Boyd, Lyda’dan lafının sonunu getirmesini istemedi. Elinden hiçbir şey gelmeyeceğini biliyordu.

Lyda kuğuyu cebine attı. Boyd'a baktı. "Partridge'i gördüğümde bu konunun icabına bakarım, ama karşılığında benim için bir şey yapmalısın."

"Elbette."

"Küreyi istediğim gibi programla," dedi Lyda. "Benim için bunu yapar mısın?"

"Evet, Bayan Mertz," diye karşılık verdi Boyd, "Tabii yaparım. Benden ne isterseniz yaparım. İşim bu benim."

PARTRIDGE

BULAŞICI HASTALIK

Partridge sokağa adım atar atmaz değişimi hissetti. Her şey farklıydı. Havada daha önce hiç sezmediği bir elektrik vardı. Tüm apartmanların pencerelerinden kısıp sesler geliyordu. Kubbe'deki pencerelerin çoğu kapalıydı, binaların sıcaklığı kontrol altında tutuluyordu. Hem ne diye açılacaktı ki pencereler? Açık pencerelerin tek yapacağı, intihar oranları zaten yüksek olan Kubbe'de insanları aşağı atlamaya davet etmek olacaktı.

Yine de insanların bağıp çağırıklarını işitebiliyordu, sesler kısıp da olsa aynı anda dört bir yandan geliyordu. Partridge bunun nede-nini biliyordu. Onların ellerinden yalanlarını –etraflarını çevreleyen dünyada hayatlarını sürdürmelerini mümkün kılan o yalanları– almıştı. *Onları yalanlarından mahrum bırakırsan kendilerini yok ederler* Foresteed onu böyle uyarmıştı. Bu doğru muydu? Yoksa insanlar ona öfke mi duyuyorlardı? Elbette Kubbe içindeki köstebekler, Cygnus teşkilatındakiler, yayını izlemiş ve bir bayram havasına girmiş olmalıydı. Belki de gelen gürültünün bir kısmının gerisinde mutluluk olabilirdi, değil mi?

Köşeyi döndüğünde Beckley ve diğer iki muhafız yanına gelip çevresini kuşattılar. “Nereye gidiyorsunuz?” diye sordu Beckley.

Partridge, "Lyda'nın dairesine gidiyorum," dedi. "Onu görmem gerek, ne olursa olsun."

"Bence bu iyi bir fikir olmayabilir."

Partridge kravatını yakasından çıkarıp top yaptıktan sonra ceketinin cebine tıktırdı. "Fikrine ihtiyacım olursa sana söylerim."

Smokey's restoranının önünden geçiyorlardı. Belli ki bazı insanlar yayını, yaptıkları geç kahvaltı sırasında izlemek için sözleşmişti. Biri pencereden Partridge'i görünce, "İşte orada! Hemen şurada!" diye bağırdı.

Partridge adamın sesindeki düşmanca tondan hoşlanmamıştı. Muhafızlarla birlikte adımlarını hızlandırırsa da restoranın çift kanatlı kapısından dışarı akan insanlar peşine düştüler.

"Neden peşime takıldılar? Ne olmasını bekliyorlar?"

"Onlara koyun diyen sizdiniz," dedi Beckley.

Genç muhafızlardan biri, "Takviye kuvvet çağıracağım," dedi. Telsizini çıkarıp yaklaştıkları ara sokağın ismini verdi.

"Takviye kuvvet mi? İdare ederiz," dedi Partridge gülmeye çalışarak. "Kahvaltılarını yapmış bir avuç insan bunlar."

Küçük kalabalık, dükkânlardan –bir çay bahçesi, bir spor salonu ve bir banka– çıkan diğer insanların dikkatini çekti. Bir kasiyer kafesli pencerenin ardından Partridge'e bakıyordu. İnsanların çoğu ikinci bir konuşma beklermiş gibi sessizdi. Ancak birkaçı Partridge'e seslendi.

Beckley sakince, "Yürümeye devam edin," dedi.

"Ciddi misin? Onları görmezden mi geleyim?" dedi Partridge.

Beckley katı bir sesle, "Evet," diye karşılık verdi.

Partridge durdu. Hiçbir şey yapmamayı düşündü, ama bu kendisine iyi bir seçenek gibi gelmedi. Hızla arkasına dönüp ellerini havaya kaldırdı.

Kalabalık da durdu. Bazıları arkalarına dönüp uzaklaşırken geri kalanlar öylece donakaldı. "Ne istediğinizi bilmiyorum, ama konuşmamı yaptım. Bugün ikinci bir konuşma yapmayacağım."

Dönüp birbirlerine baktılar. Sanki hepsi ilk bir başkasının konuşmasını bekliyordu.

Nihayet kucağında bebeği olan genç bir anne, "Partridge ne yapmalıyız?" dedi.

"Ne konuda? Gerçekle ilgili olarak mı?" dedi Partridge. "Kabullenmeyi deneyebilirsiniz."

Üzerinde koyu gri bir takım olan bir adam, "Bunun doğru olmadığını söyleyin!" dedi.

Beckley alçak sesle, "Yürümeye devam etsek," dedi.

Partridge gri takımlı adama baktı. "Söylediklerim gerçektir ve onları geri almayacağım. Aslında bizleri o gerçeğin rehberliğinde geleceğe taşıyacağım."

Örgü çantasını göğsüne yaslamış yaşlı bir kadın, "Eakat bizler Pür'üz," dedi. "Gerçek bu. Biz Pür'üz. Sahip olduklarımızı hak ediyoruz."

Bebekli kadın, "Tanrı bizi seviyor," dedi. "O yüzden buradayız."

"Evet," dedi Partridge, "fakat..."

Bir başka adam öne çıktı. Göbekli, kocaman gerdanı olan adamın siyah takım elbisesine üzerinde Willlux'un yüzü olan bir rozet iliştilmişti. Partridge'in babası yeniden seçilmek için kampanya yürütüyormuş gibi. "Babana katil dedin, seni küçük serseri." Partridge'in üzerine tükürdü. Tükürük Partridge'in ayakkabısına çarptığında bir an kalabalık üzerine yürüyecekmiş gibi bir hisse kapıldı.

Muhafızlar süratle hareket ettiler. Biri adamın şiş göbeğine tüfeğinin kabzasını indirdi. Adam oflayıp puflayarak dört ayak üzerine çöktü.

"Durun!" dedi Partridge.

Beckley, "Bırakın işlerini yapsınlar," dedi.

Diğer muhafız tabancasını adamın sırtına indirdi. Partridge muhafızların muhtemelen her tür saldırı karşısında bunları yapmaya şartlandıklarını fark etti.

İnsanların çoğu alelacele dükkânlara, ara sokaklara kaçmaya başlasa da bir kısmı yerlerinden kıpırdamadı.

Yere yığılan, şimdi Partridge'in yanı başında duran adam Partridge'e meydan okuyan gözlerle baktı. Dudağı yarılmıştı, öksürmeye başla-

masıyla yere kan lekeleri yayıldı. Durumu fena gözüküyordu.

Muhafızlardan biri adamın kollarını arkadan tutup plastik kelepçeler taktı. Diğer iki muhafız onu tutup ayağa kaldırdı. Adamın dişleri kıpkırmızı olmuştu.

Beckley tabancasını çekip iki elle kavradı ve sakince geriye kalan insanlara doğrulttu. “Sizden dağılmanızı istiyoruz. Lütfen hemen dağılın.”

Geri kalanlar kaçıştı.

“Gidelim,” dedi Beckley.

Partridge başını iki yana salladı. Az önce yaşananlara inanamıyordu. “İnsanların böyle susmasını istemiyorum,” dedi. “Onların akıllarından geçeni söyleyebilmelerini istiyorum, benimle aynı fikirde olmasalar da.”

“Bu konuda elinizden pek de bir şey gelmez,” dedi Beckley.

Beyaz tulumlu bir kadın yanlarına gelip diz çöktü, tek kelime etmeden adamın kanını yerden silmesiyle geride ağarmış, beyaz bir leke kaldı. Partridge’in aklına Bradwell geldi. Onun Gölge Tarih dersleri, gerçeğin nasıl da hemen siliniverdiği.

Sonra yanlarında bir araba durdu, halkın çoğunun kullandığı golf arabalarından biri değil, lacivert bir sedandı bu. Aracın kapıları açıldı ve içinden bir grup muhafız çıktı. Partridge’in etrafını çevirip onu arabaya kadar geçirdiler.

Arka koltuktaki geniş omuzlu iki adamın arasına sıkışan Partridge, “Beni Lyda’nın dairesine götürün,” dedi.

Beckley’ye ön koltuktan, “Taksi mi sandınız bunu?” diye karşılık verdi.

Kapılar kapandı. Hızla fırlayan araba kaldırıma çıkıp halka açık bir parka girdi ve yumuşak çimlerle yapay ağaçların yanından geçerek ilerledi.

“Nereye götürüyorsunuz beni?”

“Şu an tecrit protokolünü uyguluyoruz. Sizi harekât odasına götürüyoruz.”

“Harekât odası mı?”

Beckley, "Babanız Kubbe'de emniyetli bir tesis kurmuştu," diye açıkladı. "İşte orası harekât odası."

"Sizce insanlar bunu gerektirecek kadar öfkeli mi? Sizce tehlikeliler mi?"

Beckley konuşurken ileriye bakmaya devam etti. "Bu insanların Kubbe'de bir yer edinmek için birbirlerini çiğnediklerini unutuyorsunuz efendim. Derinlerde hiç de cici değildirler."

Muhafızlardan biri alçak sesle meledi. "Mee, mee, mee." Sesi öyle cılızdı ki Partridge işittiğinden emin olamadı. Hayal gücü ona bir oyun mu oynamıştı yoksa muhafız Partridge'in konuşmasıyla, kendilerine koyun demesiyle alay mı ediyordu?

Partridge ağırbaşlılığını korumaya çalışarak sertçe, "Bu odaya kimler girebiliyor?" diye sordu.

"Babanız orada toplantılar düzenlerdi, ama içinde sadece ona özel bir oda da var. Kubbe'nin en güvenli yeri. Göz ve parmak izi taramaları yalnızca sizin içeri girebileceğiniz şekilde yeniden düzenlendi."

"Bir harekât odası," dedi Partridge. "Babamın içinde sırf kendisine ait bir bölmesi olan bir harekât odası varmış demek?"

"Ve artık sizin *de* var," dedi Beckley.

"Gerçekten köhne bir miras," dedi Partridge. Gözlerinin önüne ölmek üzere olan babasının yüzü geldi, kendisini öldürenin Partridge olduğunu fark ettiğinde gözleri kocaman açılmıştı. "Neden bunu daha evvel işitmedim? *Sadece* ona ait bir oda demek. Saldırıya uğrarsa gelip beni alacak mıydı yoksa akademide bırakıp gidecek miydi?"

Beckley yanıt vermedi. Ya cevabı bilmiyordu ya da Partridge'e gerçeği söylemek istemiyordu.

Partridge'in aklına Hollenbackler ile geçirdiği kış tatilleri geldi. Dışarıda sağ kalanlar ayaklanıp Kubbe'ye saldırırsa onların yanında mı ölecekti? "Lyda Mertz'in de odaya girebilmesini istiyorum. Tekrar ayarlama yapın."

Muhafızlardan biri, "Lyda Mertz mi?" diye sordu. "Emin misiniz efendim?"

"Gayet eminim." Lyda, Partridge'in gerçekten güvenebileceği tek

kişiydi. Böylece Partridge'in başına bir şey gelirse Lyda odaya girebilirdi. "Söyleyin Lyda'yı harekât odasına getirsinler. Onu görmem gerek."

"Tamam efendim," dedi Beckley.

Parkın diğer ucuna varmışlardı. İnsanlar sokaklara çıkmış, gaysizce geziniyorlardı. Bir kısmı ise kaybettikleri birini arıyorlarmış gibi kalabalıkları yararak ilerliyor, bağırıp çağırıyorlardı. Yüzünden aşağı yaşlar akan bir kadın hiç kıpırdamadan dikiliyordu.

Kavgalar çıktı. Bir kadın diğerinin koluna yapışıp çıplak etini burktu. İki adam yerde yumruklaşmaya başladı.

"Umarım kendilerini iyice yorarlar," dedi Beckley.

Partridge bundan o kadar emin değildi. O insanlar uzun süre suçluluk, öfke ve ithamlarla yaşamışlardı. "Ya bu sadece başlangıçsa?" dedi. Bir grup muhafız birbirlerine yakın durarak ara sokaklardan birinde koşuyordu. Sokağın öteki yakasında başka muhafızlar da görünüyordu. Partridge, "Kan dökülsün istemiyorum," dedi.

"Yaptığınızın ardından bir damla kan dökülmeyeceğini mi sandınız gerçekten?"

"Ben barış istiyorum Beckley. Aradığım bu. Burada da dışarıda da."

"Barışın bedeli de çoğu zaman kandır," dedi Beckley.

Partridge gördüğü yüzlerden bazılarını tanıdı, içlerinden hiçbirinin ismini anımsamasa da. Ne de olsa Kubbe'deki yüzler sayılıydı. İnsanları orada burada gördükçe yüzlerine aşina olunuyordu. Ancak o an yüzlerin tanıdık olup olmadığını kestirmek daha zordu, çünkü farklı görünüyorlardı: ümitsiz, çaresiz ve kaybolmuş.

Birkaç kişi uzun, koyu renkli arabayı görünce içinde önemli birinin olacağını düşünerek hararetle ve öfkeyle işaret etikleri aracı bir iki blok boyunca takip ettiler. İçlerinden bir oğlan çok hızlı koşuyordu. Arkasına atladığı arabayı bir eliyle yumrukladı. Partridge, "Yavaşla!" dedi. "Arabanın üzerinde bir çocuk var."

Sürücü, "İçeri mi girsin istiyorsunuz?" diye sordu.

"Yavaşla dedim!"

Sürücü arabayı yavaşlatsa da aracın arkasını çocuğu yere düşürüp sersemletecek kadar savurdu.

Partridge arka pencereden dışarı baktı. Oğlan sırt üstü yatmış tek-meler savuruyor, diğer insanlar ise koşuşturuyor, bağırıp çağırıyor ve dövüşüyordu. Kargaşanın içinde, sokağın ortasında dikilen kravatlı, yaşlıca bir adam vardı. Partridge onu tanıyordu. Tommy'ydi bu. Soya-dı yoktu. Tommy babasının berberiydi. Canlı yayın için güzelce giyin-mişti. Spor ceketini katlayıp koluna asmıştı. Çenesini göğsüne yasla-mış, gözlerini ovuşturuyordu. Ağlıyor muydu? Sonra hafifçe tökezledi ve göğü görmeyi umarmış gibi gözlerini dosdoğru yukarıya dikti.

Etrafı korumalarla çevrili olan Partridge arabadan çıkarılıp Kubbe'nin seçkinleri için ayrılan asansörlere götürüldü. Harekât odası Kubbe'nin en alt katına gizlenmişti. Asansör kapıları açıldı ve labirenti andıran koridorlarında botlarının güçlü yankılar çıkardığı bir binaya adım at-ular.

Muhafızlardan biri duvardaki tuş takımına bir dizi şifre girerek harekât odasının kapısını açtı. Aralanan kapının gerisinde deri koltuk-larla çevrili uzun, maun bir masa görüldü. Duvarlar siyah ekranlarla kaplıydı; karanlık ve cam gibi ekranlar neredeyse ıslak gibiydi.

Muhafız, Partridge'i ve Beckley'yi içeri aldı.

Partridge masanın yanından geçip ucundaki koltuğun sırtında eli-ni gezdirdi. Babasının koltuğu. Bir zamanlar babasının bedeni oraday-dı. Gözlerinin önüne yine babasının yüzü geldi; kıpkırmızı, yer yer nekrozdan kararmış cildi ve içe bükülü, felçten titreyen elleri. Wil-lux onlarca yıl zihinsel becerilerini geliştirmek için ilaç kullanmıştı. Bu yaptığı'nın acısı sonradan çıkmış, Hızlı Hücre Bozulması'na neden olmuştu. Partridge kendisine babasının kendi kuyusunu kazdığını hatırlatmaya çalışsa da suçluluğunu susturmaya yetmiyordu bu. Yap-tığını unutmamasının hiçbir yolu yoktu. "Babamın ölümünden beri bu bölmeye giren oldu mu?"

"Hayır, efendim," dedi Beckley. "Aldığımız kesin emirler doğrul-tusunda buraya sadece şifreleri yenilemek için geldik. İçeri girmemi-ze izin verilmedi, sadece sizin girebilmeniz için gerekli ayarlamaları yaptık."

Partridge şüpheye düşmüştü. Oda gerçekten koruma amaçlı mıydı yoksa Kubbe'nin beklediği şekilde hareket etmediğinde kendisini ortadan kaldırmak için kullanılacak bir tuzak mıydı? Babasının vasisi için icat ettiği bir şey miydi yoksa Foresteed'in başa geçmek için kullanacağı bir araç mı? Partridge sırtından aşağı soğuk terler indiğini hissetti ve çok uzun bir süre liderlik eden babasını düşündü. Hep böyle tedirginlik ve şüpheyle mi yaşamıştı? Bu yüzden mi Kubbe'yi demir yumrukla yönetmişti?

Partridge kapıyı açan muhafıza baktı. Kime güveneceğinden asla tam anlamıyla emin olamamıştı. Beckley'ye olan güveni bile çok zor inşa edilmişti ve bazen sarsılıyordu. Ancak artık babasına dair gerçekleri de dillendirdiğinden Partridge'in gelişmeler karşısında kimlerin sarsıldığını, kimlerin kendisine sırt çevrilebileceğini kestirmesi eskisinden de güçlü. Karşısındakiler Pürler'di, isyan edecek tipler değildiler. Beckley'ye bakıp onun muhafız hakkında ne düşündüğünü okumaya çalıştı. Partridge odaya girdiğinde tecrit edilip saldırıya uğramak istemiyordu.

Beckley, Partridge'in bakışlarına sakince karşılık verdi. "İyi misiniz?" diye sordu.

"İyiyim," dedi Partridge. Etrafındakilere güvenmekten başka seçeneği yoktu. Yanında bir onlar vardı. "Görelim şunu."

Beckley'nin başıyla işaret verdiği muhafız uzanıp masanın altına gizlenmiş bir düğmeye bastı ve panellere bölünerek açılan bir duvarın ardında bir kapı belirdi.

Kapının diğer yanında babasının sırları olabilirdi. Partridge babasını asla anlamamıştı. Aynı odada olduklarında bile babası yanında değildi, akli hep başka yerlerdeydi. Partridge'e babasının gözleri üzerindeyken bile kendisini görmüyormuş gibi geliyordu. İlgisiz bile denemezdi onun için. Neredeyse içi boş gibiydi. Ancak eskiden öyle biri değildi, öyle ki –bir zamanlar– annesini ona âşık eden bir yanı vardı babasının. Bir zamanlar komik biri miydi acaba? Düşünceli miydi? Hatta belki biraz kırılgan?

Partridge kapının diğer yanında Kubbe'deki insanlara sunabileceği

kanıtlar –olanların hepsinin gerisindeki beyin olduğunu, dışındaki insanların Kubbe’dekilerin yardımına ihtiyacı olduğuna dair kanıtlar–olabileceğinin de farkındaydı.

Kapıya gitti. “Nasıl yapıyoruz?”

“Retina taraması için şu ışığa doğru bakacaksınız,” dedi muhafız, “ardından parmak izinizi tanıtmak için elinizi şu karenin üzerine koyacaksınız.” Işık huzmesi maviydi ve duvardaki küçük, kamera benzeri lensten yayılıyordu. Camdan kare de mavi bir ışık yayıyordu.

Partridge eğilip yüzünü ışığa yaklaştırdı. Lensin içinden bir tık sesi geldi. Ardından elini cam kareye bastırdı ve bu kez arka arkaya tıklar tıklar işitti. Elini tokmağa atsa da kapı zaten kendiliğinden açıldı. Oda karanlıktı.

Beckley, Partridge’e odaya kadar eşlik etmek için öne çıktı.

“Beni dışarıda bekle,” dedi Partridge. “Odadan da dışarıda. Kori-dorda bekle beni.”

“Peki, efendim,” dedi Beckley ve kalan muhafızlara da odadan çıkmalarını söyledi.

Partridge karanlık odadan dışarı adım attı, odanın görece küçük ve dağınık olduğunu seçebiliyordu. Harekât odasından gelen loş ışığın vurduğu bölmenin duvarları titriyormuş gibi görünen bir şeyle kaplıydı. Partridge’in aklına kanatlar geldi, Bradwell’in sırtındaki kuşlar ve o kuşlar çırpındıkça Bradwell’in gömleğinin nasıl dalgalandığı.

Babasının bölmesi çırpılan kanatlarla mı doluydu? Ziyaretini sonlandırmak, odadan çıkmak istese de bunu yapamazdı. Artık geri dönemeyeceği kadar ilerlemişti. Korktuğunu anlardı.

Kendisine mantıklı gelmese de babasının zihnine yolculuk ediyormuş gibi hissediyordu. Babasının sonu gelmez sırları olduğunu, o kadar dalgın görünmesinin nedeninin başkalarıyla paylaşmak istemediği bir başka yanı olduğunu hep sezmişti. İçinde gizli bir benlik olduğunu.

Partridge birçok sırrı gün ışığına çıkarmıştı: yıkım, ölüm, iç içe geçmiş yalanlar. Artık bu sırlara yenilerini eklemek istemiyordu.

Titredi, eşikten içeri bir adım attı.

Aniden lambalar yanıp söndü. Oda ışıkla doldu. Kapılar Partridge'in arkasından sertçe kapandı.

Duvarlar kâğıtlarla kaplıydı, yüzlerce, belki binlercesiyle. Bazıları parlak ve kalmken, diğerleri beyaz ve incecikti.

Parlak olanlar fotoğraftı, kâğıtlarda ise babasının el yazısı vardı. Partridge duvarın yanına gitti. Annesinin yüzünü gördü, battaniyeye sarılmış bir çocuğun üzerine eğilmişti. Sedge yanında durmuş, bebeğe bakıyordu. Bebek yeni doğmuş Partridge'di.

Fotoğrafın yanına yapıştırılmış kâğıda baktı. Bir mektuptu bu. Üzerinde şunlar yazıyordu:

Güzel karıma,

Fotoğraftaki halini anımsıyorum. O an orada mıydım? Yoksa sadece bu fotoğrafa baktığımı mı anımsıyorum? Hayatlarımız işte böyle karmaşık. Seni hâlâ özlüyorum. Sen benimsin. Bunu unutma. Benim.

Ellery

Partridge bir sonraki kâğıda geçti.

Güzel karıma...

Ve sonrakine: *Güzel karıma...*

Sonra şu sözlerin yazılı olduğu kâğıdı buldu:

Sevgili Sedge,

Neler oldu? Neden bana yüz çevirdin? Neden...

Sedge babasına yüz mü çevirmişti?

Partridge,

Bir zamanlar ne de küçükmüşsün baksana. Kapıdan içeri girdiğimde bağırır, şarkılar söylerdin, şimdi ise büyüdü. Bir akademi öğrencisi oldun.

Uzanıp mektubu eline aldı. Kâğıdı sıkıp top yaptı. Onca zamandır babası onlara mektuplar mı yazmıştı? Bir fotoğraf albümü odası, bir sergi kurmuştu. Geçen yıllar boyunca da bu sırrı kendisine saklamıştı.

Partridge duvardan bir fotoğrafı çekip aldı. Fotoğrafta kendisi beş yaşında bisikletinin üzerinde oturuyordu ve Sedge'in üzerinde buz hokeyi ekipmanı, annesiyle babasındaysa resmi bir davet için kuşandıkları giysiler vardı.

Babasına karşı duyduğu sevgi ve nefret içinde çalkalanıyordu. Ellery Willux kimdi? Babası onları gerçekten sevmiş miydi? Bu yer onun sevgisini gösteremediğinin kanıtı mıydı?

Partridge duvara atıldı ve duvardan elinden geldiğince çok fotoğraf ve mektup kopardı. Fotoğraflar ve mektuplar yere düştü. Ellerini yukarıdan aşağı indiriyor, parçaları arka arkaya duvardan ayırıyordu. Göğsü daraldı. Sanki bir el yüreğini sıkıyordu ve nefesi aniden daralmıştı. Yumruğunu göğsüne götürdü. "Lanet olsun," dedi.

Ardından sendeleyerek babasının masasının arkasında duran, bölmedeki tek sandalyeye doğru yürüdü. Sandalyeye bir külçe gibi yığıldı ve odaya bakındı. Babasından istediği her şey buydu. Sevgisini biraz olsun göstermesi. Şefkatini belli etmesi. Onca zamandır babası *bunu* mu oluşturmakla meşguldü?

Kapının çalındığını işitti.

"Sana koridorda beklemenı söylemiştim!" diye bağırdı, sonra soluklanmaya çalıştı. Kalp krizi mi geçiriyordu yoksa? Tanrı aşkına, babası onu bu saçmalıkla öldürmeye mi çalışıyordu?

"Benim. Lyda."

Lyda. Partridge kollarıyla bedenini iterek sandalyeden kalktı ve kapıya gitti. Tokmağı çevirdiğinde daha önce olduğu gibi kapı kendiliğinden açıldı.

Lyda karşısındaydı işte. Partridge onu bir süre süzdü; yüzünü, kirpiklerini, aralanmış dudaklarını.

Lyda hayretle, "Gerçeği söyledin," dedi.

Bir saniye için Partridge onun neden bahsettiğinden emin olamadı, törende söylediği sözlerinin üzerinden sanki bir ömür geçmişti. "Beni

bir yerlerde izleyeceğini ümit etmiştim.” Lyda’yı kendisine doğru çekti. Burnuna lavantalı parfümünün kokusu geldi. “Onlara seni buraya getirmelerini söyledim. Seni görmem gerekiyordu,” dedi. “İçeri, yanıma gel.”

“Burası da neyin nesi?”

Partridge elini Lyda’nın beline koyup onu bölmenin içine soktu. Lyda fotoğraflar ve mektuplarla kaplanmış zemine ve bant izleriyle dolu duvarlara baktı. “Partridge,” dedi, “burası babanın odası mıydı?”

“Onun gizli bölmesi.” Lyda’nın yanında olması onu rahatlatmıştı. Varlığı babasının münzevi deliliğine karşı bir panzehir gibi gelmişti Partridge’e. Lyda odaya akıl sağlığı getirmişti. Partridge ona odaklanarak kalan her şeyi bulanıklaştırabilirdi.

“Sana bunu neden yaptı?”

“Bana mı?” diye sordu Partridge. “Sana demekle ne kastediyorsun?”

Lyda şaşkın gözlerle Partridge’e baktı. Partridge onun kendisini tuttuğunu sezebiliyordu. Lyda onu incitecek bir söz etmek istemiyordu. Bunu gizlemekte hiç de başarılı değildi.

Sonra aklına dank etti ve odaya tekrar bakındı, bu kez odayı Lyda’nın gördüğü gibi gördü. Tüm bunlar bir gösteriden ibaret miydi? Babası bu odayı donatmak için yıllarını vermiş olmalıydı, hayatını sürdürmek için Partridge’in bedenini kullanmayı planlamasından çok daha evvel başlamış olmalıydı bu işe. Oda bir tür kötü şaka mıydı? Tüm o fotoğraflar ve aptalca mektuplar Partridge’in yüreğini burkmak için miydi? Belki de oda Sedge’in aklını karıştırmak için tasarlanmıştı. Vasi olmak onun hakkıydı.

Tüm bunlar uydurma mıydı? Sempati uyandırmak için düzenlenmiş bir tezgâh mıydı? Sevgi uyandırmak için son bir çırpınış?

“Sence bu şekilde hâlâ aklımı bulandırmaya mı çalışıyor?” diye sordu Partridge.

Lyda, Willux’un yüzeyi pırıl pırıl masasının başına gitti. Masanın arkasına dolaşp babasının sandalyesini çekti.

“Yapma,” dedi Partridge.

“Neden?”

“Bilmiyorum. Sadece...”

“Ne?”

“Bu oda. Sanki içi bulaşıcı bir hastalıkla dolu. Onun burada olduğunu hissetmiyor musun? Varlığını? O ölmemiş gibi. En azından burada. Odayı, havayı dolduruyor.” Partridge sezdiği bulaşıcı hastalığın kendi zehirli suçluluk duygusu olabileceğini düşündü. Gözlerini kendisine suçlayan gözlerle bakan ailesinin yüzlerine dikti. Bir zamanlar bebektir, şimdi ise bir katil.

“Bu oda artık senin,” dedi Lyda.

“Ya istemiyorsam?”

Lyda, Partridge’e doğru yürüdü, diz çöküp onun bir başka bebeklik fotoğrafını eline aldı. O fotoğrafta Partridge’in başında bir şapka vardı. Yüzü açık pembeydi. Kucağında olduğu kişi ise babasıydı. “Güzel bir bebekmişsin,” dedi Lyda. Ayağa kalkıp fotoğrafı Partridge’e verdi. Partridge kısa bir süre fotoğrafa baktı. Ardından geçmişe dönmek için beklenmedik bir özlem duydu. Yeniden o bebek olmak istiyordu. Her şeye sıfırdan başlamak.

Ancak babasının kendisini yıldırmasına izin veremezdi. Onu buraya getirmişlerdi ve odayı kendi amaçları için kullanacaktı. Babasının sırlarını ona karşı kullanacak, yaptıklarını tersine çevirecekti.

Partridge fotoğrafı Lyda’ya geri uzatıp babasının masasına yürüdü ve “Acaba burada başka neleri gizli?” diye sordu. Babasının sandalyesine tekrar oturmayacaktı. Sandalyeyi masasından uzaklaştırıp ellerini parlak yüzeyin üzerine bastırdı. Aniden masa aydınlandı.

Karşısına bir dünya haritası çıktı üzerinde mavi, biri hariç hepsi yanıp sönen mavi ışıklar vardı. Yanıp sönmeyen tek ışığın bulunduğu noktada Kubbe yer alıyordu. O noktada ışık devamlı yanıyordu.

Partridge, “Bu da nesi?” diye fısıldadı.

Lyda yaklaşıp Partridge’in yanında durdu. “Bu dünya, şu da biziz.”

“Evet,” dedi. “Asıl soru yanıp sönen ışıkların neyi temsil ettiği?”

Lyda sessizce, “Neyi ya da *kimi*?” dedi.

Aniden Partridge’in tenini bir ürperti aldı. “Bunlar saldırılmayan başka yerler olabilir. Bu, oralarda sağ kalan başkalarının olabileceği

anlamına gelebilir mi? Ne demek oluyor bütün bunlar?”

“Işıklardan birine dokun,” dedi Lyda.

Partridge’in aklına Pressia’nın babası Hideki Imanaka geldi. Yediler’den biriydi. Partridge’in annesinin ölmeden önce göğsünde yanıp sönen dövme Hideki’nin hâlâ hayatta olduğunun kanıtıydı. Belki de onu bulmalarının bir yoluydu bu. Yanıp sönen ışıklardan biri Japonya’nın adasının üzerindeydi. Partridge uzanıp ışığa dokundu.

Ortalıkta görünmeyen hoparlörlerden parazitler yükseldi, sonra da bir ses. “Partridge.” Babasının sesiydi bu ve kısa bir an için Partridge’e babası hayattaymış, cinayet başarıya ulaşmamış gibi geldi. Bölmenin kapısına baksa da kapalı olduğunu gördü. Lyda uzanıp onun elini tuttu. Babası ölümden mi dönmüştü? Yok edilemez biri miydi o? “Oğlum,” dedi babası.

“Hayır.” Partridge başının döndüğünü hissediyordu. Masanın kenarlarını kavrayıp babasının sandalyesine oturdu.

Babasının sesi konuşmaya devam etti. “Parmak izin, doğumdan beri parmağında olan o küçük sarmal. Bu odayı, bu haritayı, dünyamı keşfettin demek. Bir tek dokunuşla sesimin üzerindeki kilidi kaldırdın. Bunun da tek anlamı var: Sen hayattasın ve ben ölüyüm.”

“Lyda,” diye fısıldadı Partridge. “Bunu dinleyemeyeceğim.”

Lyda onu kolundan tuttu. “Zararı yok,” diye fısıldadı. “Bunu yapmak zorundayız.”

“O dokunuşla diğer herkese öldüğüm ve idarenin artık sende olduğu mesajı iletildi. Cidden sadece tek, küçük bir Kubbe’nin idaresiyle yetineceğimi mi düşünmüştün?”

Partridge avuçlarıyla kulaklarını kapatmak istese de kımıldayamıyordu. Güçlkle nefes alıyordu. Babasını öldürmüştü ve babası hâlâ oradaydı.

“Masanın en üst çekmecesini aç. Orada düşmanlarımin bir listesini bulacaksın, onlar artık senin düşmanların. Herkesten, hatta senden bile gizlediğim gerçeği keşfedeceksin. Başarmaya çalıştığım tüm işlerdeki basit, saf ironiyi göreceksin. Umarım miras aldığın şeyin kırılmasını anlarsın. Benden nefret edebilirsin. Bunu anlarım. Ben de

annemle babamdan nefret ederdim. Dünyanın düzeni bu. Ben sonu gördüm Partridge ve seni bu sondan kurtarmaya çalışıyordum. Neye istiyorsan ona inan, ama babaların yaptığı budur.” Sonra babası duraksadı. Willux kendi sonunu görmüş müydü? Hangi sonu? “Bir şey daha var,” dedi babası. Sözlerini Partridge’i sevdiğini söyleyerek mi noktalayacaktı? Partridge’in ölü adamdan gerçekten duymak istediği neydi?

Babası sesini alçaltıp, “Sana bir soru,” dedi. “O parmak izinde kan var mı?”

Kısa bir parazit daha geldi ve ardından babasının sesi kayboldu.

Odaya sessizlik çöktü. Partridge mavi ışıklı haritaya baktı. Nefesi boğazına düğümlenmiş gibiydi. Ellerini çevirip parmak uçlarına baktı, sadece ve sadece ona ait olan küçük, karmaşık sarmallara. Babası, Partridge kaydı dinliyorsa onun muhtemelen kendisini öldürmüş olacağını biliyordu.

Lyda, “Senin bunu yapacağını biliyordu,” diye fısıldadı.

“Yapma bunu,” dedi Partridge.

“O hâlâ başta.” Lyda’nın sesi soğuk belki de korku doluydu.

Partridge başını kaldırıp ona baktı. “Hayır,” dedi. “Onu öldürdüm.”

Lyda’nın yüzü soluk ve donuk görünüyordu. “O hâlâ...” Elleriyle boğazını sardı. Partridge ayağa kalkarken Lyda geri kaçtı. “Yaptığın seni değiştirdi Partridge. Baban içten içe bunu yapacağını, onu öldürmeye gücünün yeteceğini biliyordu ve bu senin içinde, derinlerdeki bir şeyleri değiştirdi.” Lyda sırtını duvara verdi, fotoğraflar hışırdadı.

“Başka ne yapabilirdim ki? Beni öldürmesine göz mü yumacaktım?”

“Hayır,” dedi Lyda başını öfkeyle iki yana sallayarak. “Sadece...”

“Sadece ne?” Partridge cinayetin hemen ardından hissettiklerini anımsadı. Elleri hissizleşmişti. Bacaklarını hissedemez olmuştu. Kalbi hızla, küt küt atıyordu, geriye kalan tek şeymiş gibi. Partridge o an yine aynı şeyleri hissediyordu. Lyda ilk kez ondan öyle korktuğu, Lyda’nın yüzünden korkusunu açıkça okuduğu için. “Lyda,” diye fısıldadı.

“Bilmiyorum,” dedi Lyda. “Bir başka sır bu. Tüm bu sırlar ve yalanlarla büyüdüğümüz biz. Hayatlarımızı bu şekilde nasıl sürdürürüz Partridge? Ben bunu yapabileceğimden emin değilim...” Lyda derin bir nefes alıp karnına dokundu. Bebek. Gelecek.

“Sen olmadan mücadelemde yalnız kalırım,” dedi Partridge. “Bana sırt çevirme.”

“Çevirmiyorum.” *Gidecek başka yerim yok, dermişçesine etrafına bakındı. Ancak sonra elini cebine attı. “Tamamen yalnız değiliz.” Cebinden buruşmuş bir kâğıt parçası çıkardı ve Partridge’e yaklaşıp kâğıdı ona uzattı. “Onlar burada, köstebekler: Cygnus, kuğu.”*

Kâğıt bir origami kuğusuydu. “Seninle temasa mı geçtiler?”

“Oku şunu.”

Partridge kuğunun bir kanadını açtığında içindeki yazıyı gördü. *Glassings’in yardımına ihtiyacı var. Kurtar onu.* “Sana bunu kim verdi?”

“Küreyi tamir etmeye gelen teknisyen.”

“Glassings’i kurtarmamız gereken ne? Hangi cehennemde o?” dedi Partridge.

“Elimde sadece bu var.” Lyda iç çekip gözlerini ovuşturdu. “Çekmeceyi açacak mısın?”

“Ne?”

“Bence bunu yapman gerek.”

“Hayatım boyunca babamı izledim. Bilirsin işte, insanların ona nasıl baktıklarını ve onunla nasıl konuştuklarını. Bunu bilerek yapmasam da her şeyi aklıma kazıdım ve sanırım bir aralar onun hayatını devralacağımı düşünmüş olabilirim. Demek istediğim o benim babamdı.” Partridge aniden sustu. Ciğerlerine derin bir nefes çekti. Ağlamaktan korkuyordu. “Mesele sadece onu öldürmüş olmam değil Lyda. Mesele sadece benim bir katil olmam değil.” Başparmağını parmak uçlarına sürttü, aklına babasının parmak izindeki kanla ilgili sözleri geldi. “Mesele ona dönüşmekten korkmam.”

“Çekmeceyi aç,” dedi Lyda.

Partridge, Lyda’yla tartışmayacaktı, zamanı değildi. Masanın en üst çekmecesindeki mavi ışık yayan karenin üzerine parmağını koydu.

Kayarak açılan çekmecenin içinde bir klasör yığını görüldü.

Partridge en üstteki klasörü alıp masanın üzerine bıraktı. Babasının söylediği gibi, klasörün üzerindeki etikette DÜŞMANLAR yazıyordu. Klasörü açtı. İçinde çeşitli insanların fotoğrafları ve her birinin yanında bir sayfalık bilgi vardı: şüpheli faaliyetler, aile, arkadaş çevresi, bağlantılar.

Partridge klasörleri bir bir açarken Lyda fotoğraflardaki yüzleri görebilecek kadar yakınına geldi. Partridge, Bradwell'in fotoğrafının olduğu sayfaya gelince durdu, Lyda'nın ağzından bir hayret nidası çıktı. Partridge bunun nedeninin fotoğrafın arka planını onun da anımsaması olduğunu biliyordu. Fotoğrafta Bradwell haykırıyordu, boynundaki damarlar gerilmiş, koşarken görülüyordu. Partridge fotoğrafın kendilerine saldıran Özel Kuvvetler askerlerinin yaptıkları canlı video kaydından alınan bir kare olduğunu fark etti. Fotoğraf babasının Sedge'i ve annelerini öldürmesinden dakikalar öncesini gösteriyordu.

Lyda, "Devam et," diyerek onu teşvik etti. "Orada başka kimler var?"

Partridge bir sonraki fotoğrafa geçti. Önceki fotoğrafla aynı yerde ve aynı günde çekilmiş bir fotoğrafta El Capitan ve Helmud vardı. Partridge klasörü kapatıp çekmeceye geri tıktı. "Bu insanlar benim düşmanlarım değil," dedi. Rahatlamıştı. Babası yanıliyordu.

Bir başka klasör daha vardı. Uzanıp klasörü çıkardı.

YENİ CENNET.

Klasörü açıp –babasının kargacık burgacık el yazısıyla kaleme aldığı– planlara göz gezdirdi. Dünya yeniden yaşanabilir bir yere dönüştüğünde insandan aşağı bir konumda görülmesi gereken hilkat garibelerinin Pürler'e hizmet etmeleri için köleleştirilmelerine ilişkin planlardı bunlar. "Yeni Cennet için Yeni Kölelik," dedi Partridge, midesi ekşidi. Klasörü kapattı.

Bir sonraki klasörün üzerinde TERSİNE ÇEVİRME yazıyordu. Babası genellikle sembolik göndermeleri tercih ettiğinden bu basit kelime onu tedirgin etmişti. Klasörü Lyda'nın da kendisiyle birlikte okuyabileceği şekilde açtı.

Başta bilim insanları ve doktorlardan oluşan bir ekibin resmi raporu vardı. Raporun en üstünde uzun bir isim listesi olsa da Arvin Weed adı Partridge'in gözüne hemen çarptı. İsme işaret etti. "Bak."

"Ben de gördüm," dedi Lyda.

Alman örneklerden ve bu örneklerin temsili ortamda bekletilmesinden yola çıkıldığında numunelerimiz başarılı sonuçlar vermemiştir. İlk on günde yirmisinin on ikisi öldü. Dördünde neredeyse anında oluşan ve sağlıklı dokularına atlayan kanser tümörleri oluştu. Bu dördünden ikisindeki kanser hücreleri iyileştirilse de yıl içinde yeni üremelerden dolayı öldüler. Hayatta kalan dördünün –bir erkek, üç kadın– klinik tablosu kötüydü. İkisi kısır. Erkek bir göz hastalığına yakalanıp kör kaldı. O ve kadınlardan birinde astım ve akciğer yetmezliği var. Yeniden Kubbe'deki insanların arasına katılabileceklerini umuyoruz. Erkek bir yoğun bakım ünitesine yatırıldı, kadın ise akıl hastalığından mustarip ve şu an rehabilitasyon merkezindeki tek kişilik bir odada tutuluyor. Diğer ikisinin üzerinde incelemeler ve değerlendirmeler yapılmakta. Çalışmaya dair anıları silinerek yeniden halkın arasına salındılar.

Sonuç olarak, Kubbe'de yaşayanların açık havaya çıkmamalarının ve genel olarak da hastalıklara maruz kalıp bu hastalıklara karşı bağışıklık geliştirememelerinin onları daha kırılgan kıldığını düşünüyoruz. Yeni Cennet'e taşınırsak ilk yıl çok sayıda insan kaybederiz. Hayatta kalanlar ise Kubbe dışında sağ kalanlara kıyasla sayıca az olacak. Ancak Yeni Cennet'e girmek için ne kadar uzun süre beklersek nüfus bizi yok edecek unsurlara karşı daha savunmasız olacak.

Bu arada İnfilaklar'dan ilk kurtulanlar ayıklandı, geriye sadece uç noktada adaptasyon ve hayatta kalma becerileri olanlar kaldı. Bu geri kalan kişilerin üstün bağışıklık sistemleri var. Hilkat Garibesi Arıtma Operasyonu gözlemsel çalışmalarımıza dair en ayrıntılı bilgileri içeriyor.

Partridge'in babası *Hilkat Garibesi* sözcüğünü daire içine almış ve sayfa kenarına iki kelime yazmıştı: *Üstün Irk*.

Partridge kâğıdı kaldırıp babasının mektuplarını inceledi. "Demek babam üstün bir ırk yaratmış, ama yanlış olanı." İroni de işte buradaydı. Babası ölmeden önce olacakları anlamıştı. Sonu görebildiğini ve Partridge'i o sondan kurtarmaya çalıştığını söylemişti.

"Sonsuza dek burada yaşamak zorunda kalacağımızı mı düşünüyordunuz?" dedi Lyda. "Bunu yapamayız. Kaynaklar sınırlı. Pürler'in öylece ölüp gitmelerine göz mü yumacaktı?"

"Bilmiyorum." Partridge tekrar raporun sayfalarını çevirdi. Son sayfada bir dizi bilimsel denklem vardı, bu yazılar ona hiçbir anlam ifade etmiyordu. "Bu da nesi?"

Lyda alaycı bir tavırla ona, "Sanki akademide kızlara bilim öğretmeye tenezzül ediliyor da bana soruyorsun," dedi. "Sakla bunu. Önemli olabilir." Partridge kâğıdı katlayıp cebine koydu.

Ardından birkaç klasörü daha karıştırdıktan sonra doğruldu.

Bir başka klasör çıkardı. Bu seferkinin üzerinde İMHA PROTOKOLÜ yazıyordu.

"Ne demek bu?" dedi Lyda. "Zaten ne var ne yoksa imha etti ki."

"Her şeyi değil." Partridge klasörü açtı.

Klasörde ses aktivasyonu ile çalışan bir işleme dair talimatlar vardı. Odanın bir eskizi duvarlardan birinin üzerinde küçük, metal bir kare olduğunu gösteriyordu. İkisi yukarı baktıklarında karenin yerini gördüler, zor seçilecek bir noktada ve bir priz ebadındaydı. Bir dizi komutun ardından metal kalkacak ve altından bir düğme çıkacaktı. Düğmeye basarlarsa 'Kubbe'nin dışına kokusuz bir gaz salınacaktı'. 'Karbon monoksit bazlı' ama daha güçlü olan bu gaz 'uyku getirecek' ve ardından akciğer yetmezliğine bağlı sessiz kitlesel ölümlere yol açacaktı. Yüz elli kilometre çapında bir dairenin içindeki tüm canlıları öldürecekti. Wil-lux sesle aktivasyon sisteminin ancak kendi sesine tanımlandığını yazmıştı, ama bu kısmın üzeri karalanmış ve Partridge ismi eklenmişti.

"Bilgisayarı sesime tepki vermeye mi programlamış? Yüz elli kilometre çaptaki her canlıyı öldürmek için, öyle mi?"

“Ancak onlar üstün ırk,” dedi Lyda. “Onları neden öldürmek istesin?”

“Belki de babamın B planıydı bu.” Partridge klasörü çekmeceye soktu ve ardından onu sertçe kapattı.

Lyda dönüp yerdeki fotoğraflara baktı. “Sen ve baban farklı insanlarsınız,” dedi. “Sen o değilsin. Asla da olmayacaksın.”

“Bunu yapmak zorundaydım,” diye fısıldadı Partridge. “Onu öldürmek zorundaydım.” Öne eğilip hafifçe ileri geri sallandı. Gözlerini ovuşturdu.

“Benimle eve dön,” dedi Lyda. “Sana bir sürprizim var.” Lyda bu şekilde artık Partridge’den korkmadığını, aslında Partridge’in değişmediğini, ona sırt çevirmeyeceğini mi ima ediyordu? Lyda, Partridge’e doğru dönüp ona sarıldı. Birbirlerini sıkıca kucakladılar. Partridge’in içinden o anı dondurmak geldi.

Kapının çalınmasıyla irkildiler.

Beckley, “Efendim durum kötüye gidiyor,” dedi.

Partridge, Lyda’yı bırakmadı. “Nasıl?”

“Size ihtiyacımız var efendim.”

Partridge kendisini bir lider gibi hissetmiyordu. Babası hâlâ her şeyi mezarından yönetiyordu. “Elimizden bir şey gelebileceğinden emin değilim.”

“Ölenler var,” dedi Beckley. “Sayı giderek artıyor.”

Partridge, Lyda’yı bırakıp kapıya doğru koştu. Kapıyı açtığı anda Beckley’yi gördü. Hafiften nefes nefese kalmıştı, bir Lyda’ya bir Partridge’e baktı. Partridge, “İnsanlar birbirlerini mi öldürüyorlar?” diye sordu.

“Hayır, efendim.”

“Ne oluyor o zaman?”

“Birbirlerini değil, kendilerini öldürüyorlar.”

PRESSIA

VAZİFE

Fedelma, Pressia'yı taş zeminli uzun bir koridordan geçirdi. Kapıların her birinde küçük bir pencere vardı. Pressia'nın gözüne laboratuvarlar, hassas bilimsel işlerle, test tüpleri ve makinelerle uğraşan insanlar ilişti. "Ne yapıyorlar?" diye sordu.

Fedelma durup ona baktı. "Ne yaptıklarını biliyorsun Pressia."

"Hayır," dedi Pressia, "bilmiyorum." Yanıtı öğrenmek istemiyor, korkunç bir gerçeğe yüzleşmekten çekindiği için apaçık ortada olana karşı kendisini kapatıyor olabilir miydi?

"Karşımızdaki en büyük güçlüğü ve bununla nasıl başa çıkabileceğimizi anlıyor olmalısın. Çocukları gördün. Sarmaşıklarla bile neler yapabildiğimizi biliyorsun. Tarlalardaki yaban domuzlarını da gördün, değil mi? Görmedin mi?" Fedelma aniden öfkelenmiş gibiydi. "Beni de gördün. İnsanlarımı tanıdın."

Pressia, Fedelma'nın karnına baktığında gerçeği anladı: Fedelma hamile kalmayı seçmemişti. Bu onun vazifesiydi. Acaba kaç çocuk doğurmuştu? Bu durum daha ne kadar sürecekti? Pressia ona, "Ben okula gitmedim," dedi. "Bildiklerim büyükbabamın bana anlattıklarından ibaret. O bir et terzisi, bir cenaze levazımatçısıydı. Laboratuvarlarda neler olduğunu nereden bileyim ben?"

“Buraya bir formül için geldiniz. Elinizdeki şişede insanoğlunun görüp görebileceği en üstün biyonanoteknoloji vardı. Burada neler olduğunu anlamadığına inanmamı mı bekliyorsun? Burada yapılanlar o şişenin içindekilerin yanında çocuk oyuncağı kalır.” Fedelma yeniden koridorda yürümeye başladı.

Pressia uzanıp onu kolundan tuttu. “Bilmiyorum. Yemin ederim.”

Fedelma’nın gözleri Pressia’nın yüzünde gezindi. Ona hâlâ tam anlamıyla inanmamasına karşın, “Willux, Newgrange’i, o kutsal mekânı kurtardı. Kelly’ye oraya dokunulmayacağına dair söz verdi. Sadece otuzumuz anıta zamanında girebildik.”

“Ancak tüm bu arazi, bu bina ve laboratuvarlar var, değil mi? Ya bunlar?” Pressia karşısındaki insanların ne denli ileri bir teknolojiye sahip olduklarını öğrenmek istiyordu. Bir hava aracını tamir edip yeniden uçurabilirler miydi?

“Willux dört buçuk kilometre çapındaki bir alana dokunmadı. İnfilaklar’ın nasıl işlediğini biliyorsundur. Bu konuda cahilmişsin gibi davranamazsın.” Fedelma Pressia’nın kolunun ucundaki bebek başına baktı. “Sen de İnfilaklar’ı yaşadın, değil mi?”

“Çok az anımsıyorum,” dedi Pressia. “Bölük pörçük görüntüler var zihnimde. Devasa ateş tufanlarının ortalığı kasıp kavurduğunu biliyorum. Sonra kül rüzgânı ve siyah yağmur gelmişti. Newgrange’in dışında kalanlardan hiç kurtulan oldu mu?”

“Yirmi kişi daha kurtuldu, toplam elli kişi olduk, ama onlar hastalıklı olduklarından sayımız tekrar azaldı.”

“Sonra Kelly ne yaptı peki?”

“Elinden gelen her şeyi.”

“Burası,” dedi Pressia, “geldiğimiz yere benzemiyor. Mesela kül yiyiciler. Kelly bir sürü şey icat etmiş, değil mi?” Pressia, Fedelma’dan ne kadar çok şey öğrenirse elinde El Capitan ve Bradwell’le paylaşabileceği o kadar çok bilgi olurdu. Bradwell’in kendisini affetmesini istiyorsa belki de atması gereken ilk adım kendisinin grupları için değerli olduğunu, geri döneceklerse birbirlerine hâlâ güvenmeleri gerektiğini ona göstermekti.

“Eh, geçmişte bitkiler üzerinde genetik mühendisliği ve moleküler düzeyde klonlama alanlarında çalışmış. Ziraiinşayı o ortaya çıkardı, sarmaşıklarımızın bir savunma ekibi gibi çalışmasının nedeni bu.”

“Klonlama.” Sözcüğün ne anlama geldiğini kabataslak biliyordu. Çoğaltma. Kopyalar. “Nasıl yapıyorsunuz bunu?”

Fedelma, “Klonlar yaratmak için kendi DNA’mızı kullanıyoruz,” diye açıkladı. “Ancak her embriyonun içinde gelişecek bir rahme ihtiyacı oluyor. Tüm kadınlar da üzerlerine düşeni yapıyorlar. Gebe kalamayacağım zamana dek karnımda bebekler taşımaya devam edeceğim, bu uğurda ölsem bile. Bu riske değer.” Sonra savunmacı bir tavırla, “Birer birer ölmemiz tehlikesini göze alamayız!”

Pressia sırtından yukarı bir ürpertinin yürüdüğünü hissetti. *Bak hadi sana bakan aynaya. Kendine bir eş ara. Bul kendini! Bul kendini! Sakın sona kalma!* Çocukların şarkıda söyledikleri bir oyun değil gerçeğin ta kendisiydi. Bir eş bul, kendinin bir kopyasını. Pressia adımlarını yavaşlattı. Çocukların yüzlerini düşünüyordu, neredeyse aynadaki yansımalar gibi benzer olanları. Nihayet yürümeyi bıraktı.

Fedelma arkasına döndü: “Bizi kınıyor musun? Hepimiz fedakârlıklarda bulunuruz. Bizleri ancak bu değerli kılar!”

“Sizi kınamıyorum. Fedakârlık etmenin ne olduğunu anlıyorum,” dedi Pressia. Bradwell’i düşündü. Onu feda etmek istemiyordu, her ne kadar Bradwell bunu istese de. Zihninde taşları yerine oturmaya çalışarak, “Yaban domuzları...” dedi.

“Bir miktar uçbirleştirme* yapıldı, evet. Domuzlar sığırlar gibi evcil, ama saldırgan da olacakları şekilde bir genetik mühendislikten geçirildiler. Gerektiğinde bizi korumak için saldıracaklar.”

“Kime saldıracaklar?”

Fedelma, Pressia’ya yaklaştı. Çevrede kimse olmasa da sesini alçalttı. “Dikkatli olmalısın. Dört buçuk kilometre çapın ötesinde, sarmaşıklarla işaretlediğimiz arazide içeri girmek isteyenler var, burada sahip olduklarımız için bizi öldürmeye hazır olanlar.”

* Uçbirleştirme (İng: Splicing): Transkripsiyon sonrasında RNA’daki bazı bölümlerin (intronların) çıkartılıp kalan kısımlarının (eksonların) birleştirilmesi yoluyla gerçekleştirilen genetik modifikasyon (ç.n.)

“Kim onlar?”

“Dünyanın size ait kısmındakilerden farklı değiller.”

Pressia, “Dünyanın bize ait kısmında neler olduğunu nereden biliyorsunuz?”

Fedelma fısıldadı. “O, hayatlarımızı bağışladı. Burada olduğumuzu biliyor. Gözü üzerimizde, belki başkalarının da üzerinde.”

“Kim? Willux mu?”

“Hayatta olduğumuz için bile şanslıyız.”

“Willux ve Bartrand Kelly hâlâ temas halinde mi? İkisi hâlâ... arkadaş mı?” Pressia gözlerini sımsıkı kapatıp başını iki yana salladı. “Willux burada olduğunuzu biliyor! Hayatta olduğunuzu biliyor!”

“Şşt,” dedi Fedelma. Pressia’nın elini tutup kendi karnına götürdü. Pressia kadının karnının içinden bir titreşim geldiğini hissetti. Fedelma, “Korumamız gereken bir gelecek var,” dedi, “anlıyorsun, değil mi?”

Pressia elini çekti. “Bartrand Kelly nerede?”

Fedelma iç çekti. “Senden kendisini beklemeni istiyor.” Koridora yöneldi.

Pressia, Fedelma’nın peşinden gitti. Bir köşeden dönüp küçük bir odanın kapısı önünde durdular. “Burada. Bekleyeceksin.” Fedelma kapıyı açtı.

Pressia’nın içini bir heyecan kapladı. Bradwell burada mıydı? Kendisiyle konuşacak mıydı? Yüzüne bakacak mıydı? Ona söyleyecek bir şeyler düşünmeye çalışsa da söze nereden gireceğini bilemiyordu. İçeri adım attı.

Oda küçüktü, aslen geniş bir dolap gibiydi. İçeride mobilya yoktu. El Capitan oradaydı. O sırtını duvara, Helmud da başını onun omzuna yaslamıştı. El Capitan’ın bir gözü şişmiş ve kızarmıştı, belli ki moraracaktı. El Capitan doğrulup resmi bir tavırla Pressia’ya selam verdi. Helmud gülümsedi. O da, “Merhaba,” dedi.

Bradwell’i görecektir olmasının verdiği tedirginlik Pressia’ya El Capitan’la arasındaki ilişkinin nasıl gergin bir hal aldığını unutturmuştu. El Capitan ona olan aşkını itiraf etmiş, kızı öpmüştü. Buradan sonra ilişkileri nereye gidecekti? Pressia kendisini gergin ve utangaç

hissediordu. El Capitan ona şöyle bir bakıp hemen gözlerini kaçırdı.

“Selam,” dedi Pressia. Yüzünün kızardığını hissediyordu. El Capitan’ın yaptığı çok dramatik, epey duyguluydu. Cesurca bir hareketti. Pressia işte onun bu yanma hayrandı, bir de sert olmasına rağmen yufka yürekli oluşuna. Öpüşmelerini dün gibi anımsıyordu.

“Kelly birazdan burada olacak,” dedi Fedelma. Kapıyı kapattı.

“Bradwell burada değil,” dedi El Capitan, “nerede bilmiyorum.” Bu sözlerinden Pressia’nın onu değil, yalnızca Bradwell’i görmek isteyeceğini düşündüğü anlaşıyordu.

“İkinizi gördüğüme sevindim,” dedi Pressia. “Kan kaybından ölüyor gibi bir haliniz yok. Gerçekten ilerleme kaydediyorsunuz.”

“Üstelik altın rengi olduk,” dedi El Capitan. “Yürüyen heykeller gibiyiz.”

“Altın,” dedi Helmud.

“Evet,” dedi Pressia. Kendi kollarına baktı.

El Capitan, “Sana yakışmış,” deyip gözlerini yere çevirdi.

“Kaptan,” dedi Pressia. Ancak sonrasında ne söyleyeceğinden emin değildi. *Aramızda bir soğukluk olmadığını umuyorum. Umarım biz hâlâ...*

Ancak kapı yeniden açıldı. Pressia daha arkasına dönmeden gelenin Bradwell olduğunu anladı. Kanatları sesli hışırtılar çıkartıyordu. Kanatları uzun ve tiftik tiftik olsa da kaslı ve güzledi de.

Bradwell yanında duran, tedirgin ve genç bir adam olan bakıcıya, “Oraya sığamam ben,” dedi. “Görmüyor musun bunu?”

“Affedersin, affedersin,” dedi bakıcı. “Seninle dışarıda bekleyelim.”

Kapı kapanmadan önce Bradwell bir şey söylemek istiyormuş gibi Pressia’ya baktı. Pressia ona durumunu sormak için ağzını açsa da Bradwell sırtını dönmüştü bile. Kapı kapandı ve Bradwell gitti.

EL CAPITAN

BAKTERİ

Tarlalarda yürüyen Bartrand Kelly, “Yaban domuzları!” diye bağırdı. “İşe yaban domuzlarından başlamak istiyorum!”

Pressia omuz silken El Capitan’a baktı.

“Yaban domuzları!” dedi.

El Capitan sırtındaki kardeşini dirseğiyle dürttü. “Kes şunu,” diye fısıldadı.

Bradwell yanında Fignan’la onları birkaç adım geriden takip ediyordu. Omuzları ve göğüs kafesi kocamandı, El Capitan’ın gördüğü herkesten daha iriydi. El Capitan o kadar iri adamları yalnızca Özel Kuvvetler’de görmüştü. Bradwell’in sırtındaki kuşlar boynunun iki yanından birer hörgüç gibi çıkacak kadar iri ve eski, yıpranmış paçalar gibi geriye uzanan kalın, geniş kanatlarının ardında kalsa da belli ki hayli büyüktüler. Ara sıra Bradwell’in kanatları sırasında yukarı doğru açılıyor, kuşların devasa bir büyüklüğe ulaşmış kalın ve köşeli kemikleri ve gür tüyleri meydana çıkıyordu. El Capitan, Bradwell için üzülüyordu. Sonsuza dek sırtında bir yük taşımanın ne demek olduğunu biliyordu. Yine de Bradwell’in işi daha kolaydı, değil mi? Hiç olmazsa kuşlar ona karşılık vermezdi.

Kelly konuşmaya devam ediyordu. Yaban domuzlarını bir kenara

bırakmış, İrlanda'nın Evveliyat'taki haline dair bir nutuk atıyor, ülkenin anıtlarından, verimli topraklarından, zengin tarihinden ve şiirlerinden bahsediyordu. El Capitan geçmişle ilgilenmiyordu. Kelly'nin kendilerini nereye götürdüğünü ve hava aracının durumunu öğrenmek istiyordu. Helmud'la ikisini kokpitte bulduklarında El Capitan onlarla kavgaya tutuşmuştu. Belli ki muhafızların niyeti onu öldürmek değildi. Sadece onu araçtan çıkarmak istemişlerdi. Onu zaptedebilecek kadar hırpalamışlar, ardından odasına geri götürmüşlerdi. El Capitan muhafızlara hava aracının durumunu –aracı tamir edip etmediklerini, uçurulabilecek durumda olup olmadığını– sorsa da yanıt vermeye yanaşmamışlardı.

Kelly büyük bir enerjiyle ve kararlı adımlara önlerinde yürüyor, elinde deri bir el çantası taşıyordu. Rüzgârın bir uçtan diğerine kat ettiği yeşil tarlalar boştu. Bu manzara El Capitan'ın gözlerini yaşartmıştı, özellikle kapanacak kadar şişmiş olanı.

El Capitan bisiklete binmeyi öyle bir tarlada öğrenmişti. Annesi bir havluyu onun kollarının altından geçirip göğüs kafesinin etrafına sarmış ve kendi başına yol alabilecek kadar ivme kazanana dek yanında yürümüştü. Rüzgâr El Capitan'ın saçlarının arasında geziyor, bisiklet çimlerin üzerinde sarsılarak ilerliyordu. O zamanki hali El Capitan'a hafif geliyordu, sadece kardeşinin değil hayatın yükünü de taşımadığından.

Uzakta bir tepenin yamacına kurulu bir ahıra yaklaşıyorlardı. Fig-nan kopmuş otların arasında ilerlemek için çabılıyor, ışıkları siyah kutusunun tepesinde yanıp sönüyordu. El Capitan, “Bizi nereye götürüyorsunuz?” diye sorup Kelly'nin sözünü kesti. “Hava aracına mı?”

Kelly arkasına dönüp El Capitan'a orada olduğunu yeni fark etmiş gibi baktı. “Sizi orada bulduklarımı işittim. Havalanmaya hazır hale getirmemiz birkaç gün alır. Gemide küçük bir tura çıkmışsınız sanırım?”

“Buna tur denemez,” dedi El Capitan. “O gemi benim.”

Helmud, “O gemi *benim*,” dedi, sesi El Capitan'a ters düşmüş gibi çıkmıştı. El Capitan, Helmud'un başkalarının yanında bunu yapmasından özellikle hazzetmiyordu.

“Gerçekten mi?” Bartrand Kelly durup onun söyledikleri üzerine düşündü. “Çünkü ben sizin hava aracını çaldığınızı düşünmüştüm.” Dönüp yokuş yukarı, rüzgâra doğru yürümeye başladı. El Capitan, Bradwell’in kanatlarının rüzgâra direnmesiyle çıkan sesi işitebiliyordu.

“Hava aracını çalmak hakkımdı,” dedi El Capitan. “Willux tüm dünyayı kararttı. Bana bu gemiyi borçluydu.”

“Başka seçeneklerin de vardı.”

“Öyle mi? Çünkü bunların neler olduğunu gerçekten öğrenmek isterim.”

“Hava aracını çaldığını nereden biliyorsunuz?” dedi Pressia. Ancak yanıt biliyormuş gibi bir hali vardı. El Capitan kendisini tartışmanın dışında kalmış gibi hissetti. Bradwell’e onun kendisinin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi bir hali var mı diye baksa da yüzünde katı ve okunmaz bir ifade vardı.

Kelly yanıt vermedi. Dakikalar sonra ahıra vardılar. Kelly ahırın kapısının önünde durdu. Ağır bir sürgüyü kaldırdıktan sonra kapıyı ardına kadar açtı. Nihayet, “Bildiklerim var,” dedi. “Bağlantılarım da.”

Ahırda yüksekte kalan birkaç pencere vardı. Işık demetleri içeri akıp tozlu havayı güneşle dolduruyordu. Kelly’nin peşinden içeri girdiler, ahıra ilk Fignan adım attı. Yapının bir yanında yirmi kadar dar bölme, hepsinin içinde de devasa yaban domuzları vardı. Göğüs kafesleri ineklerinki kadar genişti. Omurgalarındaki iri kemikler et tümsekleriyle birbirlerinden ayrılan bir dağ sırtına dizilmiş yumrukları andırıyordu. Siyah toynakları ve geniş, lastiksi burunlarının iki yanından kıvrılan sararmış, kalın dişleri vardı.

“Bağlantılar mı?” diye sordu El Capitan. Hava aracı hakkında bilgisi olan tek kişi vardı. Yanılmıyordu herhalde? “Willux’la temas halindesin, değil mi?”

“Eh,” dedi Kelly ellerini birbirine silip kollarını göğsünde kavuşturarak. “Temas halindeydim, ama artık değilim.”

“Neden peki?” diye sordu Bradwell. Fazla kullanmadığından sesi boğuk çıkmıştı.

“Öldüğü için.”

Pressia, “Öldü mü?” dedi.

Rüzgâr şöyle bir esip kesildi. Sanki Willux’un hayaletiydi bu, ona ait bir nefes. Geldiği gibi kayboluvermişti. El Capitan’ın annesi hayaletlere inanırdı. El Capitan kısa bir an için Willux’un öldüğünü kabullenmedi. Ancak sonra Willux’u hep ölümün kendisi gibi gördüğünü düşündü. Anneler tüm erkeklere Ölümler adını taksalar da Willux ölümün tortusu gibiydi. El Capitan bu haberin gerçek olduğunu biliyordu. Willux ölmüştü. İçinden bir ses bunun doğru olduğunu söylüyordu. O ölmüştü.

Haberle beraber bir sessizlik çöktü. Muhtemelen domuzlardan gelen bazı homurtular ve Fignan’ın motorunun sesi de olmasa çıt çıkmıyordu. El Capitan, Helmud’un nefesini tuttuğunu hissetti. Pressia’ya ve Bradwell’e baktı, ikisinin işittiklerine inanamıyorlarmış gibi bir halleri vardı.

Pressia, Kelly’ye, “Nereden biliyorsun, emin misin?” diye sordu.

Kelly başını kendinden emin bir şekilde salladı.

“O gerçekten... öldü mü?” diye sordu Bradwell. Karşık hisleri yüz ifadesine yansımıştı.

“Dedim ya,” diye yanıt verdi Kelly. “Buna inanmak bu kadar mı zor?”

Bradwell başını salladı. Nefesi bir nebze ağırlaşmıştı. “Sadece... Bunun böyle sessizce olup biteceğini ummazdım. Böyle basitçe olacağını. Benim umduğum...” Gömleğinin önünü kavradı. “İsterdim ki...”

Pressia onun düşüncelerinin gerisini getiriyormuş gibi, “Evet,” dedi. “Daha büyük bir olay olmalıydı bu. Bunun... Nasıl desem? Bunun bize vereceği his daha çok...”

“Rahatlama olmalıydı,” dedi Bradwell. “Ya da sona varma hissi.” Ancak bunları söylerken Pressia’ya bakmıyordu. Hiçbirine bakmıyordu. El Capitan, Bradwell’in hayal kırıklığına uğramış olabileceğini düşündü. Annesiyle babasının öldürülmesi emrini veren adam ölmüştü ve bunda Bradwell hiçbir rol üstlenmemişti. Haksızlıktı bu.

Sonra Pressia, “Partridge,” dedi. Partridge gerçekten bir darbe mi düzenlemişti? Eliyle ağzını kapattı. Partridge’in ismini söylememesi gerekirdi.

Kelly ona sertçe baktı. “Evet. Willux’un en küçük oğlu. Artık başta o var.”

Bradwell dudak bükerek, “Partridge mi?” dedi. Dönüp diğerlerine baktı. “Bundan emin misiniz?”

El Capitan da afallamıştı. “Nasıl olur bu?” Partridge’le son konuşmalarını anımsadı. Metro vagonunda, yerin altında mahsur kalmışlardı. El Capitan orada öleceğini düşünmüştü ve Partridge’e güvenmişti. Öyleyse ona inancı olması gerekirdi. Yine de Partridge’i elinde öyle büyük bir güçle hayal edemiyordu. El Capitan gücün ruhu kirletebileceğini kendinden biliyordu.

Pressia neredeyse kendi kendine fısıldayarak, “Başardı,” dedi. “Başa geçti! Partridge her şeyi değiştirecek.”

“Ya da,” dedi Kelly, “o da babası gibi birine dönüşecek.”

“Hayır,” dedi Pressia. “Babasından nefret ederdi o.”

“Evet, ama ne kadar ileri gidebilir?” diye sordu Bradwell, sesinde bariz bir öfke vardı. “Değişim için şartları ne kadar zorlayabilir? Onda bunun için gereken vasıflar var mı? Bir şeyleri başarmasının tek yolu her şeyi tehlikeye atmak. O bunu yapabilir mi?”

El Capitan bu sorunun yanıtını bilmiyordu. Kimse bilmiyordu. Bradwell, Partridge’in geleceğe inancının derinliğini sorguluyordu. Bunu Partridge’in kendisi bile bilmiyor olabilirdi. El Capitan kendisinin inancının bile nerede bittiğinden emin değildi. Pressia’ya onu sevdiğini söylediği an bir zayıflık anı mıydı? Yoksa inancının güçlü olduğu bir an mı?

“Bazen insan, gücü yaratır,” dedi Kelly, “bazen de güç, insanı.”

Pressia başını iki yana sallayıp Kelly’ye baktı. “Kubbe’yle temas halinde misin? Nasıl oluyor bu?”

“Willux’la birbirimizi çok eskiden tanıdığımızı biliyorsun.” Pressia’ya baktı. “Annenle babanı da iyi tanırdım. Bu bir sır değil.”

Bradwell sessizce, öfkesini belli etmemeye çalışmış gibi, “Demek İnfilaklar’dan önce Willux’la aranız iyiydi, öyle mi?” dedi. “Burada hayatta kalmanızı buna mı borçlusunuz? Willux’un adam kayırmasına yani?” Fignan pürtüklü tekerlerinin üzerinde vızıltılar çıkararak yeni

mekâna dair bilgiler topluyordu. Yaban domuzlarının bölmelerine yaklaşıp da aralarındaki güvenli mesafeyi korudu.

Kelly, Pressia'ya döndü. "Beni uyardı, bu da bize Newgrange'de kendimizi emniyete almamıza yetecek kadar bir süre kazandırdı. Eski dostlar olmamızın faydası olmuş olabilir, ama ben onun sadece dostu değildim. Annen kısa süre önce öldü. Dövmesi yanıp sönmeyi kesti. Nabızı önce kuvvetlice attı sonra da durdu." Derin bir nefes aldı. "Neler olduğunu bilmiyorum."

"Onun yanımdaydım." Rüzgâr Pressia'nın vücudunu yalayıp geçti. Kendisini nemli soğuktan korumak için kollarını kavuşturdu. "Willux onu ve Sedge'i öldürdü."

Kelly içine derin bir nefes çekti. Yanakları kızardı. Sarsılmış gibiydi, hemen sonra yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Willux onu nasıl buldu? Emniyette olduğunu sanıyordum!"

"Onu bulmak için Partridge'i ve beni kullandı. İkimiz piyonduk."

Kelly kendisini toplamak için birkaç adım uzaklaştı. "Üzgünüm," diye mırıldansa da Willux'un kendi çocuğunu piyon olarak kullanmasına mı yoksa yiten canlara mı üzüldüğü anlaşılmıyordu.

"Demek annemle yakın arkadaşınız," dedi Pressia. El Capitan onun annesinin hayatına dair ayrıntıları duymak için can attığını biliyordu. Annesinden ayrıldığında henüz çok küçüktü.

"Bir zamanlar yakındık," dedi Kelly.

"Ya babam?" diye sordu Pressia. "Nerede olduğunu biliyor musun?" El Capitan, Pressia'nın kırılgan görüntüsüne dayanamıyordu. Pressia babasını yeniden bulmak için çırpınıyordu. Babası onun için bir hayalden ibaretti. El Capitan onu anlıyordu. O da babasını hiç tanımamış, ömrünü yüzünü bile anımsayamadığı bir adamın gölgesinde geçirmişti.

Kelly sırtını döndü. "Bizim gibi başkaları da olduğunu biliyorum. Zarar görmeyen başka küçük bölgeler. Sağ kalanlar. Sanırım Willux bunların çoğuyla temas halindeydi. Baban hayatta kaldıysa nedeni Willux'un onun ölmesini istemeyişiydi, sonu ne olursa olsun."

"Sonu ne olursa olsun demekle ne kastediyorsun?"

“Babanın nabzı hâlâ göğsümde atıyor, bildiğim bundan ibaret.”

Pressia bebek başını göğsüne doğru kıvrıp sağlam elini başa siper etti.

“Willux insanlara durduk yere koruma sağlamaz,” dedi Bradwell. “O insanların kendisi için bir değeri olmalıdır. Bunca zamandır onun için çalışıyordun, değil mi?”

Kelly öfkeyle, “Willux’la aynı saflarda olmanın akıllıca olduğunu fark etmişsindir,” dedi ve ardından kollarını iki yana açtı. “İnfilaklar’dan hemen önce İrlanda’da ve Birleşik Krallık’ta laboratuvarlar kurmakla meşguldüm. Tesislerden biri Willux’un bağlantıları sayesinde finanse edilmişti ve sonradan ilişmeyeceği dört buçuk kilometre çapındaki alanın sınırları içinde kalıyordu. Willux bana sağ kalmak için nereye gitmem gerektiğini gayet açık şartlarla söylemişti. Onu kendisine inanmama yetecek kadar tanıyordum. Yanımda sadece en yakın akrabalarımı getirdim. Bana ancak o kadarına izin verebileceğini söylemişti.” Yaban domuzları homurtular çıkarıp toprağı eşeledi. “Şimdi o zamanları düşündüğümde kendimi berbat hissediyorum. Olayların akışını değiştirebilecek birini uyarabilir miydim? Bilmiyorum.” Kelly ellerini saçlarında gezdirdi. O an El Capitan, Kelly’yi geceleri uykusundan eden düşüncenin bu olduğunu anladı. El Capitan kokuşmaya yüz tutmuş suçluluğun belirtilerini tanıyordu, insanı içinden çürütürdü bu.

“O sırada Newgrange’e bir tur düzenlenmişti ve elimden geldiğince çok insanı höyüğün içine sokmaya çalıştım. Anıt ve çevresinde kalanlarımız kurtulsa da birçok kişi hastalıktan, yangınlardan hatta ümitsizlikten öldü. Ölenlerin arasında iki kızım ve eşim de vardı.” Kelly güneş ışığı huzmelerinin arasına adım attı. Saman çöpleri çevresinde döne döne uçuşuyordu, altın rengindeydiler. “Önce kızım öldü. Eşim de ümitsizliğe düşüp öldü.”

“Ümitsizlik nedir biliriz,” dedi Pressia. “Hepimizin ortak özelliği bu.” Gözleri Bradwell’e çevrilse de beriki ona hâlâ bakmıyordu. El Capitan, Bradwell’in Pressia’ya göz ucuyla da olsa bakmasını istiyordu. Pressia için bu kadarını olsun yapamaz mıydı? Kızın gözlerindeki o

ifadeyi görmek El Capitan'ı kahrediyordu. Helmud'un El Capitan'ın – kendi iyiliği için– dikkatini Pressia'dan uzaklaştırmak amacıyla kızıdan uzaklaşmak istermiş gibi kaykılmasına bakılırsa kardeşi El Capitan'ın çektiği azabı az çok hissetmiş olmalıydı.

“Yaban domuzları,” dedi Kelly kendine asıl konuyu anımsatmak istermiş gibi. Fignan yeniden hayvanlara doğru hareketlendi. Domuzlar başta ondan ürkseler de sonra burunlarını Fignan'a doğru çevirip onu kokladılar. “Yaban domuzları saldırgan ve öngörülemez olabiliyorlar, ama genleri ineklerle birleştiğinde daha iri ve uysal oluyorlar. Söz de dinliyorlar. Emir verildiğinde saldırabiliyorlar.”

“Bu emir sözle mi, işaretle mi veriliyor?” diye sordu Bradwell.

“İkisi de,” dedi Kelly.

El Capitan tehdidi sezmişti. Kelly'nin onları oraya getirmesinin bir nedeni vardı. Onları tuzağa mı düşürecek? “Demek önce karın ve kızının ölümü için kendine karşı sempati uyandırıyor sonra da bizi her an şişe dizdirebileceğini söylüyorsun.” El Capitan'ın bölmelerden birine yaklaşmasıyla yaban domuzlarından birinden kısa, tiz bir ciyaklama çıktı. “Doğru anlamış mıyım? Söylesene.”

Kelly sakince, “Şişe dizilmek değil de *boynuzlanmak* daha doğru bir tabir olur,” dedi.

Fignan yaban domuzlarından geri geri kaçıp Bradwell'in çizmelelerinin dibine gitti.

“Yaban domuzları başarılı bir deney oldu.” Kelly başını iki yana sallayıp pencereden dışarı baktı. “Bir başka deney ise korkunç bir şekilde sonlandı.”

Emir üzerine saldıran yaban domuzlarından beter ne olabilirdi? Dışarıda ne vardı? Kimse kendisinde bu soruyu soracak cesareti bulamadı.

El Capitan yaban domuzunun fırça gibi kıllarını, burnunun karar-mış kıvrımlarını ve dişlerinin keskin kavisini görebiliyordu. Öyle bir dişin göğüs kafesini delip göğsünü yırttığını hayal etti.

Pressia sesinde bir nebze şüpheyle, “Bunu bir insana da yapabilirsiniz, değil mi? Türlerin genlerini uç uca geçirebilirsiniz. Peki, aynı-sını insanlara yapmamanız için bir sebep var mıydı?” dedi. Bartrand

Kelly'ye bakıp gözlerini kıstı. "Araştırmanızı Willux'a verdiniz mi?"

Özel Kuvvetler. El Capitan onları ağaçların arasında ilk gördüğü anı gözlerinin önüne getirdi, içlerinden bazılarının kas yapısı geyikleri andırırken kimisinin bedeni ayılar gibi etli ve iriydi. Yüzlerini rüzgâra çeviriyorlar, burun delikleri farklı kokuları seziyormuş gibi açılıp kapanıyordu. Hayvanları andırıyorlardı. Aklına arkadaşı Hastings geldi, o bir Canavar mıydı? Kelly'nin araştırmaları kullanılarak, Willux'un emri üzerine genetik bilimiyle yaratılan bir Canavar mıydı?

Kelly, "Ne gerekiyorsa onu yaptım," dedi.

Bradwell'in kanatları geriye doğru açılıp genişledi. "Bazı insanlar doğru olanı yapar."

"Araştırma araştırmadır. Willux'un sonuçları ne amaçla kullandığı kendi günahıdır. Benim değil."

El Capitan bu mantık yürütmeye yabancı değildi. Bunun nedeni kendisinin de aynı şekilde düşünmeye çalışmasıydı. Günah günahtı, tek tek ya da toplu halde. Hayatı günahlarla doluydu.

Bradwell, Kelly'nin yanına gitti. "Araştırmalarını ne amaçla kullanacağını biliyordun."

Kelly elini havaya kaldırıp parmaklarını şaklattı. Yaban domuzları huzursuzlaştı. Başlarını, ağır dişlerini neredeyse mükemmel bir uyum içinde çevirdiler. "Birkaç adım gerilesen nasıl olur?"

Bradwell yaban domuzlarına baktı, hepsinin gözleri Kelly'nin eline odaklanmıştı. Bradwell ahır kapısına doğru yürüdü ve göğe baktı.

El Capitan cesaretini topladı. "Neden bize kısaca ne istediğini söylemiyorsun?"

"Benim istediğim muhtemelen sizin de istediğiniz."

"Neymiş o?"

"Rahat bırakılmak."

"Fakat Willux seni kurtardı," dedi Bradwell, "ve sen de onunla aranı iyi tuttun."

"O öldü," dedi Pressia. "Ve artık idare Partridge'de. Her şey değişmek üzere."

Kelly, "İnsan doğasına inancınız benden kuvvetli," dedi.

“Eh, bizim istediğimiz bırakılmak değil,” dedi Bradwell. “Biz gerçeklerin gün yüzüne çıkmasını istiyoruz. Adalet istiyoruz.”

Pressia başını hafifçe iki yana salladı. Bir an için itirazı bununla sınırlı kalacak gibiydi. Ancak hemen sonra kendisini tutamamışçasına söze girdi. “Hayır. Anneme ait şişeyi ve bulduğumuz formülü istiyoruz. Ve onları geri götürmek istiyoruz, canlarımızı kurtarmak için.”

Bradwell, Pressia’ya baktı. Bir an için El Capitan, Bradwell’in tüm öfkesini ve dargınlığını bir kenara bırakacağını Pressia’nın yanına gidip onu öpeceğini sansa da Bradwell tek kelime etmedi. O hep gerçeğin bilinmesini, annesiyle babasının üstlendikleri görevi yerine getirmeyi istemişti. Willux İnfilaklar’dan önce Bradwell’in ailesinin öldürülmesi için bir plan hazırlamış ve Arthur Walrond’u kendi hayatına son vermeye zorlamıştı. Walrond, aile dostu olan, Bradwell’i seven Walrond. Üçü de yoktu artık. Pressia’nın annesi ölmüştü.

El Capitan, “Eski moda bir intikam hiç de fena olmazdı. Böyle düşünenin sadece ben olduğumu sanmıyorum,” dedi.

Bu sözler Kelly’nin dikkatini çekti. “Willux’a istediğini verdim, ama bir yandan başka bir etken mikroorganizma üzerinde çalışıyordum. Dikenli sarmaşıklardan pek de farklı bir şey değil. Kubbe’nin radyasyona dayanıklı malzemesini yiyebilecek canlı, ama neredeyse tespit edilemez bir bakteri.”

“Bakteri nasıl işliyor?” diye sordu El Capitan.

“Akıl almaz bir hızda hareket ediyor.” Kelly ellerini ceplerine soktu.

El Capitan, “Elinde Kubbe’yi alaşağı edecek bir şey olduğunu mu söylüyorsun?” dedi. Kalbi göğsünü delecekmiş gibi çarpmaya başladı.

Helmud kardeşinin sözlerini vurgulamak istermişçesine, “Alaşağı edecek bir şey?” dedi.

Kelly, “Söylediğim tam olarak bu,” diye yanıt verdi.

Pressia, “Bizim istediğimiz hiç de bu değil,” diye araya girdi. “Kubbe’ye ihtiyacımız var. Şişeyi ve formülü geri alırsak onları Partridge’e ulaştırabiliriz. O, Kubbe’nin içerisinde bize yardım edecek doğru insanı bulacaktır. Kaynaşmaları tersine çevirebiliriz, hiçbir yan etki olmadan. Yeniden herkesi eşit kılabiliriz.”

Bradwell, "Sen dâhil," dedi. "Nihayet bebek başından kurtulabileceksin. Böylece bir Pür olabilirsin. Hangisi daha bencilce acaba? Yeniden bir bütün olma arzun mu yoksa intikam mı?"

"Bu haksızlık," dedi Pressia. "Wilda'nın ve diğer çocukların hayatta kalmalarını istiyorum. İnsanları kurtarmak istiyorum."

"Fakat itiraf et," dedi Bradwell. "O arada kendini de kurtaracaksın, itiraf et."

El Capitan başını iki elinin arasına aldı. Başı dönüyordu sanki. "Kubbe'yi yıkabiliriz Pressia," dedi. "Bunun için hayatta kaldım ben. Bu benim görevim! Tanrım! Bu işi kökten çözebiliriz."

"Bu hiçbir şeye son vermez. Daha fazla yıkımdan başka bir şey getirmez!" Pressia'nın gözleri öfkeyle dolu olsa da gözyaşlarıyla parlıyordu. Ahırın geniş döşemelerine baktı. "Artık Partridge başta olduğuna göre değişimi getirebiliriz. İnsanların kaynaşmalarını tedavi edebiliriz." El Capitan ve Helmud'a doğru döndü. "Bir gün siz ikinizin yeniden iki ayrı insan olabileceğinizi düşünüyorum."

El Capitan buna hiç ihtimal vermemişti. O ve Helmud yeniden Pür'e çevrilebilir miydi? Birbirilerinden ayrılp bütün birer insan yapılabiliyorlar mıydı? *Hayır*, diye düşündü. *Bu imkânsız*. Bu fikir onu dehşete düşürdü. Hep istediği şeydi bu ve şimdi buna inanası gelmiyordu.

Pressia, Bradwell'e, "Nefret ettiğin kanatlarını senden ayırabilirler." Bradwell ona sert bir yanıt vermek için ağzını açsa da Pressia elini kaldırıp onu susturdu. "Bak," diye devam etti, "bunu kendin için istemersen de olur. Ancak dışarıdaki diğer insanları düşün. Onlar adına yanıt verme. Bırak onların kendi adlarına yanıt vermeleri için bir şansları olsun."

Bradwell, "Pressia," diye fısıldasa da gerisini getirmede. Yumuşak fısıltısıyla ona yakarır gibiydi. Peki, ne için?

"Hakkı var," dedi Kelly. "Kubbe'de yaşayanlar sağ kalanlar yüzünden suçluluk duyuyorlar. Dışarıda sağ kalan herkesten nefret ediyorlar, çünkü kendilerinden nefret ediyorlar. Oysa yeni bir rol üstlenip ebeveyn sorumluluğuyla hepinizi kurtarırlarsa, eh, o zaman kendilerini bağışlayıp birer kahraman gibi hissedebilirler."

Pressia, Bradwell'e, "Hem belki de sağ kalanlar nihayet doğru yolu buldukları için Pürler'i affedebilirler," dedi. "Görüyorsun ya? İşe yarayabilir bu."

Bradwell ona, "Asla olmaz!" diye karşılık verdi.

"Neden olmasın?" dedi Pressia. "Her şeyi yeni baştan inşa edebiliriz."

"Pürler'in öyle kolayca yakayı sıyırmalarına izin vermem," dedi Bradwell. Sesi öfkeden boğulmuştu. "Onların kahramanlara dönüşmelerine izin vermeyeceğimden de gayet eminim. Yaptıklarından sonra olmaz. Asla."

El Capitan, Bradwell'i anlıyordu. İçinden ona hak vermek gelse de Pressia'nın aklında neler olduğunu da biliyordu: Her şeye sıfırdan başlamak için bir şans varken kimin kahramana dönüşeceğinin ne önemi vardı ki? Yine sessizlik çöktü. Kelly bir sonraki soruyu bekliyordu ve El Capitan bu sorunun ne olacağını biliyordu. "Tam olarak ne öneriyorsun?" diye sordu.

"Size şişeyi ve formülü vereceğim ve yeniden hava taşıtıyla uçmanızı sağlayacağım, ama bakteriyi yanınızda taşımanız şartıyla. Eğer onu kullanmamayı seçerseniz elimden bir şey gelmez." Bradwell kısa bir süre Pressia'ya baktıktan sonra gözlerini yeniden El Capitan ve Bradwell'e çevirdi. "Fakat size ait olanı istiyorsanız bana ait olanı da almanız gerek."

Yeniden uçmak. El Capitan'ın o an arzu ettiği işte buydu, havaya yükselmek.

Pressia, Kelly'ye doğru döndü. "Bu teklifi kabul edersek bizi en erken ne zaman dışarı çıkarırsın?"

Ne denli tehlikeli bir sohbet ettiklerinin farkına varan Kelly duraksadı. "Eh, El Capitan'ın da gördüğü gibi hava aracı neredeyse onarıldı. Birkaç gün daha gerek bize, sonrasında yolculuğunuzu gündüz gözüyle iniş yapabilecek şekilde zamanlamanız gerekecek. Çok uzun bir süre değil."

Kelly el çantasını açıp elini içine soktu ve metal bir kutu çıkardı. Küçük bir kopçayı çözüp kutunun kapağını açtı. Kutu kadife astarlıy-

dı ve ortasında içindeki yassı, kare lamin kırılmaması için oturtulduğu bir oyuk vardı. Lam birbirlerine ince, kaynaklanmış bir metal çerçeveye tutturulmuş iki parça camdan oluşuyordu. Kelly kareyi ışığa tutup içindeki küçük, kırmızı benekleri aydınlattı. Bakteriydi bu. “Öyleyse şişe, formül ve sizi eve götürecek hava aracı karşılığında bunu alacaksınız, değil mi?” dedi Kelly. “Bu hayatta yalnız bir kez gelecek türde bir fırsat, hepimiz için öyle.”

El Capitan istemsizce elini lama uzattı.

“Bekle,” diye fısıldadı Pressia. Ancak El Capitan lamı eline almıştı bile.

El Capitan, Pressia’ya, “Hayatta bir kez gelecek bir fırsat,” dedi.

“Hepimiz için öyle,” dedi Helmud.

LYDA

ON YEDİ

“Arabaya binmeyeceğiz,” dedi Beckley. “Geçen sefer bunu yapmamız gereğinden fazla dikkat çekmişti. Sokağa çıkma yasağı saatlerindemiz. Sizi oraya yayan götürmemiz daha güvenli olur.”

Beckley ve diğler muhafız Lyda ve Partridge’in iki yanında onlara eşlik ediyorlar, koridorda asansörlere doğru yürüyorlardı.

Lyda, “Kaç kişi kaybettik?” diye sordu.

“Son bir saatte on yedi kişi,” dedi Beckley. “İyi haber ise intihar girişimlerinin bir kısmının başarılı olmaması.”

Partridge, “Nöbetçiler yerleştirmek olmaz mı?” diye sordu.

Asansörlerden birine adım attılar. Kapılar kapandı ve gri, bulanık yüzeyde Partridge ve Lyda’nın yansımaları belirdi. İkisinin de soluk, korkmuş görünmesi Lyda’nın hoşuna gitmiyordu. Onu en çok afallatan ise ne denli genç göründükleriydi. Harekât odası fikri Partridge’i güçlü gösterse de gerçekler çok farklıydı. Partridge zayıf görünüyor ve Lyda onun elini tutuyordu, romantik bir edayla değil, korkudan yapıyordu bunu. Bu his Lyda’yı rahatsız ediyordu. Daha kısa bir süre öncesinde yabanda bir avcıydı. Kubbe daha şimdiden onu daha zayıf ve korkak mı yapmıştı? Partridge’in elini bıraktı ve üşümüş gibi kollarını kavuşturdu.

“Kime nöbet tutturacağız?” dedi Beckley, hayal kırıklığı yüzünden açıkça okunuyordu. “Kim dengeli? Kim değil? Bunu ayırt etmek imkânsız.”

Asansörden çıktılar ve kısa süre sonra tekrar sokaktaydılar, yüz metrede bir devriye gezen muhafızlar da olmasa sokak bomboştu.

“Sıkıyönetim,” dedi Beckley. “Şimdilik.”

“Bizi Lyda’nın dairesine mi götürüyorsun şimdi?”

Beckley iç çekti. “Sadece bu geceliğine. Sonra sizi bir başka adrese götüreceğiz. Konuşmamız gereken şeyler var.”

“Nasıl intihar ediyorlar?” diye sordu Lyda.

“Burada hiç olmadığı kadar çok silah var,” dedi Beckley. “Kubbe’nin belli noktalarında dışarıdan gelebilecek saldırılara karşı silah zulaları var. Bunların bir kısmı yağmalandı.”

Lyda’nın aklına Sedge geldi. Güya o da kendisini öyle öldürmüştü, silah kullanarak. Ancak Lyda, Partridge’in aklına Sedge’in gerçek ölüm şeklinin gelmiş olabileceğini düşündü; annesi onu öpmek için eğildiğinde kafası patlamıştı. Lyda zihninden o görüntünün bıraktığı lekeyi silememişti. Partridge Noel akşamında ona o an neler hissettiğinden bahsetmişti, kanların etrafa saçılışını, sonrasında her şeyin hatta kendi çılgınlığının bile nasıl sustuğunu. Öfkesi ve afallayışı.

“Bazıları ise sıcak küvetlerde bileklerini kesip kan kaybından ölmeyi bekliyor,” dedi Beckley. “Birkaçı da çatılara çıkmayı başarmış. Onlardan bazılarını zamanında yakalayabildik.”

“Peki, şimdi neredeler, zamanında yakalananlar?” diye sordu Lyda. Bir taraftan tahmin ettiği yanıtı almaktan korkuyordu.

“Rehabilitasyon merkezi zaten tıka basa doluydu,” dedi Beckley. “Bu eğilim tırmanmaya devam ederse yakında yetersiz kalacak.”

Lyda ona, “Orası ancak insanın kendisini öldürme isteğini kamçılar,” dedi. Boş duvarlar, yapay güneş, küçük kâğıt su bardakları ve haplar. “Berbat bir deneyim. Bir çeşit ceza.”

Seçkinlere ayrılmış, Kubbe’nin katları arasında gidip gelen asansörlerden birine bindiler. Lyda yine yansımalarını gördü. Yüzü asık bir çift. İkisi dosdoğru karşıya bakıyordu. Harekât odasındaki böl-

menin zemininde gördüğü Willux çiftinin fotoğrafları aklına geldi, çoğunda üzerlerinde gösterişli giysiler, yüzlerinde zorlama gülümsemeler vardı. Diğer fotoğrafları düşündüğünde içini derin bir hüznü kapladı: bir anne, oğulları, bir zamanlar var olan bir aile. Hepsi de son derece güzel ve gençti, doğum günü pastalarının mumlarını üflüyor, atlıkarıncaya biniyor, ağ takımlarıyla dolu bir rıhtımda el sallıyorlardı.

“Belki de bu bir ilk tepkidir,” dedi Partridge. “İnsanların zamanla sakinleşeceklerini ümit edelim. Kim bilir belki sadece zamana ihtiyaçları vardır.”

“Bilemiyorum,” dedi Beckley. İnsanları kaybetmemiz bir yana geride kalanların aileleri ve dostları kayıplardan dolayı öfkeli. İntiharlar dipte yatan öfkelerini büyütüyor.”

“Fakat öfkeli bir isyan o kadar da kötü olmaz,” dedi Lyda. “Bunun yaşananlarla başa çıkmalarına faydası olacaksa yani.”

Beckley, “Kubbe insanları özlerinde isyankâr değildir,” dedi. Partridge’e dönüp, “Buraya kabul edilmelerini sağlayan da bu oldu efendim. Bunu siz söylemiştiniz. Onlar koyun,” diye devam etti.

“Ne istiyorlar?” diye sordu Partridge.

“Statükoyu korumak.”

“Onlar ancak kendilerine isyan edebiliyor,” dedi Lyda. “Burada öfkenin, nefretin ve ümitsizliğin toplumsal kabul gören tek dışavurumu intihar.”

Beckley, Partridge’e, “Bu gidişe bir son vermelisiniz,” dedi.

“Nasıl?” diye sordu Partridge. “Gerçeği söyledim. Bunu değiştiremem.”

“Biraz ödün vermelisiniz,” dedi Beckley.

“Sözümü geri almayacağım.”

Beckley telsizini çıkarıp tek raylı hattın boşaltılıp boşaltılmadığını sordu. Konuştuğu kişi ona istasyona dönmesi gereken birkaç tren kaldığını, ama yakında olduklarını söyledi. “Trenleri çalıştırmaya devam edin,” dedi Beckley, “biz size komut verene kadar.”

Asansörden çıkıp tek raylı hattın platformuna adım attılar. Beckley

diğer muhafıza geride kalıp başıboş gezen yolcuların peşlerine düşmelerini engellemesini istedi.

Seslerin yankılandığı tünelde sessizce yürüdüler. Uzaklardan, yukarlardan acı siren sesleri geliyor, sesler üst üste binip gece havasına birer iğne gibi batıyordu.

PARTRIDGE

TREN

Beckley platforma gelecek olan trenleri gösteren dijital tabelaya bakıyordu. “Sonraki tren bizim bineceğimiz değil, ekspres. Ondan sonrakini bekleyeceğiz.”

Partridge ve Lyda, Beckley’nin peşinden en baştaki vagona binmek için platformun ucuna gittiler. Partridge’in gözleri bir yanıt bulacakmış gibi karanlığı tarıyordu. İntiharlar ona gerçek değilmiş gibi geliyordu. İnsanlar kendilerini öldürüyor olamazlardı. Yine de suçluluk duyuyordu. Lyda’nın elini sıktı, Lyda da ona aynı şekilde karşılık verdi. Hiç olmazsa yalnız değildi.

Hemen sonra siyah ceketli bir adam raylara doğru adım attı. Fermuarını çekmediği ceketinin altında pantolonuna sokmadığı, kırıksık bir atlet vardı.

Beckley hafifçe dönüp Lyda ve Partridge’e durmalarını işaret etti. Onlar da durdu.

“İstasyon kapalı, platformdan çıkıp yukarı gitmeniz gerek,” dedi Beckley.

Adam ona boş gözlerle baktı. “Gidecek yer yok,” dedi.

Beckley, “Neden buradasınız?” dedi. “İstasyon kapalı bayım.”

“Neden burada olduğumu biliyorsunuz.”

Partridge, Lyda'nın elini bıraktı, öne çıkıp Beckley'nin kolunu tuttu. Adam trenin önüne atlamak için mi oraya gelmişti? Beckley, Partridge'e meseleyi kendisi çözmek isteyip istemediğini sorarmış gibi baktı. *Bir lider bu tür bir durumda kontrolü ele alır.* Böyle düşünen Partridge, Beckley'ye başıyla işaret verdi.

Partridge adama doğru adım atsa da konuşmadan önce Lyda'ya baktı. Ne diyecekti? Lyda bir elini havaya kaldırdı, Partridge'i kutlamak istermiş gibi bir hareketti bu. "Evet, sorunlar baş gösterdi, ama her şey yoluna girecek," dedi Partridge. "Tüm sorunlar çözülecek. Zamana bırakman gerek."

Adam o an ilk kez karşısındakinin Partridge Willux olduğunu fark etti. Yüzü sanki fiziksel bir acı duymuş gibi çarpıldı. "Zamanım oldu," dedi adam. "Diğerlerinin ise olmadı!" Tekli raya baktı. "Başından beri biliyordum. Biliyordum ve hiçbir şey yapmadım."

"Partridge," diye fısıldadı Lyda. Lyda, Partridge'i uyarıyor muydu? Partridge adama çok yaklaşırsa adam aşağı atlarken onu da yanında götürmeye çalışır mıydı?

"Hayatını sürdürmen gerekiyordu. Hepimiz yaptık bunu," dedi Partridge. Partridge adama doğru yaklaşırken Beckley ve Lyda oldukları yerde kaldılar. "Hayatta kalmak zorundaydık."

Adam neredeyse gururlu bir sesle, "Kız kardeşim kendisini öldürdü bile," dedi. "Kimse onu yakalayamadan içti o hapları."

Partridge sakın olmaya çalışarak, "Cesur olmalısın," dedi. "Kolay olmayacak, ama hayata tutunmalısın."

Partridge arkasından, uzaklardan gelen trenin sesini işitti. Sesi adam da işitmişti. Başını aniden kaldıran adam önce tünele sonra tekrar Partridge'e baktı. "Hayır. Cesurca olan şu anda yaptığım şey. Cesurca olan yalanı sona erdirmek," dedi ve ağzının kenarı korkunç bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Şu zamana dek bir korkaktım ben."

"Öyle söyleme. Bak sana yardım edebiliriz," dedi Partridge. Tren hızla kendilerine doğru yaklaşırken adamın geriye doğru bir adım attığını görüp rahatladı.

"Tabii, yardım," dedi adam. Sonra tek kelime daha etmeden kendi-

sini trenin önüne attı, ceket eteği yanan kâğıt gibi kıvrıldı.

Partridge hızla ilerleyen trene doğru, "Hayır!" diye haykırdı. Kulaklarında bedenindeki adrenalinin yol açtığı uğultu ve bir başka insanın hayatını sona erdiren trenin adama çarptığında çıkardığı rahatsız edici gürültü vardı.

Sonra parlak ve koyu renkli tren camları süzülerek önünden geçti. Partridge dizlerinin üzerine çöktü.

Frenler acı bir ses çıkardı, gecikmiş bir tepkiydi bu, tren tünelin içlerinde durdu.

Lyda, Partridge'in yanına koştu. "Onu kurtarmaya çalıştın. Gerçekten çabaladın. Elinden gelen her şeyi yaptın." Partridge'in kolunu tutup kolunu boynuna dolayarak ona sarıldı.

Beckley telsizine bağırıyordu. *Tek raylı hatta biri aşağı atladı, muhtemelen öldü.*

Gerçek değildi bunlar.

Ne tali yollarda koşarken işittikleri o çığlık.

Ne ara sokaktaki o kargaşa.

Ne ambulansların birbirlerine karışan acı sirenleri.

Ne Lyda'nın apartmanında bindikleri asansör. Ne kırmızı halılı koridor. Ne Lyda'nın dairesi. Ne Beckley ve kapıda dikilen şu yeni muhafız.

Ne Partridge'in oturduğu kanepeler ve Lyda'nın küreyi aldığı cam masa. Ne de kürenin kendisi.

Partridge gerçeği söylemişti. İnsanlar kendilerini öldürüyorlardı. Partridge bir adamın trenin önüne atlamasına engel olamamıştı. Birçok insanın ölümüne şahit olmuştu: kardeşinin, annesinin. Gözlerinin önüne ölümleri geliyordu, kanlı görüntüler. Babasının ölümü ise onun suçuydu, ölüm değildi o. Cinayetti. "Çok kişi," dedi Partridge. "Ne çok kişi."

"Evet," dedi Lyda, "çok."

Partridge, Glassings'i görebilecek miydi? Glassings'in ona değil, asıl onun Glassings'e ihtiyacı vardı. Ayrıca bir plana. Kendisine ne yapması gerektiğini söyleyecek birine. Glassings öz babasının yerine

koyduğu biri miydi? Partridge gerçekten kayıp bir çocuk, bir yetim miydi? Glassings neredeydi? Partridge onu kurtaramıyordu. Kimseyi kurtaramıyordu o. “Söylediklerimi idrak etmek için zamana ihtiyaçları var, öyle değil mi?”

“Evet,” dedi Lyda.

“Kendilerini öldürmeyi bırakacaklar. Bunu yapanlar zaten bunalmılda olan bir avuç insan...”

“Sözlerini geri almayacaksın. Her şeye rağmen doğru olanı yaptın.” Lyda, Partridge’e gülümsedi, ama gülümsemesinde kırılgan bir yan vardı, daha belirir belirmez şüphenin yerleştiği bir gülümsemeydi bu. Lyda, “Sürprizi anımsıyor musun?” diye sordu.

Partridge güçlükle anımsıyordu.

Lyda küreyi tutup ayarlarını değiştirdi. Partridge’in aklına küreyi ilk görüşü geldi. Iralene cihazı bir elma gibi avuçlarında tutuyordu. Partridge’i mutlu etmek istiyordu. Hepsi buydu.

Hemen sonra oda karardı. Hava bulutlandı. İpek perdeler inmişti sanki.

Ancak Partridge bunun karanlık, bulutlar ve ipek olmadığını fark etti.

Küldü bu.

Duvarlar karardı. Partridge’in oturduğu kanepede aniden kavrulmuş gibi bir hal aldı. Pencereleer yumruklanmış, içe göçmüş, çatlamış, ama kırılmamış gibi görünüyordu.

Burası Kubbe’nin dışındaki dünyaydı.

Freedle oradaydı, kurumla dolu havada oradan oraya uçuyordu.

Lyda, Partridge’in kucağına kıvrıldı. Ellerini onun boynundan geçirip başını bedenine yasladı. Partridge ona sıkıca sarıldı.

“Bunu anımsıyor musun?” diye sordu Lyda.

“Bunu nasıl yaptın? Nasıl...”

“Geri almak zorundaydım.”

Oda soğudu. Ne de olsa mevsimlerden kıştı. Rüzgâr külleri ve tozu önüne katıp etraflarında çeviriyordu. Nihayet Partridge’e bir şeyler gerçek geliyordu.

PRESSIA

DİŞLER VE KALP ATIŞLARI

Gece olmuştu ve Pressia uyuyamıyordu. Yaban köpekleri öyle sesli ve acı havlıyorlardı ki Pressia her havlamada hayvanların göğüs kafeslerinin nasıl daraldığını zihninde canlandırabiliyordu. Köpekler yaklaşıyorlar mıydı?

Kelly'yle yaptıkları anlaşmanın üzerinden iki gün geçmişti. Sözde hava aracı hazırды ve ertesi gün yola çıkacaklardı. Kelly, El Capitan'a kilitli metal kutunun içindeki bakteriyi vermişti. Onları erzakla doldurulan hava aracına bırakacaktı. Kelly'nin adamlarından biri ana sarmaşığı bir zamanlar aracı yıkık dökük Kongre Binası'na bağlayan tel gibi kesince geri kalan sarmaşıklar gevşeyip aracı bırakacaktı.

Yakında eve doğru yol alacaklardı.

Fakat ev ne durumdaydı? Willux ölmüştü ve artık her şey farklıydı. Kubbe'nin başında Partridge vardı artık. Yönetimi ele almıştı. Babasının ölüm emrini, bir tür nihai sinyali verecek bir mevkiye mi gelmişti? Yoksa Willux uykusunda mı ölmüştü? Pressia, Willux'un bu tür bir ölümü hak etmediğini düşünmekten kendisini alamıyordu.

Partridge gerçekten idareyi eline aldıysa iki dünya arasındaki – Kubbe'nin koyduğu sınırlar– silinecek miydi?

Geri dönüp Wilda'yı ve diğer çocukları kurtarmaları gerekiyordu.

Kubbe onlarla işbirliği yapsa ne iyi olurdu. Hastings de oralarda bir yerdeydi, Çılgın John-Johns Eğlence Parkı'ndaki sağ kalanlar ona bakıyordu. Tabii hâlâ hayattaysa. Bir bacağının yanında çok da kan kaybetmişti. Onu alıp yanlarında götürmeleri gerekiyordu.

Kelly'yle yaptıkları toplantıdan beri Pressia kapısını kilitlemiyordu. Belki de bunu bir tür güven duygusu oluşturmak için yapıyordu. Hem ayrıca gidecek neresi vardı? Uluma sesleriyle dolu gecenin içine kaçacak hali yoktu ya?

Koridor ışığı kapının altındaki aralıktan içeri sızıyordu. Kapının önünden bakıcılar geçtiğinde ışık azalıyor, sonra geri geliyordu. Kırmızı alarm, duvarı aydınlatıyordu. Pressia alarma uzak bir yıldızmış gibi bakıyordu. Şöminedeki ateş sönmüştü. İçinde sadece kül ve kömür parçaları vardı, tıpkı evinde olduğu gibi. Oda soğuktu ve ısınmak için yatak örtülerine sıkıca sarınmıştı.

Bradwell ona bencil olduğunu söylemişti ve çektikleri onca sıkıntının ardından intikam mı istiyordu? Pressia, Bradwell'in bedenindeki değişimin –üzerindeki ağır kanat pelerininin– onu kendisine nasıl yabancılaştırdığını merak ediyordu. Bunu daha önce de görmüştü. Büyük-babasına etlerini onartmaya gelen insanlarda. Onlar zaten şekilsizlikten, kaynaşmadan mustarip olmuş ve bu duruma alışmışlardı. Ancak bazen onlara dayanılamayacak kadar güç gelen ikinci bir yaralanma daha oluyordu: Moloz Tarlaları'nda ezilen bir bacak, bir Canavar'ın ısırığı bir el ya da başka türlü, yeni bir şekil bozukluğu. Sanki ruh bedeninin değişikliğine bir kez alışabiliyordu, fakat ikinci kez, üçüncü kez?

Bradwell hâlâ sevdiği adam mıydı? Belki de onun değiştiğine inanmak Pressia'ya onun hâlâ aynı kişi olduğuna, ama kendisini affedemeyeceğini –ya da artık kendisine olan sevgisinin tükendiğini– düşünmekten daha kolay geliyordu. İkisi arasında çok fark vardı.

Pressia, Bradwell'in kanatlarını aldırmaq için asla –özellikle de Kubbe'yle ortaklaşa yürütülen– bir işleminden geçmeyeceğini biliyordu. Ahırda Pressia'nın bu konuyu açması bile delilikti. Yine de Pressia sözlerinde samimiydi. Bradwell'in diğer hayatta kalanlar adına karar vermesi yanlıştı.

Duvara dönüp gözlerini yumdu ve kendisini rüya görmeye şartladı. Rüyaları oradan oraya savrulan küllerle doluydu. Sanki bir yanı derinlerde sıla özlemi çekiyormuş gibiydi.

Ancak birkaç dakika içinde uzaktan bir alarm sesi geldi, giderek yükselen bir inilti gibiydi ses. Koridorda ayak sesleri cınladı.

Bir başka alarm çalıştı. Bu seferki daha yakındaydı, Pressia'nın bulunduğu katta.

Köpekler artık ulumuyordu. Ne olmuştu onlara?

Pressia yataktan çıkıp hemen giyindi.

Çizmelerini giyerken Fedelma kapıyı açıp, "Çabuk!" diye seslendi.

"Saldırıya uğradık! Hemen gitmeniz gerek!"

"Gitmek mi?"

"Dosdoğru hava aracına." Elinde küçük bir sırt çantası tutuyordu.

"Fakat belki kalıp size yardım edebiliriz." Pressia telaşla kapıya koştu.

"Çocuklara ulaştılar. Üçü kayıp. Bize yardım edemezsiniz. Gitmeniz gerek." Pressia, Fedelma'nın yan tarafında bir parıltı gördü, elinde bir bıçak vardı. Fedelma bıçağın kabzasını ona doğru uzattı. "Al bunu. Kesmeniz gereken sarmaşık kırmızı işaretli."

"Nasıl göreceğim onu?"

"Kardeşlerden birine el feneri vermişler."

"Ya Bradwell?"

"O tek başına gitti. Yaptığı akıllıca olmasa da ona engel olamadık. Bizim derdimiz bize yetiyor zaten."

Fedelma elini küçük sırt çantasının içine atıp Kelly'nin bakteriyi tuttuğu metal kutuya benzeyen bir kutu çıkardı. Bunun diğerinden farkı daha ince ve uzun olmasıydı. Kutuyu hızla açıp Pressia'ya –içinde Pressia'nın annesinin hayatını adadığı işten geri kalan tek numune, Pressia'nın Bradwell'in sırtındaki kuşları zerk ettiği bileşim olan– şişeyi gösterdi. Annesinin sığınağından kurtardığı şişeyi. Şişe kadife bir astarın içine yerleştirilmişti ve yanında katlanmış, küçük bir kâğıt parçası vardı.

"Şişe ve formül!" dedi Pressia.

Fedelma, "Evet," dedi ve klipsini geçirip kutuyu kapattı. "Bunları elimizde tutacağımızı sanmamıştın herhalde?"

Fedelma kutuyu içine koyduğu sırt çantasını Pressia'ya verdi.

Pressia çantanın askılarını omuzlarına geçirdi ve bıçağı kemeriyle pantolonunun arasına soktu.

"Sağ ol," dedi Pressia, "her şey için."

"Kendine dikkat et. Korkunu belli etme. Korku onları çeker."

"Kimleri?"

"Çok kayıp verdik. Hem de çok. Bunun için Bartrand Kelly kalıcı bir kuvvet oluşturabileceğini, durmadan peşimizden gelen vahşi yaratıkları gidip öldürecek bir ırk üretebileceğini düşündü. Ancak yaratıp çoğalttıklarına fazlasıyla güçlü bir açlık vermişti. Evet, diğerlerini öldürdüler, ama bu kez eskiden ölü olanlar bizi hedef aldılar. Dikkatli ol." Fedelma kollarını açıp Pressia'yı hızla ve sertçe kucakladıktan sonra geri çekildi. "Özellikle de sise dikkat et. Bazen kalbi atar sisin."

Kalp atışı. "Eskiden ölü olanlar mı? Ölülerini kullandı demek. Onlara hayat verip sayılarını çoğalttı..."

"Çocuklarımızı kaçırıyorlar. Karanlıktaki dişlere dikkat et."

"Ve kalbi atan sise..." Pressia hem korkmuş hem de afallamıştı.

"Onları bundan daha iyi açıklayamam. Haydi, git."

Pressia merdivenlere koşup basamakları ikişer ikişer tırmandı. Sahanlığa vardığında El Capitan ve Helmud'un bir kapının önünde durduklarını gördü. Bekliyorlardı. El feneri El Capitan'ın elindeydi.

"Hazır mısın?" diye sordu El Capitan.

"Dışarıda neler olduğunu işittin mi?"

El Capitan, "Yeterince işittim," dedi.

Helmud, "Yeterince," dedi.

"Hazırım," diye yanıt verdi Pressia.

"Tabancalarımı özlüyorum," dedi El Capitan. "Umarım hava aracına geri koymuşlardır."

Pressia ona, "Umarım hava aracına ulaşabiliriz," dedi.

El Capitan kapıyı itip açtı.

Kalbi atan sis.

Karanlıktaki dişlere dikkat et.

El fenerli insanlar tarlalarda dolaşıyor, kayıp çocuklara sesleniyorlardı. “Carven! Darmott! Saydley!” Ormanın içinde de haykırışlar çınılıyordu. El Capitan’ın tuttuğu el fenerinin ışığı tarlalara, yakınlardaki çalılara ve ağaçlıklara vuruyordu.

Pressia, “Korktuğumuzu belli etmememiz gerek,” dedi. “Çocukları kaçıranlar... korkuyu seziyorlarmış.”

“Köpekler gibi.”

“Köpekler nereye gitti?” diye sordu Pressia. “Ulumaları kesildi.”

“Yanıtı bilmek istemiyorum,” dedi El Capitan. “Sen istiyor musun?”

“Yanıtı bilmek istemiyorum,” dedi Helmud.

Pressia, “O yaratıkları Bartrand Kelly üretmiş,” dedi. “Çocukları kaçıranları.”

El Capitan başını salladı. “Öyleyse Kelly hak ettiğini bulmuş.”

Pressia ona, “Ben öyle düşünmüyorum,” diye yanıt verdi.

“Herkes hak ettiğini bulmaz mı Helmud?” dedi El Capitan. “Ne ekersek onu biçeriz, değil mi?”

“Ne ekersek,” dedi Helmud. “Onu biçeriz. Ne ekersek. Onu biçeriz. Ne ekersek. Onu biçeriz...” El Capitan, Helmud’a çenesini kapamasını söylemiyordu. Onun tekrar tekrar aynı sözcükleri tekrarlmasına göz yumuyordu ki bu ondan beklenmeyecek bir tavidir.

Fakat Pressia da Helmud’a susmasını söylemedi. *Ne ekersek. Onu biçeriz. Ne ekersek. Onu biçeriz.* Tekdüze bir dua okur gibiydi. Belki de bu yaptığı onları korurdu. En azından adımlarına bir ritim veriyor, böylece belli bir hızda ilerliyorlardı.

Ormana girmeleriyle sarmaşıklar görünmeye başladı. Bu bitkiler Pressia’yı hâlâ korkutuyordu. Sarmaşıkların kalın ve eğri büğrü olduğu noktalardan uzak duruyordu. Patikanın her iki yanında karanlık gölgeler vardı. Carven, Darmott ve Saydley’ye haykıranların sesleri artık uzaklardan geliyordu. Bu üç çocuğun görünüşleri aynı mıydı? İnsanın kendisinin soluk alıp veren, –DNA’sına kadar– tıpatıp aynısı olan kişilerle yan yana olması nasıl bir histi acaba? Çocuklar hâlâ hayatta mıydılar?

Pressia da çocuklara kulak kabartmıştı, belki yakınlarında olabilirler diye. Belki sadece kaybolmuşlardı.

El Capitan, "Neye benzediklerini işittin mi?" diye sordu.

"Çocukların mı?" dedi Pressia.

"Çocuklar mı? Ne? Hayır. Kelly'nin yaratıklarının. Onun ölümler çiftliğinin ürünleri."

"Ne ekersek. Onu biçeriz." Helmud durmuyordu. "Ne ekersek. Onu biçeriz."

"Hayır," dedi Pressia, sırt çantasının askılarına daha da sıkı asıldı. "Neye benzediklerini bilmiyorum. Sormam gerekirdi." Ona karanlığın dişleri olduğundan, sisin kalbinin attığından bahsetmeyi düşünse de bu aptalca şeylerin hiçbir anlama gelmediğini fark edip utandı, bunların ne demek olduğunu sorması gerekirdi.

Yokuş yukarı yürüdüler. Hava aracı yakınlardaydı. Hatta El Capitan el fenerini ağaçların arasına çevirdiğinde onun, Helmud'un ve Bradwell'in sarmaşıkların arasında kan kaybından ölümün kıyısına geldikleri açıklık aydınlandı.

"Ne ekersek, onu biçeriz, ne ekersek, onu biçeriz." Helmud aynı sözleri daha da hızlı söylemeye başlamıştı.

Son ağaçların arasından geçip açıklıkta ilerlemeye başladılar. Sis çökmüştü.

Kalbi atan sis.

El fenerinin ışığı sisli havayı biçti.

Açıklığın diğer yanından gelen bir haykırış işittiler. Ses bir insana mı aitti? Bunu ayırt etmek zordu. Çocuk sesine mi benziyordu? Carven, Darmott ve Saydley. Pressia onları orada, sarmaşıklara dolanmış halde bulacaklarını hayal etti.

El Capitan'ın ışığı söndürmesiyle karanlık bir anda etraflarını sarıverdi. Sonra Pressia, El Capitan'ın elini tuttuğunu hissetti. Eli sert ve nasırlıydı. El Capitan, "Bu taraftan," dedi. Pressia, Helmud'un onun sırtında endişeyle kıpırdandığını işitti.

Bir haykırış daha geldi.

Pressia'nın gözleri yavaş yavaş ay ışığına alışıyordu.

Bir ağaçlığın içine adım atıp durdular. El Capitan, Pressia'nın elini bıraktı. Pressia, El Capitan'm elinin verdiği güvenin eksikliğini hissetti.

“Buradalar,” dedi El Capitan.

“Korkmak yok, hatırlıyorsun, değil mi?” dedi Pressia. “Korkmak yok.”

Helmud, “Ek, biç,” diye fısıldadı.

Pressia başını sallasa da kendi korkusunu zaptedemiyordu. Hiçbiri yapamıyordu bunu.

“Yanlarından geçip gidebiliriz,” diye fısıldadı El Capitan. “Hava aracı on beş metre kadar ileride. Başarabiliriz.”

“Ya çocuklar ellerindeyse?”

“Üç kayıp çocuk... Geride ise kurtarılmayı bekleyen birçok insan bıraktık.”

“Fakat Bradwell nerede?”

“Umarım çoktan hava aracına varmıştır.”

“Ya varmadıysa?”

El Capitan yanıt vermedi. “Hızlı hareket etmeliyiz,” dedi.

“Gidelim,” dedi Pressia.

El Capitan koşmaya başladı. Pressia bir ağacın dallarını itekleyip onu izledi. O kadar az ışıktaki ağaçların arasında yön bulmak zordu, ama çok geçmeden –nefes nefese ve hızlı adımlarla ilerleyen– Pressia sarmaşıkların sıkıca yere mihladiğı hava aracının küre şeklindeki tepesini seçti.

Bir haykırış daha duydu ve arkasına baktı.

Giderek yoğunlaşan sisten ve ağaçlardan başka bir şey göremedi.

Sonra hızla hareket eden gölgeyi fark etti.

Yüzünü önüne çevirip koşmaya başlasa da ayağı bir şeye takıldı ve düştü. Arkasına baktığında bir yaban köpeğı gördü. Hayvan ölüydü. Parçalanmıştı.

El Capitan boğuk sesle Pressia'ya seslendi. Pressia apar topar ayağı kalktı. Siste El Capitan'ı göremiyordu. Sis saniyeler içinde öyle yoğunlaşmıştı ki her yanı beyazla çevrilmişti.

Sert bir ağaç kabuğuna sürten avucunun derisi kalkan Pressia, *şimdi av olan benim*, diye düşündü. Sırt çantasındaki metal kutuyu korumalıydı. Hava aracına ulaşmalıydı.

Gerisinden bir ayak sesi geldiğini işitti. Hızla dönse de hiçbir şey göremedi. Daha iyi görmesini sağlayacakmış gibi gözlerini kocaman açsa da bunun hiç faydası olmuyordu. Beyaz. Her yanı bembeyazdı.

Ağaçların arasında güçlkle ilerlerken bir şey sırt çantasına sür-tündü. Öne doğru atıldı, çantaya değen şeyden uzağa. “Cap!” diye seslendi. “Cap!” Korku. Korkusunu belli ediyordu.

El fenerinin ışığını görse de yoğun siste fener ancak kendisini aydınlatıyordu. “Cap!” Belki El Capitan sesine doğru gelebilirdi.

Bir kol –uzun ve cılız– uzanıp dirseğini tuttu. Pressia çığlık atıp kolunu kurtarmaya çalıştı. Kolun üzeri alacalı yara izleriyle kaplıydı ve damarlarının üzerinde aceleye getirildiği belli olan dikişler vardı. Pressia kurtulmayı başarsa da kolu öyle kötü büküldü ki acı omzuna kadar aksetti. Yine de ayakta durmayı başarmıştı.

Tuhaf, genizden çıkan sesler işitti, bir çağrı, bir yanıt. Önünde ve arkasında birkaçı daha vardı. “Cap!” diye bağırdı. “Buradayım!

Işık yanından geçip gitmeye devam etti. Haykırışlar her yanlarında yankılanıyordu. Orada kaç yaratık vardı? Çocuklara ne yapmışlardı? Bradwell neredeydi?

Bir el diğer koluna yapıştı. Bu kez kolunu kendisine doğru çek-mesiyle aniden önünde bir yüz belirdi: alt dişleri çıkık kalın bir çene, yanık deriyle kaplı zayıf yanaklar. Yaratık ağzını açıp sararmış dişlerini gösterirken nemli havada parıldayan ıslak derisi gerildi. Ağzı hızla ka-pandı. Kör gözleri fırl fırl dönüyordu. Yaratık Pressia’yı siste tutmak istiyordu, çünkü orada Pressia neredeyse kendisi kadar kördü.

Pressia yaratığın dişlerinin etine ve kaslarına gömüldüğünü hayal etti. Kolunu kurtarmaya çalışsa da yoğun sisin içinden başkaları da çıkıp onu tuttular. Onu kuvvetlice kavıyorlardı. Kaç tane vardı? Beş mi, altı mı? Emin olamıyordu. Onu zorla yere yatırdılar. Debelenip tekmeler savursa da onu sırtüstü yere mihladılar. Pressia şişenin ve formülün bulunduğu metal kutunun keskin kenarlarını hissedebili-

yordu. Yer soğuk ve ıslaktı. El Capitan'a seslenmeyi başardı. "Cap! Cap!" El Capitan orada mıydı?

"Pressia!" diye bağırdı El Capitan. Pressia onun sesinin geldiği yöne döndüğünde el fenerinin düştüğünü ve yerde sekip söndüğünü gördü.

El Capitan'm adını fısıldarken tepesinde iki yüz belirdi. Derilerinde kararmış kan lekeleri vardı. Bu kan ya dikenli sarmaşıklardan ya da yaban köpeklerinden sıçramıştı. Ya da... "Çocuklar nerede?" dedi Pressia.

Onu anlamıyor gibiydiler. İçlerinden biri uzanıp Pressia'nın alnına dokundu. Soğuk, kemikli elini yüzünde gezdirdi. Pressia yüzünü kaçırsa da el onu izliyordu. Pressia dudaklarını kenetlerken yaratıklardan biri büyük bir güçle başını tutup yüzünün bir yanını toprağa bastırdı. Ancak yaratıklarda tuhaf bir durgunluk vardı. Ağır hareket ediyorlardı. Pressia onların zayıf noktasını bulmayı, dikkatlerini dağıtmayı ümit ediyordu.

Mırıldanmaya başladılar, ahenksiz ve duygusuz sesler çıkıyorlardı. Biri Pressia'nın saçına yumuşakça dokundu. Bu hareket Pressia'yı ürpertti.

Belki de niyetleri onu öldürmek değildi.

Belki onu istiyorlardı.

Pressia var gücüyle mücadele etmeye başladı. Bacaklarını savurup yaratıklardan birinin göğsüne bir tekme indirdi. Bir başkasından yuvarlanarak kaçtı. Yaratığın tırnakları kolunu çizdi. Omzu burkulmuştu. Ayağa kalktı. Etrafını iyi görememek başının dönmesine, dikkatini odaklayamamasına neden oluyordu. Kalbi küt küt atıyordu. Kalbi atan sis, atan kendi delice çarpan kalbiydi.

Bıçağını çekip ileri doğrulttu. Rüzgâr estiğinde sis dağılıyor ve etrafında gezinen yaratıkları –kısacık bir an için de olsa– görebiliyordu, dördünü de. Yaratıklar bıçağı göremeseler de Pressia'nın enerjisine tepki verir gibiydiler. Orantısız uzuvlarıyla şekilsizdiler ve yalpalayarak yürüyorlardı. Yara izlerinin ve yanıklarının infilaklar'dan kalma olduğu belliydi. Ayrıca bedenlerinde kalın deri tümörleri ve dikişler-

den kalma izler de vardı. Pressia dikiş izlerini iyi bilirdi. Cenaze levazımatçısı, et terzisi büyükbabası işinin ehli olmasıyla tanınırdı. Yaratıkların dikişleri ise üstünkörü ve düzensizdi. Yara izleri omuzlarından kollarına ve göğüslerine kadar iniyordu.

Yaratıklar onu kokladı. Korkusunun, küçük bıçaktan aldığı küçük cesaretin kokusunu aldılar. Daha fazlası mı geliyordu? Kelly'nin *ölüler çiftliğinin ürünlerinin* hayvansı bir yanları vardı. Acımasız etçiller olmak için mi üretilmişlerdi? Kana doymaz olmak için mi? Kendilerini sıcak tutacak, yosunsu ev yapımı ceketleri de olmasa bedenleri neredeyse çıplaktı. Pressia içlerinden bir dişinin diğerlerinden uzaklarda bir şeye doğru çekilmiş gibi ayrıldığını seçebildi.

Pressia birkaç adım geriledi. Omzundaki acı her adımında şiddetleniyordu. Yaratıklar onun hareket ettiğini biliyorlardı. Hızla ona doğru adım atıyor, sonra duruyorlardı, bıçağı seziyorlar mıydı yoksa? Onları bir tür örümcek ağı gibi birbirlerine bağlayan sis, havadaki nem miydi?

“Cap! Helmud!” diye haykırdı Pressia. “Lanet olsun! Neredesiniz?”

Ardından kulağına cılız bir yankı geldi. “Lanet olsun! Neredesiniz?”

Helmud. En azından o hayattaydı, ama sesi boğuk geliyordu. Dişi yaratık o yüzden mi havayı kokluyordu? Yeni bir av mı bulmuştu?

Pressia hayvani homurtular çıkaran yaratıkların üzerine amansızca atıldı ve sonra dönüp etrafını doğru dürüst görememesine karşın elinden geldiğince hızlı koşmaya başladı. Bıçağı kemerine geri koyup sağlam elini ileri uzattı. Bir ağaç hissettiğinde etrafından dolanıyordu. Yaratıkların peşinden geldiğini işitiyordu. Hızlı soluk alıp verişleri sanki yerden geliyordu. Dört ayak mı koşuyorlardı?

“Helmud! Seslen bana!”

“Seslen bana! Seslen bana!” dedi Helmud.

Pressia ona yaklaşıyordu. “Seslenmeye devam et!”

“Devam et,” diye haykırdı Helmud.

Sonra Pressia homurtuyu işitti. Bıçağını tekrar çekti. Sis, yaratıklardan birinin El Capitan ve Helmud'u yere yatırdığını görebileceği

kadar dağılmıştı. Erkek yaratığın elleri El Capitan'ın boğazındaydı.

Yaratık Pressia'yı sezmiş olmalıydı, yoğunlaşmış havadaki titreşimler sayesinde mi yapıyordu bunu? *Kalbi atan sis.*

Bu kez kararlı bir şekilde hareket edip elinde bıçağıyla yaratığa doğru koştu. El Capitan ve Helmud'un üzerinden atladı. Yaratığın gözleri cam gibi parladı, sezgileri Pressia'nın saldırısından kaçmasına yetecek kadar güçlüydü. Ardından hızlı bir hareketle Pressia'nın bileğini kaptı ve bıçağını düşüreceği kadar güçlü bir şekilde sıktı. Pressia silahsız kalmıştı.

El Capitan nefes almak için çabalayarak ayağa kalktı. Helmud da nefes nefeseydi, ama belki de sadece kardeşinin yankısı olduğu için o sesleri çıkarıyordu.

Diğer dört yaratık yaklaşmış ve etraflarında dönmeye başlamıştı.

El Capitan boğuk bir sesle, "Sağ ol," dedi.

"Ne için?" diye sordu Pressia, kolunu göğsüne götürdü. "Yenilip yutulmak üzereyiz."

"Doğru."

"Yutulmak!" Helmud avazı çıktığı kadar bağırdı. "Yutulmak!"

Yaratıklar kuzgun çığlıklarını andıran tiz sesler çıkardılar. Üçünün etrafında daireler çizmeye devam ediyorlardı, bir kısmı dörtayak üzerinde, bir kısmı ise ayakta idi. Ara sıra sis perdesi aralanıyor, üzeri dikenlerle dolu kalın bir bacak, yosunla kaplı bir sırt ya da beyaz gözlerin ışıltısı beliriyordu.

El Capitan, "Bir şeyi bilmeni istiyorum," dedi.

"Ne?"

"Ben Bradwell'in yaptığını yapmazdım. Seni hemen affederdim."

Pressia gözlerini iyice açıp sisin içinde El Capitan'a bakıp yüz ifadesini seçmeye çalıştı.

"Sen benim yanımda oldukça," dedi El Capitan, "senden asla ama asla ayrılmazdım."

Pressia'nın inanmak istediği de buydu, her ne olursa olsun kalıcı olan aşk. Yanlış ağızdan çıkan bir ilandı bu. El Capitan onun ne düşündüğünü sezmiş gibi, "Meraklanma," dedi. "Bana karşı aynı şeyleri

hissetmek zorunda değilsin. Sadece bunları söyleme ihtiyacı duydum.”

“Anlıyorum, evet,” dedi Pressia. Evet, evet, evet demek istiyordu, çünkü El Capitan kendisini daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Biraz olsun bağışlanmış hissetmesini.

“İyi ki sis var,” dedi El Capitan. “Böylece birbirimizin öldürülüşüne şahit olmak zorunda kalmayacağız.”

“Öldürülüşüne?” diye fısıldadı Helmud.

Yaratıklar boğuk, genizden sesler çıkararak hırlamaya başladılar. Pressia’nın içinden ağlamak geliyordu, korktuğu için değil –ama evet, korkuyordu– El Capitan’ın kendisini sevdiği gibi sevmeyi hak ettiği için. Bu sevgiyi tatmadan ölmesi doğru değildi. Haksızlıktı bu. Pressia, El Capitan’a onu sevdiğini söylemek istiyordu. Ne çıkardı bunu dese? Zaten öleceklerdi. Ancak gerçek olmadıkça bunu söyleyemezdi. Bu gerçeğin ta kendisi olmadıkça.

Bunun yerine, “Çok iyisin,” dedi. “Gerçekten iyilik dolusun Cap. Helmud da öyle.”

“Ya,” dedi El Capitan. “Anlıyorum.” Sesi titriyordu. Pressia her şeyi daha da kötüleştirmekten endişe etti.

Yaratıklar gözlerini karartıp daha da yakınlarına geldi. Pençelerini onlara doğru savuruyorlardı. Pressia’nın pantolonunu, ceketini yırttılar. İçlerinden biri Helmud’un yanağını çizdi. Kan Helmud’un boynundan aşağı aktı. El Capitan yaratıklardan birini yumrukladı, diğerleri uludular ve savurdıkları pençeler El Capitan’ın yüzünün yakınından geçti.

Sis hafifçe aralandığında Pressia içlerinden birini çizmeleriyle tekmeleme fırsatı buldu. Ancak yaratık hiç etkilenmemiş gibi çabucak ayağa kalktı.

Pressia bir bacağına bir kolun dolandığını hissetti, sonra da diğer bacağına. Sertçe yere düştü. El Capitan da ardından. Direniyor, tekmeleme savurup yaratıkların pençe darbelerine aynı şekilde karşılık veriyorlardı. Ancak yaptıkları yetersiz kalıyordu. Yaratıkların yüzleri sisin içinde bir belirip bir kayboluyordu. Yara izleri, dişler ve kör gözler.

“Böyle ölmek istemiyorum!” diye bağırdı Pressia. Ardından aklına

Bradwell geldi. Affedilmeden ölmek istemiyordu.

Helmud, "Ölmek istemiyorum!" diye haykırdı.

El Capitan, "Pressia!" diye bağırıp ona doğru sürünmeye çalıştı. "Pressia!"

Fakat faydası yoktu. Yaratıklar güçlü ve kalpsiz olmak için yaratılmıştı. Pressia'nın aklına parçalanmış yaban köpeği geldi. Dakikalar içinde kendisini de aynı sonun beklediğini biliyordu.

Sonra Bradwell'in sesini işitti. "Geri çekilin! Kalkın onların üzerinden!" Yaratıklardan biriyle dövüşüyordu. Ancak hemen sonra diğerleri başlarını gürültünün geldiği yöne çevirdiler. Moleküllerin huzursuz titreşimi, taze kalp atışları. Pressia, Fignan'ın ışıklarının siste yanıp söndüğünü gördü.

"Koşun!" diye bağırdı Bradwell. "Gemiye binin! Orada olacağım!"

"Başaramazsın!" dedi Pressia.

El Capitan koşmaya başladı. "Güven ona!" diye bağırıp gemiye doğru koşmaya başladı. "Sarmaşığı kesip gemiyi serbest bırakacağım. Böylece hemen kalkışa geçeriz. Haydi!"

"Hayır!" diye bağırdı Pressia. Korkusu bazı yaratıkların ona doğru dönmesine neden oldu.

Sonra Bradwell'in verdiği mücadeleyi işitti. Geniş kanatları havayı dövüyordu. Fignan, Pressia'nın daha önce hiç işitmediği tiz bir alarm sesi çıkardı. "Git!" diye bağırdı Bradwell. "Pressia, git!"

"Seni bırakmayacağım!"

Bradwell'in çırpılan kanatları sisi dağıtan bir esinti, kalkıp yeniden çöken yeni perdeler oluşturunuyordu. Yaratıkları daha iyi seçebilen Pressia en yakınında dörtayak üzerinde durana bir tekme attı. Yaratık bir inilti çıkarsa da hızla ayaklandı. Bradwell'in kanatları sisi dağıtmaya, dalgalar oluşturmaya devam ediyordu. Sonra aniden yaratık ne yaptığını bilemez ve gerçekten kör bir hale geldi. Bir başkası ellerini öne uzatıp havayı yokluyordu.

Pressia nefes nefese, "Kanatlarını çırpmaya devam et!" diye bağırdı. "Kendilerinin ve bizim nerede olduğumuzu sezmek için sisin sürekli olmasına ihtiyaçları var."

Bradwell kanatlarını daha da kuvvetlice çırparken etraflarını çeviren sis iyice dağıldı. Pressia o kanatların tamamen açılmış, devasa ve güçlü halini hiç görmemişti. İçinden –her ne kadar Pressia’nın onu bu hale dönüştürmesi ne kadar yanlış olup ne denli yanlış hissettirse de– ona olması gereken şeye dönüştüğünü söylemek geliyordu. O an Bradwell’in olduğu şeyden daha güzel hiçbir şey yoktu.

Yaratıklar çevrelerindeki dünyayı sezmelerini sağlayan sisi aramak için kaçışıp ağaçların arasına çekildiler.

Bradwell kanatlarını çırpmayı bıraktı. Kanatlar sırtında sıkı sıkıya katlandı. Sonra sadece ikisi vardı, incelen siste birbirilerine bakıyorlardı.

LYDA

BİR PERİ MASALI

Lyda ve Partridge günlerdir, o adam kendini trenin önüne attığından beri, yemek yemiyor, uyumuyorlardı. İntihar edenlerin sayısı yükseliyordu. Partridge daha açık veriler, daha fazla istatistik ve artık besbelli salgın bir hastalığa dönüşen bu duruma bir son vermek için Foresteed'le toplantı yapmakta ısrar etti.

Kendilerini Foresteed'in geçmişe ve Kubbe'ye dair yadigârlarla dolu ofisinde buldular.

“Daha önce hiç buraya gelmemiştim,” diye fısıldadı Partridge. Elbette Lyda da gelmemişti. Foresteed'in asistanı onlardan oturup beklemlerini rica etse de etrafta dolanmadan, çevrelerindeki her şeyi incelemekten edemiyorlardı. Duvarlarda, Erdemli Kırmızı Dalga'nın yeni askerler için verdiği ilan posterleri asılıydı. Çenelerini sıkmış, omuz omuza duran genç erkekler, arka planda için için yanan bir şehir: HEMEN BİZE KATILIN! ÇOK GEÇ OLMADAN... Aralarında Erdemli Kırmızı Dalga Müzesi'nin açılışını kutlayan üç sayfalık bir el ilanı vardı. Lyda el ilanının üzerindeki yazıya göz gezdirdiğinde çocukluğuna dair belli belirsiz anılar zihninde canlandı.

Oyuncular müzenin içinde, tehlikeli fikirleri olan suçluların

sokaklarımızda fink attığı, feminizmin kadınlığı doğru dürüst teşvik etmediği, medyanın hükümetin ıslahat çalışmaları için verdiği büyük çabayı baltaladığı, hükümetin iyi ve çalışkan vatandaşları zararlı ve tehlikeli vatandaşlardan adamakıllı koruyacak beceriden yoksun olduğu zor zamanlara ve bunun gibi daha birçok konuya dair canlı piyesler sergiliyorlar! Çimenlikte bize katılıp tarihten kesitlerin sahnelenişini etrafınızı saran ses sistemiyle izleyin! Erdemli Kırmızı Dalga askerleri protestocuları, suçluları ve diğer kötü amaçlı unsurları dize getirirken tezahürat yapın! Giderek büyüyen hapishane sistemimiz, rehabilitasyon merkezlerimiz ve hastalara şifa veren kurumlarımız karşısında hayrete düşmeye hazır olun... Öğrencilerinizi bu eğitimsel fırsatı değerlendirmeleri için getirin! Aileler, karanlık yakın geçmişimize ve ümit dolu, parlak geleceğimize şahitlik edip fertleriniz arasındaki bağı güçlendirin! Vatanseverlere has Erdemli Kırmızı Dalga hediyeelik eşya mağazamızda alışveriş yapın! 12 yaşından küçükler giriş ücretsizdir.

Lyda ürperdi.

Partridge onun yanına geldi. “Çocukken müzeye gitmiştim. Ya sen?”

Lyda başını iki yana salladı. “Babam bana izin vermedi. Sanırım Erdemli Kırmızı Dalga’yla ilgili, herkesten gizlediği bazı fikirleri vardı. Şu an aramızda olmayışının nedeni bu olabilir.”

Lyda cam bir vitrinin başına gitti. İçinde bir dizi kitabın deri ciltli basımları vardı: *Kızlar için Akademi Elkitabı*, *Oğlanlar için Akademi Elkitabı* ve *Yeni Cennet: Kalbinizi, Zihninizi ve Bedeninizi Hazırlayın*. Bu sonuncusu Kubbe’deki her bireye verilen bir kitaptı. İçinde ne zaman yenden dışarıda yaşanabileceğine dair talimatların yanı sıra yayılması ve övülmesi gereken karakter özelliklerinin –sadakat, adanmışlık, temiz kalplilik– listeleri vardı. Lyda ailesine verilen nüshayı anımsadı, gelen konuklar kolayca görsün diye şömine rafının üzerinde duruyordu.

Bir başka vitrinin içinde eski üniformalar ve Kubbe’nin inşasına

dair gazete kupürleri vardı. Bunlardan birinde Partridge'in babası bir kurdele kesme töreninde görölüyordu.

"Foresteed'in bir zamanlar evli olup olmadığını merak ediyorum," dedi. "Ailesi oldu mu acaba? Yoksa o aile Kubbe'ye girmeyi başaramadı mı?"

"Bilmiyorum," dedi Partridge. "O zamanlar onu tanıımıyordum."

"Tüm bunları özlüyor," dedi Lyda. "Tımarhaneleri, savaşları, hapishaneleri. Kitlelere yapılan baskıyı özlüyor."

Partridge, "O kafadan sakat," diye ekledi. Lyda, Foresteed'in masasına gidip üzerine abandı. Beyin geliştirici ilaçların kullanımı için ebeveynlerden alınan rıza formları üst üste yığılmıştı. Anne ve babaların imzaları formların üzerindeydi, sanki ilaçları reddetme hakları vardı da. Sonra etiketlerden birinde kendi adını gördü. Aniden tüm bunlara daha kişisel bir açıdan bakmaya başladı ve huzursuz oldu. Dosyayı hafifçe kaldırdı. Bu, rehabilitasyon merkezindekilerin onunla ilgili psikolojik değerlendirmeleriydi. "Ne?" diye fısıldadı.

Partridge odanın diğer ucundaydı, babasına dair gazete makalelerine dalmıştı. Lyda dosyayı hızla eline aldı.

Başvuru nedeni: Lyda Mertz'in hırsızlığa karıştığı bir olaydan ve sınıf arkadaşlarından Partridge Willux'un ortadan kayboluşundan dolayı duygusal bir travma geçirdiği düşünülmektedir...

BİLGİ KAYNAKLARI başlığının altında görüştükleri ve ifadesini aldıkları kişilerin bir listesi vardı. Bayan Pearl ve Bay Glassings, Lyda'nın birkaç sınıf arkadaşı, annesi ve çocuk doktoru. Onların söylediklerinin özetleri ve bir dizi psikolojik test listesi vardı. Testlerin hepsi iptal edilmişti. Neden peki? Lyda hepsinden geçeceği için. Deli değildi o.

Rehabilitasyon merkezine getirildiğinde Lyda'yla görüşen ekip onun hakkındaki görüşlerini yazmıştı.

Bayan Mertz huzursuz ve endişeliydi... Pencere manzarası kolayca dikkatini dağıtıyordu ve elleriyle dizlerini ovuşturuyordu.

Saçlarının kazınmış olmasından utanıyor, başını elleriyle örtüyordu. Sürekli göz temasından kaçınıyordu... Gönülsüzce konuşuyordu... Babası ve ölümüne dair konuşmakta güçlük çekiyordu. Bekâr bir anne tarafından büyütülmenin güçlükleri üzerine tartışmak istemedi. Akademi hayatı hakkında kısaca konuşup 'iyi' olduğunu belirtti ve 'bilirsiniz işte, az çok mutlu sayılırım' demekle yetindi.

Lyda mutluydu, az çok. Fakat bunun tek nedeni mutluluk nedir bilmemesiydi. Mutluluğu anlamıyordu, çünkü hiç kendi kararlarını alma özgürlüğü, kendine bir hayat seçme özgürlüğü olmamıştı. Özgürlük ve mutluluk bağlantılıydı, bir insan bu ikisinden biri olmadan gerçek anlamda var olamazdı.

O zamanki haline dışarıdan bir baktı, rehabilitasyon merkezindeki korkmuş, sessiz, utanç içindeki o kıza. Bir daha asla kendisini o günkü gibi hissetmek istemiyordu.

Lyda teşhisine dair ağdalı tıbbi terimleri okudu, içlerinden hiçbirini ona doğru gelmiyordu.

Nihayet metnin sonuç bölümüne vardı.

Kısa Dönem İçin Hekim Hükmü: Sanrılı düşünce şekli, kasıtlı itaatsizliği, kuralları ve yasaları hiçe sayması, yakın zamanda suça bulaşmış olması ve kuvvetli inkârından dolayı, Bayan Mertz'in kendisi ve diğer insanlar için bir tehdit olduğu sonucuna vardık.

Lyda başını iki yana salladı. Hayır, doğru değildi bunlar. Hem de hiç.

Uzun Dönem İçin Hekim Hükmü: Bayan Mertz'in topluma yeniden normal bir birey olarak katılabileceğinin muhtemelen asla mümkün olmayacağını düşünmekteyiz. Kendisine bir eş bulması –psikolojik eksiklikleri göz önüne alındığında– uzak bir ihtimal. Kendisinin topluma tam olarak katılıp katkıda bulunacak

bir düzeye erişeceğini düşünmüyoruz. Tavsiyemiz –ki bu konu sonraki bir incelemede ayrıca ele alınacaktır– kendisinin bir partner edinmeye uygun olmadığı kararının çıkarılmasıdır. Psikolojik zayıflıklarının muhtemelen baba tarafından kaynaklanan genetik sorunlara bağlı olduğunu gördüğümüzden dolayı kendisine çocuk yapma hakkı verilmemesi konusunda ısrar ediyoruz.

Nihai Karar: Hasta ömür boyu akıl hastanesinde tutulmalıdır.

Lyda dosyayı bırakıp masadan uzaklaştı. Kendisi yeniden kapana kısılmış gibi, rehabilitasyon merkezindeki gibi hissediyordu. Hastalara güya güneşi anımsatacak olan kare şeklindeki ışığın bir yanından diğer yanına uçan sahte kuşları hatırladı. Partridge'i yanına çağırmak, ona dosyayı göstermek istese de bunu yapamazdı. Dosyada Lyda'nın eski utançları vardı. Profesyoneller onun hakkında bu hükümlere varmışlardı: *partner edinmeye uygun olmadığına, çocuk yapma hakkı verilmemesine...* Bunları Partridge'den gizlemek istiyordu. Neden bir zamanlar hakkında böyle kesin bir karar alındığını, geleceğinin karartıldığını ilan edecekti ki?

Peki, dosyanın Foresteed'in masasında ne işi vardı? Lyda, "*Bayan Mertz'in topluma yeniden normal bir birey olarak katılabileceğinin muhtemelen asla mümkün olmayacağını düşünmekteyiz,*" diye fısıldadı. Bunun o güne dek okuduğu en doğru şey olabileceğini düşündü. Vahşi bölgede onca zaman geçirdikten sonra şimdi orada sağ kalabilecek miydi, Partridge'in desteğiyle bile olsa bunu başarabilecek miydi?

Partridge'in yanına gitti. Bulunduğu yerde Partridge'e vahşi bölgede duymadığı kadar çok mu ihtiyaç duyuyordu? Lyda eskiden korkusuzdu, gözüpek ve güçlüydü. Mızraklarını özlüyordu. Anneleri, ormanın kokusunu ve küllerin havada dönüşünü özlüyordu. "Partridge," dedi.

Partridge dönüp ona baktı, yüzünde endişeli ve bitkin bir ifade vardı. "Ne oldu?"

Ardından kapı açıldı ve –sırım gibi, bronz tenli– Foresteed uzun adımlarla odaya girdi. "Oturun! Rahatınıza bakın."

“Bu pek mümkün değil,” dedi Partridge. “Yeni intihar rakamlarını öğrenmemiz gerek. Sayı hâlâ yükseliyor mu?”

Forested masasına oturdu. Dosyaya tam olarak bıraktığı yerde durmadığını anlamış gibi baktı. Gözlerini Lyda’ya çevirdi.

Lyda gözlerini kaçınıp deri koltuklardan birine oturdu.

“Rakamlar daha da kötüleşiyor,” dedi Forested. “Ve tesislerimiz tıka basa doldu, her şeye boş verenlerle.” Neredeyse gülecekti.

“Durumu düzeltmek için elimden geleni yaparım,” dedi Partridge. “Tabii, eh, sözlerimi geri almak hariç. Bunu yapamam.”

“Elbette yapamazsınız,” dedi Forested. “Zaten olan oldu. Değil mi?”

Partridge ellerine baktı. İi suçlulukla doluydu. Lyda ona insanların kendilerini öldürmeye başlayacaklarını bilemeyeceğini, bunun onun suu olmadığını anlatmaya çalışmıştı. Ancak hiçbir şeye kr etmemişti.

Forested eliyle masasına bir iki kez vurdu, parmak eklemleri tokmak gibiydi.

Partridge oturup ne eğildi. “Plan nedir?”

“Onlara gerçeği kısmen sunmalısın Partridge. Onlara kendilerine vaat edilen, bekledikleri bir şeyin olacağı hissini vermelisin. Bu aynı zamanda onların dikkatini dağıtacak, kutlayabilecekleri türden bir şey olursa harika olur.” Forested, Lyda’nın psikolojik değerlendirmesinin olduğu klasörü eline alıp masaya hafifçe vurdu. “Purdy ve Hoppes’un harika bir nerisi var ve benden düşünmeniz için size sunmamı istediler...”

“Purdy ve Hoppes mu? Onların Lyda’yla birlikte olabilmemiz için gereken senaryo üzerinde çalıştıklarını sanıyordum.”

“Tahmin edebileceğiniz gibi tüm bunlar şimdilik askıda.” Forested, Lyda’ya baktı. “Şu an sırası değil.”

Lyda utandı. Yine bekâr anneye, ailesi ve okulu için bir utanç kaynağına dönüşmüştü. Aklına kim olduğundan ve ne kadar güçlü bir kadına dönüştüğünden gurur duyduğunu getirse de utanç mantığına kulak vermiyordu. Nereden geliyordu bu duygu? Neden yle kont-

rolsüz ve aniydi? Belli ki Foresteed, Lyda'nın utancını tetikleyecek sözcükleri seçmeyi iyi biliyordu. "Sorun değil," dedi Lyda, kendinden emin konuşmaya çalışıyordu. "Acelemiz yok. Öncelik insanların hayatlarını kurtarmak."

Foresteed neredeyse Lyda'yı duymamış gibi davrandı. "Mesele ciddi Partridge. Purdy ve Hoppes benden sana biraz olsun geri adım atıp atamayacağını sormamı istediler. İnsanlara vaat edilenlere uygun bir tavır sergileyen bir lider olmanın büyük getirileri vardır. Tabii bu romantik bir akış açısı..."

Partridge, Foresteed'in ne kastettiğini biliyor gibiydi. "Hayır," dedi.

Lyda, Partridge'e, "Neye hayır?" diye sordu. Ona Partridge kendisini sohbetin dışında tutuyormuş gibi gelmişti. "Henüz senden bir şey istemedi ki."

"Ne isteyeceğini biliyorum ve cevabım hayır."

"Partridge," dedi Lyda, "insanlar kendilerini öldürüyor. Ölüyorlar. Çocuklar anne ve babalarını kan dolu küvetlerde buluyor. Gerçeklerden geri adım atmadan yapabileceğin bir şeyler varsa yapmalısın. Yapmak zorundasın." Partridge'in elini tuttu.

"Lyda," dedi Partridge. "Ne teklif edeceğini anlamıyor musun?"

"Hayır, anlamıyorum."

"İnsanlara bir peri masalı anlatılmıştı," dedi Foresteed. "Sonsuza dek mutlu yaşamak istiyorlar. Her şeyin eski haline döndüğü hissini tatmak istiyorlar, hiçbir şey eskisi gibi olmasa da."

"Peri masalı mı?" dedi Lyda. "Sonsuza dek mutlu yaşamak mı?"

"Purdy ve Hoppes size teklif götürmemi istediler," dedi Foresteed. "Fikir bana ait değil." Parmaklarıyla dosyaya vurdu. "Fakat kötü bir fikir de değil, özellikle de başka fikrimiz olmadığı düşünüldüğünde. Neden onlara bir düğün vermiyoruz? Kendilerine vaat edilen düğünü, ne dersin?"

Lyda, Partridge'e baktı ve onun elini bıraktı. Parmaklarını kavuşturdu ve başını eğip onlara baktı. "İralene." Doğru anladığından emin olmak istiyordu.

"İralene," dedi Foresteed.

“Bir düğün,” dedi Lyda. Fısıltıya dönen sesiyle, “Partridge ve Irallene,” diye ekledi. Elini alnına bastırdı. Teni soğuk ve nemliydi.

Foresteed alelacele söze girdi. “Bir saat içinde bir basın açıklaması yayınlarız. Bunun insanların dikkatini dağıtacağını, en azından ölüm patlamasına bir son vereceğini düşünüyoruz. Bir şeyler yapmamız gerek.” Ancak hemen sonra derin bir nefes alıp iç çekti. “Kendi çocuğunuzun böyle istikrarsız, şiddet ve ölüm dolu bir dünyaya doğmasını ister misiniz?”

Foresteed’in doğacak bebeğinden bahsetmesi Lyda’yı kızdırmıştı. Aniden korumacı bir tavra büründü. “Mesele benim çocuğum değil, dedi.”

“Eh, başkalarının çocuklarını düşünün o zaman,” dedi Foresteed. “Annesini ya da babasını kaybeden çocukları; sizin gibi, genç yaşta babasını kaybedenleri.”

Lyda, Foresteed’in kendisini işlemeye çalıştığını biliyor, bunu yaptığı için ondan nefret ediyordu. Yine de babasını özlüyor ve bu gereksiz ölümlerin son bulmasını istiyordu. Foresteed yüzünde garip bir ifadeyle ona gülümsedi.

“Bu sadece bir peri masalı,” dedi Lyda. “Onların istediği de bu. Kahramanların sonsuza dek mutlu yaşadığı bir masal. Her şey dengeli hale gelene dek geçici bir evlilik olacak, değil mi?”

“Kesinlikle,” dedi Foresteed.

Öyleyse neden Lyda’nın içine derin bir hüznün çökmüştü?

Partridge ona, “Bunu yapmak zorunda değiliz,” dedi. “Gerçekten.”

“İnsanlar çatılardan aşağı atladı. Yatak odalarında tabancalar patladı.” Lyda, Partridge’e baktı. Sonra sessizlik çöktü. Partridge nefes aldı, ama tek kelime etmedi. Lyda tekrar Foresteed’e döndü. “Yapın şunu,” dedi. “Onlara istediklerini söyleyin. İşe yarıyor mu bir bakalım.”

Herkes sustu. Ardından Lyda, Partridge’e, “Artık ellerinde kan olmayacak,” diye fısıldadı. “Olmayacak.”

PRESSIA

AYNA

Hava durgundu, motorlarsa gürültülü. Hava aracı rüzgârda sürükleniyordu. Yolculuk elli saatten uzun sürecekti. Pressia metal kutuya birkaç kez göz atmış, şişeyi ve formülü eliyle yoklamıştı, neyse ki ikisi de sapasağlamdı. Bu onda endişeli bir alışkanlığa dönüşmüştü. Elli saatin büyük bir kısmı geride kalsa da tedirgin Pressia'ya kalan süre geçmek bilmiyor gibi geliyordu. Aracın lombozundan görünen tek manzara pırıltılı denizdi, ama öte yandan hava aracı tehlikeliydi. El Capitan acemi bir pilottu ve geriye silahsız döneceklerini fark ettiğinde öfkelenmişti. Dalgın ve ümitsiz bir hali vardı. “Kelly silahlar olmadan nereye varacağımızı sanıyor?” Neden sonra kalkışa geçebilecek kadar sakinleşmişti ve ara sıra bir lazer yansıtan takip şamandırası gönderiyordu. Şamandıra hava aracından fırlarken sağır edici bir ses çıkarıyor, lombozları ışıkla doldurup gemiyi sarsıyordu. Orada ölebilirlerdi, çakılıp sessizce okyanusun dibine batabilirlerdi. Bu onu korkutuyordu, ama uzun süredir ölüm korkusu duyduğundan artık bu onu eskisi kadar etkilemiyordu.

Yüreğine oturan –amansız ve berbat– endişenin nedeni korku değil Bradwell'di. Bradwell koridorun karşı tarafında oturuyordu ve Pressia'nın hayatını kurtarmış olmasına karşın ikisi hâlâ konuşmamışlardı. Pressia

kendisinden nefret eden biriyle öyle dar bir alana tıklı kalmanın nasıl bir his olduğunu düşündü. Yok olana dek küçülmek istiyordu.

Bradwell'in gardını az da olsa düşüreceği bir anın geleceğini umuyordu, yumuşayacağını ve biraz konuşmaya başlayacağını. Ancak uyurken bile Bradwell'in yüzünde öfkeli bir ifade vardı. Rüyalarında, belki de kâbuslarında alnı kırıyıyor, huzursuzca tekmeler savuruyordu. Yerinde oturmakta da zorlanıyordu. Baston yutmuş gibi ve rahatsız bir duruşu vardı. Kanatları omuzlarının öne çıkmasına neden oluyor, onu kambur durmaya zorluyordu.

El Capitan ve Helmud kokpitteydiler, Fignan da yanlarındaydı. El Capitan şarkılar söylese de hiçbirisi aşkla ilgili değildi. Pressia onun artık dikkatli davranmaya başladığını düşünüyordu.

Öte yandan birbirlerinden çekinmekle geçirecek zamanları yoktu. Bir araya gelip bir sonraki hamlelerini tartışmalıydılar.

"Bradwell!" dedi Pressia.

Bradwell tınmadı bile.

"Bradwell!"

Bradwell yine hiçbir tepki vermedi.

Pressia emniyet kemerini çözüp koridorun öbür yanına geçti ve Bradwell'in omzunu dürttü. "Bradwell, uyan!"

Bradwell uykusundan ormanda donup ölecekken sığındıkları yosun tutmuş kulübedeki gibi uyandı. Kolları ve bacakları titreyerek ve nefes nefese. "Ne? Ne oldu?"

"Konuşmamız gerek."

Bradwell fal taşı gibi açılmış gözlerle önce etrafına bakındı sonra lombozdan baktı, muhtemelen kendisini okyanusun üzerinde seyreden bir hava aracında bulmak onu irkiltmişti. "İkimiz hakkında konuşmak istemiyorum," dedi "Yapamam."

"Bizimle ilgili konuşmayacağız," dedi Pressia. Yine de birbirilerine karşı hisleri üzerine konuşabilmelerini dilerdi. Hiç yapamayacaklar mıydı ki bunu? "Bir plan kurmalıyız. El Capitan ve Helmud'la da konuşmalıyız."

Bradwell gözlerini ovuşturup başını salladı. "Haklısın."

Pressia'nın peşinden kokpite gitti. El Capitan şarkı söylüyordu ve Helmud uyumlu seslerle mırıldanıyordu. Güzel bir tabloydu bu. Eignan şarkı uykusunu getirmiş gibi uyku moduna geçmişti. Pressia o anı bozmayı hiç istemiyordu.

Açık olmasına rağmen kapıyı çaldı.

El Capitan bir melodinin ortasında durdu. "İkiniz uyuyorsunuz sanmıştım."

"Uyuyordum," dedi Bradwell. Pressia'yla birlikte kokpite adım atıldılar. Bradwell kabine zar zor sığıyordu. Kaburgaları, göğsü ve omuzları genişlemişti. Sirtından geriye uzanan kanatları kocamandı.

Pressia yardımcı pilot koltuğunun sırtına tutunarak, "Hastings'in durumuna bakmamız gerek," dedi.

El Capitan endişeyle, "Çılgın John-Johns'un orada iniş yapmamız, sonra bir kez daha kalkış ve iniş yapmamız gerek," dedi.

"Onu orada bırakamayız," dedi Bradwell.

"Onu bırakacağımı söylemedim. Yalnızca riskli, hepsi bu. Geçen seferki gibi sert bir iniş yaparsak bu kez bize yardım edecek kimse olmaz. Eve dönmek için ilkinde güçlkle sağ çıktığımız bir araziye yürüyerek geçmemiz gerekir."

"Seçme şansımız yok," dedi Pressia. "Onun bize ihtiyacı var, bizim de ona ihtiyacımız olabilir."

"Ona neden ihtiyacımız olacak?" diye sordu El Capitan.

Pressia iç çekti. "Kubbe'ye gireceğim. Partridge'le konuşmam gerek. Tedaviyi içerideki doğru insanlara ulaştırmam gerek."

Bradwell, "İçeride doğru insanlar olduğunu varsayıyorsun," dedi.

"Doğru insanlar," dedi Helmud iyimserce.

"Hepsi de kötü olamaz ya. Hem artık idare Partridge'de ve eminim o..."

"Ben hiçbir şeyden emin değilim," dedi Bradwell. "Kelly, Willux'un öldüğünü, Partridge'in başa geçtiğini biliyordu. O halde neden Kubbe'de yeni bir düzen kurulduğunu işitmedi?"

Pressia öfkeyle, "Belki Partridge'in zamanı olmamıştır," dedi. "Belki planı henüz hazırlık aşamasındandır. Ya da ciddi değişiklikler yapmaya başlamış, ama okyanus ötesindeki Kelly'ye bu haberi derhal

ulaştırmak öncelikleri listesinde değildir.” El Capitan’a doğru döndü. “Partridge’e inanıyorsun, değil mi?”

“Ben insanlardan hep şüphe ederim,” dedi El Capitan. “Bugüne dek diğer insanlara inanmamam sayesinde hayatta kaldım.”

Pressia onu anlıyordu. Kendisi Cap’i yüzüstü bırakmıştı, Cap’i onun kendisini sevdiği gibi sevmiyordu. Pressia onlara, “Planınız ne?” diye sordu. “Kubbe’yi yıkıp iç savaş çıkarmak mı? Daha çok kanın dökülmesi, ölümlere yenilerinin eklenmesi mi?”

Bradwell, El Capitan’a, “Onun tarafını tutacaksan durma tut.” dedi. “Pressia’ya karşı hislerin artık bir sır değil. Ne istiyorsan yap.”

Pressia, Bradwell’in bunları sesli olarak ifade etmesine şaşmıştı. El Capitan’a baktı. Adamın yanaklarının kızardığını gördü. El Capitan yumruk yaptığı eline öksürüp aracın ön camından dışarı baktı. Bir bulut kümesinin içinden geçiyorlardı.

Pressia, Bradwell’e, “İstediğin sadece onca yıldan sonra haklı çıkmak,” dedi. “Adaleti barıştan üstün tutacaksın, bu daha çok insan öleceği anlamına gelse bile.”

“Haklı olduğumu ispat etmeye çalışmıyorum. Haklıyım. İkisi arasında fark var. Gerçek önemlidir,” dedi Bradwell. “Tarih önemlidir.”

“El Capitan doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapacak, adalet ya da barış,” dedi Pressia. “Alacağı karara güveniyorum.”

Helmud oyunu kullanarak, “Barış,” dedi.

Pressia, Helmud’un kendisinden yana çıkmasına sevinmişti. “Güzel,” dedi Pressia. “Teşekkür ederim.”

“Cap?” dedi Bradwell.

El Capitan, “Hayır,” dedi, “ikinizin arasında bir seçim yapmayacağım. Alınacak kararda hemfikir olmamız gerek.”

Bradwell ön camdan dışarı baktı. Pressia onun sadece yan tarafını, yanağındaki ikiz yara izlerini görebiliyordu. “Annem babamın gömleğine yapışarak öldü,” dedi. “Gözleri hâlâ açıktı, babama bakıyor, sanki hayatta kalsın diye ona yalvarıyordu. Ancak onlar Pür olarak, içeride öldüler.” Kendi göğsünü dürttü. “Kendileri olarak, gerçeği yaymak için mücadele vererek öldüler.” Parmaklarını kavuşturup, “Ya ben neyim?”

diye sordu. Sırtındaki kanatlar seğirdi. “Ebeveynlerin çocuklarını uslu durmaları için korkutmakta kullandıkları bir peri masalı yaratıyım. Gerçek değilim ben.”

Pressia daha önce Bradwell’in anne ve babasının ölümlerini gördüğü anı düşünmemişti. Onu paniği giderek artarken evde koşuşturup ailesine seslenen oğlan olarak hayal etti. Bazen Bradwell’in küçük bir çocuk olduğu zamanları unutuyordu. Amcası ve yengesinin yanına gönderilen, İnfilaklar gerçekleştiği sırada bir kuş sürüsünün arasına dalan, annesiyle babasının evine, güvenli odadaki sandığa ulaşip yıllarca başının çaresine baktığı zamanları. Pressia o çocuğu seviyordu. O çocuğun dönüştüğü karmaşık ve inatçı adamı da. “Sen gerçeksin. Aynı kişisin.”

Bradwell başım iki yana salladı. “Hayır. O Bradwell yok artık.”

“Ne demek bu?” diye sordu Pressia.

“Onca yıl beni ayakta tutan şey gerçek ve adalet oldu. Ne zaman hayatta kalacak gücü bulmak istesem beyaz Kubbe’ye, Kubbe’nin parıltılı haçına bakmam yetiyordu. Onlar annemi ve babamı öldürdüler. O mükemmel, küçük fanuslarına kapanıp dünyayı mahvettiler. Ben bir hilkat garibesiydim. Bu yüzden de bir yanım Pür’dü. Ya şimdi? O kimyasallar bedenime zerk edildikten sonra ne oldum ben?”

Pressia, “Sen hâlâ kendinsin,” dedi. Daha fazlasını söylemek istiyordu. Ona gerçek olduğunu ve onu sevdiğini söylemek istiyordu. Ancak Bradwell’in sırtı dimdikti. Gözleri göğe kilitlenmişti. İçine kapanmıştı. Pressia, “Benden nefret etmekte yerden göğe kadar haklısın,” dedi.

“Senden nefret etmiyorum. Keşke edebilseydim.”

“Bakın,” dedi El Capitan, “biriniz taviz vermek zorunda.” Kokpit sessizliğe büründü.

Bradwell, “İşte benim tavizim,” diyerek sessizliği bozdu. “Pürler cesedimi çiğnemedikçe bu işten birer kahraman olarak sıyrılmalarna izin vermem.” Tek tek diğerlerinin gözlerinin içine baktıktan sonra arkasını dönüp kokpitten çıktı.

Pressia, Bradwell’in ön camdaki yansımasına baktı. Cam ara sıra

beliren bulutların yansıdığı siyah bir ekranı andınıyordu. Bradwell gardını indirmişti. Ölen anne ve babasını nasıl bulduğundan bahsetmişti. Pressia onun başka şeyler söylemesini tercih etse de neyi işitmeyi umduğundan emin değildi.

El Capitan'ın yansımasına doğru döndü. Onunla göz göze geldiğinde hüznle gülümsedi. "Üzgünüm," dedi. "Her şey için. Onu zorlamamam gerekirdi ve..."

"Yapma," dedi El Capitan. "Sorun değil."

Helmud uzanıp Pressia'nın saçına dokundu ve hızla elini çekip utangaç bir şekilde gözlerini kaçırdı.

Pressia kendi yansımasını gördü ve çocukların tarlada oynadıkları ebelemece oyununu anımsadı.

Bak hadi sana bakan aynaya. Kendine bir eş ara. Bul kendini! Bul kendini! Sakın sona kalma!

Pressia bebek başını kaldırdı. O olmasa nasıl olurdu? Daha çok mu kendisi olurdu yoksa daha az mı? Bradwell'in neler çektiğini hayal bile edemiyordu, bedeni kendisine ait değildi onun. Kendisini, sadece kendisini saçıyla, teniyle, kanıyla yeniden üretecek bilgileri içeren DNA'sını düşündü.

Sonra aklına kaldığı odadaki saç fırçası geldi, ertesi sabah fırçada hiç saç bulamayışı. DNA'sını mı almışlardı yoksa? Günün birinde –bir yerlerde– kopyaları mı olacaktı? Bu fikir içine sebebini tam olarak kavrayamadığı korkular salıyordu. *Bul kendini. Bul kendini.* Daha gerçekten kim olduğunu bile bilmiyordu. Bradwell de öyle. Kim biliyordu ki?

El Capitan, "Geminin tabanı artık denize değil toprağa bakıyor," dedi.

Helmud kardeşine hava aracını yere indirmesini buyururmuş gibi, "Toprağa," dedi. "Toprağa!"

Pressia sırt çantasını çıkarıp göğsüne yasladı. Ön camdan dağlarla kaplı ufka baktı. Bulundukları yerden dünya huzurlu ve sakin görünüyordu. Ancak Pressia aşağısının Canavarlar ve Tozlar'la dolu olduğunu biliyordu. Toprağın kendisi canlıydı ve nefretle dolu bir can taşıyordu. Belki de hınç hepsinin bir parçasıydı.

PARTRIDGE

BİZ ŞANSLILAR

Annesinin sesi. "Partridge! Arkadaşın geldi!"

Partridge gözlerini açtı.

Annesinin sesi mi? Yo, bu mümkün değildi. Annesi ölmüştü. Ancak eskiden Partridge'in arkadaşları eve geldiğinde ona öyle seslenirdi. Partridge çocukken kaldığı evi anımsadı: yatak örtülerinin üzerindeki oyuncak kamyonlar, beyzbol topu biçimindeki saat, zemine saçtığı iç içe geçen bloklar.

Ve kapı eşiğinde beliren annesi, annesinin saçlarının sivruluşu ve gülümsemesi.

Ses annesine de Lyda'ya da ait değildi. Uyandığı yer Kubbe'de büyüdüğü dairenin yatak odasıydı. Odada Partridge ranzanın alt katında, Sedge de üst katında uyurdu. Sedge, Partridge'in geceleri ağlamasından hoşlanmaz, ona çenesini kapamasını söylerdi. Anneleri kayıptı, öldüğü düşünülüyordu. Partridge'in ne zaman isterse ağlayabilmesi gerekirdi.

Babasının yatak odası boştu. Partridge oraya girmiyordu, asla.

Partridge babasını öldürmüştü.

Bu düşünce onu sarsıp hepten uyandırdı.

Kapı açıldı, gelen Iralene'di. "Arvin Weed burada," dedi Iralene.

“İkinize içecek bir şeyler hazırlayayım mı? Serinletici içkiler mesela?” Parmağındaki nişan yüzüğünü çeviriyordu. “Saat kaç?” Partridge yatığı yerde doğruldu.

“Uyudukça uyudun,” dedi Iralene. “Ertesi gün oldu bile!”

Partridge eve döndüğünde ve Iralene kendisine sarıldığında ona kendisini iyi hissetmediğini ve artık kendi özel doktoru olan Arvin Weed’le konuşmasının iyi olacağını söylemişti. Aslında tek istediği Weed’i bir kez daha Glassings ve hâlâ dondurulmuş halde tutulan insanlar hakkında sorgulamak, ayrıca babasının harekât odasında bulunduğu bilimsel denklemlerle dolu sayfayı ona göstermekti. Iralene kendisine Weed’le bir görüşme ayarladığını söyledikten sonra Partridge bu yatak odasına girip uzanmış ve uykusuz geçen onca günün ardından huzursuz kâbuslar görmüştü. Annesinin cesedini her yerde –açık hava tribününün altında, akademinin bilim laboratuvarında– bulduğu kâbuslara alışık, ama bu defaki kâbusta her zamanki normal bir günü yaşarken karşısına bir ceset yığını çıkıyordu. Yığının içindeki kan kaybeden, ancak hâlâ hayatta olan birkaç insanın uzuvları seğiriyordu. Sonra bu insanlar ayağa kalkıyor, sendeleyerek Partridge’e yaklaşıyorlardı. Hepsi de –yetkililerin isminin Eckinger Freund olduğunu belirledikleri– trenin önüne atlayan adamın sesiyle konuşuyordu. Ölmek üzere olan bu insanlar ona yalancı olduğunu söylese de Partridge onların kendisinden babasıyla ilgili gerçeği dillendirdiğinden mi yoksa şu yeni yalandan –Iralene’le yapacağı evlilik– ötürü mü nefret ettiklerinden emin olamıyordu.

Iralene, “Gelip Arvin’le konuşacak mısın?” diye sordu. “Sana zaman kazandırmak için onu biraz lafa tutayım mı?”

Partridge gözlerini ovuşturup tekrar yatağa uzandı ve elini açıp kalbinin üzerine koydu. Üzerinde hâlâ kıyafetleri vardı. Kendini iyi hissetmiyordu. “Yo, sorun yok,” dedi. “Geliyorum.” Iralene odadan çıkmak için arkasını döndüğünde, “Bekle,” dedi.

Iralene gülümseyerek yüzünü yeniden ona çevirdi. “Uyandığındaki haline bayılıyorum.”

Partridge, “Iralene şu an yalnızız,” dedi. “Ne söz vermiştik?” Part-

ridge ondan kendisine böyle sözler söylememesini istemişti, göz önünde olduklarında göstermelik bir romantizm sergileyeceklerdi sadece.

“Bir kız pratik de mi yapamayacak?”

Partridge yattığı yerde doğruldu. “Basın açıklamasından beri ölü sayısı arttı mı?”

Iralene derin bir nefes aldı. İntiharlar onu korkutuyordu. Yüzü taş kesildi. “Beckley gece yeni vakalar olmadığını bildirdi.”

“Güzel.” Özgürlüğünden ve gerçekleri dile getirmekten sakınması gerekecekse bu yaptığı insanların hayatlarını kurtarsa iyi olurdu. “Arvin’e söyle bir dakikaya geliyorum, tamam mı?”

“Tabii.” Iralene gülümseyip kapıyı kapattı.

Partridge üstünü değiştirdi. Arvin’i göreceği için huzursuz olmasına gerek yoktu. O bir zamanlar akademinin inek öğrencilerinden biri, ara sıra ders notlarını almasına izin veren çok da samimi olmadığı bir arkadaşı sadece. Ancak Arvin o an orada bir arkadaş olarak bulunmuyordu. Partridge’in serçe parmağının yeniden çıkmasına yardım etmişti ve anlaşılan Partridge’in hafızasını silen ekibin başındaydı, ikisini de babasının emriyle yapmıştı. Büyük bir olasılıkla beyin naklini gerçekleştirmesi için seçilen kişi de o olsa gerekti. Arvin kendisinden isteneni yapacak mıydı?

Partridge yanıtı asla bilmeyecekti. Bir operasyon yerine Arvin babasının otopsisini gerçekleştirmiş, yönetici kadroya Willux’un Hızlı Hücre Bozulması’ndan öldüğünü bildirirken, halka onun genetik bir hastalığa karşı yürekli bir mücadele verdiği söylenmişti.

Partridge serçe parmağına bakıp parmaklarını oynattı. Diğer parmaklarla aynı anda bükülüp açılıyordu. Gerçekten inanılmaz bir iş çıkarılmıştı. Oradayken Arvin muhtemelen sinir uçlarının durumunu ve Partridge’in hafızasının yeniden oluşumunu da test etmek isterdi. Partridge bilimsel bilgilerin olduğu kâğıdı bulup cebine attı.

Banyoya gidip yüzüne su çarptı ve bir el havlusuyla kurulandı. Bir süre kendisine baktı, tam olarak kime dönüşmesi gerektiğinden emin değildi. Kendisini bir sahtekâr gibi hissediyordu. Bu yalana teslim olacağını biliyordu. Bunu yapacaktı, çünkü Lyda, “Artık ellerinde

kan olmayacak,” diye fısıldamıştı. Ancak o, kanın ellerine daha yeni bulaşmaya başladığını biliyordu.

Ya Lyda? Ya Partridge’in bebeği? Bu gizli saklı hayatı ne kadar süreligine yaşamaları gerekecekti? Foresteed’in ofisindeki toplantının ardından birkaç dakika baş başa kalmak istemişlerdi. Birbirlerine sarılmışlardı. Lyda ona, “Partridge doğru olanı yapıyoruz,” demişti. Sonra hemen, “Korkuyorum,” diye eklemişti.

Partridge de ona korktuğunu söylemişti. Siyah karı andıran, rüzgârda dönen küllerin arasında ceketinin altına kıvrıldıklarında Lyda’nın bedeninin sıcaklığını hissettiği anları özliyordu şimdi. Lyda’nın kendisine hep samimi gelen bakışını da. Onun nasıl aynı anda hem kırılgan hem de sert görüldüğünü de. Bir yandan söz konusu olan karnında dünyaya yeni bir can getirmenin o nazik süreciydi, diğer yandansa Partridge’in açıklayamadığı bir şekilde sertleşmişti Lyda, kaskatı olmuştu adeta.

Partridge’in babasına dair gerçek. Tek bir gerçek. Kubbe’nin insanlarını yatıştırmak için onlara daha kaç yalan sunması gerekecekti? Kaç yalan daha?

Banyodan çıkıp koridora, oradan da oturma odasına gitti. Arvin, Iralene’in içinde gelinlik modellerinin olduğu klasörüne bakıyordu. Arvin açık sayfalardan birine işaret edip, “Bence şu hoşmuş,” dedi. “Neyse, ne önemi var ki?”

İncinmiş görünen Iralene, “Neden önemi olmasın?” dedi.

“Size ne giyseniz yakışır,” dedi Arvin. Weed’in tavrının mükemmel bir örneğiydi bu. Aslında pekâlâ gelinliklerin umurunda olmadığını kastediyor olabilirdi, ama bir iltifatla lafı ustaca çevirivermişti. Ya söylediğinde samimiyse? Iralene’e ne giyse yakışacağı bir gerçektir. O mükemmeldi. Partridge’in yanında olmasının nedeni de buydu.

Sonra birden kafasına dank etti: Partridge’e her istediklerini yapıyorlardı. Babasının kendisine biçtiği hayatı yaşıyordu. Iralene parlak saçları ve ışıltılı gülümsemesiyle düğün hazırlığı yapıyordu. Suçluluk duygusuyla sindirilmiş Partridge tıpış tıpış rahibin karşısına çıkacaktı. Liderlik etmeye çalışmış, ama her şeyden mahrum bırakılmıştı.

Sonra zihninde kuşkular belirmeye başladı. İntihar edenlerin sayısı gerçekten kendisine söylenildiği kadar yüksek miydi? Öfkeli kalabalık, sirenlerin sesi, trenin önüne atlayan adam, bunların hepsi ona gerçek gibi gelmişti. Aslında bunların kendiliğinden gelişen bir olaylar dizisi –Kubbe’de tanıklık ettiği en planlanmamış şey– olduğu hissine kapılmıştı. Yine de kargaşayı Partridge’i dize getirmek için bir fırsat olarak gören Foresteed’e güvenemezdi. Belki Foresteed’in kendisi vicdanlı biri değildi, ama şüphesiz başkalarının vicdanını –çıkarları için kullanabileceği– bir zayıflık olarak görebilirdi. Yaşananların ne kadar gerçekti? Yoksa tüm bunlar Partridge’i hizaya sokmak için düzenlenen bir komplo muydu? Weed bu işin içinde miydi?

“Sohbetinizi böldüğüm için özür dilerim,” dedi Partridge.

Arvin ve Iralene gözlerini ona çevirdiler. Arvin elini uzatıp Partridge’in elini sıktı. “Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?”

“Daha iyi hissettiğim zamanlar olmuştu.”

Iralene düğünde kullanacağı malzemeleri kucaklayıp, “Rahat konuşmanız için gidiyorum ben,” dedi. Partridge, Iralene’e verilen katı eğitimi, ne zaman ortalıkta görünüp ne zaman gözden kaybolacağını öğrendiği o dersleri düşündü.

“Şurada konuşalım.” Partridge, Arvin’i kanepelerden birine oturttu. Kendisi de karşı kanepeye geçti.

“E, serçe parmağınız,” dedi Weed. “Yanma, his kaybı, kaşıntı filan var mı?”

“Hayır.”

Weed aralarında duran sehpanın üzerinden elini uzatıp Partridge’in parmağını dürttü ve bükte. “Bu yaptıklarımı iyi hissediyor musunuz?”

“Evet. Yine de bazen parmağım yerinde yokmuş gibi geliyor bana. Sonra elime bakınca şaşakalıyorum.”

“Bacaklarını kaybeden insanlar kaybettikleri uzuvları hâlâ hissedebildiklerini söylerler, sinir uçları beyne bacaklarının hâlâ yerinde olduğuna dair mesajlar göndermeye devam eder. Buna hayalet uzuv sendromu denir.”

“Öyleyse benim hissettiğim hayaletin de hayaleti mi?”

“Beden parçalarını yenilemek yeni bir bilim alanı. Belki zamanla bu sıradan bir gözleme dönüşebilir.”

Partridge, Arvin’in Wilda’dan, kaçınıp Kubbe’ye getirilen ve pürleştirilen kızıdan, bahsediyor olabileceğini düşündü. Kızda artık ne yaralar ne izler ne de kaynaşma vardı, hatta göbek deliği bile yoktu. Ayrıca sadece programlandığı sözleri söylüyordu, Partridge’in babasının tehditlerini. “Bundan böyle uzuvları bolca yenilemeyi mi umuyorsunuz Dr. Weed?”

“Ben iyi adamlardanım Partridge,” dedi Arvin. “Bunu biliyorsun.” Gözlerini Partridge’den çekip odada gezdirdi.

“Biliyor muyum?” dedi Partridge.

Arvin gülerek kanepeye yaslandı.

“O kadar komik olan nedir?”

“Bir zamanlar bana kafamın içinde fazlaca yaşadığımı söylemiştin. Bana, ‘Sende içgüdü diye bir şey yok mu Weed? İçgüdülerini aldırın mı?’ diye sormuştun. Bunu hatırlıyor musun?”

Partridge bu olayı hiç hatırlamıyordu. “Anımsamıyorum,” dedi. “Hafıza kaybı yüzünden olabilir.”

“Hayır,” dedi Weed. “Bunu hatırlamıyorsun, çünkü hiç düşünmeden ettiğin bir laftı. ‘Yoksa için boş mu?’ diye sorup karnımı dürtmüştün ve etrafımızdakiler gülmüştü.”

“Üzgünüm Weed. Eminim bunda bir kastım yoktur.”

“Söylediğin her şeyde bir kasıt vardı. Sen Willux’un oğluydun. Her istediğini yapmakta özgürdün.”

Partridge kendisini savunmak için, “Gerçekten mi?” dedi. “Çünkü kıcımlı tekmelemek isteyenler çıktığını anımsıyorum ve sen araya girip bana yardım ediyor muydun? Hayır. Kafanı kitaplarından kaldırmıyordun. Ve bak ne diyeceğim. Ben haklıydım. Kafanın içinde fazlaca yaşıyorsun.”

“Sen ise,” dedi Weed, “kafana içgüdülerinden fazla bel bağlamayı bir denemelisin. Bunu yapmış olsaydın belki kendini bu keşmekeşin ortasında bulmazdın.”

İntiharlar için Partridge’i suçluyordu, haklıydı da. Onun intiharla-

rın kıvılcımını ateşlediği inkâr edilemezdi. Partridge bir elini havaya kaldırdı. Weed fazla ileri gitmişti. Partridge artık insanların kendisiyle bu tonda konuşmasına izin veremezdi, eski bir arkadaşının bile.

Weed öksürdü, gömleğindeki kınışıklıkları düzeltti. Yeniden doktor rolüne bürünene dek kısa bir sessizlik oldu. “Hafızan ne durumda?”

“Hâlâ bazı şeyleri bölük pörçük anımsıyorum. Anlarsın ya, özellikle dışarıda yaşadıklarımı.” Dışarıda olanların çoğunu anımsıyordu: Pressia’yı, El Capitan’ı, Helmud’u ve bedenleri çocuklarıyla kaynaşmış anneleri. Parmağının koptuğunda çıkardığı *pat* sesini ve yere düşüşünü. Ayrıca gözünün önüne bir renkler perdesinin ardında gelen olaylar vardı, özellikle de annesinin ve Sedge’in ormanda ölmeleri. Ceketinin altında Lyda’yla bazası boş, dört direkli, pirinç karyolada kıvrılışlarını, bedenlerinin sıcaklığını anımsıyordu. “Nasıldır bilirsin,” dedi Partridge. “Hatırlamak istediklerin vardır. Bir de unutmak istediklerin.”

“Eminim vardır,” dedi Arvin yüzünde hafif bir sırıtışla.

Weed, Partridge’in bir katil olduğunu biliyor muydu? Öyleyse Partridge neredeyse onun bunu dillendirmesini dileycek bir haldeydi. “Eminsin demek.”

Arvin öne eğilip dirseklerini dizlerinin üzerine koydu ve sesini alçalttı. “Bana buraya aslında neden çağrıldığımı söyle.”

“Öncelikle, Glassings nerede?”

“Durand Glassings mi? Dünya Tarihi öğretmenimiz mi? Anma töreninde de bunu sormuştun. Hâlâ orada mısın?”

“Evet.”

“Ben nereden bileyim?”

“Foresteed de bana aynısını söylüyor, ama birileri Glassings’in yerini biliyor.”

“Ben bilmiyorum.” Weed hissiz bir ifadeyle Partridge’e baktı.

“Dondurulan insanları başarıyla uyandırmaya başladın mı?” dedi Partridge. “Senden istediğim gibi.”

“Bak bu o kadar kolay değil. Belze çok yaşlı. Dondurulduğunda zayıf düşmüştü, işin aslı ameliyattan çıkmıştı. Ayrıca onun tek bacağı olduğunu biliyor muydun? Kopuk bacağının ucundan kablolar sarkı-

yor. Onu öylece uyandıramayız. Demek istediğim, bunu şu ya da bu şekilde kız kardeşin adına yapıyorsan Belze'nin uyandırma sürecinde ölmesi hiçbir fayda sağlamaz.”

“Onunla Pressia arasındaki bağı nereden biliyorsun?”

“Olabilecek en yüksek seviyede giriş iznim var. Aslen içimizden bazıları annenin sığınağında gerçekte neler yaşandığını merak ediyoruz. Şu şişelere ya da başka türlü malzemelere rastladın mı hiç?”

“Ben şişelere sadece babamı tedavi etmenin son bir çaresi olarak ihtiyaç duyduğunu sanıyordum ve zamanında ona ulaştırılmadıkları için ona bir fayda sağlamadılar...”

“Onlarla yapabileceğim çok şey var... Güven bana.” Arvin ayağa kalkıp odada bir aşağı bir yukarı gezinmeye başladı.

“Gerçekten mi? Bundan emin misin Weed?”

“Tanrı aşkına Partridge! Birini pürleştirmek için gereken her şeye sahibim, ama sonrasında her şey sarpa sarıyor.”

Partridge bir nebze alaycı bir tavırla, “Eserlerini gördüm,” dedi.

Pencerenin başına gidip sokağa bakan Weed, “İçeri soktuğumuz hilkat garibeleri mi?” diye sordu. “Onlar sadece deneylerdi.”

“Hayır. Onlar insandı.”

Weed hızla Partridge'e dönüp, “Ve formüle ve o son malzemeye ulaşırsam boş yere canlarım vermemiş olacaklar. Babanın ölümüne neden olan tüm o yan etkiler olmadan bütün hilkat garibelerini iyileştirebilirim. Sence Özel Kuvvetler'dekiler bu işten sıyrılabilecekler mi? Onların arasında akademiden arkadaşlarımız var Partridge.”

“Senin böyle fedakâr bir yanın olduğunu bilmezdim. Yani Arvin Weed ve insancılık. Hani, anlarsın işte, işkencemin başında öyle bir izlenim bırakmamıştın da bende...”

“Emir demiri keser. Bazıları benim ödevime Willux'un kendi oğlundan daha bağlı olduğumu söyleyecektir. Onun için ne dersin de, baban bir dâhiydi. Beyninin nelere kadir olduğunu hayal bile edemezsin. Biraz saygı göstermelisin.”

“Weed kafanın da içgüdülerinin de babamın bir katliamcı olduğunu söylediğini biliyorum, bunu *biliyor* olmalısın.”

Weed başını salladı. Hafifçe alnını kaşdı. Sonra ürkütücü derecede sakin bir sesle, “İyi şeylerin olmasını sağlayabilirim,” dedi. “İnsanları kurtarabilirim. Babanın başarısızlıklarını onarabilirim.”

Partridge başını iki yana salladı.

“Babamın bir şekilde yarım bıraktıklarına kaldığı yerden devam edebileceğini mi düşünüyorsun?” Partridge ayağa kalktı, sırtını Weed’e çevirip kollarını kavuşturdu. Yumuşak bir sesle, “Hapı geliştirenin sen olduğunu biliyorum,” dedi. Weed’in gözününü içine bakamıyordu. Bu sözleri söylemekle babasını öldürmek için hapı kullandığını itiraf ediyor ve gayet makul bir olasılığı dile getiriyordu, Weed’in bu cinayete suç ortaklığı ettiğini. Partridge ve Weed göründükleri kadar farklı olmayabilirlerdi, tarihi bir anla birbirlerine bağlanmışlardı. Bir suikastle.

“Sen olmadan,” dedi Partridge. “Bunu yapamazdım.” Dönüp Weed’e baktı. Sonra gözlerini yere çevirdi.

“Neden bahsettiğini anladığımdan emin değilim,” dedi Weed.

Partridge yalana ve inkâra daha fazla dayanamayacaktı. Weed’in yanına gitti ve onu itip omzuna yapıştı. “Lanet olsun! Madem babama o kadar hayrandın neden yaptın bunu?”

“Söyledim ya, neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Sonra yanıt birden Partridge’in kafasında şekillendi. Arvin az önce ne demişti? *Babanın başarısızlıklarını onarabilirim.* Weed başa geçmek istiyordu.

Weed kanepenin başına gidip kendisini külçe gibi bıraktı. “Bir şey bildiğin yok Partridge. Hep aynı terane. Willux’un oğlu olarak ortalıkta geziniyorsun ve ödevini yapmamışsın.”

Partridge tekrar Weed’in karşısına oturdu. Avuçlarını birbirine bastırdı. “Bu büsbütün doğru değil. Babamın harekât odasındaki gizli bölmeye girdim. Orada çok şey öğrendim. İşin aslı ismin oradaki belgelerden birindeydi.”

“Tabii olacak! Ben bu işin içindeyim Partridge. Hem de uzun zamandır. İkimiz henüz akademideyken bile ben beyin takımlarına takdim ediliyordum.”

“Madem bir şey bildiğim yok Weed, neden beni aydınlatmıyorsun? Buyur. Ne biliyorsan anlat.”

“Eh,” dedi Weed, “mesela kız kardeşin ve arkadaşları hava araçlarımızdan birini çaldı. Elbette araçta takip cihazı vardı. Rotasını biliyoruz. Temasa geçtikleri olası kişileri biliyoruz –sağ kalan bu diğer kişileri nerede bulacaklarını nasıl akıl ettikleri bir muamma– ama görünen o ki *onlar* gerçekten ödevlerine iyi çalışmış.”

Partridge iğnelemeyi duymazlıktan geldi. “Neden bahsediyorsun sen? Rota mı?”

“Atlantik Okyanusu üzerinden geri dönüyorlar.”

Partridge güldü. Gülünçtü bu. “Atlantik mi? Bir hava aracıyla mı? Mümkün değil.”

“Aracı Newgrange’e uçurdular, orası babanın özel bölgelerinden biri. Onun özel bölmesine girdiyse babanın birkaç kutsal mekâna ve doğru zamanda orada olacak kadar şanslı kişilere dokunmadığını biliyorsundur.”

Newgrange. Partridge, Glassings’in derslerinde anlattığı mezar olarak kullanılan antik höyükleri ve babasının çocukluktan beri kubbelere olan takıntısını anımsadı. “Fakat Pressia, Bradwell, El Capitan ve Helmud... Onca yolu gidip geri mi döndüler?”

Arvin başını salladı.

“Forested bana bundan bahsetmeliydi!”

“Bunun raporlarda yer aldığından eminim.”

“O raporları okumuyorum ben!” Partridge bunu Weed’den çok kendisine söylemişti.

“İşte. Lafımı doğrulamış oldun.”

“Newgrange,” dedi Partridge. “Bir hava aracıyla.” Pressia, Bradwell, El Capitan ve Helmud. Koca bir okyanusu aşmışlardı. “Tanrım,” diye fısıldadı. “Fakat hâlâ dönmediler mi? Yaptıkları tehlikeli olsa gerek.”

“Eh, oraya ulaştılar ve şu an yine havadalar. Asıl soru bunun nede-ni. Orada ne bulacaklarını düşündüler? Ve başarılı oldular mı?”

“Forested bu işin peşinde mi? Onların izini sürüyor mu?”

“Forested kız kardeşinle ve onun arkadaşlarıyla pek ilgilenmiyor. İlgilendiği başka konular var.”

“Ne gibi?”

Arvin gülümsedi. “Bunu ona kendin sorabilirsin.”

“Arvin dinle. Bence bir konsey toplayabiliriz, dışarıdaki ve içerideki insanlar oturup konuşsalar. İki tarafın birbirlerini anlamasına önayak olabiliriz. Babamın asıl başarısız olduğu konu işte buydu. Buradaki insanlar kendilerini öldürüyorlar, ama dışarıdaki insanları bir tanısalar, Pressia’yı görseler...”

Weed onun sözünü kesti. “Bu hoş bir düşünce Partridge. Ancak işe yaramaz.”

“Nedenmiş?”

“Hilkat garibeleri derilerinin üzerinde ortak tarihimizin izlerini taşıdıkça barış gelmez. Suçluluk Partridge. Kurbanları suçlayıp kendilerini aklama isteği olmadan o büyük suçluluk duygusuyla yaşayamazlar. İnsan doğası.”

“Fakat...”

Weed gülümseyerek başını salladı. “İşte bir örnek. Benden dondurulan insanları uyandırmamı istiyorsun. Sonrasında o insanlarla ne yapacağız? Ha? Bazılarında şekil bozuklukları var. Hatta bazıları hilkat garibesi. Ne yapacaksın? Onlara iş mi bulacaksın? Bakkallarda iş mi vereceksin?”

“Neden olmasın?”

“Son birkaç günü kesik bilekleri dikmekle, geniş ve derin kurşun yaralarına bakmakla, mide temizlemekle geçirdim. Senin yüzünden.”

“Orada dur bakalım,” dedi Partridge. Weed ölümlerden dolayı onu ikinci kez suçluyordu. Yaptığına hepten haksızlık da denemezdi. “Babam onları yalanlara boğmamalıydı.”

“Demek ben bu kargaşayı çözmeye çalışırken sen yaptıklarını meşru kılacak sebepler aramakla meşguldün? Zamanını bununla mı geçirdin?”

“Hayır, sana babamın gizli bölmesine girdiğimi ve onun bir hata yaptığını bildiğimi söylemiştim. Babam sonun yaklaştığını biliyordu.”

“Ve o ara ismimi gördün, ha?” Weed saçlarını düzelterip şakağını ovuşturdu. “Evet, o raporu anımsıyorum. Epey endişe verici. Demek

üstün ırk değilmışiz. Babanın bunu anladığında neler hissettiğini bir hayal et.” Weed gülse de yüzünde kalıcı bir gülümseme belirmedi.

“Zaten babamın bizim üstün olduğumuzu nereden çıkardığını anlamıyorum. Onu asla anlamayacağım.”

“Benden istediğin bu mu? Babanın bir psikanalizini mi istiyorsun?”

“Bunu en kötü düşmanımdan bile istemem,” dedi Partridge. “Ancak bildiğim bir şey varsa o da babamın bir gerçekten hoşlanmadığında onu değiştirmenin yolunu bulduğu.” Partridge elini cebine atıp babasının dosyaları arasında bulduğu, denklemlerle dolu kâğıdı çıkardı. Kâğıdı Weed’e göstermek istemese de başka kime gösterebilirdi ki? “Bana bunu açıkla.”

Weed kâğıdı eline alıp inceledi. Sonra geri uzattı. “Bu bir tarif.”

“Ne yapmak için?”

“İnsanlar.”

“Anlamıyorum. İnsanlar mı?”

“Neden anlayasın ki? Sen eski yöntemlerle bir insan yaratıyorsun, değil mi? Bir kadım hamile bırakarak.”

“Onun adını biliyorsun. O *herhangi bir kadın* değil. Sadece bana şu işin gerisindeki bilimi açıkla, olmaz mı?”

Partridge’in bam teline basmaktan keyif duyan Weed gülümseyip tekrar arkasına yaslandı. “Bu babanın insanları sıfırdan üretmek için geliştirdiği tarifti. Biraz DNA Pürler’den, biraz da dayanıklı ırktan, hilkat garibelerinden. Biraz klonlama, biraz melezleme.”

“Bu tarifi ona sen mi verdin?”

Weed güldü. “Burada yazanlar çok ileri düzeyde. Kim bilir nereden aldı? Bizden almadığı muhakkak. Hayır. Burada çok ileri bir sanat var.”

“Demek kendi süper ırkını sıfırdan yaratmaya başlayacaktı.”

“Bunu yapmaya *başlamayacaktı*. Başlandı bile. Aslen sen onları gördüğünde yanındaydım.”

“Onları gördüğümde mi? Kimleri?”

“Belki de hafızanda henüz canlanmayan boşluklardan biridir bu. Ayrıca o zaman biraz uyuşturulmuş haldeydin. Seni temizlemeye götürüyorduk.”

“Az kalsın beni boğacağınız andan mı bahsediyorsun?”

“Baban vaftiz sözcüğünü tercih ederdi.”

“Kimi görmüşüm ben? Nerede?”

“Bebekler. Dizi dizi küçük bebekler.”

Sonra Partridge o anı anımsadı, açıkça. Devasa bir doğumevini anımsatan pencereler. Ancak tüm bebekler prematüreydi, ufacıktı. Kimi ciyak ciyak bağırırken kimi durgun ve hareketsizdi. Bebekler. Partridge uzanıyordu... Hayır, kayışlarla bağlanmış taşınıyordu. Bir sedyenin üzerinde.

“Yeni Cennet kendi Ademleri ve Havvalarını hak ediyordu,” dedi Weed. “Willux Kubbe’deki insanlardan ümidini kesmişti, hassas akciğerlerimiz ve kolayca hızlanan kalplerimizle kırılganız biz. Sonlara doğru bizden nefret eder olmuştu Partridge. Sen dışarı çıkıp hayatta kaldığında ise seninle gurur duymuştu. Kardeşinin vasıflarından hiçbirini taşı mıyordun bile. Ancak oraya çıkıp ham ve bir başına hayatta kalmıştın. Senin için söylediklerini duymalıydın.” O anı hatırlatmak Weed’i hasta ediyor gibiydi. Partridge ise ona inanmakta zorlanıyordu. Babası onu hep bir hayal kırıklığı olarak görmüştü. Neden sonra aklına harekât odası, çocukluğundan kalma fotoğraflar ve babasının sevgi dolu mektupları geldi. Belki de babası sevgisini ve gururunu gizlemekte ustaydı.

Yine de Partridge ne düşünmesi gerektiğinden emin değildi. Babasının ona karşı hisleri son derece çapraşık ve okunması güçtü. “Bana hiç benden gurur duyduğunu söylemedi. Asla.” Sadece hayatının son anlarında, ölmeden önce –Partridge’in kendisini zehirlediğini anladığında– ona, “Sen benim oğlumsun. Benimsin!” demişti. Bu da Partridge’e babasının ilk kez Partridge’de kendi yansıması olan bir şeyler gördüğü hissini vermişti. Partridge o anı gözlerinin önüne getirdiğinde bir şeyi fark etti. Babası sanki kendisi ve Partridge’in birbirlerine benzediklerini, hatta belki de Partridge’in eninde sonunda babasına dönüşeceğini söylüyordu. Babası için bu büyük bir iltifattı. “O yalnızca kendisini severdi,” dedi Partridge.

“Eh, yeni Ademler ve Havvalar artık onun insanları, ümidi olmuştu.

Ne de olsa gelecek onlardı.” Weed ayağa kalktı. “Kendi gözlerinle görmeyen gerek.”

“Ya küçük Jarv Hollenback? Onu uyandırdın mı? Ailesinin yanına gitti mi?”

Weed başını salladı.

“Hollenbackler onun eve dönmesine sevindiler mi?” Bu aptalca bir soru olsa da Partridge bir tane olsun iyi haber işitmek, ne kadar küçük de olsa orada olmasının olumlu bir etkisi olduğunu bilmek istiyordu.

“Şey, Bayan Hollenback...”

“Ne oldu?”

“Hastanede.”

“Yoksa o da...”

“Az kalsın intihar girişimi başarılı olacaktı.”

Partridge kadını son görüşünü anımsadı, mutfakta, elleri unlu, sesi telaşlı. “Biz şanslıyız,” demişti. *Biz şanslıyız.* Bu söylediğine inanmayı öyle istiyordu ki. Bir Sanat Formu Olarak Ev Sanatları’nın Tarihi dersine giren Bayan Hollenback’in kardan adamla ilgili şarkısını söyleyişini anımsıyordu. Nasıl intihara kalkışmıştı? Partridge bunu hayal etmek bile istemiyordu. Bayan Hollenback, Jarv’ı geri almıştı. Bunun üzerine ne diye intihara kalkışmıştı? Direnci, yaşama arzusu nereye kaybolmuştu? “Bayan Hollenback’i görmek istiyorum,” dedi Partridge, “ilk iş olarak.” Ellerini ovuşturdu, suçluluğu ve kam düşündü. “Bir de koğuşları ziyaret etmek istiyorum. Foresteed’den artışla ilgili tek söz işitmek istemiyorum, veriler eksik olsun. İnsanları görmek istiyorum.”

“Emin misin?”

“Evet.”

Weed bu kararı takdir ediyor gibiydi. “Tamam.”

“Sence düğünün bir faydası dokunacak mı? Demek istediğim gerçekten dikkatlerini dağıtacak bir şey yapmak gerekiyor mu?”

“İnandıkları her şeyden kopardın onları. Düğün onlara yeniden hayata odaklanmaları için bir sebep verecek.” Partridge başını salladı. Oysa Weed’den umduğu kendisini düğünden caydıracak bir bahaneydi. “Neyse, Iralene’le evlenmeyi kim istemez zaten?”

Partridge ona baktı. Afallamıştı. “Gönlümün kimde olduğunu biliyorsun.”

Weed başını kaşıyıp omuz silkti. “Tercih meselesi.”

“Şimdi beni koğuşlara götürmeni istiyorum,” dedi Partridge. “Olanları kendi gözlerimle görmeliyim.”

Weed başını yana yatırdı. “Ben de kız kardeşinle konuşmak istiyorum Partridge. O gemiyle çakılmazlarsa neler bildiklerini öğrenmek istiyorum.”

“Sence çakılacaklar mı?”

“Gemide adamakıllı bir pilotları olup olmadığını kim bilebilir? Bu düşük bir ihtimal, değil mi?”

Ancak Partridge bundan o kadar da emin değildi. Aklına hemen El Capitan ve onun arabasını ne kadar sevdiği geldi. Bir hava aracı için deli olurdu o. Aracın idaresini almaması imkânsızdı. Peki, bu işi iyi kotarabilir miydi? Partridge bundan emin olamasa da sadece El Capitan’ın irade gücü bile ona güvenmesi için yeterliydi. “Sana kız kardeşimin neyi bilip bilmediğini söyleyemem.”

“İnan bana,” dedi Arvin. “Bir şeyler biliyor o.”

EL CAPITAN

ÇILGIN JOHN-JOHNS

El Capitan pilot koltuğunda sırtındaki Helmud yüzünden iki büküm oturuyordu. Fignan yardımcı pilot koltuğundaydı ve çevre arazinin parlak haritalarının projeksiyonlarını yansıtıyordu. El Capitan ufukta Çılgın John-Johns Eğlence Parkı'nı arıyordu. Geri dönmek zorunda kalmamayı diliyordu, orada az kalsın öleceklerdi. O gün omzunun üzerinden eğilen Helmud'un, Tozlar'ın toprağın içinde kırptıkları gözlerini nasıl bir bir bıçakladığı, yerden kalkan Tozlar'm iri cüsselerini, Hastings'in bacağını bir tuzanın dişlerine kaptırışını ve tuzaktan kurtardığında bacağın yarısının nasıl koptuğunu anımsadı. Ve arabasını, o lanet arabayı ne de severdi, o da orada kalmıştı.

Hastings ne durumdaydı acaba? Bacak ameliyatından sağ çıkabilmiş miydi? Birçok şey ters gitmiş olabilirdi, sakar bir cerrahın kazara bir ana arteri kesmesi, hijyenik olmayan şartlardan dolayı enfeksiyon kapması gayet olasıydı.

Ölmüş olabilir miydi peki?

Kahretsın.

Aşağısı hâlâ tozlu ve ıssızdı. Geçen sefer El Capitan sert bir iniş yapmıştı. Bu kez inişi düzgün yapmak istese de şimdiden dikkati dağılmıştı. Pressia'nın günün birinde Helmud'la ikisinin birbirlerinden

ayrılmalarının mümkün olabileceğine dair söylediklerini düşünüyordu. Şişede hücreleri yeniden oluşturabilecek bir madde vardı. Bu madde Helmud'un kaburgalarının El Capitan'ın kilerle birleştiği ve bacalarının birbirlerine yapıştığı noktalarda kullanılabilirdi. İkisi arkaya ameliyatlara birbirlerinden ayrılırken Helmud'un uzuvlarının parça parça yemiden büyütüldüğünü hayal etti. Mümkün olabilir miydi bu?

Helmud uzun zamandır El Capitan'ın bir parçasıydı. Yeniden yalnız olmak nasıl bir his olacaktı acaba? El Capitan bunun gayet hoş bir his olacağını düşündü. O adama –bedeni sadece kendisine ait olan o adama– dönüşmek istiyordu. Ancak ne zaman bu olasılığı düşünse yüreği sızlıyordu, Helmud'un –El Capitan'ın kalbinin gerisinde atan– kalbi kardeşinin ihanetini hissedip onun kalbini eziyormuş gibi.

İşlemler işe yaradıkları takdirde bu, Pressia'nın onu gerçek bir insan, bağımsız bir adam, âşık olunabilecek biri olarak görmesini sağlayabilir miydi?

Pressia ve Bradwell yeniden koltuklarına geçmişlerdi. El Capitan ikisinin bir daha asla bir araya gelmeyecekleri ümidini içinde yeşertbilse ne iyi olurdu. Yine de Pressia'nın kalbini çalma şansı olmadığını biliyordu, Bradwell olsun olmasın.

Pressia istediğini –şişeyi ve formülü– elde etmişti ve El Capitan'da da bakteri vardı. Başında bakıcılar varken onlardan güçlü bir bant istemiş ve içinde bakterinin olduğu kutuyu sırtına –Helmud'un göğsünün üzerine– yapıştırmıştı. Kardeşine, “Kutuyu bir kontrol et Helmud,” dedi.

Helmud'un parmaklarının kutuyu ittiğini hissedebiliyordu. “Kontrol et!” dedi Helmud.

El Capitan'ın tabancaları yanında olmasa da hayatında o kadar güçlü bir silah taşıdığı olmamıştı.

Çılgın John-Johns küllerin arasında belirmeye başladı. El Capitan'ın bucky tanklarına hava girişi sağlamasıyla hava aracı alçaldı. Uzun boynu isli bulutlara doğru çıkıntı yapan eğlence trenini ve yan yatmış atlıkarıncayı seçebilse de küller Çılgın John-Johns'un dev, çat-

lamış kafasını, soğansı burnu ve kel kafasıyla durmadan gülümseyen palyaço suratını göremeyeceği kadar kalın bir perde oluşturunuyordu.

El Capitan, Pressia ve Bradwell'e, "Ters giden bir şeyler var!" diye bağırdı.

"Bir şeyler," diye fısıldadı Helmud.

Fignan bir dizi endişeli bip sesi çıkardı.

Pressia, El Capitan'a, "Sorun nedir?" diye seslendi.

El Capitan eğlence parkının üzerinden geçip daire çizerek geriye dönmeye başladı. Parkın etrafı yüksek bir çitle çevrili olsa da etrafını çeviren toprak, Tozlar yerin altından çıktıkça dalgalanıyordu. Yaratıkların bir kısmı çite doğru atılırken bir kısmı da pençelerini geçiriyordu. "Yerden Tozlar fırlıyor!" Hayatta kalanlar BB mermileri ve oklarla parkı savunuyorlardı. Tozlar'ın zayıf noktası, en insani noktaları olan, gözleriydi. Gözlerinden vurulduklarında devriliyorlar ve diğer Tozlar onları hızla yiyip bitiriyordu. "Onları yeterince hızlı öldüremiyorlar. Çok fazla Toz var. Yüzlercesi!"

El Capitan Hastings'i göremiyordu. İçine bir kurt düştü. Pressia onu Hastings'e ihtiyaçları olduğu kounsunda ikna etmişti. Hastings Kubbe'deki köstebeklerden biriydi, Kubbe'dekilerin yaratıklarından biri, Özel Kuvvetler'in elit takımından bir asker. Elbette şifresi çözüldüğünden gizliliği ihlal edilmişti. Buna karşın tüm bunların kendisine isteği dışında yapıldığını iddia edebilirdi. Savaş yorgunu bir elçi olarak Kubbe'ye dönebilirdi. Ayrıca Partridge'in arkadaşıydı. Partridge, Hastings'i içeri alırdı, değil mi?

"Fandra'yı gördüm," diye bağırdı Pressia.

Bradwell, "Hastings'i de!" diye haykırdı.

İşte oradaydılar, eğlence treninin raylarını merdiven gibi kullanarak yukarı tırmanıyorlardı. Hastings kambur durmasına ve solgun rengine rağmen hâlâ uzun ve kaslıydı. Pantolon bacağı, içinde bir tür protez gizliyordu ve seçilebilen tek yapay parça –artık ayak olarak kullandığı– bir metal parçasıydı. Rüzgâr bedenini döverken eğlence trenine kolunu dolayan Hastings durup kollarına yerleştirilmiş silahları Tozlar'a doğru ateşledi. İyi bir nişancı olan Hastings birkaç Toz'u

vurup öldürdü. Yaratıkların bedenleri dönerek yere düştü. Ancak sayıları çoktu. Fandra onun peşinden yukarı tırmanıyordu. Saçı altın rengi bir bayrak gibi parlaktı. Toplamasına rağmen kurtulan küçük tutamlar yüzünün etrafında uçuşuyordu.

“İniş yapamazsın,” dedi Bradwell. “Orada onca Toz varken olmaz. İkisi bize doğru geliyor.”

Haklıydı. Hastings ve Fandra hava aracına doğru tırmanıyordu.

“Herkesi araca bindirip kaçırmak mı istiyorlar?” diye bağırdı El Capitan.

“Sayıları çok fazla!” diye bağırdı Bradwell.

Küllerin ve tozun arasında El Capitan eğlence parkında hızla sağa sola koşan bedenleri fark etti. Bradwell haklıydı. Oraya son gelişlerinden beri parkta yaşayanların sayısı artmıştı. Fignan bacaklarını uzatmış, veri toplamaya çalışıyordu. Parktakilerin yaklaşık sayısının –yetmiş iki kişi– yanında erkek nüfusun kadınlara oranını ve ortalama yaşı bildirdi.

“Sırası değil Fignan!” dedi El Capitan.

“Sırası değil!” diye bağırdı Helmud.

Demek ki şehirden uzaklaşmak için hayatlarını tehlikeye atan insanların sayısı artmıştı, kötüye işaretledi bu. Şehre bir şey olmuştu. El Capitan şimdi ne yapacaklarını düşünüyordu. *Şimdi ne yapacağız?* Aklından bu geçiyordu. *Şimdi ne yapacağız?* Kendisini kötü hissediyordu ve göğsünde tanıdık bir sıkışma vardı.

“Hastings’e ihtiyacımız var!” diye bağırdı El Capitan.

“Neden saldırıyorlar?” diye sordu Pressia. “Müzik, Tozlar’ı uzak tutuyordu. Müzik nerede?”

“Motorun sesinden duyamıyorum,” dedi El Capitan. Müzik, Tozlar’ı eğlence parkına yaklaştırmıyordu. Müzik denilen de tipik, saçma sapan, tiz notalı bir eğlence parkı şarkısıydı. Tın tın bir parça... Ancak hayatta kalanlar müziği bir kovucu olarak kullanıyor, ateş açmadan önce sesi eski hoparlörden dışarı veriyorlardı. Tozlar müzikten korkar olmuşlardı.

“Müziği duyamıyoruz,” dedi Bradwell. “Burada kısıp kaldık.”

El Capitan'ın bir düğmeye basmasıyla yan prencerelelerden birinin hava geçirmez bandı kırıldı ve pencere birkaç santim alçaldı. Kulağına ayak sesleri geldi, herhalde Pressia ve Bradwell açılan pencerenin başına koşuyorlardı.

Başta içeri giren sadece hava akımı oldu. Ancak sonrasında bir çığlık işittiler. Ardından bir çığlık daha. Pressia, "Müzik yok," dedi.

"Müzik olmadan..." diye bağırdı El Capitan ve hepsinin bildiği gerçeği fısıltıyla ekledi: "Hepsi ölür."

Çılgın John-Johns'un üzerinden geçti, bu kez öyle alçak uçtu ki atlıkarıncanın atlarının çarpılmış, erimiş yüzlerini bile seçebildi. Ayrıca artık ağır bedenlerini tel örgülere vuran, BB mermilerinin arasında çite toslayan, göğüsleri ve omuzlarından küçük toprak parçaları kopan Tozlar'ı da görebiliyordu. Bir düzinesi çitin üzerine abanmış, çit ağırlıkları altında eğilmişti.

Çit daha fazla dayanamadı, direklerinin yerden ayrılmasıyla iki büküm oldu. Tozlar parka doğru sürünmeye başladı.

Hayatta kalanlar çığlıklar atmaya başlayarak parkın bir ucundan diğerine akın ettiler.

"Lanet olsun!" dedi El Capitan.

"Tanrım!" diye bağırdı Helmud.

"Eğlence trenine yaklaşmamız gerek," dedi Bradwell. "Ve Hastings'i içeri çekmenin bir yolunu bulmalıyız."

El Capitan, "Fandra'yı da," dedi.

Pressia da kokpite girdi. "Fandra bizimle gelmez," dedi. "Diğerlerini terk etmez. Onu tanıyorum. Yanımıza tırmanmasının bir sebebi var, ama bu sebep kaçmak değil."

Bradwell ön camdan dışarı baktı. "Acele etseniz iyi olur."

El Capitan, "Elimden geldiğince yaklaşacağım onlara," dedi.

"Onlara," dedi Helmud.

El Capitan bucky depolarına daha fazla hava bastı. Hava aracı kısa bir an için yan yattı, Pressia ve Bradwell sendeleyerek duvarlara tutundular. Rüzgâr güçlüydü, batıdan esiyordu. El Capitan aracı yanlamasına rüzgârın içine sürdü. "İniş takımlarını çıkarırsam onlara tutunabilir."

Hastings eğlence treninin tepesine ulaşmıştı, Fandra hemen yanındaydı. Sıkıca tutunuyorlardı. Kül rengi rüzgâr etraflarında dönüyordu.

“Bu rüzgârda,” diye mırıldandı El Capitan, “yaklaşmak daha zor olacak.”

“Başarabilirsin Cap,” dedi Bradwell.

“Geçen sefer çakıldım. Çakıldım!” Tanrı aşkına! El Capitan bir kere çakılmıştı. Ölebilirlerdi. Aşağılarındaki toprağa nasıl hızla yaklaştığını anımsadı. Kendisini sert inişe hazırlamış, ardından her şey kararmıştı.

“Bradwell haklı,” dedi Pressia. “Yapabilirsin. Bunu biliyorsun.”

El Capitan dümeni daha da sıkıca kavrayıp öne abandı. Bir dönüş daha yaptı. Tozlar parkın içinde geziniyordu. Birkaçı bir bedenin üzerine çökmüştü, hayatta kalanlardan biri miydi bu? Yoksa bir başka Toz mu? Yaratıklar iştahla bedeni yiyordu.

Giysileri dalgalanan Hastings ve Fandra yukarıda, eğlence treninin en tepesinde bekliyorlardı.

Sonra sendelediler. Önce birbirlerine, sonra aşağıya baktılar.

Pressia, “Sorun nedir?” diye sordu.

Bradwell, “Tozlar,” diye yanıt verdi.

El Capitan, Tozlar’ın eğlence treninin tabanında toplandıklarını gördü. Omuzlarıyla trenin kaidelerine vuruyorlardı.

Pressia, “Fandra’yı bırakamayız,” dedi. “Onları terk edemeyiz.”

“Başka ne seçeneğimiz var ki?” dedi El Capitan.

“Hepsinin öleceğini düşünmek korkunç. Çok korkunç.” Pressia’nın gözleri doldu ve sağlam eliyle yüzünü kapatırken bebek kafasını çenesinin altına sıkıştırdı. El Capitan onu teselli etmek istese de yapamadı, elini dümenden çekebilecek olsa da Bradwell’in önünde Pressia’ya dokunmayacaktı.

Ancak El Capitan, Tozlar’ın bombalanmış eğlence parkındaki hayatta kalanları parçalayıp yemesi karşısında dehşete kapılmaya başladığı sırada kulak tırmalayıcı notalar yükseldi. Fignan. Parka son gelişlerinde kaydettiği müziği çalıyordu.

Hepsi dönüp Fignan’a baktı. Dikkatlerin aniden üzerine çevrildiğini fark eden Fignan sesini kesti.

“Fignan!” diye haykırdı Pressia. “Müziği kaydetmişsin!”

Fignan ışıklarını gururla yakıp söndürdü.

El Capitan, Bradwell’e, “Üstelik müziği gümbür gümbür çalabilir,” dedi. “Değil mi?”

“Evet,” dedi Bradwell, “fakat...”

“O zaman Eignan’ı onlara teslim etmemiz gerekir,” dedi.

“Durun bakalım,” dedi Bradwell, “bunun bir başka yolu olmalı.”

“Eakat Fignan onları kurtarabilir,” dedi Pressia. “Eğlence parkındakilerin sistemine kim bilir ne oldu?”

“Fakat onu veremeyiz,” dedi Bradwell. “Önemli bilgiler taşıyor. Türünün tek örneği.”

“Yapmak zorundayız. Ölecekler. Fignan’a ihtiyaçları var.”

Hemen sonra Fignan’ın ışıkları yanıp sönmeye başladı ve içinden yine o basit melodi çıkmaya başladı: hafif, yumuşak ve hızlı.

“Kabindeki kapıya gidin,” dedi El Capitan. “Hastings’i içeri çekip Fignan’ı aşağı indirmeye hazırlanın. Ben gemiyi dengede tutmanın bir yolunu bulacağım.”

“Müziği çalmaya devam et Fignan,” dedi Pressia ve Fignan’ı kucağına alıp kokpitten dışarı taşıdı. “Elinden geldiğince sesli bir şekilde.”

Bradwell, Pressia’nın peşinden gidip, “Ona dikkat et,” dedi. Fignan onun için sadık bir yoldaş, eski bir dost olmuştu.

Notalar gürleyen motorları bile bastıracak kadar tiz ve kuvvetli çıkıyordu. El Capitan gemiyi yere oturtan dört uzun bacağı çıkardı. Hastings hâlâ güç, çeviklik ve hız sergilemek üzere kodlanmış haldeydi. Neyse ki –onca kan kaybetmesine ve bir bacağından olmasına rağmen– hâlâ gemiye yapışacak kadar güçlüydü. Aracın iniş bacakları yüksek uğultular çıkararak zemine yerleşti.

El Capitan bir esintinin kokpitten içeri girdiğini hissetti. Pressia ve Bradwell kabin kapısını açmışlardı. El Capitan bucky’lere daha fazla hava aldırıldı. Hareketlenen hava aracı biri gerçek diğeri protez olan bacaklarını eğlence treninin raylarının en tepedeki noktasına geçiren Hastings’e doğru süzüldü. Hastings aşağıda eğlence trenini delice sarsan Tozlar’ın yol açtığı sarsıntıyla yalpalıyordu. Hava aracının gövde-

sinin altına yapışması gerekeceğinden El Capitan aracı onun tutunabileceği kadar yavaşlatıp yavaşlatamadığını göremeyecekti.

İkili aracın altında gözden kaybolmadan önce El Capitan onları son kez seçebildi. Fandra aşağıdaki Tozlar'a bakıyor, Hastings ise her iki kolunu yukarı uzatıyordu.

PARTRIDGE

KÖMÜR

Arvin Weed, Partridge ve Beckley'yi tıp merkezinin kanatlarından birinden geçiriyordu. Onlara Bayan Hollenback'ın aslen tek kişilik bir odayı başkalarıyla paylaştığını açıklıyordu. Partridge'e, "O ara elimizden bir şey gelmedi," dedi. "Tabii şimdi ikiniz rahat konuşun diye diğer iki hastayı başka bir yere taşıdık. Burası tımarhaneye dönmüştü. Bir ara koridorlara bile yatak koymak zorunda kaldık."

Duydukları Partridge'in göğsünün sıkışmasına neden oldu. Tüm bunların suçunu babasına yıkmayı istese de bu tavrı daha ne kadar sürdürebilirdi? *Yaptıklarını meşru kılacak sebepler aramak...* Weed, Partridge'in tavrını bu sözlerle açıklamıştı. Haklıydı da.

Etrafta sadece birkaç tıpçı vardı, onlar da bir dizi çizelgenin başında tartışıyordu. Partridge, Arvin ve Beckley'nin önünden geçtikleri tüm kapılar kapalıydı. Partridge, Foresteed'in intihar salgınını abarttığını düşündüğü için suçluluk duydu. Belki de Partridge sadece işittiklerine inanmayıp suçu kabullenmemek için bir neden aramıştı.

"Bayan Hollenback ziyaretine geleceğimi biliyor mu?" diye sordu Partridge.

"Onu ziyarete hazırlamalarını istedim," dedi Arvin, "personelden birçok kişiye onun bu görüşmeye hazır olup olmadığını sordum. Bana

belki de ziyaretin Bayan Hollenback'e ciddi faydalı olabileceğini düşündüklerini söylediler. Sizi kendi oğlu gibi severdi, biliyorsunuz.”

Partridge, Bayan Hollenback'ın onu evine aldığını, iyi davrandığını bilse de kendisini hep bir noktada aileye yük oluyormuş gibi hissetmişti. “Bana iyi davranırdı,” dedi.

Bayan Hollenback'ın kapısına gittiler. İsmi, duvara tutturulmuş klinik tablo çizelgesine yazılmıştı: HOLLENBACK, HELENIA, KADIN, YAŞ 35.

Daha otuz beşinde miydi? Partridge'e hep yaşlı gelmişti oysa.

Weed kapıdan birkaç metre uzakta dolanmaya başladı. Arvin'in bir anda büyüüvermesi –bir doktora, bir bilim adamına, bir dâhiye dönüşmesi– tuhaf geliyordu. Weed ondan nefret ediyordu, bir süredir. Hararetli tartışmalarından çıkardığı buydu. Yine de kendisini ona hayranlık duymaktan alamıyordu. Weed gözüne şimdiden bir erişkin gibi görünen Partridge'e kendisi erişkin taklidi yapıyormuş gibi geliyordu.

“Ailen seninle gurur duyuyordur,” dedi Partridge. Belki de zaman kazanmaya çalışıyor, içeride Bayan Hollenback'i kötü bir halde görmekten korkuyordu. “Nasıllar?” Partridge, Arvin'in tam olarak hangi tarafta olduğundan emin olamasa da annesinin de babasının da kendi annesinin listesinde –iyilerin, Cygnus'un tarafında– olduğunu biliyordu.

“Nezle oldular.”

“Nezle mi? Ciddi bir şeyleri yoktur umarım.”

“Öyle ciddi bir durum yok,” dedi Arvin, ardından Partridge'in omzuna hafifçe vurdu. “İçeride iyi şanslar.”

Beckley, “Ben nöbet tutacağım,” dedi.

Partridge başını salladı, derin bir nefes alıp kapıyı çaldı.

“Kapıyı açıp gireceksin,” dedi Weed. “Sesi içeri girmeni söyleyecek kadar güçlü çıkmıyor. Ben aşağıda, hemşire odasında olacağım.”

“Bekle,” dedi Partridge. “Bana nasıl intihara kalkıştığını söyleyecek misin?”

Weed başını iki yana salladı. “İsterse o sana bunu söyler.”

Partridge elini kapı tokmağına atıp yavaşça çevirdi ve odaya adım

attı. Karşısına temiz, iyi ışıklandırılmış bir oda çıktı. İki boş yatağın yanından geçti. Partridge'in ziyaretinden dolayı odadan çıkarılan hastaların yataklarının tırabzanlarından kayışlar sarkıyordu. Bu görüntü Partridge'in içini ürpertti.

Bayan Hollenback'in sesini işitti, sesi boğuk bir fısıltıydı. "Sen mi geldin?"

Partridge, Bayan Hollenback'in yatağının başına gidip etrafına sarılan perdeye uzandı ve zihninde bulanık bir hatıra canlandı: annesini Pressia'yla beraber buldukları küçük oda, camla kaplı kapsül, annesinin huzurlu yüzü ve gözlerini açışı... Perdeyi çekip, "Evet, ben geldim," dedi.

Bayan Hollenback zayıf ve solgundu. Üzerinde kendisine büyük gelen bir hasta önlüğü vardı. Yakası öyle boldu ki bir elini sadakat yemini edermiş gibi göğsünün üzerine götürmüş, yakayı tutuyordu. Ancak görünüşündeki en rahatsız edici nokta ağzıydı. Kararmış, dudakları kül rengine dönmüştü ve gülümsediğinde dişleri bir parça kömür çiğnemiş gibi kapkaraydı. Ağzı karanlık bir kuyuyu andırıyordu.

Elini uzattı.

Partridge çabucak onun yanına gidip elini tuttu. Eli kemikli ve soğuktu, kışın üşüyen bir çocuğun eli gibi.

"Ah, Partridge," dedi. Sesi hırıltılı çıkıyordu.

Bayan Hollenback bu sözlerle ona şefkat mi gösteriyordu, yoksa azarlıyor muydu? Partridge emin olamamıştı. Ona bir nevi annelik yapmıştı. Son birkaç yılda Noel ağacının altına Partridge'in hediyelerini dizen, ona sıcak bir yatak veren ve pazarları aldıkları kumanyayla onun karnını doyuran Bayan Hollenback'ti. Julby ve Jarv ona ağabeyleri gibi davranmıştı. "Nasılsınız?" diye sordu Partridge.

"İyiyim," diye yanıt verdi Bayan Hollenback. "Hayattayım, değil mi?" Yüzünde gergin, acılı bir gülümseme belirdi. Partridge, "İyileştığınızde birlikte yemek yiyeceğiz. Ailen, ben ve Iralene," dedi Partridge. İşleri düzeltmek için ne gerekirse yapmaya hazırdı. "Size öyle çok yemek borcum var ki!"

Bayan Hollenback başını iki yana salladı. "Ah, Partridge."

“Benim için aileden birisiniz,” dedi Partridge.

Bayan Hollenback başını yastığa doğru çevirdi. “Burada aile denen şeyi nereden bileceğiz?” diye fısıldadı.

“Bana ailenin ne demek olduğunu siz öğrettiniz,” dedi Partridge. “Jarv evde, değil mi? Eve, Julby’nin ve Jarv’ın yanına gitmek istemez misiniz?”

“Jarv.” Hollenback hasta önlüğünü eliyle sıkıca tutup sertçe kıvırdı ve gözlerini yumdu. “Onun neden sorunlu olduğunu bilmiyor musun? Bilmiyor musun?”

Partridge yumuşak bir sesle, “Hayır,” diye yanıt verdi.

“O benim ürünüm,” dedi Hollenback, gözlerini açıp yeniden Partridge’e doğru döndü. “İçim hasta benim. Hastalıklıyım. Bedenimi yırtıp içimi açsan, Partridge, içimde kokuşmadan başka bir şey bulamazsın. Anlıyor musun? Kubbe’ye girdiğim andan beri ölüyorum ben. İçten çürüyorum.”

“Bu doğru değil. Siz çok iyi bir anne ve öğretmensiniz. Herkes sizi seviyor.”

Hollenback başını iki yana salladı. “Beni tanımıyorlar.”

“Ben tanıyorum,” dedi Partridge. “Sizi tanıyorum ve seviyorum.”

“Bu hastane yatağına ne yapıp da düştüğümü biliyor musun?”

Partridge yanıtı öğrenmek istediğinden emin değildi. “Bu özel bir konu. İstemiyorsanız anlatmak sorunda değilsiniz.”

“Tüm hapları yuttum. Jarv’ın ilaçlarını, baş ağrılarım için kullandıklarını, Ilvander’in sırtı için kullandıklarını, hatta Julby’nin nöbet geçirdiğinde içtiklerini bile. Hepsini içtim. Ölmek istedim. Ölmem gerekiyordu. Midemi yıkayıp bana kömür tabletleri verdiler ve beni arıtmaya çalıştılar. Arınmamın hiçbir yolu yok, gerçekten. Bu mümkün değil.”

“Bayan Hollenback,” dedi Partridge. “Yapmayın...”

Hollenback uzanıp Partridge’in gömleğinin koluna yapıştı. “Sen gerçekleri söyledin,” dedi. “Bu da beni uykumdan uyandırdı.”

Partridge ağlamak istemese de suçluluktan göğsünün sıkıştığını hissediyordu. “Söylediklerimde ciddi değildim. Yani sizin anladığınızı-

zı düşündükleriniz değildi kastettiğim. Böyle olsun istemedim Bayan Hollenback. Bir kişinin bile bunu yapacağını bilseydim kesinlikle..."

"Kubbe'nin ötesinde kimleri ölüme terk ettiğimi biliyor musun? Babamın bir arkadaşı vardı, kendisine, karısına ve iki kızına yer ayarlayan biri. Ancak adamın kızlarından biri devrimciydi. Ona gitmek istemediğini söyledi. Babamın ve kızın babasının konuşmalarını işittim. Adam, 'İşler birden sarpa sararsa yanımızda senin kızlarından birini götürürüz. Kızımın yerine geçer. Keşke daha fazlasını yapabilseydim,' dedi. İki kız kardeşim vardı. Annemle babam hangimizi seçecekti? Benim bir avantajım vardı. Üçümüzün rekabet içinde olduğumuzu biliyordum. Duyduklarımı, bildiklerimi onlara anlatmak istemiyordum ve böylece zaten kendisine Kubbe'de yer ayrılmış olan Ilvander'le bir plan yaptık. Annemle babama hamile olduğumu söyledim. Bu yaptığının seçilmek için bir numara olduğunun asla anlaşılmayacağını biliyordum. Yaptığım çok rezilce olsa da ailemin hamile kalırsam, içimde bir çocuk taşırsam beni seçeceğini biliyordum. Sonra her şey kimsenin tahmin etmediği kadar hızlı gelişti. Beni içeri kabul ettiler. Kız kardeşlerim ise dışarıda bırakıldı. Annem ve babamla birlikte geride kaldılar ve muhtemelen öldüler. Sen söylemiştin, hepimiz suç ortağıyız. Ben de bir katilim Partridge, tıpkı baban gibi. Onları ölüme terk ettim. Oysa onlarla birlikte ölmem gerekirdi."

Hollenback'ın öyküsü Partridge'i afallatmıştı. Elinden gelen sadece mırıldanmak oldu. "Öyle demeyin. İntihar asla bir çözüm değildir."

"Bu intihar değildi. Uzun zamandır borçlu olduğum bir ölümdü."

Partridge paniğe kapılıyordu. Bozduklarını nasıl yeniden düzeltebilirdi? "Düğünüm gerçekten iple çekilecek bir tören olacak. Orada olmanızı istiyorum, tüm ailenizle, en ön sırada."

"Gerçekleri söyledin."

"Ya yalan söylediysem."

"Hayır."

"Ya şunu söylesem..." Partridge birkaç saniye nefes alıp vermeyi bıraktı. Ona gerçeği söyleyebilir miydi? Suçluluk duygusunu bir nebze hafifletebilir miydi? "Ben de bir katilim."

“Sen çok küçüktün. Neler olduğunu anlamıyordun, bizim anladığımız gibi. Hayır.”

“Anlamıyorsunuz,” dedi Partridge. “Onu öldürdüm. Ben bir katilim.”

Bayan Hollenback, Partridge’in yüzünü süzdü. “Onu mu öldürdün?” dedi. Ancak Partridge kimden bahsettiğini Hollenback’in anladığından emindi.

“Babamı durdurmam gerekiyordu.” Artık bu sözcükleri sesli dile getirdiğinden her şeyi anlatmak istiyordu. “Seçeneğim yoktu. Babamın planı...”

Hollenback bir elinin parmaklarını Partridge’in ağzına yaslariken diğer elinin parmak uçlarını kendi kararmış dudaklarına götürdü. Gözlerine yaşlar doldu. Başını iki yana sallayıp ellerini yatağının üzerine bıraktı ve gözlerini tavana dikti.

“Bağışla bizi,” diye fısıldadı. “Hepimizi bağışla.”

PRESSIA

TAZE DUMANLAR

Pressia hava aracından dışarı sarktı. O Fignan'ı Hastings'e, Hastings de Fandra'ya uzatacaktı. Sonra Hastings'i hava aracının içine çekmeleri gerekecekti. Pressia'nın saçları rüzgârdan ağzının içine giriyor, yanaklarının yanından uçuşup gözlerine batıyordu. Pressia, Fignan'ı sıkıca tutup Hastings'e doğru daha da eğildi. Bradwell'in belini sıkıca kavrayan ellerine güveniyordu. Tanıdık, ama bir yandan da yabancı bir dokunuştı bu. Bradwell'in rüzgârdan şişen kanatları hışırdıyordu.

Bradwell, "Rahat ol," diyerek onu teskin etti. "Seni tutuyorum. Sıkıca."

Fignan, Çılgın John-Johns Eğlence Parkı'nın müziğini öyle yüksek sesle çalıyordu ki bazı Tozlar geri çekilmeye başlamıştı. Yine de bazıları harap eğlence treninin tabanına vurmaya devam ediyordu. Hastings kollarını yukarı kaldırırken Eandra yanında diz çökmüş, Tozlar trenin tabanına vurdukça irkiliyordu.

Pressia rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak Bradwell'e, "Daha yavaş!" diye bağırdı. "Ona yavaşlamasını söyle!" Tartışmalarından ve aralarına giren mesafenin ardından Bradwell'e bağırarak ona iyi gelmişti.

Bradwell, Pressia'nın sırtına doğru, "Elinden geleni yapıyor!" diye seslendi. Pressia onun yüzünü -uzun yara izlerini, kaşlarını, kirpik-

lerini— ezberlediğinden o an yüzündeki ifadeyi zihninde canlandırabiliyordu. Pressia'yı tutmaya çalışırken yüzünü buruşturuyor, verdiği çaba alnının kırışmasına neden oluyordu. Hastings'e parmak eklemelerindeki kırışıklıkları, rüzgârın yanağına yapıştırdığı ince kum tanelerini, kollarındaki tabancaların pırlıtlısını görebilecek kadar yakındı.

Aniden rüzgâr hava aracının ön tarafını yukarı kaldırdı. Pressia'ya aşağısında duran Hastings düşüyormuş gibi geldi. Fignan'ı Fandra'nın ellerine bırakmak istese de yakalayabileceğinden emin olamadığından bu riski alamadı.

“Onları ıskaladık!” diye bağırdı.

Artan uğultu El Capitan'ın durumu fark ettiğini ve bir deneme daha yapmak için daire çizdiği anlamına geliyordu. Onları kıl payıyla kaçırmışlardı.

Bradwell, Pressia'yı yeniden aracın içine çekti, soluk soluğa oturdular.

Bradwell ona bakmadan, “Belki aracı rüzgâra doğru çevirip yeniden yaklaşabilir,” dedi. “Başarmasına ramak kalmıştı.”

“Çok yakındık,” dedi Pressia. Bradwell'e söylediği bu sözler kulağına gelirken içinden ikisi için de aynısını söylemek geldi. Çok yakındılar. Âşıktılar. Oysa şimdi geriye uzun sessizlikler, gerilim ve hayal kırıklığı kalmıştı. Pressia, Bradwell yanındayken korku değil, yine içinin kıpır kıpır olduğunu hissetmek istiyordu. Bradwell'e o kadar yakın oturmasının ona kendisini güvende, mutlu hissettirmesi gerekiyordu, yerden onlarca metre yüksekte duran bir hava aracından aşağı sarmak üzereyken bile.

“Bu kez başaracağız,” dedi Bradwell.

Pressia başını salladı. Ancak ikisi için ümit yoktu, var mıydı? Yeniden eğlence parkına baktı, eğlence treni gri ufukta dilimlenmiş bir yılanı andırıyordu. Orası Fandra'nın yuvasıydı ve Pressia onun yuvasını kurtarmasına yardım edecekti. Pressia kendi evini özliyordu. Ne kadar kirli ve harap da olsa eve dönmesine az kalmıştı, bu düşünce onu tuhaf bir şekilde rahatlatıyordu.

Hava aracı Hastings'in uzanan ellerine doğru hareketlendi.

Pressia yüzünü tekrar açıklığa doğru çevirip Hastings'e doğru eğildi, Bradwell'in güçlü elleri belindeydi. Hava aracı kısa bir süre için ileri fırladıktan sonra neredeyse tamamen durdu. Böylece Pressia, Fignan'ı birkaç santim mesafeden Hastings'in kollarına bırakabildi.

"Yakaladı!" diye bağırdı Pressia.

Hastings hızla dönüp akılda kalıcı melodiyi çalan siyah kutuyu Fandra'ya verdi. Fandra rüzgârda birbirine dolaşan saçlarının ve sicim gibi kum, toz ve külün arasından Hastings'e baktı. Gülümsedi. Hastings dönüp hava aracının bacaklarından birine sıçradı. Birkaç saniye dengesini sağlamak için çabaladıktan sonra gözlerini Pressia'nın gözlerine dikti ve sallanarak ona doğru atlamaya hazırlandı.

"Üç kadar saydığımda," dedi Bradwell.

Pressia başını salladı.

Bradwell onu daha da sıkıca kavradı. "Bir, iki, üç!"

Hastings hava aracının bacağından sallanıp sıçradı ve Pressia'nın eline yapıştı. Pressia onu tüm gücüyle çekerken Bradwell'in gergin kolları onu göğsüne doğru çekti. Aşağıdaki zemin bir bulanıklıktan ibaretti. Rüzgâr Pressia'nın ciğerlerine doluyor, hava aracının sesi kulaklarında gürliyordu, gürültü boğucuydu. Hastings'in gözlerinde kendinden emin bir bakış vardı ve Pressia, Bradwell'le Hastings'i hava aracının güvenli ortamına çekerken kendi gücünün derinliğini hissetti. Pressia bir zincirdi, Hastings'i önce gökten, sonra yerden kurtaran bir zincir. Bradwell ikisini içeri çekmiş, geriye, kocaman kanatlarının üzerine devrilmiş, Pressia'yı da kendisiyle birlikte düşürmüştü.

Hastings içeri yuvarlandı ve metal protezi zeminde tıngırdadı.

"Haydi Cap! Onu çektik!" diye bağırdı Bradwell. "Haydi!"

Hastings dengesini toplayıp hızla açık kabin kapısına gitti. Elini önce kaldırıp sonra saldı. Hava aracının zeminine oturup sağlam bacağından destek alarak duvara yaslandı.

Bradwell kabin kapısını kapatıp kilitledi ve koltuğunun kenarına oturdu.

Pressia hızla lomboza koştu. Tozlar Fignan'ın müziğinden apar topar kaçıyor, ağır bedenleri yeniden kırık çite doğru sürükleniyordu.

Pressia, Fandra'yı gördü. Göz göze geldiler. Pressia elini açıp küçük, yuvarlak camın üzerine koydu. Fandra başını sallayıp gülümsedi. Dudaklarını oynatarak, "Sağ ol!" dedi. Pressia'nın içinden zamanı durdurmak, bildiği her sırrı Fandra'yla paylaşmak, ona her şeyi anlatmak gelse de hava aracı hızlanıp sola döndü.

El Capitan, "Herkes iyi mi?" diye bağırdı.

"İyi mi?" diye haykırdı Helmud.

"Hepimiz iyiyiz," dedi Bradwell, rahatlamıştı.

Pressia, Hastings'e dönüp, "Başardığın için çok mutluyum," dedi.

Hastings'in protezi Pressia'nın gözüne takıldı. OKD karargâhındayken protez yapmakta uzmanlaşmıştı ve Hastings'in takma bacağına baktığında eklemleri çok esnek olmasa da işçiliğinin sağlam olduğunu fark etti. Bacağının dizden aşağısı bükülü iki metal parçadan yapılmıştı. Yıkık bir eğlence parkında parça sıkıntısı çekmemiş olacaklarını düşündü.

"Evet, başardım," dedi Hastings. "Fakat halimiz iyi değil. Hepimiz iyi durumda değiliz."

Bradwell öne eğildi. "Eğlence parkındaki sağ kalan sayısı neden arttı?"

"Şehri terk etmek zorunda kaldılar," dedi Hastings. "Orası artık güvenli değil."

Pressia ona, "Orası asla güvenli değil," diye karşılık verdi.

"Şimdi daha beter. Saldırıları yapıyor, yeni saldırılar."

"Ne tür saldırılar?" diye sordu Bradwell.

"Özel Kuvvetler'in saldırıları ve adamakıllı kodlanmamış birlikler bunlar. Hilkat garibeleri Kubbe'nin gönderdiği askerlerin sadece fazlaca gelişmiş çocuklar olduklarını söylüyorlar. Bedenlerinin silahlarla kaynaştığı noktalardaki yaralar öyle tazeymiş ki çevrelerindeki deri buruş buruşmuş." Hastings seslice yutkundu. "Kubbe'de olanlar beni endişelendiriyor."

"Fakat şu an idare Partridge'de!" dedi. "İşlerin iyiye gitmesi gerekiyordu!"

"İdare Partridge'de mi?" diye sordu Hastings. "Yoksa Willux..."

“Öldü,” dedi Bradwell. “Bu işte bir bit yeniği var. Ne tür saldırılardan bahsediyoruz burada?”

“Kanlı saldırılardan,” dedi Hastings. “Oğlanlar şehirdekileri öldürüyor, tam bir katliam söz konusu. Ancak anneler araya girdi ve onları tek tek ortadan kaldırmaya başladılar. Her iki tarafta da kıyımlar oluyor.”

Pressia beklemediği bir darbe almış gibi afalladı. *Partridge*, diye düşündü, *nasıl olur tüm bunlar?* Koltuğuna oturup, “Başka neler olmuş?” diye sordu. “Her şeyi anlat bize.”

“Bildiklerim anlattıklarımın ibaret. Olanlara bizzat şahit olmadım.”

Pressia’nın içinden Bradwell’e dönüp bakmak gelmiyordu. Bradwell, *Partridge*’i suçlayacak mıydı?

Bradwell, “Kubbe’yi alaşağı edecek güce sahibiz Hastings,” dedi.

Hastings şaşkındı. “Nasıl? Bu mümkün değil.”

Bradwell, *Bartrand Kelly*’den aldıkları bakteriden bahsetti. “Artık bize ait.” Tehdidi havada asılı kaldı.

Pressia yeniden yerine oturup bombeli tavana baktı. Motorlar gürlerken hava aracı sallanarak yükseldi.

Bir kez daha lombozdan dışarı baktı. Arazinin üzerinden hızla geçiyorlardı: kayalar, küflenmiş kamyonlar, yollardan geriye kalan izler, kömürleşmiş moloz. Çok geçmeden Washington’a vardılar ve kubbesi yıkılmış Kongre Binası’nın ve bir zamanlar Beyaz Saray olan yosun tutmuş, soluk renkli mermer ve kireçtaşı parçalarının üzerinde süzül-düler. Sonra bir zebra, bataklıklara ve ağaçlıklara açılan uzun otların arasından sıçradı. Hava aracı bir tepenin üzerinde yükseldi.

Pressia’nın kalbi daha da hızlandı. Derin bir nefes alıp verdi. Artık yaklaşıyorlardı ve gittikleri yerde ne görecekti? Katliam.

Gözlerini yumdu. Belki de Hastings yanıliyordu. Belki her şey bir yanlış anlamadan ibaretti. Katliam falan olmamıştı. Yeterince can kaybı olmuştu zaten.

Fakat sonra Bradwell’in, “Şuna bak,” dediğini işitti.

Gözlerini açmak istemese de açtı. Kararmış ufuk karşısındaydı, taze dumanlar üzerinde lekeler bırakmıştı. Şehirleri alevler içindeydi.

PARTRIDGE

CİYAKLAMA

Koridora, parıltılı karoların ve floresan ışıklarının arasına daldı. Beckley'nin yanından hızla geçip gitti.

Beckley ona yetişip, "İyi misiniz?" diye sordu.

Durup yanıt vermedi.

Bağışla bizi. Hepimizi bağışla.

Weed oradaydı. Beckley'nin omzuna dokunup, "Beni bir dakika onunla yalnız bırak," dedi. Weed, Partridge'in yanına gidip, "Sorun nedir?" diye sordu.

Partridge kendisini toplamaya çalışarak başını iki yana salladı. "İyiyim."

"Hayır, değilsin."

Partridge birkaç adım gidip elini duvara yasladı, duvar soğuktu. "Doğruyu söyleyerek düşüncelerimi diğer herkese kabul ettirebileceğimi sandım. Bunun beni başkalarından iyi, ayrıcalıklı kılacağını düşünmüştüm." Aklına babasının gözlerinin, Partridge'in onu zehirlediğini fark ettiğinde, nasıl açıldığı geldi. "Bizden biriyim. Hayır," dedi, nefesinin kesildiğini hissetti. "Daha da beterim."

Arvin, Partridge'in koluna yapıştı. Boğuk bir fısıltıyla, "Kapa çeneni!" dedi.

Partridge, "Artık ne olduğumu biliyorum," dedi. "Babamın yalanlarını, hepimizin ortak olduğumuz şeyi, suçumuzu kavrayamamışım."

Arvin, Partridge'e doğru eğilip kulağına, "Kes şu sesini!" dedi. Yüzü öfkeyle sertleşmişti. "Onun seni etkilemesine göz yumdun demek? Tanrım!"

Partridge ani öfkesi karşısında şaşırdığı Weed'e doğru döndü. "Sadece fark ettim ki ben..."

"Eve mi dönmek istiyorsun? Hassas mizacına fazla mı geldi bu olanlar?"

"Çekil git Weed." Ancak Weed'in teşhisi yerindeydi. Partridge babasının bir sonraki neslini, dizi dizi klonları görmek istemiyordu. Midesi kaldırmayacaktı bunu.

"Sana bir araba çağırırım. İstedğin bu mu?"

"Hayır."

"Öğrenmeye isteğin olmalı, ben seni ancak istediğin yere götürebilirim," diye fısıldadı Weed. "Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Partridge anladığından emin değildi. Weed bir başkasının emri altında mıydı, emirlerini ancak Partridge'in isteklerinin hükümsüz kılabilceği biri mi yönetiyordu onu? "Peki," dedi Partridge. "Gidelim. Beni bebeklerin yanına götür."

Arvin, Beckley'ye seslendi ve üçü konuşmadan koridorlardan geçip asansörle başka bir kata gittiler.

Her on beş metrede bir nöbetçilerin olduğu bir koridora adım attılar. Partridge tatlı kokuyu anımsadı. Tatlı, çamaşır suyunu andıran bir kokuydu bu. "Bu nöbetçilerin sebebi ne?"

Beckley nöbetçileri süzüp Partridge'e yanaştı.

Weed, "Bu kat özel vakalara ayrılmıştır," dedi.

"Nasıl özel?"

"İkinci bir şansı hak edenler!" Weed'in ses tonu doğal değildi. Sesinin kaydedildiğini mi düşünüyordu? Sonra durup, "Geri dönmek ister misin Partridge?" diye sordu. "Bunu ayarlayabiliriz."

Partridge'e sahnelenmiş bir oyundaymışlar gibi geldi. Weed'in söylemesini salık verdiği şey anımsadı. "Bebekleri görmek istiyorum."

Weed yüzünde hiçbir duygu belirtisi olmadan başını salladı.

Bir yanı pencerelerle kaplı bir koridora girdiler. Partridge camın yanına gittiğinde dizi dizi, küçük kuvözleri gördü. Bebekler avuca sığacak kadar küçüktü. Kimi uyurken kimi bacaklarını savuruyordu. Bazılarının ağızları açık, ciyaklıyorlardı. Ancak pencereler ses geçirmez olmalıydı, çünkü Partridge seslerini duyamıyordu. Bebeklerin kuvözlerinin içinde ve üzerinde insan yüzlerinin görüldüğü ekranlar vardı. Yüzler dikkatle bebeklere bakıyorlardı. Gülümsüyor, göz kırptıyorlardı. Ağızları hareket de ediyordu, şarkı söylüyorlarmış gibi.

Bir hemşire kuvöz dizilerinin birinden diğerine gidiyordu.

Partridge cama dokunduğunda sıcak olduğunu fark etti. “Ne olacak onlara?”

“Mükemmelen biçimlendirilmiş bir ortamda en iyi eğitimi alacak, fiziksel zindeliğe ulaşacak ve şefkat görecekler.”

“Ya onlara sevgi gösterecek ebeveynler?”

Weed yanıt vermedi. Yanlarında bir başkası varmış gibi omzunun üzerinden baktı. “Dışarı çıkmaya hazırsan yanına bir refakatçi vereyim, olur mu?”

Partridge, Lyda’yı düşündü, bebeklerini. Kendisini onlardan hızla uzaklaşan bir trendeymiş gibi hissediyordu, bir nikâh, bir düğün... Bu trenden nasıl inecekti?

Sonra uzaktan bir çığlık sesi geldi.

“Bu da neydi?” diye sordu Partridge.

“Ne neydi?” diye karşılık verdi Arvin. Bir kez daha, “Yanına bir refakatçi verebilirim,” dedi.

Partridge onu duymazlıktan gelip hızla sese doğru yürümeye başladı. Beckley de ona yetişti. Nöbetçiler kaskatı kesilip ellerini tabancalarına götürseler de silahlarını çekmediler.

Partridge bir köşeyi dönünce nöbetçilerden biri uzanıp onu kolundan kavradı. Bir kaç da yan yana durup koridoru tıkadı.

Beckley nöbetçiye, “Ellerini onun üzerinden çek,” dedi.

Nöbetçilerden biri Weed’e, “Efendim...” dedi. “Geçişini engelleme-li miyiz?”

“Onun sözü hepinizin üzerinde,” dedi Weed. “İlerlemek istiyorsa bunu yapabilir.”

Bir çığlık daha koptu.

“Lanet olsun!” dedi Partridge. “İlerlemek istiyorum!”

Nöbetçinin Partridge’in kolunu tutan eli gevşedi. Diğer nöbetçiler de yana çekildi.

Partridge, Weed’e doğru döndü. “Hâlâ insanlara işkence mi ediyorsun? İnsanlara ikinci bir şans vermekle kastettiğin bu muydu?”

“Babanın protokolleri hâlâ yürürlükte. İdare sende diye her şeye son veremeyiz, Kubbe’deki işleyişi aniden frenleyelim mi yani?”

“Kahretsin Weed! İşkence olmayacak artık.”

“Babanın düşmanları senin de düşmanların olabilir.”

“Umurumda değil. Bu iş bitti. Kapatacaksın burayı. Foresteed’in bunlardan haberi var mı?” Weed başını salladı. “Her gün denetimleri gerçekleştiriyor, sen...” Doğru sözcükleri bulmaya çalışır gibi duraksadı ve “...matem döneminden çıkana dek,” diye ekledi. “Tabii yaklaşan düğünün de var.”

İleriden başka çığlıklar da geldi. Partridge sese doğru koşmaya başladı. Geniş ve boş odalardan geçti, rafları şok tabancalarıyla ve küçük, tuhaf, bilmediği aletlerle dolu odalar. Bazılarında kameralar vardı, bazıları bomboştu. Bazılarında ise metal tepsilerin üzerine dizili şırıngalar ve duvarlara bağlı kelepçeler vardı.

“Hâlâ değişiklikler yapıyorsun,” dedi Weed. “bu insanların değişime tahammül edemediklerini bilmiyor musun?”

Partridge, Weed’a doğru döndü. “Kimsin sen Arvin Weed? Kimin ne-sisin? Bütün bunlar devam etsin mi istiyorsun? Neden? Saygından mı?”

Bir adamın canhıraş çığlığı etrafta cınladı, öyle uzaktan gelmiyordu ses. Partridge kapılardan birine koştu. Kilitliydi. “Aç şu kapıyı. Hemen.”

Weed kapının üzerindeki bir panelin başına gitti. Bir şifre girdi. Kapı açılırken, “Gelen var!” diye bağırdı.

İçeride ameliyat kıyafetleri giymiş, üstlerine hafifçe kan bulaşmış üç kişi vardı. Bir de duvara kelepçelenmiş bir adam. Partridge adamın

kollarında çizgi çizgi kan lekeleri ve belirli bir düzenle vurulmuş iğnelerin izleri olduğunu görebiliyordu. Önündeki masanın üzerinde bir şok tabancası, metal bir çubuk ve cerrahi araçlar vardı.

“Geri çekilin!” diye bağırdı Partridge.

Hepsi geri kaçtı.

Partridge artık adamı tümünden görebiliyordu, bedeni kesilip yeniden dikilmişti. Öyle kötü dövülmüştü ki derisi çürüklerle kaplıydı. Yüzü o kadar şişti ki neredeyse tanınmayacak haldeydi.

Partridge’in kalbi kulaklarının içinde sağır edici bir gürültüyle atıyordu. Adamın yanına gidip, “Bay...” dedi.

Adam gözlerini açtı ve evet, karşısındaki oydu. Glassings. Dünya Tarihi öğretmeni, *nefis barbarlık* hakkında nutuklar atan adam.

Şiş, yarılmış dudaklarının arasından, “Partridge,” sözcüğü çıktı.

“Öğretmenim,” dedi Partridge. Ardından dönüp, “İndirin onu,” dedi. “Hemen! Daireme götürülmesini istiyorum. Başka hiçbir yere değil. Ona yirmi dört saat bakılmasını istiyorum. Beni duydunuz mu? Hemen!”

“O senin düşmanın,” dedi Weed.

Partridge yumruğunu sıkıp salladı ve Weed’in çenesine öyle sert bir yumruk indirdi ki beriki geriye doğru sendeledi ve duvara sürünerek yere yığıldı. Weed şaşkın halde Partridge’e baktı. Partridge de afallamıştı. Bazen kodlandığım unutuyordu. Güç, hız ve çevikliğe kodlandığını. Özel Kuvvetler’dekiler kadar iyi kodlanmamış olsa da bu özellikler onda, fiziksel özellikleri değil beyni geliştiren bir süreçten geçirilen Weed’e kıyasla daha üstündü.

Partridge diğerlerine doğru döndü. “Doktor getirin,” dedi. “Kımıldayın!” Tekrar Glassings’in yanına gitti. “Her şey düzelecek,” dese de Glassings kendinden geçmişti bile. Yüz kasları gevşemişti.

Partridge o odada kalmaya daha fazla dayanamayacaktı. Tüm o cihazlara, geride kalan işkencecilerin ifadesiz yüzlerine baktı. Beckley’ye, “Verdiğim emri doğru dürüst yerine getirmelerini sağla,” dedi.

Partridge çenesini ovuşturarak Weed’in yanından geçip kapıya yöneldi.

Beckley, "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Sen burada kal yeter," dedi Partridge. "Ona saygılı davranmalarını sağla. Bir de..." Ancak cümlesini bitiremedi. Weed'e baktı, onun kendisine sırtıttığından emindi. İçinden ona bir yumruk daha atmak geldi.

Fakat dönüp odadan çıktı. Glassings. Glassings'i seviyordu. Babasının umurunda olmadığından emin olduğunda Glassings'i bir baba figürü olarak benimsemişti ve bu insanların ona yaptıklarını kaldırmıyordu.

Beckley'nin sesini işitti: "Dikkatli olun! Yavaş!" Ardından koridor-da koşmaya başladı. Elindeki kemikler ağrıdan sızlasa da Weed'i yumruklamak ona iyi gelmişti. Nereye gittiğini bilmeden pencereli koridora dönene dek koşmaya devam etti.

Yumruklarını ve alnını cama yaslayıp kundağa sarılı bedenlere, tomurcuk yüzlere baktı. "Baba olacağım," dedi. Sonra korktu. Bayan Hollenback'in kendine yaptıklarından, Glassings'e yapılanlardan ve gelecekten, ama o an en çok da bebeklerin nazik tenlerinden, küçük parmaklarından, tam açılmayan gözlerinden korktu. Yumruklarını pencereden çekip ellerini ceplerine soktu. Artık korkmaya hakkı yoktu.

PARTRIDGE

MUHABBETKUŞU

Akademi bahçelerindeydiler, etrafları yapay çalılar, yapay çiçek tarhları, yapay ağaçlarda öten yapay kuş sesleriyle çevriliydi. Kış mevsiminde olsalar da bahçeyi bahardaymışlar hissini verecek şekilde düzenlemişlerdi. Partridge samimiyetsizlikten nefret ediyordu. Tıp merkezinde gördüklerini hâlâ üzerinden atamamıştı. Bu bahçenin ısıltısı—cilalı tomurcukların neşe saçan pırıltıları ve balmumu yapraklar—ona Kubbe’de yüzeyin altında gizli olan çirkinliği anımsatmaktan öteye geçemiyordu.

Partridge ve Beckley o gün kendilerine katılacak olan Iralene’i ve fotoğrafçıları bekliyorlardı. Partridge huzursuzdu. Iralene geç kalmıştı. Zaten orada bulunmak bile istemiyordu.

“Glassings’in sağlığına kavuştuğunu görmek istiyorum. Hemşirelerin sırayla gelip onun her ihtiyacıyla ilgilenmelerini sağla, tamam mı?” Beckley başını salladı.

“Ve ben buradaki işimizin bittiğini söylediğimde bitmiş demektir.” Partridge suçluluk duyuyordu. Lyda onu bu maskaralığa ortak olmaya teşvik etse de Partridge’e yaptığı ihanetmiş gibi geliyordu. Ancak kaçamazdı. Yeni bir intihar dalgası gerçekleşirse ne yapardı? Kendinden başka suçlayacak kimse olmazdı o zaman. Partridge’in de artık daha

fazla suçluluğa tahammül gücü kalmamıştı. Göğsünün içindeki suçluluk ona kurşun gibi ağır geliyordu.

Kuşların ötüşü de olmasa etraf sessizdi. Partridge bir ayçiçeğinin ortasındaki çukurluğa bakıp bunun küçük bir hoparlör olabileceğini düşündü. Hiçbir şeye güveni kalmamıştı.

Beckley, "Arvin Weed'i patakladığınıza inanamıyorum," dedi. Yüzünde yayvan bir gülümseme belirdi.

Partridge parmak eklemlerini ovuşturdu. "Düşünmeden yaptım. Öylece verilmiş bir tepkiydi." Beckley'nin geniş omuzlarına baktı. "Sen de kodlamadan geçtin, değil mi? Bahse girerim tıp merkezinde sana ait bir mumya kalıbı vardır."

"İşin aslı bana basit şeyler verildi. Öyle üst düzey şeyler değil. Mumya kalıbım olmadı benim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Eh, kodlamayı bütün o koruyucu önlemlerle mümkün olduğunca emniyetli ve özgün kılmak mümkün. Bir yandan çok daha ucuza kodlama hızlı bir şekilde gerçekleştirilebiliyor. Bunun sağlığıma genel olarak iyi etkisi olmadığını sansam da ben bir akademi çocuğu değilim, öyle değil mi? Uzun vadede gözden çıkarılabilecek biriyim."

Partridge, Wilda'yı –henüz dokuz yaşında bir kız olan Wilda'yı– anımsadı, Kubbe'de pürleştirilen kıza uygulanan işlemin tesirinin çok güçlü, kendisinin ise çok genç olduğu için nasıl çökmeye başladığını da. Beckley on yıl sonra ne halde olacaktı? Hatta beş? Partridge ayağa kalkıp oğlanlar yatakhanesine baktı. "Ben senin gözden çıkarılabilir olduğunu düşünmüyorum. Hem de hiç." Beckley'ye baktı. Beckley ona hafifçe başını sallayıp gözlerini kaçırdı.

Sonra Partridge, Iralene'in sesini işitti, talimatlar veriyor gibiydi. Döndüğünde onu gördü, üzerinde kanarya sarısı, bacaklarının etrafında ipeksi kumaşı uçuşan bir elbise vardı. Dekolteli giysi bir gece elbisesini andırıyordu. Partridge o kadar şık giyinmemişti. Iralene'in etrafı yüzlerinde sabit gülümsemeler olan küçük bir genç kadınlar kümesiyle çevriliydi. Annesi Mimi yanındaydı, soğuk ve kızgın bir hali vardı. Arkalarında yarım düzine fotoğrafçı duruyordu, fotoğraf maki-

nelerini birer silah gibi Partridge'e doğrultmuşlardı.

"Hey, Iralene," dedi Partridge. "Hazır mısın?" Bir an önce işe koyulmak istiyordu.

Iralene'in ağzı şaşkınlıkla mükemmel bir O harfi şeklini aldı. Gü-lümsedi ve sonra tuhaf bir hareketle kanarya sarısı topuklularını çıkarıp parmaklarının ucuna taktı ve Partridge'e doğru koştu. Kollarını açtı. Partridge de kollarını açmazsa Iralene ona toslayacaktı. Bu yüzden Partridge kollarını açmak zorunda kaldı ve bunu yaptığında Iralene'in hafifçe havaya sıçramasıyla onu tutup yere indirmesi gerekti.

"Çok çalışıyorsun, hiç birlikte vakit geçiremiyoruz! Hem de hiç!" Iralene başını yana yatırıp Partridge'e baktı.

Fotoğraf makineleri cıvırtılar ve flaşlarla patladı.

"Onlara bakma," dedi Iralene. "Burada olduklarından habersizmiş gibi yapmamız gerek."

Iralene'in arkadaşları -Partridge'in hiçbirini tanımamasına karşın-sevimli kedileri izliyormuş gibi sesler çıkarıyorlardı. Partridge bu tablodan rahatsız oldu. "Bu sesleri çıkarmaları şart mı?"

"Burada yalnızız! Sonunda! Çardağın yanındaki tahta salıncağa gidelim hadi."

"Peki."

El ele tutuşup yürümeye başladılar. "Nasılsın?" diye sordu Iralene. "Kaçırdığım her şeyi söyle bana!"

"Bayan Hollenback hap içip ölmeye çalışmış. Bir de şu prematüre bebekler var... Onlar hakkında konuşamam. İnsanlara işkence ediyorlar. Glassings de işkence görenlerden biri. Onu bulduğumda ölü gibiydi. Arvin Weed'e yumruk attım."

Aniden öfkeyle kızaran Iralene, "Kes şunu!" dedi. "Kes işte!"

"Sen sordun."

Salıncağa vardılar. Iralene topuklu ayakkabısını giydi, ayakkabıları çıkarması kadar anlamsız bir hareketti bu. Salıncağa oturup donakaldı, başını kaldırıp sevgiyle Partridge'e baktı.

Partridge ona gülümseyerek karşılık veremedi. Midesi bulanıyordu. Tekrar yatakhanelere baktı. Birinci sınıf öğrencilerinin kanadı

ışıklar içindeydi. Diğer katlar ise karanlık ve sessizdi. Üç üst sınıfı hayvanat bahçesine yapılan şu boğucu eğitim gezilerinden birine mi çıkarmışlardı? Bir anda o günlerin özlemini duydu. Yeniden çocuk olmak istiyordu. Bildiği her şeyi unutmak. Yanlış mıydı bu?

“Haydi salla beni! Salla beni!” diye seslendi Iralene, sanki konuşan o değil de küçük Julby Hollenback’ti.

Arkadaşları haykırdılar. “Evet, evet! Salla onu!”

Mimi tiksintiyle onları izliyordu.

Partridge kısa bir an için büyük bir etki altına alındığını hissetti, yerinden kımıldayamadı. Kendisinden istenilenleri yapmayı reddediyordu.

Ancak bir şekilde oradaydı işte. Bir anlaşma yapmıştı. Kulağına Lyda’nın fısıltısı geldi: *Artık ellerinde kan olmayacak.* Kendisine bu düzmece peri masalına Iralene’in arkadaşları için değil, hayatları kurtarmak için ortak olduğunu hatırladı.

Iralene ona, “Mutlu değil misin?” diye seslendi ve muhtemelen bununla kastettiği şeydu: *Gülümse, olmaz mı? Hiç olmazsa gülümsemeye çalış!*

Partridge yüzüne bir gülümseme kondurmaya çalıştı. Beckley orada olduğundan bunu yapmak acı verici, hatta daha da beterdı. Genç kadınlar ellerini hafifçe çırpıtlar.

“Bir şeyler söyle!” dedi Iralene. “Şöyle hoş sözler.”

Partridge’in aklına Lyda dışında hiç hoş bir şey gelmiyordu. Onu özlüyordu. Keşke yanında Iralene değil de Lyda olsaydı. Yine de kendisini boş laflar etmeye zorladı. Doğru şeyler söylerse belki bu iş daha çabuk biterdi. “Acaba akademideki oğlanları nereye götürdüler. Birinci sınıflar burada, ama diğerleri yok.”

“Ah, kinı bilir?” dedi Iralene. “Eminim gidişleri eğitim amaçlıdır!”

“Tabii,” dedi Partridge. Hemen ardından Beckley’e göz attı. Beckley bakışlarını kaçırdı. Bunu neden yapmıştı ki? “Beckley sen üst sınıfların nerede olduğunu biliyor musun?”

Beckley yanıt vermedi.

“Beckley! Mesele nedir?”

Hemen ardından Iralene, “Bir kuş!” diye haykırdı. Partridge’in dikkatini dağıtmaya mı çalışıyordu? “Gerçek, canlı bir kuş!” Parmağıyla bir ağacın dallanna işaret etti.

Partridge yukarı baktı. Iralene haklıydı. Gerçek bir kuştur bu. Bazen kuşhaneden kaçırdı kuşlar. Hatta ağaçlara yuva yapmaya da çalışırlardı. Ancak yiyecek bir şey bulamadıklarından kısa sürede ölürlerdi.

“Çok güzel! Benim için tutsana onu Partridge! Tut hadi!”

“İnsanlar kelebek tutar Iralene. Kuş tutmaz.”

“Fakat yapabilirsin bunu! Benim için!”

“Hayır, kuş tutamam ben.” Salıncaktan uzaklaşıp Beckley’nin yanına gitti. “Üst sınıflardaki oğlanlara neler olduğunu söyle bana.”

Beckley ona bakamıyordu. “Buna iznim yok.”

“Emir mi vermem gerek?”

Beckley başını salladı. “Evet, emir vermelisiniz.”

“O zaman söyle bana, hay lanet olası... Bu bir emirdir.”

“Sadece kulak misafiri oldum, doğru mu değil mi bilmiyorum.”

“Ne?”

“Foresteed saldırıya geçti. On altı yaş ve üstündekileri götürüp kapsamlı bir kodlamaya başladı. Çoğu şimdiden dışarıda, Özel Kuvvetler’e katıldı. Geri kalanlar hazırlanıyor.”

“Kime saldırıyor?”

“Hilkat garibelerine.”

Partridge’e kafası patlayacakmış gibi geldi. Avuç içini şakağına bastırdı. “Neden? Tanrı aşkına...”

Beckley omuz silkti. “Bir hava aracı çalınmıştı ve herhangi bir tehdit baş göstermeden durumun kontrol altına alınması...” Pressia, Bradwell ve El Capitan’la Helmud’un çaldıkları hava aracı, yine de saldırı aklına yatmıyordu!

Atlantik’i aşmışlardı. Weed, Partridge’e Foresteed’in Pressia’yı ve hava aracını umursamadığını söylemişti.

“Foresteed saldıramaz! Buna yetkisi yok!”

“Ordunun başında, siz de meşgul olduğunuzdan...”

“Meşgul değilim ben! Lanet olsun. Sen anma törenleriyle ve fo-

toğraf çekimleriyle uğraşmak istediğimi mi sanıyorsun?" Pressia'yı, Bardwell'i ve El Capitan'la Helmud'u düşündü. Kubbe saldırı ilan etmişken geri gelemezlerdi. Ancak Partridge'in onlara ihtiyacı vardı, tek parça halinde, canlı.

"Telsizle bildir. Foresteed'le görüşmek istiyorum, acilen."

"Partridge!" diye seslendi Iralene. "Biraz daha sallasana beni." Sallacak hareketsizdi. Iralene'in artık uçuşmayan elbisesi solmuş bir çiçek gibi görünüyordu.

"Yeterince fotoğraf çektiler. Gitmem gerek Iralene. Üzgünüm." Partridge yanında Beckley'yle hızla oradan ayrıldı.

Iralene onun ardından seslendi: "Hayır, Partridge! Kuş! Gelip kuşu benim için yakala! Bir muhabbetkuşu bu!"

Muhabbetkuşu oraya kasten mi bırakılmıştı? Biri cidden Partridge'in kuşu Iralene için yakalayıp ona hediye etmesini mi ummuştu?

"Burada o kuş ölür," dedi Partridge. "Kuşhaneye geri götürülmesi gerek."

Iralene, "Yo, hayır!" diye haykırdı.

Partridge ardına baktı ve kuşun yapay göğşe doğru kanat çırpıldığını gördü.

LYDA

İKİNCİ TEN

Lyda küreyi, oturma odasını İnfilaklar öncesinden kalma, banliyödeki bir çiftlik evine dönüştürecek şekilde ayarladı. Kül rengi dünyasını Partridge'den başka kimseyle asla paylaşmazdı. Partridge'i, Iralene'le evlenmesine izin verdiği, Foresteed'le yaptıkları o görüşmeden beri görmemişti. Iralene aslen Partridge'e izin mi vermişti yoksa onu teşvik mi etmişti? Hem hayır dese bunun Foresteed gibi bir adam için önemi olur muydu? Dönüp olanlara baktığında odada dolaşmalarının ve psikolojik değerlendirmesini bulmasının bir tesadüf olmadığını anlıyordu. Şöyle bir düşündüğünde bu bir tehditti, onu ömür boyu akıl hastanesine kapatma tehdidi.

Artık ona Chandry adında bir kadın bakıyordu. Chandry bir çanta dolusu ip yumağı ve tığ çıkardı. "E, nereden başlamak istersin? Bebek patiği mi? Bebek şapkası mı? Yoksa battaniye mi?"

"Seni kimin gönderdiğini sorabilir miyim?" dedi Lyda, sesine sevimli bir ton vermeye çalışıyordu.

"Ah, bu benim görevim! Sizi küçüğünüzün gelişine hazırlamakla görevliyim." Lyda'nın dizini sıvazladı. "Ayrıca örgü örmek rahatlatıcı bir iştir," diye cıvıladı, "dertlerini örgülere takıp gönderirsin! Bazı arkadaşlarım son olaylar karşısında ciddi sarsıldılar, ama ben iyiyim! Örgü ördükçe de sarsılmam!"

Ya Partridge'in gerçeklere dair konuşmasından ya intiharlardan ya da her ikisinden bahsediyordu. Lyda aptallığa vurup, "Son olaylar mı?" diye sordu.

"Bilirsin işte," dedi Chandry. "Herkesten çok sen..."

Lyda, *herkesten çok*. Chandry'nin bir şekilde kendisini suçluyor olabileceğinden şüphe etti. Sözünü kesip, "Sarsılmanın nesi varmış? Bazen insana gereken bir histir bu."

Lyda'nın bu sözü Chandry'nin bocalamasına neden olsa da kadın örgüsüne devam etti. Örgü örmenin rahatlatıcı gücüne dair savlarına kara çalacak hali yoktu ya? "Benim için değil!" dedi ve Lyda'ya tığları nasıl tutacağını anlatmaya koyuldu. Ona evde başladığı küçük bir örgüyü alıştırma yapması için verdi. Lyda'nın akademide örgü örmeyi öğrendiğinden habersiz görünüyordu. Tüm kızlar öğrenirdi. Ancak Lyda, Chandry'ye bundan bahsetmedi. Berbat bir öğrenciymiş gibi yaptı. Bunun nedeni bebeğini elişi battaniyelere sarmak istememesi değil rahatlamak, rahatlamak için hiçbir şey yapmak istemeyişiydi.

"Ayrıca sana *Bebeğim Büyüyor* diye bir kitap vereceğim. Bu kitabı bebeğinin gelişimi boyunca yaşadığın mutlu anları yazarak dolduracaksın, rahimden başlamak üzere!"

"Mutlu anlar."

"Evet! Mutlu anlar! Sevimli hikâyeler. Bilirsin işte... Belki canın çilekli milkshake çekebilir! Bu günlüğe bunu yazabilirsin mesela. Bunlar çocuğunun bir gün ceninken yaşadığı deneyimi merak ettiğinde öğrenmek isteyeceği şeyler!"

Lyda'nın canının çektiği, külleri teninde hissetmekti. Canının çektiği, alacakaranlıkta ormanda avlanmaktı. Canının çektiği, apansızın bir Toz'un ayaklarının altındaki toprağı gümbürtüyle sarsmasıydı. Hiçbir şey söylemedi. Çocuğunu Kubbe'de büyütürse ona bu tür şeyleri anlatabilir miydi hiç?

Televizyon ekranı boştu. Haberleri çokça izlemişti, hepsinde Partridge ve Iralene'in nikâhı için duyulan heyecanı körüklemek için hararetli bir çaba sarf ediliyor, bir yandan da geri kalan her şeyin yolunda olduğu bildiriliyordu. Sokaklardaki kavgalardan, intiharlardan bahse-

dilmiyordu. Bunların yerine Partridge ve Iralene'in akademi bahçelerinde el ele, gülümseyerek dolaştığı fotoğraflar gösteriliyordu.

Chandry, Lyda'nın televizyona baktığını fark etti. "Ah, tatlım," dedi. "O eski lakırdı kutusunda neler gösterildiğini görmek istemezsin. Biliyorsun." Lyda'ya abartılı bir acımayla baktı.

Lyda'nın içinden ona tokat atmak geldi. Onun acımasına ihtiyacı yoktu. Küçük örgü parçasını katladı, tığları ve ip yumağını alıp Chandry'ye geri uzattı. "Bunu daha fazla yapmak istemiyorum."

"Hasta mı hissediyorsun kendini? Yoksa çilekli milkshake mi çekti canın?" Chandry gülümsedi.

"Ben yatak odama gidiyorum."

"Evet!" dedi Chandry. "Yürümeyi biraz bırakıp uzanman gerek."

Lyda küreyi alıp yatak odasına gitti ve kapıyı kapatıp kürenin ayarını küle getirdi. Yatağa yatıp gözlerini tavana dikti.

Partridge'e nişanlılık sürecinde doğal davranmasını söyleyememişti. O aptal fotoğraflar gerçekten hayatları kurtarabilirdi. Yine de kendini camdan yapılmış gibi kırılgan hissediyordu. Tuzla buz olabilirdi. Akademide öğrenciyken de benzer hisler yaşadığını anımsıyordu, oysa Kubbe'nin dışında asla, annelerin arasında, ormanda avlanırken bu tür şeyler hissetmezdi. Tüm sertliği yitip gidecek miydi? Kaderinde Kubbe'de olduğu kişiye dönüşmek mi vardı? Bir kere adımını içeri attığında Kubbe onu şekillendiriyor muydu?

Chandry'nin nöbetçiyle konuştuğunu ve dairenin kapısının yeniden kapandığını işitti. Lyda odada gezinip bir şeyler aradı. Peki ne? Başta içinden bir sanat eseri ortaya çıkarmak geldi, tellerden yaptığı o eski kuş gibi cici bir şey değil. Hayır. Kalıcı olacak, sağlam bir şey yapmak istiyordu.

Dolabı açınca elbise askıları buldu. Askıları çıkarıp kurumla kaplı ve lekeliymiş gibi görünen zemine bıraktı.

Tıp merkezine kapatıldığında kendisine ördürdükleri renkli çizgili aptalca hasır halıları, kendi halısını bir başına nasıl saatlerce ördüğü geldi. Askıların arasına oturup hepsinin tellerini gevşetip ayırdı. Sonra telleri düzleştirip örmeye başladı.

Ne örüyordu? Kendisi de bilmiyordu. Sadece metal geniş bir dik-dörtgen oluşturan dek örmeye devam etti. Yaptığı onu rahatlatmadı ve bu durumdan memnundu. Sadece yaşadığını, kontrolün kendisinde olduğunu hissettirdi. Gözünün önüne Partridge'in babasının odasındaki hali, kaybettiği ailesinin yere saçılmış fotoğrafları geldi. Onu hâlâ seviyordu, bir katil olsa da. Ancak psikolojik değerlendirmesini gördüğünden beri dışarı çıkma arzusu kamçılanmıştı. Dış dünyada olmak istiyordu, o dünya nasıl görünürse görünsün, ne denli vahşi ve yabanıl olursa olsun. Her şey yolunda gidip de Iralene ortadan kaybolursa ve onun rolünü –Partridge'in söz verdiği gibi– Lyda alsa da Lyda orada kalıp Partridge'in mutlu karısı olamaz, inci kolyeler takamaz, bebek patikleri örüp bebeği için günlük tutamazdı. O gece ikisi Partridge'in ceketinin altında, tepelerinde göğü gördükleri, çatısız bir evdeki bazası boş, pirinç yatakta uzanırken Partridge ondan kendisiyle gelmesini istemişti. Lyda teklifi reddetmişti. Bu kez ise Lyda onu kendisiyle gelmeye ikna edecekti. Ne de olsa bebek ikisini bir arada tutacaktı, değil mi? Bebeklerin işlevi bu değil miydi hem? Aileler kurmak.

Willux sonu görmüştü. En nihayetinde insanların yaşamlarını sürdürmeleri için geriye çok az kaynak kalacağını da görmüş müydü? İnsanların stok yapıp sahip olduklarına bekçilik edeceklerini ve geri kalanlar için çalacaklarını, kavga edeceklerini ve birbirlerini öldüreceklerini. Hepsi birer hayvandı. Lyda kafese kapatılmış bir hayvan olmak istemiyordu.

Telleri çekiştirmeye, parmaklarında derman kalmayana dek ördüğü telleri sıklaştırmaya devam etti. Örgü bir kalkanı –güzel, güçlü, ama aynı zamanda bükülebilir bir kalkanı– andıran şeyi kaldırıp inceledi. Ayağa kalkıp aynaya doğru yürüdü, küllerin sanal görüntüsünün karanlığı aynaya yansiyordu. Orada kendi belli belirsiz yansımasını gördü. Örgü metali bedenine yasladı. Karnı şişecek olsa da metal şekillendirilebilirdi. Bir karnın şeklini –ne kadar şişkin olursa olsun– alabilirdi.

Neden sonra ne yaptığını fark etti.

Bir zırh.

Metalden yapılmış ikinci bir ten.

Biri soracak olursa yaptığıının bir sanat eseri olduğunu söylerdi. Ancak kendisine göre bu zırh aynı zamanda koruma ve kontrol anlamına da geliyordu. İşte bu oydu, sinirlerini yatıştırmak için patik örecek biri değildi Lyda. Kendisini bir nebze moralsiz hissediyor olabilirdi, ama güçlüydü de. Sadece Partridge'e bel bağlayamazdı. Kendisini savunabilmesi gerekiyordu. Bu zırh da onun savunmasıydı.

Zırhı dolabın içinde arkalara, yumuşak gebe kıyafetlerinin arkasına gizledi.

EL CAPITAN

KANAT IRPIŐI

Yükseklerde daireler çizirken sadece şehrin değil her şeyin kısa bir süre önce ateşe verildiğini görebiliyordu. Zeten Ölüdiyarlar'da yananak fazla bir şey yoktu, ama El Capitan hava aracını bir gölün yüzeyine çıkan ölü balıkları andıran birkaç kararmış Toz'u görebilecek kadar alçalttı. Diğer Tozlar sessizdi, başlarını kaldırmaktan çekinirlermiş gibi.

Bomboş Eriyikdiyarlar'm üzerinden geçti. Plastik ormanlı spor salonları çoktan erimiş yığnlara dönmüş olsa da bir kısmı yeniden inşa edilmiş evler bir kez daha yakılıp yıkılmıştı. Tenteler sert rüzgârlarda kanat seslerini andıran sesler çıkarıyordu. OKD karargâhı ve Helmud'la ava çıktıkları çevre ormandan hâlâ dumanlar yükseliyor, orman gri dumandan bir perdenin ardında kayboluyordu.

Bir zamanlar yatılı okul olan bir bina en kötü durumdaydı, hayatta kalanların çadırları kapkara olmuş, yumruk yapılmış parmaklar gibi içe çökmüşlerdi. Binaların taşları hâlâ ayakta olsa da ateşler onların içini yemişti. El Capitan yeterince yaklaştığında hâlâ orada insanlar olduğunu, şaşkın insanların kaybettiklerini aramaya koyulduklarını gördü. Motorun uğultusunu işittiklerinde yalnızca birkaçı yukarı baktı. Gizlenmediler de. Sadece durup yüzlerini gürültüye doğru çevirdi-

ler. Pressia'nın Bradwell'in gücünü toplamasına yardım ettiği kulübe hâlâ orada olsa da çatısı çökmüştü ve etrafındaki dalları yere kökler gibi bağlanan ağaçlar kömürleşmiş saplara dönmüştü.

Yer yer en küçük yapılar bile yanmıştı ve hâlâ dumanlar çıkartıyordu: çoban ve toplayıcı kulübeleri, müstemilatlar, el yapımı mihrapların ahşap çatıları, mezarlıkların etrafındaki direkler. Duman titreyerek göğe yükseliyor, gri dalgalar halinde arazinin üzerinde dönüyordu.

İçeri aldıkları Hastings hemen sonra kokpite gidip El Capitan'a kendisini büyük bir yıkıma hazırlamasını söylemiş, ona Çılgın John-Johns'a ulaşmayı başaran hayatta kalanların öykülerini anlatmıştı. El Capitan'sa başını sallayarak, "Bildiğim bir şey varsa o da yıkımdır Hastings. Dert etme," demişti.

"Dert," dedi Helmud, haklıydı da. Hiçbir şey onu buna hazırlayamazdı. Anayurdu hep yanık, kömürleşmiş olsa da bir şekilde direniyordu. Ancak artık sanki yeniden inşa edilmesi için gereken tüm hayat, enerji ve güç silinip süpürülmüştü.

El Capitan Kubbe müritlerinin bir zamanlar ölülerini yakmak için odun yığdıkları tören alanının bulunduğu bayırı gördü. Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Hiçbir şey. Hava aracını oraya indirecekti.

Aracı giderek alçalttıktan sonra nihayet diğerlerine, "İnişe hazırlanın!" diye bağırdı.

Helmud, "Hazırlanın, hazırlanın!" diye bağırdı ve nihayet El Capitan'a öyle sert yapıştı ki hareket alanı kısıtlanan kardeşi cihazları çalıştırabilmek için dirseklerini öne çıkarmak zorunda kaldı.

"Yavaş Helmud."

Hava aracı süzüldü ve bir öne bir geriye eğilerek inişe geçti. Toprak El Capitan'a gereğinden hızlıca yaklaşıyordu.

"Yavaş," diye bağırdı Helmud. "Yavaş!"

El Capitan biraz yavaşlasa da çıkan seslerden motorların güç kaybettiği belliydi. Hız kaybedip çakılmak istemediğinden bucky'lerden birinin daha fazla –gereğinden fazla– hava almasına göz yumdu. Hava aracı indi. İniş ayakları yere sürtüp toprağı yarı ve zeminden siyah bir kül dumanı kaldırdı. Hava aracı diğer bacağın üzerine yattı ve bu

ikinci ayak da zeminde kaydı. Araç iki ön bacağının üzerinde öne eğildi ve kısa bir süre burnu yere neredeyse değecek kadar yakın durduktan sonra sağlam bir şekilde dört bacağının üzerine kuruldu.

El Capitan ıslık çalarak iç çekti. Helmud da onu taklit etti.

El Capitan kabin kapısının açıldığını işitti. Diğerlerinin aşağı atlamasını bekleyecekti. Yeni yıkım manzaraları görmek için acelesi yoktu. Ağır hareketlerle motorları kapattı. Bir daha ne zaman uçacağını bilmiyordu. Kokpit duvarına hafifçe vurdu.

“Onu özleyeceğiz, değil mi Helmud?”

“Özleyeceğiz,” dedi Helmud, çoktan inmeye hazırlanmış gibiydi. Diğerlerinin peşi sıra karaya ayakbastılar, zemin soğuktan kaskatı kesilmişti. Konuşmuyorlardı. İçlerinden hangisi ne diyecekti ki? İrlanda’nın sisi ne kadar beyazsa etraflarını çevreleyen duman da o denli karaydı. El Capitan’ın gözleri yanıyor, sulanıyordu. Yeniyile ağzını kapattı.

Pressia dönüp duman dalgaları arasında yıkımın boyutlarını ölçmeye çalıştı. “Wilda ve diğerleri nerede? Şimdi onları nasıl bulacağız biz?”

Bradwell geniş kanatlarını açıp bedenini onlara sardı, açıkta bir tek yüzü kalmıştı ve çenesi öne doğru çıkmıştı. El Capitan’a dizlerinin bağı çözülecekmiş gibi geldi ve aniden sırtındaki Helmud ona o kadar ağır geldi ki bir dizinin üzerine çöküp dinlendi.

Hastings bacaklarını ayırmış dikiliyordu, ağırlığını gerçek ve takma bacaklarına eşit olarak yaymıştı. Nihayet, “Bu yaz tüm okul yılına yetecek kitap satın almıştım,” dedi.

Başta El Capitan, Hastings’in neden böyle bir konu açtığını anlamasa da hemen ardından Bradwell, “Gölge Geçmiş derslerini verdiğimi anımsıyorum. Konunun derinlerine inmiştim. Ne yaptığımı ve sebebini biliyordum,” dedi. Sonra El Capitan’ın kafasına dank etti. Hastings ve Bradwell bir zamanlar gerçek olduğunu bildikleri şeylere neler olduğunu merak ediyorlardı.

Pressia, “Kurmali oyuncaklar yapardım,” dedi. “Bazen kanat çırp-salar da hiç uçuramamıştım onları.”

El Capitan, “Ben de günlük tutardım. Acemi askerlere dutlar yedirirdim, hangisinin zehirli olduğunu bulmak için. Sistematik çalıştım. Günlüğe resimler çizmiştim. Çizimde iyiydim.”

“İyiydim,” dedi Helmud, sanki bu dediği her şeyi özetliyordu. Bir zamanlar, uzun zaman önce, İnfilaklar’dan önce hepsi iyiydi. El Capitan daha önce hiç hissetmediği bir öfke duydu. Soğuk zemini yumrukladı. İçini saran intikam arzusunu hissediyordu.

Hepsinin düşündüğünü ilk dillendiren Bradwell oldu. “Haydi, alaşağı edelim onları.”

El Capitan, “Bakteri bir lütuf. *Lütfedildi* bize.” Bakteriyi muhafaza eden kutuyu tutturan kalın bandı hissedebiliyordu.

“Bir lütuf,” dedi Helmud.

“Hayır,” dedi Pressia. “Partridge’le konuşmamız gerek. Ters giden bir şeyler var. Bunu o yapmış olamaz. Biliyorum.”

Bu kez yanında ona hiç tereddüt etmeden destek verecek biri vardı. “Partridge bunun olmasına asla izin vermez,” dedi Hastings. “Onu tanıyorum. Biz dosttuk. Bana güvenin.”

“Dosttunuz,” dedi El Capitan. “Gücün ne olduğunu kendimden bilirim. İnsanın aklına neler yaptığını bilirim. Bir ucundan girer, diğer ucundan aklın çarpılmış halde çıkarsın.”

“Çarpılmış,” dedi Helmud. El Capitan’ın neden bahsettiğini bilmiyordu. Çarpıklık en çok onu vurmuştu.

Pressia, “İçeri girmeye çalışmalıyız,” dedi. “Plana sadık kalalım.”

“Benim öyle bir planım yoktu,” dedi Bradwell.

Pressia, “Eh, bu benim planımdı,” diye yanıt verdi.

Bradwell onun yanına gitti. “Havadaki kokuyu alıyor musun? Bunun ne kokusu olduğunu biliyor musun?”

Pressia, El Capitan’a ve Helmud’a baktı, sonra da Hastings’e. “Duman,” dedi.

“Hayır,” dedi Bradwell. “Dumanın içindekini soruyorum.”

“Yapma,” dedi El Capitan.

“Saç ve et. Yanan bu işte Pressia. Kaç kez affedici olacaksın? Kaç kez onlarla ara yol bulabileceğimiz düşüncesinin tuzağına düşeceksin?”

Onlar katil. Partridge ya onları durduramayacak kadar zayıf ya da onlardan biri. Her iki durumda da..."

Pressia, "Sen babanın oğlusun Bradwell," diye karşılık verdi. "Ve annenin. Onlar Willux'u öldürmeye çalışmıyorlardı. Gerçeğe inanıyorlardı. Bu onların diniydi, değil mi? Bunu sen söylemiştin. Gerçeğin insanları özgürleştireceğine inanıyorlardı. Buna inanmıyor musun sen?"

Bradwell gözlerini yumup kanatlarını rüzgârla şişirdi ve sırtında hafifçe araladı. "Hayır," dedi. "Artık neye inandığımı bilmiyorum."

Pressia bebek kafasını çenesinin altına sıkıştırıp eliyle ağzını kapattı. "O zaman bu işi tek başıma hallederim."

"Şimdilik birbirimizden ayrılmayalım," dedi El Capitan. "En azından neyle karşı karşıya olduğumuzu öğrenene ve ne yapacağımıza karar verene dek."

Helmud korkuyla, "Neyle karşı karşıya olduğumuzu," dedi.

Pressia ikna olmuş gibi görünmüyordu.

El Capitan konuya farkı bir açıdan yaklaşmayı denedi. "Bize burada ihtiyacı olan insanlar var Pressia. Onlara yardım etmek istiyorsun, değil mi? Wilda ve diğer çocukları bulmak istiyorsun. İstemiyor musun yoksa?"

Pressia bebek başının yüzüne baktı. Bebeği gözlerini kapasın diye yan yatırdı. Wilda ve çocukların çoktan ölmüş olabileceği miydi onu korkutan? Kubbe'ye tedaviyi ulaştırmak, onları kurtarmak için çok geç kalmaları ihtimali mi?

"Kubbe'ye girmene izin veremem," dedi Bradwell. "Gitmene izin veremem."

El Capitan, Pressia'ya baktı. Yüzünden Pressia'nın şaşırdığını okuyabiliyordu. Pressia önce Bradwell'e sonra El Capitan ve Hastings'e baktı. Ardından gözlerini hepsinden kaçırdı. Bradwell bir itirafta mı bulunuyordu yoksa? Aşka dair bir itirafta. El Capitan kendisini kötü hissetti.

"Biz yola çıkmadan önce," dedi Pressia, "Cap'in şehre bazı tıbbi yardım çadırları yerleştirdiği kulağımıza gelmişti. Tıp istasyonu yandığına göre en mantıklısı çocukları oraya götürmek olur."

TUTUŞMA

Tıbbi yardım çadırları yanıp gitmişti. Gerçek bu olsa da El Capitan bunu söylemedi. Belki de Pressia bunu biliyordu. Ya da onu ayakta tutan ümitti belki. “Peki,” dedi El Capitan. “Oradan başlayalım.” Ancak muhtemelen bunun, Pressia hepsini terk edip kendi yoluna koyulmadan önce, kendisine biraz zaman kazandırmaktan başka bir işe yaramayacağını biliyordu.

PRESSIA

HAYKIRILAN İSİMLER

Pressia onlardan ayrılmaya çoktan karar vermişti bile. Doğru zaman geldiğinde diğerlerine hissettirmeden kaçacaktı. Böylesi daha iyiydi. Tartışma olmayacak. Kavga çıkmayacaktı. Partridge'i bulmalıydı. Gerçeği öğrenmeliydi.

Bradwell ona rüzgârın taşıdığı kokuyu sordüğunda Pressia'nın içinden dönüp onun yüzüne bir tokat indirmek gelmişti. Yanık etin ve saçın kokusunu OKD'nin başta olduğu günlerden olduğu kadar çocukluğunun ilk yıllarından, İnfilaklar'dan da biliyordu. Bu anıları zihninin bir köşesine gizlese de artık yangınları, radyasyonla beslendiklerinden –her şeyi daha yanıcı kılan patlamalar mıydı yoksa?– bu yangınlardan beter yangımları anımsıyordu. Ateş hortumları her şeyi önlerine katmış, insanları –zaten yarı ölü sayılabilecek o insanları– suya doğru itmişti. Büyükbabası onu göğsüne yaslamış, tek bacağıyla enkazda emeklemiş, Pressia'nın ölümlerle dolu bir nehrin karşı yakasına geçmesine yardım etmişti.

Hava aracıyla o nehrin üzerinden geçmişlerdi. Nehrin kenarları buzlanmış, bembeyaz olmuştu. Pressia o nehirde boğulacak olmanın nasıl bir his olduğunu anımsamıştı, etrafı soğuk karanlıkla çevriliyken göremediği eller onu kaldırdığında yaşadığı o hayata dönüş duygu-

sunu. Bradwell kendi penceresinden baktığında nehri, donup ölme-lerine ramak kalan o yeri görmüş müydü acaba? Tenlerinin birbirine değişini anımsıyor muydu ki? Pressia anımsıyordu. Bunu asla unutmayacaktı. O anı anımsamak bile hâlâ tenini ısıtıyordu.

Bradwell onun gitmesine izin veremeyeceğini mi söylüyordu? Kastettiği sadece gitmesine izin vermeyeceğiydi. Pressia'ya neyi yapıp neyi yapamayacağını söylüyordu. Bir kez Pressia'ya doğru baktı, sonra bir kez daha. Ancak Pressia fark etmemiş gibi davrandı. Ne de olsa Bradwell onu affedemiyorsa Pressia'nın yüreğini katılaştırması gerekiyordu, değil mi? Güçlü olmalıydı. Bir yandan Pressia kafasının içinde planını kurguluyordu.

Elbette yüreğini acıtan o soruyu bir türlü zihninden atamıyordu, bunları yapan Partridge miydi? Her adımıyla soru kafasının içinde yankılanıyordu. Pressia'nın Partridge'e inanması gerekiyordu. Ümit bağlayabilecek başka nesi vardı ki? Pressia uzaklarda çarpık çurpuk olmuş, yanık ağaçlar gördü. Daha önce görmüş müydü bu ağaçları? Gördüğünü biliyordu. Ancak şimdi ateşin yonttuğu o ağaçlar kömürden direk-lere dönmüştü. Pressia kendisini olduğundan yaşlı hissediyordu. Ölü ağaçlar yıkımın anıtları gibi tek tek karşısında dikiliyordu. Her biri tek başına eziyet çekmişti. Her biri ansızın varoluş amaçlarıyla ilgisiz bir şeye dönüşmüştü. Artık hepsi de büyük yitimin bir parçasıydı.

Ağaçların arasından geçip şehre yürüdüler, gizlenmek için geri kalan her şeyi kullanarak. Ağaçlar kaktüsleri andırıyordu. Çıplak. İzole. Güçlü rüzgârın estiği yönde, balçık gövdelerine tırmanmıştı. Karma-karışık kökleri dışarı fırlamış, rüzgârın sürüklediklerini –çoğunlukla çorak diyarlarda gezinip dinlenmeye, durup her şeye bir son vermeye hasret çerçöp ve çürük şeyleri– yakalıyordu. Pressia yere inmiş dalların arasından bakıp bir siluet ya da renk parlaması aradı. Birkaç dakika bir, "Hastings," diyordu, "bir şey var mı?"

Hastings'in duyuları kodlanmış da olsa havadaki duman, görüşünü ve koku duyusunu sınırlıyordu. "Yola devam etmeliyiz," dedi.

"Peşimizde birileri mi var?" diye sordu Pressia.

"Zayıflar," dedi Hastings, "sayıları da az. Yola devam etmemiz gerek."

Birden fazla kez ayak sesi ve otların arasından gelen hışırtılar işittiler. Yoksa bu seslerin kaynağı Özel Kuvvetler miydi? İzleniyorlar mıydı? Peşlerinde askerler varsa bile ateş açmıyorlardı.

Sonra yine açık alana çıktıklarında Pressia tozlu toprakta kan birikintileri gördü. Bu bir savaş alanıydı, sürüklenen cesetlerden geriye kalan kan izleri. Fakat kimlerin cesetleriydi bunlar? Annelerin mi, annelerin çocuklarının mı yoksa Özel Kuvvetler'in mi? Bir sekiye takılan bir enkaz öbeğinin yanından geçtiler. Belki o noktada bir otoyol vardı, belki de su toplama amaçlı bir suni göl. Seki, üzerinden aşamayan her şeyi tutmuştu. Farları olmayan bir kamyonetin, bir alışveriş arabasının, kırık mermer levhaların, demir çubukların, toprağın, külün ve tanınmayacak kadar şişen nesnelerin yanından geçtiler. Biri bir zamanlar o kamyoneti yapmıştı. Biri o kamyoneti sürmüştü. Biri alışveriş arabasını iterken bir başkası da beton levhaları dizmişti. Şimdi ise orada, kurumuş bir çamur bulamacının altında yassılaşmış bir top duruyordu. Topu tekmeleyen çocuğun sesi neredeyse Pressia'nın kulaklarına geliyordu. Bu düşünce yüreğini eziyordu.

Bir süre sonra karşılarına kanlı bir karmaşa çıktı, bu seferkiler bir zamanlar hayatta kalmayı başaranların taşınmamış cesetleriydi. Ölüler zemine yayılmıştı, sere serpe yatıyorlardı. Üzerlerinde derin, kurumuş kanın siyaha boyadığı kurşun yaraları vardı.

Yola devam ettiler.

Şehre girdiklerinde Pressia uzaktaki Kubbe'nin tepesinde duran haçın pırıltılarına baktı. Bu ara sokakların ve yıkık caddelerin bir yerlerinde diğerlerini geride bırakacaktı. Ancak Kubbe'ye odaklanmakta güçlük çekiyordu. El Capitan haklıydı, Wilda ve çocukları bulma arzusu Pressia'nın içinde giderek büyüyordu. Onların güvende olduklarını bilene dek gruptan ayrılamazdı. Bir zamanlar tıbbi yardım çadırlarının olduğu alana yaklaşırken Wilda'ya seslenmeye başladılar.

Yağmur başlarda bir mucize gibi gelmişti, dumanı dağıtmış, molozları soğutmuş, hâlâ dumanı tüten tüm o nesneleri söndürmüştü. Ancak dinmek bilmiyordu. Daha da şiddetleniyor, Wilda ve çocukları arayan ve boş sokaklarda ona tekrar tekrar seslenen grubun üzerine

çöküyordu. Giysileri ve çizmeleri su içinde kalmıştı. Pressia'nın saçları yüzüne yapışmıştı. Bradwell diğerlerinden iyi durumdaydı, kanatları suyu emiyordu.

Ölülerin yakıldığı ateş sönmüştü ve yağmur kesilse de odunlar ıslanıldığından ateşi yeniden canlandırmaları epey zaman alacaktı.

Toplu mezar kazan bir grupla karşılaştılar, yakınlarına cesetler yığılmıştı. En azından artık zeminin buzu çözülmüştü ve toprağı kazmak bir nebze kolaylaşmıştı.

Şehrin derinlerine vardıklarında kısa bir süre önce yetim kalan çocukların ve çocuklarına seslenen ebeveynlerin haykırışlarını işittiler. Yeni oluşmuş yanıklar, kızarıklıklar ve şişlikler eski yara izlerinin üzerine örtmüştü, eski acının üzerine binen yeni bir acı katmanı. Pressia sırt çantasında taşıdığı şeyin üzerine her zamankinden de çok titrer olmuştu. Şişe ve formül o insanları yeniden bütünleyebilirdi, öyle değil mi?

Pressia, "Wilda!" diye haykırmaya devam etti, sesi kayıp yakınlarına seslenenlerinkine karıştı. "Wilda!"

Hastings onlara yakın durduğundan bir tehdit olmadığı açıktı, belki de bir esir olarak görülüyordu. Pressia hayatta kalanlara çocukları görüp görmediklerini sordu. "Titriyorlarmış gibi gözükmüş olabilirler. Birileri onları sırtında taşımış da olabilir."

Hayatta kalanlar ise ona sadece boş gözlerle ve omuz silkerek karşılık veriyordu.

Neden sonra Pressia istasyondan tanıdığı bir adamı gördü. Kollarında metal parçaları olan adamın çenesinin içine bir çark takılmıştı.

"Affedersiniz," dedi Pressia.

Adam gözlerini ona çevirdi.

"İstasyondaki ana binada bakımları sürdürülen çocukları arıyoruz. Hastalıklıydılar. Titriyorlardı ve muhtemelen onlara hemşireler eşlik ediyordur. Seni tıp istasyonunda görmüştüm. Kimi kastettiğimi biliyorsundur."

Adamın, "Hepsi gitti," demesiyle çenesindeki çark tıkırdadı.

"Hepsi gitti de ne demek?" Pressia adama yaklaştı. "Öldüler mi?" İçini korku sardı.

“Sırtlarında çocuklarla uzaklara yürüdüler. Kim bilir nereye? Hem nereye olduğu kimin umurunda? Gidecek hiçbir yer yok. Onlar her yeri sarmıştı. Hepimizi öldürmek istiyorlardı. İçlerinden birini taşla vura vura öldürdüm.” Adam metal kabuklar bağlamış ellerine baktı, parmakları o an taşı tutuyormuş gibi kıvrıktı. Gözleri kocaman açıldı. “Üstelik öldürdüğüm bir çocuktuk. İşte bu çocuk. Şimdi ölü bu oğlan. Lanet bir ölü.” Pressia’ya baktı. “Oğluma benziyordu. Gerçekten. Kendi oğluma benziyordu, oğlum sağlıklı doğup büyümüş olsa ona benzerdi.”

Bunu yapan Partridge miydi?

“Üzgünüm,” dedi Pressia. “Çok üzgünüm.”

Adam ona berrak gözlerle, az önce uyanmış gibi baktı. “Onları, sırtlarında taşıdıkları şu titreyen, solgun çocukları şehre götüreceklerdi. Şehre. Yardım getirmeye. Fakat şehirden de dumanlar yükseldiğini gördüm. Bu yüzden nereye gittiklerini kim bilir? Kim bilir?”

Hastings’in keskinleştirilmiş işitme yeteneği çökmüş kulübelerin altında inleyen insanların yerini tespit etmede iyiydi. Grup durup yıkıntıları kazıyor ve –kimi hayatta olan kimi duman soluyup ölen– insanların bedenlerini çıkarıyordu. El Capitan hayatta kalanlara yardım ediyor, yaraları sarıp kırıkları sabitleyecek tahtalar kesiyordu. Pressia kazıp taşları çıkarırken Wilda’ya seslenmeye devam ediyordu. Haykırıları artık bir şarkıya, bir duaya dönüşmüştü. Sesi hırıltılı ve yorgundu.

Wilda. Bu ismi öyle çok kereler haykırmıştı ki artık bir isim olmaktan çıkmıştı, iki hece birbirine kenetlenmiş ve tekrar tekrar yankılanan iki sese dönmüştü.

Yürümeye devam ettiler. Güçlkle ayakta duran insanlar gördüler. Pressia molozun üzerinde oturan bir Grupiyeye gördü, az çok tanıdığı üç kadın. İçlerinden biri öyle kötü yanmıştı ki hayata tutunamayacağı belliydi. Peki ya bedeninin kaynaştığı diğer ikisine ne olacaktı? Diğerinin ölümünden sağ çıkamazlardı. İçlerinden biri kurbanın dudaklarına ıslak bir çaput sürürken üçüncüsü diğer ikisine bakıyordu.

Pressia, Bradwell, El Capitan ve Hastings ölümlerinin toplu mezara

taşınmasına yardım ettiler. Çalışmaktan terlemiş, elleri hissizleşmeye başlamış halde soğuk rüzgâra direndiler. Ara sıra içlerinden biri kendisine gelmek için kenara çekiliyordu. Derin derin soluyor, bazen ağlıyordu. Ancak sonra işlerine devam etmeye hazırlanıp geri dönüyordu.

Kubbe müritleri yıkılmışlardı. Artık Kubbe'ye inanmadıklarından değil. Bu hallerinin gerisinde içlerini kaplayan bir keder vardı. Dalgın görünüyorlardı.

Çarpık bacaklı, yüzü bakırımsı çillerle kaplı bir adam ölülerin arasında Özel Kuvvetler askerlerinin de olduğunu söyledi. "Şuradaki cesetler, silahları dokularından ayırdık. Bazılarını çalışacak hale de getirdik. Ancak cesetlerin üzerini örtüyoruz. Manzara dayanılmaz."

Tek, koyu renkli, üzerinde yer yer kan lekeleri olan bir örtünün içinde üç şişkinlik seçiliyordu. Pressia hayatta kalanların neden düşmanlarının açık, ölü gözlerinin kendilerine çevrili olmamasını istediklerini anlıyordu.

Adam sözlerini, "Artık gençleri gönderiyorlar," diye sürdürdü, "sanki yaşı asker olacak kadar ileri olanları tüketmişler de bize küçük kardeşlerini gönderiyorlar."

Pressia cılız bedenlere ağır gelen silahlar taşıyan kolları hayal etti.

"Dikkat edin," dedi adam. "Bazıları hâlâ yakınlarda. Sayıları çok olmasa da gözleri keskin."

Grup yanıp bitmiş kara borsa tezgâhlarının, muşambaların, el arabalarının, kulübelerin arasından geçerken Pressia, Wilda'ya seslenmeye devam etti. Tüm mallar kavrulup tanınmaz hale gelmiş, yığınlar oluşmuştu. Hayatta kalanlar yığınların içinde işe yarayacak şeyler arıyorlardı.

Pressia'nın kulağına iniltieler geldi. Eskiden el yapımı bir ev olan bir taş yığının başına gitti ve molozları eşelemeye başladı.

"Burada canlı biri var!" diye bağırmasıyla grup toplandı. Moloz yığınının üzerine, daha da ağırlık yapmak istemediklerinden, basmıyorlardı. Bunun yerine Pressia'nın kaldırdığı taşları alıp yana attılar. "Bir ses duyuyorum!" dedi Pressia.

El Capitan ve Helmud'un yüzleri külden simsiyah olmuştu.

Bradwell'in yüzü soğuktan kızarmıştı. Hastings hiç ağlamasa da –belki de ağlamamaya programlandığından– yüzünde dalgın ve hüzünlü bir ifade vardı.

Pressia kazdıkça iniltilere yaklaştı. Son taşı da kaldırdığında Wilda'yı mı görecekti? Elini bir taşa doladı ve çekip atmak için sıkıca kavradı.

Ve bir kadının yüzü, soluk, morarmış dudaklar çıktı karşısına. Kadın soluk almak için çabaladı, sonra gözleri cama döndü. Ölmüştü, ama iniltiler devam ediyordu. Kadın çocuklardan birinin hemşiresi olabilir miydi?

Pressia, "Wilda! Wilda!" diye bağırdı, sesin sahibinin Wilda olamayacağını bilse de. Yoksa olabilir miydi?

El Capitan bir uyanıda bulunurmuş gibi, "Pressia," dedi. Belki de Pressia'nın Wilda'yı bulmayı ne denli çok istediğini sezmişti.

Sonra Pressia taşları kaldırdı, karşısına küçük, gri bir köpek çıktı. Hayvan ona gözlerini kocaman açarak, titreyerek baktı. Kadın köpeği korumaya çalışmış, sarmalamıştı. Pressia uzanıp kemikleri sayılan köpeği göğsünden kavradı.

Hayvanı havaya kaldırıp kulaklarını okşadı. Molozlardan aşağı inmesiyle köpek kollarında debelenip yere atladı ve ok gibi fırlayıp gözden kayboldu.

Pressia'nın kolları boş kalmıştı. Yüreği göğsünden fırlayacakmış gibiydi. Toprağın üzerine oturdu.

Bradwell ona doğru yürüdü. "Artık hazır mısınız?"

"Ne?"

"Göreceğini gördün mü?"

Pressia'nın başı dönüyor, midesi bulanıyordu. "Kubbe'ye girip Partridge'i bulurum ve orada neler olup bittiğini anlamaya çalışırım, laboratuvarlara ulaşip tedavi üzerinde çalışmaya başlamalarını sağlayabilirim. Bu arada siz... siz sadece... arayın... Wilda'yı ve..." nefesinin kesildiğini hissetti, sanki boğazı daralmaya başlamıştı. Elini göğsüne götürdü.

Bradwell kızın başını iki eliyle tuttu. "Pressia tüm bu gördükleri-

mizin, onca cesedin ve yıkımın ardından Kubbe'ye girip *neler olup bittiğini anlamaya çalışmak* istiyorsun demek? Bence biz neler olduğunu biliyoruz! Partridge'in durdurulması gerek. Babasından da beter, ya bunların yaşanmasına engel olamayacak kadar zayıf ya da emri veren kendisi."

Pressia başını iki yana salladı. "Onunla konuşmaya çalışmak zorundayız. Çocuklara yardım etmeye çalışmalıyız."

"Lanet olsun Pressia," dedi Bradwell. "Wilda ve diğer çocuklar öldü!"

Etrafını saran hava Pressia'nın üzerine çöker gibiydi. Gözlerini kırptığında kafasının içinden bir elektrik akımı geçmiş gibi hissetti.

Bradwell, "Wilda öldü," diye fısıldadı.

"Bunu bilmiyorsun," diye karşılık verdi Pressia. Ancak sesi güçlü çıkmamıştı. El Capitan'a baktı. "Cap söyle ona."

El Capitan yere baktı, Pressia onun da Wilda'nın öldüğünü düşündüğünü anladı.

Ayaklanan Pressia, El Capitan'ı ceketinin kollarından tuttu. "Ne zamandır... bunu ne zamandır benden sakladın? Cap söyle bana. Ne zamandır?"

"Hayatta kalma ihtimalinin yüksek olacağını hiç düşünmemiştim," dedi. "Bir de karşımıza hep yeni cesetler çıktıkça..."

Pressia sessizce, "Kapa çeneni," dedi.

"Pressia," dedi El Capitan, "Bradwell'in diyeceklerini adamakıllı dinlememiz gerek. O..."

Bu kez Helmud, El Capitan'a, "Kapa çeneni," dedi.

Wilda ve çocuklar ölmüş olamazlardı. Kaybolmuşlardı, hepsi bu. Pressia ağlamaya başladı ve onlardan uzaklaşıp ters dönmüş bir pazar tezgâhının yanına gitti. Wilda kolay pes etmezdi. Pressia gibi. O öldüyse Pressia'nın bir yanı da onunla ölecekti. "Hayır," dedi Pressia, yeniden gruba doğru döndü. "Ölüp ölmediklerini bilmiyorsunuz. İnsanlardan öylece ümidinizi kesemezsiniz."

Bradwell başını iki yana salladı.

"Hadi yola devam edelim," dedi Pressia.

Ettiler de. Ancak çok geçmeden karşılarına yeni ölümler çıktı. El Capitan ve Hastings ölü bir Grupiyeye'yi –iki iri adam– molozların arasından çıkardılar. Hepsi de yaptıkları işe dalmıştı, Helmud bile.

Pressia kendi insanlarına gerçekten yardım edebilmesinin tek yolunun şişeyi ve formülü Kubbe'ye ulaştırmak olduğunu biliyordu. Son bir kez gruba baktı, Helmud'un boynuna tutunduğu El Capitan'a, Bradwell'in kanatlarındaki kurumun parıltısına ve Grupiyeye'nin iri bedenini sırtlanan Hastings'e. Ardından bir ara sokağa doğru dönüp hızla yürümeye başladı. Koşmayacaktı. Öyle yaparsa kaçıyormuş gibi olurdu. Bir sokaktan diğerine saptı.

Çocuklara seslenen erkeklerin ve kadınların sesleri sokaklarda cınlıyor, birbirine karışyordu. Çocukların sesleri de. Kayıp çocukların. İki taraf da seslendikleri kişileri bulamıyordu. Sesler ancak daha da yükseliyor, ısrarcı oluyordu. *Wilda! Wilda! Wilda!* Pressia bir türlü ağzını açıp Wilda'nın ismini haykıramıyordu. Haykırışlarına yanıt alamamak onu iyice yıkacaktı. Dillendiremediği isim kafasının içinde cınlıyordu.

Pressia on bir, on iki yaşlarında bir oğlan gördü. Yine de yaşını tahmin etmek güçtü. Hayatta kalanların çoğu bodur kalmıştı. Oğlan da Pressia gibi hızlı yürüse de bir bacağı sanki kaynaşmış düğümlenmişti, diz eklemi yarı metalmiş ve küf tutup bükülmez olmuş gibi. Yüzünün bir yanı kısa süre önce haşlanmış gibi duruyordu. Oğlan Pressia'ya bakmadı. O yanından geçerken Pressia, "Affedersin, bana bir iyilik yapabilir misin?" dedi.

"Dünya iyiliklerle dönmüyor," dedi oğlan. "Elinde ne var?"

Pressia'nın elinde değerli şeyler –şişe ve formül– olsa da bunların oğlan için hiçbir anlamı yoktu. Cebini yokladı. Bir et konservesi çıkardı. "Haber götüreceğim bir ulak gerek bana."

Oğlan konserveye aç gözlerle baktı. "Götüreceğim haber nedir? Kime gidecek?"

PARTRIDGE

HAP

Partridge oturduğu apartmanın holüne hışımla daldı, bedeni adrenalin pompalıyordu. Foresteed'e de Arvin Weed'e attığı gibi bir yumruk atası vardı. Ancak bunun hiçbir şeye faydası olmazdı. Foresteed'e karşı makul davranması gerekiyordu, dengeli, soğukkanlı ve sakin.

Hem Arvin Weed de kim oluyordu ki? Weed suikastı mümkün kılma hâlâ ölü adamın dileklerini yerine mi getiriyordu? Neden sonra Partridge'in aklına babasının gizli bölmesi geldi. Yoksa kendisinin yaptıkları da ölü babasının dileklerini yerine getirmekten mi ibaretti?

Beckley ona yetişmek için koştu. Konuşmadılar. Partridge holden dairesinin kapısındaki nöbetçiye bağırdı. "Foresteed burada mı?"

Alelacele Partridge'e kapıyı açmaya girişen nöbetçi, "Henüz gelmedi," dedi.

Partridge ve Beckley oturma odasına geçtiler. İçeride bir doktor bir hemşireye talimatlar veriyordu.

"Glassings burada mı?" diye sordu Partridge.

"Merhaba Partridge," dedi doktor.

"Nerede o?" diye sordu Partridge, yanlarından hızla geçti ve kordondan yatak odasına yöneldi.

Beckley'nin doktora yerinden kımıldamamasını emrettiğini işitti.

Partridge sebebinden emin olamasa da Glassings'in kendi yatağına yatırılmış olmasını umuyordu. Sonra babasının eski yatak odasından, babasının ölümünden sonra hep kapalı tutuğu kapıdan gelen hırıltılı öksürük sesini işitti.

Kapıya gidip elini tokmağa atsa da çevirmedi. Orada öylece donakaldı ve kısa bir an için kapının diğer yanında babasının olabileceği endişesini duydu. Babası ona o kadar hayattaymış gibi geliyordu ki onu sırtına yastıkları dayamış, yatakta oturup rapor okurken görse şaşmayacaktı.

Partridge dışından, "Kes şunu," dedi. "O öldü. Öleli uzun zaman oldu."

Tokmağı çevirip kapıyı açtı. Oda tek bir komodin lambasıyla aydınlanıyordu. Glassings yabancıların gelip kendisine işkence yapmasını bekliyormuş gibi irkildi. "Benim," dedi Partridge.

Glassings'in yüzü hırpalanmıştı, kötü durumdaydı ve kolları siyah çürüklerle doluydu. Her iki bacağı alçıya alınmış, kalp hizasının üzerinde durması için altlarına yastıklar yerleştirilmişti. Odada merhem ve alkollü pamuk kokusu vardı. Glassings kesik kesik ve ani nefesler alıyordu. Göz kapakları şiş olduğundan görebilmek için başını yana yatırdı.

Partridge yatağın başına gidip kenarına oturdu. Babasının yatağında Glassings'in perişan, hırpalanmış bedenini, babasının yastıklarında onun başını görmek tuhaftı. "Tamamen düzelene dek burada, benimle kalacaksınız."

Glassings dudaklarını aralayıp, "Düzelmeyeceğim," diye fısıldadı.

"Elbette düzeleceksiniz." Ancak Glassings sadece dayak yemiş gibi görünmüyordu. Çelimsiz ve hasta bir hali de vardı. Partridge, Glassings'in haklı olabileceğinden endişe etti.

"Asla bir sır olmamışız," dedi Glassings. "Başından beri kim olduğumuzu biliyormuş."

"Babam Cygnus'tan, sizden haberdar mıymış?"

Glassings başını iki yana salladı. Tekrar öksürdüğünde göğsüne saplanan acıyla yüzünü buruşturdu.

“Kendinizi zorlamayın,” dedi Partridge. “Sonra da konuşabiliriz. Önce kendinizi daha iyi hissetmelisiniz.”

“Hayır,” dedi Glassings, yüzü acıdan ekşimişti. “Şimdi konuşacağız. Bunu hemen öğrenmelisin.” Sesi kısıktı, güçlkle işitiliyordu.

“Peki,” dedi Partridge. “Kim biliyordu?”

Glassings hırıtlı bir nefes aldı. “Forested.”

“Forested, Cygnus’tan haberdardı demek?”

“Çalışmalarımıza göz yumdu. Haberimiz olmadan bizi koruyormuş demek ki.”

Partridge’in aklına babasını öldürmeden önce cebinde olan hap, hapa parmak uçlarıyla nasıl dokunduğu geldi. “Hap.”

“Hapı çaldığımızı sandık.”

“Ancak çalmak sandığınızdan kolay oldu,” dedi Partridge, “çünkü Forested hapı çalmanızı ve bana ulaştırmanızı istiyordu. Babamı öldürmemi istiyordu.” Partridge ayağa kalkıp babasının yatak odasına baktı. Nefesinin kesildiğini, midesinin bulandığını hissetti. “Forested babamı öldürmemi istemiş. O, babamın ölmesini isterken ben de onun isteğini yerine getirmişim.” Kulağına önce oturma odasındaki Beckley’nin sonra da Forested’in sesleri geldi. Forested oraya yapacakları görüşme için gelmişti. Partridge’in göğsüne bir ateş dalgası yayıldı. “Böylece eline başa geçmek için bir şans geçecekti. Sonra son dakikada babam iktidarı bana bıraktı.”

“Seni de ortadan kaldırmak istiyor,” dedi Glassings, Partridge’e uzanıp kolunu kısa bir süre sıktı, sonra eli gevşeyip aşağı sarktı.

“Nereden biliyorsunuz?”

“Kendisi söyledi. Dışarı canlı çıkabileceğimi düşünmemiştii. Seni...” Glassings soluklanmaya çalıştı. “Seni babandan daha kolay devirebileceğini düşünüyor.”

Glassings haklıydı. Willux tehlikelere karşı dört bir yandan korunan bir güç merkeziydi. Partridge ise kendisini tamamen savunmasız hissediyordu. Yumruklarını sıkıp şakaklarını ovuşturdu. Tanrı aşkına, ne halt edecekti şimdi?

“Seni hüsrana uğrattım,” dedi Glassings.

“Hayır, uğratmadınız.” Glassings uzun bir zaman Partridge için bir baba figürü olmuştu. Gözünün önüne Glassings’in papyonuyla dansta gözetmenlik yaparkenki hali geldi, bir de akademinin oditoryumunda, sahnenin altında buluştukları o gün. Partridge özlemini duyduğu babaya hiç sahip olmamıştı. “Benim yerimde olsanız ne yapardınız?” diye sordu Partridge. “Söyleyin bana.”

Glassings başını iki yana salladı. “Tavsiye vermekte iyi değilim.”

“Bana bir şey söyleyin, ne olursa.”

“Bildiğini bilmesin. Onu en ummadığı anda alaşağı et. Aptalı oyna.”

Partridge başını salladı. “Dünya Tarihi dersinde aldığım notlar düşünülduğünde bu o kadar da zor olmayabilir.”

Glassings gülümsemeye çalışsa da yüzü şişlerden dolayı fazlaca gergindi.

“Biraz dinlenin,” dedi Partridge. Kapıya gitti.

“Başarabilirsin,” dedi Glassings.

Partridge bir saniye için alnını açık kapının kenarına dayayıp sinirlerini yatıştırmaya çalıştı. Foresteed’in gürleyen kahkahasını işitti. Doktor komik bir şey mi söylemişti? Yoksa Foresteed kendi yaptığı espriye mi gülüyordu? Glassings, Partridge’e güveniyordu. Partridge’in buna inanması, sarılması gerekiyordu. Tutunacak başka bir dalı yoktu.

Partridge kapıdan çıkacak oldu, ama önce bir soru sormalıydı. “Hap... Zehri zaman ayarlı salacak ve geride iz bırakmayacak şekilde tasarlanmıştı. Hapı sizin için biri mi çaldı?”

“Evet,” dedi Glassings. “Bizim tarafımızda olan biri.”

“Kim?”

“Arvin Weed.”

“Hayır, yanıyorsun.”

Glassings gözlerini yumup başını iki yana salladı.

Weed gerçekten Cygnus’tan yana olduğu için mi Partridge’e arka çıkıyordu? Yoksa Foresteed’in köstebeği miydi o? Ne de olsa birisi mutlaka Foresteed’e bilgi sağlamıştı ve hapı onlar için çalanın Weed olması gayet makuldü. Her halükârda Partridge, Weed’in suratına bir yumruk indirmişti. Hışımla uzaklaşırken Weed’in yüzünde be-

liren aptal sırtışı anımsadı. Weed, Eorested'e sadıkmiş görüntüsü verirken Glassings'i kurtarsın diye Partridge'i ikisinin dünya tarihi öğretmenine ulaştırmaya mı çalışıyordu? "Weed ha?" dedi Partridge. "Emin misiniz?"

"Weed," dedi Glassings.

PRESSIA

GÖÇMEN KUŞLAR

Duman azalsa da havada her zaman olduğu gibi kurumlar uçuşuyordu. Pressia önce bir vızıltı sonra çizmelerinin dibinde bir pat sesi işitti. Özel Kuvvetler miydi bu? Keskin nişancı tüfekleri mi?

Koşup bir benzin varilinin arkasına gizlendi.

Yakınlardaki bir ara sokakta bir homurtu yankılandı.

Benzin varilinin yanından baktığında dar sokakta topallayan, taş duvara elini sürten bir şekil gördü. Şekilden bir homurtu daha çıktı. Pressia sırtını varile yasladı ve her şeyin yine bir benzin variliyle başladığını anımsadı. Pressia, Grupiye saldırısına uğrayan bir yabancı görmüş ve tahta tabanlı sabosunu varile fırlatıp Grupiye'nin dikkatini dağıtmıştı. O yabancının üvey kardeşi Partridge olduğu ortaya çıkmıştı ve bu bir tesadüf değildi. İkisi bir plana alet olmuştu, yolları kesiştirilmiş, kullanılmışlardı. O karşılaşmadan dolayı pişmanlık duyamıyordu, yaşanan onca şeyin, onca kaybın ardından bile. Geriye baktığında tüm bunlar Pressia'ya kaçınılmaz geliyordu.

Şekil karanlık ara sokağın ucuna yaklaştığında duraksadı, ışıktan korkuyor muydu yoksa? Bir hilkat garibesi gibi hareket ediyordu, yürüyüşü ve bedeni yabancı bir ağırlık taşıyormuş gibi dengesizdi. Bu yabancı ağırlık bazen bir başka beden olurdu. Bir hayatta kalan mıydı bu kişi?

Pressia arkasına baktı, yıkık bir binanın çevresindeki molozların arasında muhtemelen içlerinden birinin kendisine ateş ettiği Özel Kuvvetler'e dair bir işaret aradı.

Belki de keskin nişancı da homurtuları duymuş ve yatıp Grupiye ya da Canavar'ın kendisini göstermesini bekliyordu. Pressia'ya ilk hangisi saldıracaktı, ara sokaktaki şekil mi yoksa oralarda bir yerde gizlenen Özel Kuvvetler askeri mi?

Ara sokakta her ne varsa Pressia'nın kokusunu almış gibi başını kaldırdı. Sarsak hareketlerle ona doğru gelip ışığa doğru eğildi. Pressia tekrar benzin bidonunun arkasına gizlendi, yanında bıçağı olsa ne iyi olacaktı.

Sonra tuhaf bir gürültü işitti, hüzünlü, yaşlı kuş civıltılarını andıran bir ses. Dikkatle baktığında şeklin tamamen ışığın altına girdiğini gördü. Bir Canavar, Grupiye ya da hayatta kalan değildi o.

Bir askerdi, fakat Pür de değildi. Ufak tefekti ve evet, küçüktü, aklına yeni gönderilen askerlerin daha önce gelenlerin küçük kardeşleri gibi göründüklerini söyleyen adam geldi. Oğlanın öyle gürbüz ve çevik bir görünümü yoktu. Kas sistemi şişirilmiş olsa da hantal ve sert – neredeyse kireçlenmiş– bir haldeydi ve bu durum hareket kabiliyetini kısıtlıyordu, hepsinden tuhaf olanı ise askerin yüzünde yanıkların olmasıydı. Bir keresinde –henüz yakın bir zaman önce– şehirde gördüğü kardan adamı anımsadı. Çarpık çurpuk kardan adamın üzeri sokağın döküntüsüyle kaplıydı. Hilkat garibesi görünümündeydi. Pressia'nın karşısındaki bir Özel Kuvvetler askeri olmasının yanı sıra bir hilkat garibesiydi de. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Dahası Pür olmayan birini neden asker yapmışlardı? Ne diye düşmanın şekil bozukluklarının yükünü omuzlarında taşıyan bir asker üretmişlerdi?

Oğlan yumuşak, neredeyse tatlı sesler çıkanyordu. Ellerini havaya kaldırdığında Pressia çocuğun kollarına kaynaştırılan metal tüfekleri göreceğini düşündü.

Ancak çocuğun kollarından birinin kanlı bir kütüğe döndüğünü fark etti. Diğer kolu ise deşilmişti ve silah yerinde değildi. Biri çocuktan silahları canlı canlı sökmüş müydü?

Çocuk ince bir sesle Pressia'ya seslendi. "*Yardım et bana. Yardım et.*"

Çocuk ona doğru uzandı, kolu koptu kopacaktı. Pressia'ya doğru sendeledi. Pressia gözü gibi baktığı sırt çantasına sarıldı.

Tam oğlan düşeceği sırada görünmeyen biri ateş etti. Kurşun oğlanın göğsünün ortasına isabet etti, oğlan Pressia'nın birkaç santim ötesine külçe gibi yığıldı.

Çocuk orada öylece yatıyor, bedeninin etrafına yayılan kan siyah su birikintilerine karışıyordu. Bedeni iki kez seğirdi.

Pressia siper alarak oğlana yaklaştı. Çocuğun gözlerinin içine baktı. "Acın uzun sürmeyecek." Oğlan son bir gayretle uzandı ve Pressia'nın koluna yapışıp derisini çimdikledi.

Tuhaf, kuş ötüşünü andıran sesi birkaç kez daha çıkarmasının ardından Pressia'nın kolunu tutan eli gevşedi. Ölmüştü.

Pressia oğlanın silahlarını sökenlerin büyük olasılıkla hayatta kalanlar olduğunu biliyordu, çocuk bir şekilde onların elinden kurtulup kaçmış, ancak izini bulup onu vurmuşlardı. Muhtemelen kendi tüfeğiyle. Öldüğünden emin olduklarında o noktaya yaklaşacaklardı.

Bu yüzden Pressia ara sokağa koştu ve sivri uçlu tuğlalardan oluşan bir yığının arkasına geçip tekrar gizlendi.

Gerçekten de saniyeler sonra hayatta kalanlar oğlanın üzerini yoklamaya başladılar. Çocuğun üstünden çizmelerinin içine yerleştirilmiş, bıçağı andıran silahlar ve omuzlarından da jilet gibi keskin bir nesne çıkardılar. Hızlı ve sessiz çalışıyorlardı. Bu işte ustaydılar.

Pressia oğlanın çimdiklediği kolunun acıyan yerini ovuşturdu, o noktada ceketini yırtılmış, kolu biraz kanamıştı.

Başını kaldırıp baktı. Hayatta kalanlar gitmiş, cesedi geride bırakmışlardı.

Pressia kendisini oğlandan geriye kalanlara bakmaktan alamadı. Ceset yan yatmıştı. Oğlanın yüzünde yanıklardan kalan yara izleri vardı ve üst kolunun hafifçe tüylerle kaplı olması Pressia'ya onun yarı Canavar olabileceğini düşündürdü. Omzundaki hörgüç de tam anlamıyla bir hörgüç değildi. Sanki derisinin altında bir hayvan vardı. Peki, neden derisinin altında?

Bu bir Pür değildi. Bir hilkat garibesiydi. Ancak Pressia'nın bildiği türde bir hilkat garibesi değil. Geliştirilmişti ve sanki kullanılan geliştiricilerle aynı zamanda bir hilkat garibesi olması da sağlanmıştı. Kim, neden yapardı ki bunu? Neden? Pressia İrlanda'daki korkunç yaratıkları anımsadı, sisin kalp atışlarını, dişlerini gösteren geceyi, dikilmiş deriyi ve kör, boş bakan gözleri. Bu çocuk gibi daha kaç ölmüştü? Kaç hayattaydı?

Ayağa kalkıp koştu. Yağmur hızlandı. Omuzlarını indirip kollarını sallayarak koşuyor, ayakları yeri dövüyordu. Nefesi ciğerlerini yakıyordu.

Kubbeye giden en kestirme yolu bulmaya çalışıyordu. Çok geçmeden çevresindeki sokakları, havayı ve kokuyu tanıdı.

Bunlar küçük bir kızken koşuşturduğu sokakları ve nihayet kendisini, zamanında bir berber dükkânı olan yapıdan geriye kalan ka- buğun önünde dikilir halde buldu. Büyükbabası ona göçmen kuşları anlatmıştı. Onlar yuvalarının nerede olduğunu bilirdi. Her zaman da yuvalarına dönerlerdi. Ve işte Pressia oradaydı.

Yuvasında.

LYDA

ÇOCUK ODASI

Kubbe’de kibrit pek kullanılmazdı. Ateş ister büyük ister küçük olsun, varlığından hazzedilmezdi. Lyda annesi ve annesinin arkadaşlarının sık sık bu konuda konuştuklarını anımsadı. Sonbaharda balkabağı esanslı mumları özlüyorlardı. Bir keresinde annesi, “Yoksa sonbaharın geldiğini nereden bileceğiz ki?” demişti. Erkekler de ızgara yapmayı özlüyorlardı. Dört Temmuz’daki havai fişeklerin yerini elektrik lambalarıyla gerçekleştirilen gösteriler almıştı.

Fakat Lyda kibrit istiyordu. Bu yüzden muhafızlardan birine Partridge için özel bir akşam yemeği hazırlayacağını söyledi. “Şöyle mumlarla süslü bir sofraya istiyorum, romantik bir yemek olması için! Bana mum ve kibrit getirebilir misin? Yalnız bundan kimseye bahsetme. Partridge’e sürpriz yapmak istiyorum.”

Muhafız kahverengi ambalaj kâğıdına sardığı mumları gizlice Lyda’ya verdi.

Lyda ona göz kırptı.

Mumlar umurunda bile değildi. Kibritleri cebine saklayıp banyoya götürdü. Yanına metal bir kâse ve Chandry’nin kendisine getirdiği kitaplardan birini –*Mükemmel Çocuk Odası Nasıl Dekore Edilir?*– almıştı. Çocuk odasında şimdiden şiltesiyle bir bebek yatağı, bir sallanan is-

kemle, bez değiştirme masası ve küçük bir şifonyer vardı. Ancak renk düzenini ve süsleri –denizyıldızı, filler, balonlar– Lyda seçecekti. Kitap da güya bu konuda ona yardım edecekti.

Lyda kapıyı örttü.

Kürenin ayarladığı dünyadaki kurum gerçek değildi. Lyda kurumu hissedemiyordu. Hissetme ihtiyacı duyuyordu.

Klozet kapağını kapatıp üzerine çıktı ve iç içe geçmiş küçük bir kablo düğümünden ibaret olan duman dedektörünü söktü. Sonra fayans kaplı zemine oturup kitabın sayfalarını koparmaya başladı. Kibritleri cebinden çıkarıp sayfaları kâsenin içinde art arda yaktı.

Alevler ona anneleri anımsattı. Onlar çoğu zaman yemeklerini alevde pişiriyordu. Ateşin etrafında toplanıp küçük gruplar halinde sohbet ediyorlardı, kalçalarına ve omuzlarına kaynaşmış, başları bir aşağı bir yukarı sallanan çocuklarıyla.

Ya Lyda'nın kendi annesi? Annesinin yüzünü gözlerinin önüne getirdi; o sert, hislerini belli etmeyen yüzü. Annesi onu severdi, Lyda bundan emindi. Ancak bu hapsedilen, derinlere gömülü, utanılacak türden bir sevgiydi, çünkü... Öyle bir sevgi insanı savunmasızlaştırdığı için mi? Zayıflattığı için mi? Annesi neden ziyaretine gelmemişti? Artık kızından çok mu utanıyordu?

Lyda anneleri ve onların şiddetli sevgisini özlüyordu.

Soğuğu, rüzgârı, ateşi özlüyordu.

Azıcık küle dokunup parmak uçları siyaha boyanana dek ovuşturdu.

En çok neyi özlediğini biliyordu. Mızrağını, ormanda koşarken mızrağın elindeki ağırlığını.

Bir mızrak istiyordu.

Bu imkânsızdı. Mızrak yapacak malzemeyi nereden bulacaktı? Orada bulamazdı. Bir sopa gerekiyordu ona, uzun ve düz.

Yine de...

Ayağa kalkıp banyodan çıktı. Kapıyı ardından kapatıp çocuk odasına geçti.

Çocuk yatağı, yatağın direkleri.

Birden çok mızrak yapabilirdi, çıtalı söküp uçlarını bir mutfak bıçağıyla yontabilirdi.

Ona bir çekiç gerekiyordu.

Oturma odasına girip etrafında bir kez döndü, mermer kaideli bir lamba gördü. Lambayı alıp elinde tarttı. Yeterince ağırdı.

O gece *Bebeğim Büyüyor* kitabını komodinin üzerinden alıp içine şöyle yazacaktı:

Canım çekiyor.

Canım çekiyor.

Canım çekiyor.

PARTRIDGE

NADİDE

Partridge elini koridorun duvarına sürterek oturma odasına gitti. Glassings'in hırıltılı sesi kulaklarındaydı: *Bildiğini bilmesin. Onu en ummadığı anda alaşağı et. Aptalı oyna.*

Partridge hiçbir zaman kıvrak zekâlı biri olmamıştı. Sedge hem spor alanında hem de derslerde tüm ödülleri kapardı. Partridge ise vasat notlar alan, sıska küçük kardeşti. Karnelerindeki yorum bölümünde hayal kırıklığı uyandıran performansı uygun bir üslupla ifade ediliyordu: *Biraz daha kendisini verse... Willux'a oğlunun yetersiz olduğunu nasıl söylerdiniz ki?*

Arvin Weed ise bir çocuk dâhiydi. Partridge'in babasının ölmesini istemiş miydi? Partridge'in tarafında mıydı? Partridge ona güvenebileceğinden emin olamıyordu. Artık güvenebileceği birileri olduğundan bile emin değildi.

Oturma odasına gitti. Beckley ön kapının yanında dikiliyordu. Doktor gitmişti, ama hemşire odadaki yemek masasında Glassings'in tıbbi belgelerini bir dosyaya yerleştiriyordu. Beckley hemşireye bir şey söyleyince beriki ona, "Hemen gidip bakacağım ona," deyip gitti.

Partridge, Foresteed'i Willux'un en sevdiği –kendisinden başka kimsenin oturmasına izin vermediği– koltuğa kurulmuş halde buldu.

Koltuğu odanın köşesinden sehpanın yanına çekmiş olmalıydı.

“Babamın en sevdiği koltuktu bu,” dedi Partridge. “Nadide bir parça, değil mi?”

Forested kalkmaya yeltendi.

“Yo, yo,” dedi Partridge, “kalkma.”

Forested koltuğun kolçaklarındaki deriyi okşadı. “Babanın iyi bir zevki vardı.”

Partridge birkaç metre ileride duran, o kadar gösterişli olmayan bir koltuğa geçti. “İşler nasıl gidiyor?” diye sordu.

“Görüşme talep eden sendin. Tartışmak istediğin bazı sorunlar olduğunu düşünmüştüm.”

“Hayatta kalanlara yapılan saldırıları işittim.”

“Hilkat garibelerinin bastırılması gerektiğini düşündürecek sebeplerimiz vardı.”

“Saldırıların durmasını istiyorum.”

Forested işitme güçlüğü çekiyormuş gibi, “Ne?” dedi.

Partridge sözcükleri ağır ağır çıkararak, “Şu *bastırma* işinin bitmesini istiyorum,” dedi.

Forested koltuğunda dönüp bacak bacak üstüne attı. “Savunma benim idaremde.”

“Senin idaren de bende.”

“Ya da görünüşte öyle.” Forested gülümsedi.

“Ne demek oluyor bu?”

Forested cebinden küçük bir el cihazı çıkardı. Ekranı Partridge’e doğru çevirdi. Ekranı Partridge’in yüzü vardı. Tıp merkezinde Bayan Hollenback’in yatağının başındaydı. Partridge sonrasında gelecek olanları biliyordu. Forested’in başlat tuşuna basmasıyla Partridge kısa itiraf klibini izledi.

“Ya size şunu söylesem...” Sonra sessizlik geliyordu, Partridge istese sessiz kalmayı seçebileceği o anın ardından, “Ben de bir katilim,” diyordu.

Bayan Hollenback, “Sen çok küçüktün,” diyordu. “Neler olduğunu anlamıyordun, bizim anladığımız gibi. Hayır.”

“Anlamıyorsunuz,” diyordu Partridge. “Onu öldürdüm. Ben bir katilim.”

Bayan Hollenback de kameranın çerçevesi içindeydi, sıska yüzü ve kömür karası ağzıyla. “Onu mu öldürdün?” diye soruyordu.

Sonra Partridge’in ağzından kendisini lanetleyen sözcükler dökülüyordu. “Babamı durdurmam gerekiyordu. Seçeneğim yoktu. Babamın planı...”

“Kapat şunu!” dedi Partridge. Bayan Hollenback’in sonraki sözlerini işitmese de Foresteed cihazı kapatmakta yavaş davranmıştı. Partridge’in kulağına, “Bağışla bizi, hepimizi bağışla,” sözleri geldi.

“Buna baba katli denir,” dedi Foresteed, “ve insanlar bunu umursar. Sence Kubbe bir katil tarafından yönetilmek ister mi?”

Öfkesi ve utancı Partridge’in kendisini kötü hissetmesine neden oluyordu. “Biliyordun. Her şeyin zeminini sen hazırladın, değil mi?”

“Senin gerçekten bunu yapacağını nasıl öngörebilirdim? Demek istediğim, baba katili olmak... Bunun için insanın ruhunun bir hayli kirlenmiş olması gerek. Senin böyle bir şey yapabilecek tiynette olduğunu bilmezdim.”

“Belki de beni hafife almışsındır.”

“Hayır. Sen beni hafife aldın Partridge. Bu kaydı halka gösterdiğimde idamını isteyecekler.”

“Planın bu mu?”

Foresteed başını iki yana sallayıp güldü. “Babanla birlikte çalışmaktan öğrendiğim bir şey varsa o da kukla değil, kuklacı olmanın getirdiği avantajlardır.”

Partridge parmaklarını ovuşturdu. Foresteed’e bir yumruk atmak, el cihazını elinden kapıp, kaydı ortadan kaldırmak çok hoşuna giderdi. Ancak kaydın birden fazla yerde saklanacağını biliyordu. Foresteed aptal değildi. Partridge aciz durumdaydı.

“Öyleyse bu görüşmemiz iyi geçmiş gibi davranalım,” dedi Foresteed. “Hilkat garibelerini bastırmayı bırakacağım, emirlere itaat ediyormuşum gibi. Hatta yarıda kestiğin işkence programını da sonlandıracam. Sen de düğünle ilgileneceksin. Zamanını düğün pastalarının

tadına hakmakla, blender seçmekle falan geçireceksin. Umarım bunu iyi anlamışsındır Partridge. Çünkü söylediklerimi yapmazsan...”

Partridge kanın yüzüne hücum ettiğini hissetti. “Ne olur?”

“Anlarsın ya, babanın düşmanları, hepsi de soğuk bölmelerinde kilitli. Hani babanın şu *küçük* yadigârları.”

Partridge başını çevirdi. Foresteed’in bronz yüzüne ve ısıltılı dişlerine bakamadı.

“Baban neden en büyük düşmanlarını hayatta bıraktı, biliyor musun?”

Partridge başını iki yana salladı. Bilmek istemiyordu.

“Ara sıra onları işkence için dışarı çıkarırdı, eski günlerin hatırına. Bazen eserdi işte ona. İnsanların suçlarının cezasını çekmeleri gerektiğine inanırım. Suç gerçekten nefret uyandıran türdense cezanın acı verici olması gerektiğine inanırım.” Foresteed öne eğildi. “Kim bilir? Belki günün birinde benim de kendime ait bir *küçük* yadigârlar koleksiyonum olur.”

“Bu kulağa gerçekten iple çekilecek bir şey gibi geliyor.”

Foresteed koltuğun kollarını bir kez daha ovuşturup ayağa kalktı. “Eh, hoş bir görüşmeydi. Yakında tekrarlayalım.”

“Evet,” dedi Partridge. “Hem de çok yakında.”

EL CAPITAN

OĞLAN

El Capitan başta çocuğun kayıp, şaşkın halde olduğundan ve gidecek bir yeri olmadığından kendilerini takip ettiğini düşündü. Oğlana aldırış etmedi, çocuğun yüzünün yarısı yanmıştı, bir bacağını bükemediğinden aksayarak yürüyordu. Arkadaşlarıyla birlikte onun gibi yetimleri arasalar da El Capitan aradıkları çocukların muhtemelen ölü olduklarının farkındaydı. Yine de peşlerine daha başka kayıp ruhların takılmasına ihtiyaçları yoktu.

Ancak içinden çocuğa çekip gitmesini söylemek de gelmiyordu, henüz.

Sonra Bradwell, "Pressia nerede?" diye sordu. "Bir süredir görmüyorum onu."

El Capitan ve Helmud etrafa bakındılar. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyor, rüzgâr yağmur damlalarını sokakların içine taşıyordu. Hastings durup havayı kokladı.

"Hastings," dedi Bradwell, aniden tedirgin olmuştu. "Nereye gider ki bu kız?"

Hastings çevreyi daha iyi görebilmek için bir moloz yığınının üzerine tırmandı.

Bradwell sabırsızca, "Hastings!" dedi.

Sonra oğlan yanlarına geldi. El Capitan'ın giysisinin kolunu çekti.

El Capitan, "Şimdi olmaz," dedi.

Bir an oğlanın korkudan dizlerinin bağı çözülse de hemen sonra, "Size ondan bir mesaj getirdim," dedi.

Bradwell oğlanın yanına gidip, "Kimden?" diye sordu, çocuk Bradwell'in iri cüssesinden ve geniş kanatlarından ürktü. Birkaç adım geri kaçması üzerine El Capitan'ın araya girmesi gerekti. Bir dizinin üzerine çöken El Capitan fısıltıyla konuştu.

"Anlat bize," dedi.

Helmud yumuşak, tekdüze bir sesle, "Anlat bize," diye tekrarladı.

"Aradığınız kişiden. Pressia Belze'den."

Oğlan Pressia'nın soyadını da biliyordu ki bulundukları yerde bunun anlamı büyüktü. Hastings molozlardan apar topar indi ve hepsi bir araya toplandı.

"Mesaj ne?" diye sordu El Capitan.

"Gitmesi gerekiyormuş. Ayrılıp gitmesi."

"Nereye?" diye bağırdı El Capitan.

"Nereye olduğunu biliyoruz!" diye haykırdı Bradwell.

Helmud yine tekdüze ses tonuyla oğlana, "Nereye? Nereye?" dedi.

"Söylemedi. Sizin bileceğinizi söyledi."

"Biliyoruz," dedi Hastings.

Oğlan, "Oraya vardığında size bir mesaj yollayacağını söyledi," dedi. "Kardeşini bulacağını, kardeşinin mesajı göndermesine yardım edeceğini de."

"Ne tür bir mesaj?"

"Size alaşağı etmenizi ya da etmemenizi söyleyecekmiş. Ne kastettiğini anlayacağınızı ve mesaja bir resim çizeceğini söyledi."

El Capitan, "Neyin resmi?" diye sordu.

"Onu söylemedi, ama resmi görünce kendisinden size bir mesaj olduğunu anlayacağınızı söyledi."

El Capitan ellerini ıslak saçlarında gezdirip çocuktan uzaklaşan Bradwell'e, "Gördün mü sen ne yaptın?" diye bağırdı.

Helmud, "Gördün mü sen ne yaptın?" deyip suçlamayı El Capitan'a geri çevirdi.

"Bir kez olsun kardeşini dinle," dedi Bradwell ve kanatlarındaki yağmur damlalarını silkeledi.

Ayağa kalkan El Capitan, "Ona gidemeyeceğini söyledin, sahibiy-mişsin gibi davrandın!" diye bağırdı. "Seninle kavga etmemek için böyle çekip gitti."

Oğlan aksayarak geriledi ve bir kaya kümesinin gerisine çömeldi. Dümdüz duran bacağını yana dayayıp izlemeye koyuldu.

"Gitmesine izin verecektin," dedi Bradwell. "Ne isterse yapmasına göz yumacaktın, çünkü sana âşık olsun istiyorsun."

Helmud, Bradwell'e soğuk bir sesle, "Sana âşık olsun istiyorsun," dedi.

Bradwell, "Ne dedin sen Helmud?" diye sordu.

"Helmud'un kastettiği şu: Pressia hâlâ seni sevsin istiyorsun ki onu bu sevgisiyle cezalandırabilesin," dedi El Capitan. "Ben hiç olmazsa ona hislerimi açtım. O kadar korkmasaydın belki sen de yapabilirdin bunu."

Bradwell, El Capitan'ın üzerine yürüyüp göğsüne omuz attı. El Capitan'ın sırtını tuğla duvara çarpmasıyla Helmud araya sıkıştı. El Capitan kardeşinin daralan kaburgalarının içindeki havanın uçtuğunu hissetti.

Hastings onları ayırmak için araya girse de El Capitan yuvarlanarak ondan uzaklaştı ve Bradwell'i boğazmdan kavradı. Bradwell kendisini kurtarıp kollarını El Capitan'ın boynuna doladı. Helmud, Bradwell'in başının arkasına bir yumruk atarken El Capitan da karnına bir dirsek darbesi indirdi. Elleri gevşeyen Bradwell bir dizinin üzerine çöktü.

"Helmud'u itip kakayım deme sakın!" dedi El Capitan, uzanıp eliyle kardeşinin başını destekledi. "Duydun mu beni? Kanımın son damlasına kadar onu korurum. Anladın mı?" Yüzünü kardeşine çevirdi. "İyi misin?" diye fısıldadı.

Helmud kesik kesik nefes alıyordu. "İyi," diye mırıldandı.

Bradwell ve El Capitan da nefes nefese kalmışlardı.

“Aklına bakteri geldi mi hiç?” diye bağırdı El Capitan. “Seni aptal!” Sonra Helmud’a dönüp, “Bak bakalım iyi durumda mı?” diye bağırdı.

El Capitan, Helmud’un çevik parmaklarının kutunun kenarlarında gezindiğini hissetti. Helmud cılız bir sesle, “İyi,” dedi.

“Üzgünüm,” dedi Bradwell, iki elini başına götürdü. “Düşünmeden hareket ettim.”

“Pressia savunmasız,” dedi Hastings.

“Başka türlüüne yanaşmazdı,” dedi El Capitan.

Hastings, “Bize bir mesaj göndereceğini söylemiş,” dedi. “Ona durumu değerlendirmesi için zaman tanıyalım.”

Bradwell sertçe El Capitan’a baktı.

El Capitan gözlerini etraflarındaki molozlara, uzaklardaki ceset yığınlarına çevirdi. “Daha oraya varamadan ölebilir.”

Bradwell derin bir nefes aldı. “Neden en azından kendisine eşlik etmemize izin vermedi ki?”

“Ölse de doğru bildiği şeyleri yaparak ölecek,” dedi El Capitan. “Senin istediğin de buydu değil mi? Doğru bildiğini yaparak ölmek?”

Bradwell gözlerini ovuşturdu. Belki de ağlıyordu. El Capitan emin olamadı.

Oğlan, “Bir şey daha vardı,” dedi.

El Capitan kayaların arkasından çıkan çocuğun varlığını unutmuştu. Bu kez çocuk elinden geldiğince hızlı konuştu. “Çocuklardan ümidinizi kesmemenizi söyledi. Wilda’dan ve diğerlerinden. Aramaya devam etmenizi söyledi.” Diğerleri ona başka sorular sormaya ya da aralarında yeni bir tartışma başlatmaya fırsat bulamadan arkasına dönüp kaçtı.

Grup bir süre sessiz kaldı.

Sonra Hastings konuşacak cesareti gösterdi. “Belki çok kızacak, ama en azından onu bulmaya ve korumaya çalışmalıyız. İçimde hâlâ belli bir sadakat kodlamam var ve bu sadakat ona odaklı. Bir mazetirim var.” Hepsi bu kadardı. Başını gözlerini örten saçları savurmak istermiş gibi hızla çevirdi ve protez bacağını öne savurup çevikçe sekerek yağmurun içine yürüdü.

TUTUŞMA

“Benim de gitmem gereken bir yer var,” dedi Bradwell, “Kafamı toparlayabileceğim bir yer.” Önce yalvarırcasına El Capitan’a sonra yere baktı. “Benimle gelir misin?”

“Duruma göre değişir. Nereye?”

“Gitmek istediğim bir yer demedim. Gitmem *gereken* bir yer dedim. Evet de yeter. Bir arada olacağız.”

“Bir arada,” dedi Helmud.

“Tamam,” dedi El Capitan. “Birbirimizden ayrılmayacağız.”

PRESSIA

YUVA

Pressia bir zamanlar kapı eşiği olan boşluktan geçti, çizmeleri kırık camların üzerinde cıtırtılar çıkarıyordu. Tepesindeki tavanın yerinde yeller esiyor, geride kalan boşluk açık bir hayvan ağzını andırıyordu. Zemin siyah yağmur birikintileriyle parlıyordu. İşte yana yatmış, çizgili direk oradaydı ve en geride, sağlam duvarın üzerindeki kırık aynalar, geri kalan tek berber koltuğu, tezgâh ve Barbasol marka eski, cam bir tıraş kabının içinde dik duran taraklar. Yangın oraya kadar ulaşmıştı. Duvarlar daha da kararmış, aynaların geri kalan kırık parçaları isten grileşmişti. Pressia kendisine oraya son gelişinin üzerinden çok da zaman geçmediğini anımsattı. Ancak bunun bir faydası olmadı. Her şey farklıydı.

Yakınlarda keskin nişancılar olabilirdi. Ancak bunu umursamıyordu. *Öldürün beni.* İçinden bu düşünce geçiyordu. Wilda ve çocuklar ölmüştü. Oraya daha çabuk varabilseydi, onları asla o kadar savunmasız halde bırakmamış olsaydı... Bu onun suçuydu.

Büyükbabasının arka duvara yaptığı sahte panel –gerisinde Pressia'nın kaçış kapısı olan panel– yerine oturtulmuştu. Kapı berber dükkanının arkasındaki, çocukken yuvası olan odaya gidiyordu. Pressia paneli gevşetmeye koyuldu.

İşte bir zamanlar içinde uyuduğu kabin karşısındaydı. Elini ahşabın, ince kül tabakasının üzerinde gezdirdi. Gülen suratın yamuk sırtışını çizdiği yer işte orasıydı. Büyükbabasına geri döneceğine söz vermişti ve işte nihayet oradaydı. Büyükbabası ölmüş olsa da Pressia'nın o sözünü –kimse için olmasa da kendisi için– tutması gerekiyordu.

Kabinin kapısı hafifçe aralıktı ve eski depo odasını görebiliyordu, masanın ayaklarını, büyükbabasının sandalyesini. Dar kabinin içine girip paneli yerine taktı. Kapıyı içeriden kapattı. Bebek kafasını çenesinin altına yerleştirdi. İlk kez oraya girdiğinde –o dar yerde, toz zerrelere ve havada dönen küllerin arasında– neler hissettiğini ve iyi yürekli, sessiz ve ufak tefek olmanın hayatta kalmasını sağlayacağını ümit eden o küçük kızı anımsamaya çalıştı. Büyükbabasının kapının yanında, her zamanki yerinde oturuşunu hatırladı. Kopuk bacağından geri kalan, kablolarla düğümlenmiş kütüğü, kucağındaki tuğlayı ve kesik kesik aldığı her nefeste boğazında bir o yana bir bu yana dönen pervaneyi.

Pressia onu özlüyordu. Kendisinin bir zamanlar dolabın içindeki halini de. Büyükbabası ölmüştü ve Pressia'nın onun torunu olmadığı belli olmuştu. O bir havaalanında etrafı cesetlerle çevrili, kayıp bir kızdı sadece. O, Pressia'yı kurtarmıştı.

Pressia yine kurtarılmak istiyordu.

On altıncı doğum gününde büyükbabasının hediye ettiği ayakkabıları –bir çift sabo– aklına getirdi. Sanki büyükbabası Pressia'nın yakında gideceğini biliyordu da dünyada ayakta kalabilmesi için en azından sağlam ayakkabıları olsun istemişti. Ve nasıl bir dünyaydı bu?

Asla hayal edemeyeceği bir dünya.

Korkunç, kanlı, acıyla ve ölümle dolu olsa da o dünyaya âşık olmuştu. Aşk. Kim aşkın –onca şeyin ardından– hâlâ var olabileceğini tahmin edebilirdi ki? Ancak vardı işte.

Parmaklarını hafifçe dolap kapısına dokundurdu. Kapı gıcırdayarak açıldı. Oda az çok sağlam kalmıştı. Masa yanmış olsa da yerindeydi. Büyükbabasının eski saman yatağı yanmıştı. Geriye küçücük, kararmış bir parça, en çok da kurum kalmıştı. Ancak tuğla oradaydı. Arka kapının yanında duruyordu.

Büyükbabası götürüldüğünden beri orada bir başkasının yaşadığını görebiliyordu. Duvardaki bir kancada bir torba asılıydı. Torbanın çoğu yanmış olsa da tutamacı hâlâ kancadaydı. Masada elektronik bir cihazın tamir edilmeye çalışıldığını düşündüren parçalar vardı. Bir radyo, bir bilgisayar ya da basit bir tost makinesi miydi bu? Kesin bir şey söylemek imkânsızdı.

Artık orası Pressia'nın yuvası değildi. Büyükbabası ölmüştü. Hiç var olmamış gibi.

Kapıyı kapattı, sahte panelden geçip berber dükkânına geri döndü. Üstündeki tozları silkeledi. Zaman kaybetmişti. Bundan dolayı önce suçluluk sonra da öfke duydu. Elinde olsa Bradwell yine annesiyle babasının kendisini gözeteceği bir zamana gider miydi? El Capitan, Helmud'u anneleri alıp götürülmeden önce yaşadıkları ormandaki o yere geri götürmez miydi?

Pressia bu yüzden mi formülü Kubbe laboratuvarlarına ulaştırma-yı istiyordu? Yeterli sayıda insan eski hayatlarına dönebilirse sadece tedavi edildikleri değil, aynı zamanda kötü hatıraları silebildikleri ve eskiye döndükleri hissini yaşayacakları için mi? Eskiye, her şeyin... Her şeyin nasıl olduğu bir zamana? Kendilerini güvende hissettikleri zamanlara mı? Pressia kendisini hiç gerçekten güvende hissetmiş miydi ki? Belki de güvende olmaktan anladığı, dünyada yalnız olmamaktı.

Ya Bradwell ve El Capitan haklılarsa ne olacaktı? Belki de dünyanın bilimden ve tıptan gelecek yeni müdahalelere ihtiyacı yoktu. Belki de tek ihtiyaçları olan durumu eşitlemek ve Kubbe'yi alaşağı etmektir.

Ancak önce Partridge'le görüşmesi gerekiyordu. Neler olduğunu öğrenmeden Kubbe'yi devirme planının parçası olamazdı. Pressia'nın hâlâ Partridge'e inancı vardı. Ona inanması şarttı da. Ona olan inancını yitirirse herkese olan inancı sarsılırdı. İnancını daha da yitirmeyi göze alamazdı. İnanç çok kıymetliydi.

Yanmış kapıya gidip sokağa geri çıktı. Yine koştu, başını eğerek, nefes nefese. Artık nereden gideceğini biliyordu. Kubbe'yi uzakta parlak bir nokta olarak görene dek koştu, Kubbe'nin haçı bulutların koyu renkli ipeğinin arasından parlıyordu.

EL CAPITAN

AZİZE

Bradwell bir moloz yığının tepesinde durdu. Dökme demirden bir kapağı tutup kaldırdı. “Bu taraftan.” Taş basamaklı küçük bir merdivenden geçip içeri giren ilk o oldu. El Capitan şehrin bu yakasını biliyordu ya da bildiğini sanıyordu. Kamyoneti sürüp gönülsüz askerleri topladığı zamanlarda buralardan sıkça geçmişti. Ancak o deliği daha önce hiç görmemişti.

El Capitan, Helmud’a, “Bizi nereye götürüyor?” diye sordu.

“Bizi?” diye fısıldadı Helmud, sanki daha ileri gitmeyi istemiyormuş gibiydi.

El Capitan, Bradwell’in peşinden merdivenlerden inip tepesinde kalan kapağı yerine oturtturarak grubu gizledi.

İçine girdikleri oda küçük olsa da bunun nedeni toprağın altında oyulmuş olması değildi. Hayır, küçük olacak şekilde tasarlanmıştı. El Capitan nerede olduklarını kestirmeye çalışarak, “Burası bir zamanlar eski kilisenin olduğu yere yakın mı?” diye sordu.

“Şu an içindeyiz.”

“Kilisenin mi?”

“Burası bir mahzenmezar.”

Bradwell dar alan için fazla iri kalmıştı. Kocaman kanatları du-

varlara sürtüyordu. Öne eğilip başını eğdi, bunu çok uzun boylu olduğundan mı yoksa saygıdan mı yapmıştı? Bir duvarın yanına gidip diz çöktü.

Ancak Bradwell ellerini de kavuşturmuştu. Ellerine doğru bir şeyler fısıldıyordu. Neden? El Capitan dinleri asla anlayamamıştı.

“Senin kiliseye giden biri olduğunu bilmezdim,” dedi El Capitan. Bunu Bradwell’den çok kendisine söylüyor gibiydi. Bradwell başta El Capitan’a, yüzünü yer yer kırılmış olsa da hâlâ ayakta olan pleksiglas duvara çevirmiş, dua ediyormuş gibi gelmişti. Hemen sonra pleksiglasın duvardaki bir oyugu gizlediğini fark etti ve kırık plastiğin arasından bir kızı gördü. Kız çenesini hafifçe yukarı kaldırmıştı, elleri kucağındaydı. Üzerinde eski zamanlarda giyilen türde bir elbise vardı, saçını arkada toplamıştı. Güzel bir yüzü vardı, basit ama derin bir hüznün taşıyan bir yüz. Bir şeyi, birini bekliyordu. Belki de beklediği Bradwell’di. Belki de Tanrı.

“Kim o?” diye sordu El Capitan. Bradwell’in yanıt vermeyeceğini bilmesine rağmen. Bradwell dua ediyordu. Gözleri kapalı, elleri kavuşmuştu. Kubbe müritleri de böyle diz çöküp dua ediyorlardı. Ölüdiyarlar’da hepsinin yüzleri Kubbe’ye dönük, yan yana dizildiklerine şahit olmuştu.

“Kim?” dedi Helmud. “Kim?”

Bir pervazın üzerinde duran mumlar erimiş, pervazı balmumuyla kaplamıştı. Adaklar. Belli ki zamanında burada çok sayıda insan bulunmuştu. El Capitan bir levha gördü. Levhaya iyice yaklaştı. Üzerindeki sözcüklerin yarısı silik olan levha berbat haldeydi. Tepesinde dikilen heykel, ismi ‘Wi’ ile başlayan bir azizeye aitti. *Başrahibe* sözcüğünü görse de ne anlama geldiğini bilmiyordu. Küçük çocuklar ve mucizelerle ilgili yazılar da vardı. Bir de ne olduğunu çok iyi bildiği *tüberküloz* sözcüğü. Muhtemelen azizenin ölüm nedeni de buydu. Akciğerleri bozan bir hastalık. El Capitan’ın annesi daha genç yaşta hastalıktan ölmüştü. Annesi bir azizeydi, en azından El Capitan’a göre.

El Capitan arka taraftaki duvarın başına gidip oturdu ve Helmud’a yaslandı. Helmud başını El Capitan’ın omzuna yasladı.

El Capitan, Bradwell'in orada ne kadar oyalanacağını merak ediyordu. Bradwell'in yüzünde acı çekiyormuş gibi bir ifade vardı. Eısıltıları –El Capitan sözcükleri seçemiyordu– aceleci çıkıyordu. Azizeye Pressia'yı korusun diye mi dua ediyordu? Yoksa bağışlanmak için mi? Ne de olsa dinlerde hep bağışlanma olmuyor muydu?

El Capitan kollarını dizlerine dayayıp ellerini kavuşturdu. Bir süre öyle oturdu, ellerinin dua eden biri gibi kenetlendiğini fark edene dek. Gözlerini yumdu, öyle bir yerde ilahi bir güçle buluşabilir miydi acaba?

“Azize Wi,” diye fısıldadı. Azizenin kim olduğunu hayal etmeye çalıştı. Çocukları kurtaran biri miydi? Ne tür mucizeleri vardı? Azizenin yüzünü gözlerinin önüne getirdi. Ona bakmasına gerek yoktu. Yüzü –bakışı– zihnine kazınmıştı. Azize sabırla bekliyordu. Beklediği El Capitan mıydı? El Capitan'ın söylemeye ihtiyacı olan sözleri dillendirmesini mi bekliyordu?

Söyle. El Capitan fısıltılı sözcükleri zihninde işitti. Söyle.

Gözlerinin önüne öldürdüğü insanlardan birinin yüzü geldi. Sonra bir başkası. O kamyonu sürdüğü, etrafta gezinip asla birer asker olmayacaklarını bildiği, çok hasta, çok çelimsiz, bedenlerinde çok fazla kaynaşma ve şekil bozukluğu olan çocukları topladığı zamanları anımsadı. Söyle. Gözlerinin önüne ezik bir kol geldi. İltihaplanmış bir bacak. Asla hayatta kalamayacak olanları kapattığı o kafes. Ölümün kafese sinmiş kokusunu anımsadı. Söyle.

O zamanlar henüz askere alınmış Pressia'yı Oyun'u –hastalıklı bir acemi askeri bulup öldürme oyununu– oynaması için ormana götürmüştü. Pressia'nın Oyun'u oynaması emrini Ingership vermişti. Ancak El Capitan bu emre itaat etmese Ingership'in ruhu duyacak mıydı sanki? Hayır. El Capitan istese Pressia Oyun'un gereğini yerine getirmiş gibi rol yapabilirdi. Sonrasında kaçan oğlan çalıların arasına gizlenirken El Capitan'ın tuzaklarından birine yakalanmıştı. Metal kazıklar kaburgalarına saplanmış, göğsünde delikler açmıştı. Oğlan El Capitan ve Pressia'ya kendisini vurmaları için yalvarmıştı. Pressia bunu yapamazdı, El Capitan ise yapabilirdi. Yapmıştı da. Onun için çocuk oyuncağıydı.

Öyleyse neden şimdi gözlerinin önüne tetiği çeksin diye yalvaran oğlanın yüzü geliyordu? Neden yaptığıının acısı hâlâ peşini bırakmıyordu?

El Capitan ciğerlerine bir nefes çekti. Kendisini kötü hissediyordu. *Söyle.* Havayı boğuluyormuş gibi yuttu.

Bağışlanmayı dilemesi gerektiğini biliyordu. Bu düşünce kafasının içindeydi.

Söyle. Söyle.

Ağzını açsa da dudaklarından, “Üzgünüm,” yerine, “Gitmemiz gerek!” sözcükleri döküldü.

Bradwell başını kaldırıp gözlerini ona dikti. “Bana bir dakika ver.”

“Tamam, ama hepsi o kadar, sadece bir dakika.” El Capitan ayağa kalktı, ama başı bir tuhaftı. Azize heykeline doğru sendeledi. Başı dönüyordu.

Kireç kesilmiş, yara izleriyle kaplı ellerini çatlamış pleksiglasa dayadı, başını da eğip plastiğe yasladı.

“İyi misin?” diye sordu Bradwell.

El Capitan doğrulup yüzünü ovuşturdu. “İyiyim,” dedi. “İyiyiz. Değil mi Helmud?”

“Değil mi?” diye karşılık verdi Helmud.

Ardından El Capitan dönüp taş basamaklara koştu ve dökme demir kapağı yana çekip tozlu havanın içine daldı. Derin bir nefes aldı. Sokaklara göz gezdirdi. Bu sokaklarda koşuşturduğunu anımsıyordu, OKD'nin Ölüm Çılgınlığı timleriyle. Eğilip yere tükürdü.

Helmud bir kez daha, “Değil mi?” diye sordu.

“Değil,” dedi El Capitan. “Hiç de iyi değilim.” Pressia'yı Kubbe'ye giderken hayal etti. Ümitli olan, Partridge'e hâlâ inancı olan oydu. El Capitan, Pressia gruptan sıyrıldığı için mutluydu. “O oralarda işleri yoluna koymaya çalışıyor. Ya sen ve ben, Helmud? Ne yapmalıyız? Bizim bu dünyada var olmamızın ne anlamı var? Sen söyle bana.”

“Sen söyle,” dedi Helmud.

Bradwell basamakları tırmanıp kapağı tekrar açtı ve “Onun peşinden gideceğim,” dedi.

El Capitan'ın içi kıskançlıkla doldu. Bradwell'i yere serip kafasına bir taş indirmek istiyordu. Eskiden olsa –Pressia'yı tanımadan önce– böyle bir durumda yapacağı bu olurdu. “Bırak yoluna gitsin.”

“Hayır. Onu bulmak zorundayım, onu korumak için değil. Söylemem gereken bir şey var ona.”

El Capitan, Bradwell'in Pressia'yı sevdiği gerçeğini ona söylemesi için bunun son şansı olabileceğini fark ettiğini anlamıştı. Kubbe'yi devirmek muhtemelen bir tür savaş çıkaracaktı. El Capitan, Bradwell'in suratını yere çalsa ne kadar da rahatlayacaktı. Ancak bu durum onu aşıyordu. Aradan çekilmeliydi. Aşkı yaşaması imkânsızdı. “Öyleyse bu işte tek başına olacaksın.”

“Nasıl sonlanacağını biliyorum Cap.”

“Neyin?”

“Sonumun nasıl geleceğini.”

“Nasıl olacakmış?”

“Daha iyi olabilirdi, ama yazgım neyse yaşamalıyım.”

“Sanırım hepimizin yapabileceği bundan ibaret, yazgımızı yaşamak.”

“Yazgımızı yaşamak,” dedi Helmud.

El Capitan, “Tekrar buluşacak mıyız?” diye sordu.

“Eski kasada buluşabiliriz. Orası güvenli ve kuru olur.”

“Bankada mı?”

“Bankadan geriye ne kaldıysa işte orada.” Bradwell gitmeye yeltense de arkasına döndü. “Sana orada ne oldu öyle?”

Helmud, El Capitan'ın göğsüne birkaç kez hafice vurarak, “Orada ne oldu?” diye sordu.

El Capitan neler olduğunu bilmiyordu, bu yüzden yanıt vermedi. “Bana ona *adamakıllı* açılacağına söz ver,” dedi. İçi yanıyordu. “Ona gerçeği olduğu gibi söyle. Gerçek her neyse. Bu kadarını hak ediyor.”

PARTRIDGE

SÖZ

Düğün planları Partridge'in üzerine yağıyordu. Iralene işin içine girsin diye ısrar ediyordu. "Bu işe kendini samimi bir şekilde vermek," diye fısıldadı, "yoksa durumu fark ederler. Anlatlar! Tüm bu çaba geri tepebilir!"

Iralene nedime giysileri, masa örtüleri ve önlükler için kumaş örnekleri uzattı. Partridge'e çeyiz olarak gümüş sofrta takımları, şamdanlar ve sos kapları seçtirmişti. Bir pasta ustası pasta örnekleri getirdi. Bir aşçı da menüler ve şarap numuneleri. Partridge yemeklerin tadına bakıp şarapları yudumlayarak eliyle işaret etti. "Şu."

"Cidden mi?" diye sordu Iralene.

"Peki, tamam. Şu olsun."

"İçine sinsin istiyorum!"

"Ne dememi istiyorsun? Hangisi doğru seçim?"

Iralene ne zaman hayal kırıklığına uğrasa ağlamaklı oluyordu. "Güya kutsal bir tören bu!"

"Hayır," dedi Partridge. "Düğün insanların dikkatini dağıtmak, morallerini yükseltip kendilerini öldürmelerini engellemek için düzenlenen bir tören. Kutsal bir yanı yok, hatta buna bir evlilik de denmez. Çok farklı bir durum bu."

Iralene en etkili silahına vaktinden önce davrandığını fark etmiş gibi iç çekti ve öne eğilip, "Somonu seç," diye fısıldadı.

Böylece Partridge somonu seçti. Taviz vermek adına, "Bu hollandez sos çok hoşuma gitti," dedi. Dönüp Iralene'e baktığında yüz ifadesi şöyle der gibiydi: *Gördün mü bak? Elimden geleni yapıyorum.*

"Biraz daha kendini versen," dedi Iralene.

Partridge kendisini bu işlere veremiyordu. Foresteed'in söylediği bir şey aklından çıkmıyordu: babasının yadigârları, en büyük düşmanlarından oluşan o koleksiyon. Partridge diğer tüm odalardan farklı olan –o uzun koridorlarda birlikte yürürlerken Iralene'in ona gösterdiği– odayı anımsadı. Odanın kapısında hiçbir işaret ya da yazı yoktu ve son derece iyi korunuyordu. Partridge o odaya nasıl girebileceğini bilmiyordu. Ancak babasının küçük yâdigarları gerçekten onun en büyük düşmanlarıysa –aklına esince çıkarıp işkence etmek için elinin altında tuttuğu düşmanlar– *o odada* kim vardı? Babasının en büyük düşmanı Partridge'in en iyi müttefiki olabilir miydi?

Bir şekilde o odaya ulaşip kapısını açmaya çalışmak istiyordu. Orada Yediler'den biri tutuluyor olabilir miydi? Babasının, en büyük düşmanı ile arasında kişisel bir husumet de vardı: Hideki Imanaka, Partridge'in annesinin âşık olup bir ilişki yaşadığı adam, Pressia'nın babası.

Ayrıca Pressia'nın büyükbabası hâlâ o uyutma odalarından birinde tutuluyordu. Weed, Partridge'in safında mıydı, değil miydi? Belze'yi uyutulduğu odadan çıkarmak için gerçekten bir çaba sarf ediyor muydu? Partridge'den yumruk yiyen Weed ya daha itaatkâr olacak ya da yardımda bulunmayı reddedecekti.

Partridge o odanın olduğu yere nasıl inecekti? Düğün planları onu fazlasıyla meşgul ediyordu. Smokin ve parlak ayakkabılar seçiyor, çiçek aranjmanlarına karar veriyor, konukların yerleşim planının ne anladığı ne de umursadığı katı bir sosyal hiyerarşiye göre düzenlenmesi hakkında fikir beyan ediyordu.

Partridge kendisini sersemlemiş gibi hissediyordu. Son zamanlarda midesindeki sürekli acı yüzünden fazla yemek de yemiyordu.

Hazımsızlık hapları –tebeşirimsi ve acı– almaya başlamasına rağmen ilaçlardan bir fayda görmemişti. Kendisini hayvanat bahçesinde ayaklarının altı sert betonda gezinmekten yara olan iri kedilerden biri gibi hissediyordu. Kilit altındaymış gibi.

Sonra ikisi yalnız kaldıklarında Iralene ona orta süslerinde kullanılacak kurdele modelleri hakkındaki fikrini sordu, Partridge'in elini tutup sıktı. "En çok beğendiğin hangisi?"

Eli öyle soğuktu ki Partridge afalladı, Iralene'in hayatının çoğunu uyutma odasında geçirdiğini anımsadı. Iralene, Partridge'e odacıklarla dolu o salonları çocukluktaki yuvası olarak gördüğünü söylemişti. O, Partridge'in uyutma konusundaki uzmanıydı. Odaları ona ilk kez Iralene göstermişti.

Partridge elini Iralene'in elinin üzerine koydu. Şaşırان Iralene gözlerini ona çevirdi. "Iralene," dedi Partridge. "Senden bir ricam olacak."

"Nedir?" Iralene parlak gözlerini kocaman açmıştı. Onun Partridge'i memnun etmek için ne olursa yapmaya hazır olması bazen Partridge'i korkutuyordu.

"Tekrar odalara gitmek istiyorum."

Iralene başını iki yana salladı. Kararsız bir gülümsemeyle, "Hayatımın o sayfası kapandı," dedi.

"Yardıma ihtiyacım var. Yoksa bunu senden istemezdim."

"Beni oraya geri döndürme." Iralene alt dudağını ısırđı.

"Bir rehber ihtiyacım var. Bana süreç hakkında her şeyi anlatman gerek. Kapısında hiçbir işaret olmayan, sıkı korunan o odaya götürmelisin beni." Partridge planlarını öylece ilan edemezdi. Forested onu boyunduruğı altına aldığı için artık kendisi gibi davranamazdı. Ziyaretini sessizce gerçekleştirmesi gerekiyordu ve kime güvenebileceğinden emin değildi. Iralene güvenilirli ve o binayı iyi biliyordu.

Iralene başını iki yana sallayıp gözlerini yumdu.

"Sana ihtiyacım var. Bir şekilde bu iyiliğinin karşılığını vereceğim. Söz."

Iralene kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup Partridge'e soğuk bir bakış attı. "Şart koşmayacaksın. İyiliğe karşı iyilik. Karşılığını ileride herhangi bir gün isteyebileceğim. Bana borçlu olacaksın."

Partridge biraz ürkmüştü, kendisini nasıl bir işin içine soktuğundan emin olamıyordu. "Evet. Demek istediğim, istemediğim bir şeyi yapmak zorunda kalmak da..."

"Şart koşmak yok."

"Peki," dedi Partridge. "Tamam. Bizi oraya fark edilmeden götürebilir misin?"

Iralene durup biraz düşündü. "Beckley'den yardım alırsak evet."

"Odwald Belze'nin uyku halinden çıkarılıp çıkarılmadığını da görmek istiyorum."

"Hava almaya çıkmak," dedi Iralene. "Biz öyle deriz."

Hava almaya çıkmak. Partridge'in istediği de biraz hava alabilmekti.

Hep Lyda'nın özlemini duyuyordu. Etrafta kafasını dağıtacak çirkinliklerin azaldığı gecelerde özlemi daha da depreşiyordu. Forested haber göndermiş, Partridge'in Lyda'yı ancak düğünden, insanların ilgileri söndükten sonra görebileceğini bildirmişti. Partridge ve Lyda'nın ilişkisinin halkın kulağına gitmesi çok tehlikeli olurdu.

Sonra Partridge yatmak için kanepeyi hazırladı. Iralene artık Partridge'in eski yatak odasında, Glassings de babasının yatak odasında uyuduğundan Partridge oturma odasında yatıyordu. Ancak uyumakta güçlük çekiyordu. Lyda'ya mektuplar yazıp bunları Beckley'yle gönderiyordu, sınıfta elden ele not gönderen bir öğrenci gibi. Mektupları başta kısaydı. *Seni seviyorum, seni özlüyorum...* Forested'in kendisini boyunduruk altına aldığından bahsetmiyordu. Bunu yapması gerektiğini bilse de yapamıyordu işte. Çok utanıyordu. Ancak mektup yazmanın kafasını toparlamasına faydası oluyordu, bu yüzden kendince bir gelecek kurgulamaya girişti. O gece şunları yazdı:

Konsej fikrinden caymış değilim. Pressia konseyin başına geçmeli. Bradwell'in sorumluluğu yeni tarihi, gerçekleri yazmak olmalı ki

böylece olup biteni herkese yayabilelim. Ayrıca ordunun başına geçmesi için El Capitan gibi birine ihtiyacımız var. O günler geldiğinde de barışı muhafaza etmemiz gerekecek...

Yakında buradan kurtulacağım. Söz veriyorum... İkimiz tekrar bir araya geldiğimizde her şey yoluna girecek.

Partridge, Lyda'nın gelecekte korktuğunu biliyordu. Korkmalıydı da. Gelecek bilinmezlerle gebeydi. İntihar etmeye çalışan insanları, hilkat garibelerine yapılan saldırıyı, kuvözlerde babasının Yeni Cennet'ini bekleyen bebekleri, uyutma odalarında tutulan insanları ve Kubbe'nin dışında, dünyanın dört bir yanındaki hayatta kalanları düşündü.

Tüm bunların büyüklüğü karşısında kendisini küçücük hissediyordu.

O gece de yazdığı mektubu her zamanki gibi gizlice Beckley'ye teslim etti. Ön kapıda nöbet tutan Beckley'ye mektuplarına Lyda'dan yanıt gelip gelmediğini sordu.

Cevap her zamanki gibi aynıydı.

Beckley başını iki yana salladı. "Henüz yanıt yok." Beckley, Partridge'in mektubunu ceketinin ön cebine soktu.

"E, durumu nasıl?" diye sordu Partridge.

"Günün büyük bir kısmını çocuk odasında geçiriyor. Size sürpriz yapmak için odayı dekore ediyormuş. İçeri kimseyi sokmuyor."

Partridge, Lyda'yı duvarları boyarken, bebek karyolasını süslerken, bu tür işlerle meşgul olurken hayal etti. Bunun iyi bir gelişme olduğunu düşünmesi gerekirdi, ancak Lyda'yı, muhtemelen onun da kendisini kafese kapatılmış gibi hissedeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

Bir başka nöbetçi belirince Partridge kanepeye döndü. Ellerini birbirine öyle sıkı kenetledi ki parmakları titremeye başladı. Arzu ettiği bu değildi. Yaşadığı hayat ona ait değildi. Güç, sözde onca güce sahipti, ama güçsüzdü.

Bir kez babasına tanrının gerçek olup olmadığını sorduğunu

anımsadı. Babası ona en nihayetinde tanrının var olup olmadığının bir önemi olmadığını söylemişti. “Din bizi birbirimize bağlar. Kilise önemlidir. Düzeni ve bütünlüğü sağlar. Kanunları geçirmek için en iyi yerdir, göklerden yeryüzüne. Kitlelere iyi ve kötü arasındaki farkı öğretir kilise.”

Öyle çok kanun vardı ki, kanunlar kime âşık olup olmayacağını, evde hangi konuları tartışıp hangilerini tartışamayacağını, çocuklarınızı nasıl kanunlara aykırı hareket etmeyecek şekilde yetiştireceğinizi belirliyordu. Ayrıca iyi bir eş ve anne olmak hakkında koca kitaplar yazılmıştı.

Partridge bu kanunlara hayır demek gerektiğini düşünüyordu. Tanrı önemliydi. İnsanlar iyiliği ve kötülüğü yüreklerinde ayırt edebilirlerdi, yüreklerine kulak verdikleri sürece. Dinler iyiyi ve kötüyü çarpıtıyordu. Ortaya koydukları farklılıklar doğal olmadıklarından öğretilmek zorundaydı. Babası iyiliğini insanlara zorla kabul ettirmese insanların onun iyi biri olduğunu düşünmeleri, ardından yas tutmaları için ne sebep vardı ki? Din, babasının kullandığı birçok araçtan biriydi. İyi kullandığı bir araç.

Partridge, “Tanrı,” diye fısıldadı. Elinden kalan sadece buydu. Bir tek sözcük.

PRESSIA

HİŞİRTİ

Gece çöktüğünde Kubbe'nin etrafındaki –bir zamanlar çobanlara ve dut, kuzumantarı ve yumru kök toplayanlara yuvalık eden– çorak araziye ulaşmıştı. Orada çiftçiler de olurdu, ama o topraklarda pek bir şey yetişmediğinden –yetişen ürünler de pek beklenildiği gibi çıkmazdı– onları çiftçi olarak görmek zordu. Kimileri onlara *boşa kürek çekenler* derdi. Yangın hepsini yerlerinden etmişti. Pressia eliyle yanmış bir ağacın gövdesini yokladı, ağacın ıslak kabuğu kavrulmuş deri gibi soyuluyordu. Çiseleyen yağmur ormanın kül rengi zemininde pıtırtilar çıkarıyordu.

Bulunduğu yer sessizdi, etraf hâlâ aydınlık olsa ne de iyi olacaktı. Sabah Kubbe'ye gitmek için yola çıkmadan önce uyuyacak bir yer bulması gerekiyordu. Partridge'in Kubbe'den ne büyük güçlüklerle kaçtığını biliyordu. İçeri girmek de o kadar güç olacak mıydı? Lyda'nın Kubbe'den çıkarıldığı yükleme iskelesinin kapısına yürümeye niyetliydi. Partridge ve Lyda'nın çizdikleri haritaları anımsadı. Kubbe'nin dış dünyaya bağlandığı noktaları nerede arayacağını biliyordu.

Aklına kapıya asla ulaşamayabileceği de geliyordu. Taze et peşindeki bir Toz ya da Canavar'ın üzerine atılıp onu yemesi hayli olasıydı,

Kubbe'ye yaklaştığında vurulabilirdi de. Bu fikirlere o denli alışması ne de tuhaftı.

Kapıyı çaldığında açan olacak mıydı? Niyeti kendisine kapıyı açanlara Partridge'in üvey kardeşi olduğunu söylemekti ve bunu söylediğinde nasıl bir tepki alacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Willux'un ölümünün ardından Kubbe'deki dengeler bozulmuş olabilirdi. İnsanlar Partridge'in başa geçmesine direniyor olabilirlerdi. Direnmeleri de gerekirdi. O sadece Willux'un oğluydu. Yönetimi neden ona teslim edeceklerdi ki?

Havada yanık çam ve metal kokusu vardı. Pressia nihayet şaşırtıcı bir şekilde yangından etkilenmemiş görünen bir ağaç kümesi gördü. Ağaçların dallarının çoğunun çıplak olmasının nedeni kıştı. Eğri, dalları birbirine dolanmış, soğanı andıran kökleri yerden toprağa gömülü dizler gibi yükselen iğne yapraklı bir çamı yakından inceledi. Dokunduğunda çamın iğnelerinin yapışkan olduğunu hissetti. Yerden bir yaprak aldı, yaprak demir tozuyla kaplanmış gibi küflüydü. Durmadan yeni melez türler ortaya çıkıyordu. Kim bilir, belki de bunu –bir toprağın ve üzerinde yaşayan yaratıkların uyum sağlama çabasını– iyiye yormak gerekiyordu.

Durup şişeyi ve formülü bir kez daha kontrol etti. Sırt çantasından metal kutuyu çıkarttı ve kapağı açıp şişeye ve formüle dokundu. İyi durumda olmaları onu yüreklendirdi. Ona oraya geliş amacını hatırlatıyorlardı.

Ağaçlık arazinin daha da içlerine yürüdü, içinde saklanacağı bir çalılık, rüzgârı kesecek bir kaya ya da devrilmiş ağaç arıyordu.

Fakat hışırtıyı işitti.

Ses kuşlardan mı yoksa kemirgenlerden mi gelmişti? Kelly'nin başıboş bıraktığı kör yaratıkları, yaratıkların fıldır fıldır gözlerini ve saçlarına nasıl dokunduklarını anımsadı. Ürperdi. Ses onlardan gelmiyordu. Bunu bilse de kendisine yine dokunacakları hissini üzerinden atamıyordu. Kaçamasa ona ne yapacaklardı? Kollarıyla göğsünü örtüp karanlığın içine baktı, küçük ve zararsız bir yaratığın ortaya çıkmasını ümit etti. *Lütfen bir tavşan olsun. Küçük bir tavşan. Tavşan*

olsa ne iyi olur. Bunları düşünürken son kez bir tavşanı yıllar önce gördüğünü anımsadı, bir de hayvanın üzerinde kürk yerine yaralarla kaplı, koyu renkli, kırış kırış bir deri olduğunu ve kaburgalarının eğri çitalar gibi çıktığını. Öyle de olsa uzun kulakları ve sivri ön dişleriyle bir tavşandı ve Pressia'dan korkmuş, fırlayıp kaçmıştı. *Fırla hadi.* Pressia tavşan olmasını dilediği, ama muhtemelen tavşan falan olmayan yaratığa böyle yakardı. *Lütfen fırla.*

Gece ayazında siyah bulutlar ve yoğun duman göğü perdeliyordu. Pressia rüzgârdan korunacağı bir yerde uyumak istiyordu. Hepsi buydu. Yorulmuştu, yorgunluk kemiklerine ve eklemlerine inmişti. Yorgunluk birden tüm ağırlığıyla üzerine çökmüş gibiydi.

Yine hışırtılar geldi. Yere çömeldi. Bedeni adrenalin pompalasa da bu yeterli gelmemişti. Pressia'nın dövüşecek gücü yoktu. Orada bir yaratığa yem olmak, pençe darbeleriyle can vermek istemiyordu, o gün ölemezdi. Başını eğip bebek kafasına baktı, oyuncağın cam gibi gözleri donuk ışıktaki parıltıya, sanki bebek kendisini koruması için ona yalvarıyordu. Pressia, Wilda'ya ve diğerlerine yardım edememişti, sanki bebek başı bunu biliyordu ve ona olan inancı sarsılmıştı.

Yine hışırtılar geldi, ayak sesleri de. Pressia bebek kafasına ve sırt çantasına sıkıca yapıştı ve kıpırdamadan durdu.

Sonra kendisine seslenildiğini işitti. Bradwell'in boğuk sesini. Sonra onu gördü, iki cılız ağacın arasında. Bradwell yağmurda karar-mış kanatlarını açtı. "Pressia," dedi.

Pressia yavaşça ayağa kalktı. Bradwell onu takip etmişti. Kendisine yeterince güveni olmadığı için ona kızsada onu görmek Pressia'yı rahatlatmıştı. Kalbi hızlandı.

"Bana bak," dedi Bradwell.

Pressia kendisine söyleneni yaptı, Bradwell'in yağmurda ıslanmış etli omuzlarına, uzun köprücükkemiklerine, yanağındaki ikiz yara izlerine, gözlerine ve dudaklarına. İrlanda'da kendi tenine olduğu gibi Bradwell'in de tenine işleyen altın renginin kaybolduğunu fark etti. Fakat o kanatlar... Bradwell'in Pressia'nın asıl bakmasını istediği uzuvları onlardı. Tüylerin bir kısmı parıltıyordu. Bir kısmı ise yırtık

pırtıktı. Sapları kalın ve güçlüydü. Pressia, "Seni görüyorum," dedi.

"Her yanımlı."

"Her yanını görüyorum." Bradwell bir rüya gibiydi. Pressia'ya onu uzun zamandır ilk kez gerçekten görüyormuş gibi bakıyordu.

"Seni bulmaya çalışmalıydım." Bradwell, Pressia'nın izini nasıl bulmuştu?

"Ayrılmak zorundaydım," dedi Pressia.

"Biliyorum, ama ben söylemem gerekenleri söyleme fırsatı bulamamıştım."

"Peki, neymiş söylemen gerekenler?"

Bradwell ellerini ıslak saçlarında gezdirdi. "Kubbe'de, o akademi sınıflarında, seninle birlikte dans salonlarında olmayı hayal etmediğimi mi sanıyorsun? Ediyorum. Ancak senin gibi değil. Sen oraya uyabileceğini düşünüyorsun."

"Hayır, düşünmüyorum."

"Bunun mümkün olduğunu düşünüyorsun. Elini geri alabilmenin, yara izlerinin silinmesinin nasıl olacağını hayal edebiliyorsun. Ya ben? Ben bu tür bir imgelemde yoksunum. Kendimi ancak olduğum gibi görebiliyorum. Ne zaman kendimi orada hayal etsem bana ne gözle bakacaklarını düşünüyorum. Onlara göre ben hastayım. İnsanlıktan çıkmış bir mahlûkum."

"Bana göre bu dediklerinin hiçbiri değilsin."

Bradwell parmaklarını kavuşturdu. Pressia bunun onun için zor, acı verici olduğunu biliyordu. "Biz ölmek için doğduk Pressia. Hayatta kalacaklarını kimsenin ummadığı kişileriz. Bu yüzden yaşamım bir hata, bana kazara bahşedilen bir şey. Bana ait değil. Bir emanet." Bradwell, Pressia'ya yaklaştı. Fısıltıyla, "Bazen yapabilecek olsam geçmişe giderdim diye düşünüyorum. Elimde olsa kardeşlerimin yanında kan kaybından can verirdim diye. Ancak şimdi o anda daha ileriye gitmek istediğimi fark ediyorum. Elimde olsa seninle o buz tutmuş ormanda ölürdüm. Islanmıştık, üşümüştük ve çıplaktık. Bu dünyaya da öyle geldik. Birlikte öyle de gidebilirdik." Alnını Pressia'nın alnına dayadı. Gözlerini yumdu. "Yaptığının gerisindeki

nedeni biliyorum. Ancak şimdi kanımda o şey dolaşıyor ve artık olduğum kişi değilim. Beni sevemezsin.”

“Fakat seviyorum.”

“Sevme,” dedi Bradwell.

Pressia ona, “Buna gayret ediyorum,” diye karşılık verdi.

Pressia elini Bradwell’in omzunun üzerinden uzatıp yumuşak, ıslak kanatlarında gezdirdi. İpek gibi yumuşaktı kanatları. Bradwell, Pressia’nın bir gözünün etrafındaki hilal şeklindeki yanığa dokunup bebek başını ellerinin arasına aldı.

“Gitmene izin veremem,” dedi Bradwell.

Pressia eğilip ona sokuldu, kirpiklerinde boncuk boncuk su damlaları vardı. Bir elini Bradwell’in kalbine götürdü, nabzını hissedebiliyordu. “Gitmek zorundayım.”

“Biliyorum.”

“Bakteriyi kullanmadan önce bana ne kadar zaman tanıyacaksınız?”

“Çok da değil. Orada başına her şey gelebilir. Cap bu konuda da haklıydı.”

“Oraya varmam en az bir günümü alır. Bu durumda bana ne kadar süre vereceksiniz?”

“Bilmiyorum.”

“Partridge’e ulaşabilirsem sana bir mesaj gönderebilirim.”

“Üç gün içinde yapabilir misin bunu?”

“Denerim.” Pressia, Bradwell’in ıslak dudaklarını öpmek istiyordu. Onu öyle özliyordu ki içi acıyordu. *Beni sevdiğini söyle bana.* Böyle demek geliyordu içinden. *Beni eksisi gibi sevdiğini söyle bana.*

Sonra Bradwell eğilip onu dudaklarından öptü, yağmur devam ediyordu. Bradwell geri çekildiğinde Pressia nefessiz kalmıştı.

“Üç gün,” dedi Bradwell. “Tamam mı?”

Pressia, “Tamam,” dedi, sonra bacaklarındaki hissizliğe rağmen bir adım geriledi.

“Hastings de peşinden geldi,” dedi Bradwell. “Seni hâlâ bulamadığına şaşırdım. Tek isteği yardımcı olmak.”

Pressia başını salladı.

“Pressia, ya bir daha birbirimizi görmezsek? Ya bu son görüşmemizse?” Bradwell korkuyordu. Pressia onu daha önce bu halde gördüğünden şüpheliydi.

“Bana bir şey olmayacak,” dedi Pressia.

“Olmayacak biliyorum,” dedi Bradwell. “Sadece...”

“Ne?”

“Cennet diye bir yer varsa...”

“Öyle konuşma,” dedi Pressia.

“Cennet diye bir yer varsa orada birlikte olmamızı istiyorum. Bir arada. Sonsuza dek.” Gözleri Pressia’nın gözlerini aradı. “Daha önce hiç düğün görmedim,” dedi.

Pressia’ya evlilik mi teklif ediyordu? “Düğünlerin kiliselerde ya da beyaz çadırlarda yapıldığını işitmiştim,” dedi.

“Ya bizim kilisemiz ormansa?”

“Bana evlilik teklifinde mi bulunuyorsun, *burada* mı? *Şimdi* mi?”

“Seni başından beri, ilk gördüğümünden beri seviyorum. Neden evlenmeyelim? Ve evet, şimdi, burada.” Bradwell elini havaya kaldırıp kalbinin üzerine koydu. Ardından elini aşağı, Pressia’nın koluyla göğsünün arasına kaydırıp diğer elini kendi kalbinin üzerine koydu. “Sonsuza dek eşim olur musun? Şimdi, burada ve tüm bunların ötesinde?”

Pressia gözlerini yumdu. Koluna dolanan Bradwell’in kolunu, yanağına yaslanan yanağını hissediyordu. İkisi de yağmurda ıslanmış, buz gibi olmuştu. Başını salladı. “Olurum. Sen sonsuza dek kocam olur musun?”

Bradwell, “Olurum,” dedi. Ardından başını salladı ve Pressia’nın boynunu, çenesini ve dudaklarını öptü.

“Bu son değil,” dedi Pressia. “Daha yeni başlıyoruz Bradwell.”

Bradwell, Pressia’nın ayaklarını yerden kesip onu tekrar öptü. Pressia onun dudaklarını, dilini, dişlerini hissetti.

Sonra Pressia’nın içini öyle bir canlılık kapladı ki nefes almakta zorlandı. Mutluydu. Mutluluk böyle bir histi, mutluluk insanın yaşadığı andan gelmek zorunda değildi. Bir vaat olabilirdi mutluluk.

Bradwell, Pressia'yı yere bıraktığında bedeni ona ağır geldi.

Sırtını Pressia'ya çevirip ormana döndü, yağmur taşıyan rüzgâr kanatlarını hafifçe şişirdi. Pressia yola devam edecekti. Ancak artık ne istediğini biliyordu: Bradwell'e dönmek, yeni bir başlangıç yapmanın yolunu bulmak.

Artık Pressia hızlı yürüyordu, ferahlıkla ve mutlulukla titriyor, kararlı adımlarla ilerliyordu. O güvenli noktayı bulması gerekiyordu. Bir süre yürümesinin ardından ıslığı andıran bir ses işitti, gergin bir *vınlama* ve hemen ardından başının üzerinden gelen bir *pat* sesi. Başını kaldırıp arkasındaki ağaca baktı ve orada ağacın kabuğunun içine gömülü, kenarları keskin, kalın oku gördü.

Orada bir yerlerde anneler vardı. Ormanın o kısmının yanmamasının sebebi bu olmalıydı. Sıkı korunması.

Pressia başını kaldırmadan seslendi: "Sadece bir kızım ben! Lyda'nın arkadaşayım! Adım Pressia ve İyi Annemiz'i tanıyorum! Yalnızım! Yanımda Ölümler'den kimse yok!" Ancak o sadece bir kız değildi, bir eştı. Yalnızmış gibi görünse de yalnız değildi. Bradwell'e sahipti, sonsuza dek.

Orman sessizdi. Pressia bir ağacın ardına gizlendi. Bir başka sivri cisim havada vızıldayıp Pressia'nın ceketini arkasında duran ağaca mıhladı. Pressia ceketini ağaçtan söküp kaçmayı düşünse de anneler şakaya gelmezdi. Onlara karşı gelerseniz acımasızca karşılık verebilirlerdi.

Pressia bebek kafasını havaya kaldırdı. Ormana doğru, "Ne istiyorsunuz?" diye seslendi. "Teslim oluyorum! Tamam mı?" Bradwell'in oradan epey uzaklaşmış olmasını diledi, sesinin yankısını işitemeyecek kadar. Pressia bir kez daha, "Teslim oluyorum," dedi ve ağzından çıkan bu iki sözcük ona uzun zamandır söylediği en doğru sözmüş gibi geldi. *Teslim oluyorum. Yoruldum. Teslim alın beni.*

Nihayet sert ve berrak bir kadın sesi işitti. "Yakalayın onu," dedi kadın. "O artık bizim."

LYDA

DEĞİŞİM

Lyda kendi dünyasına saklanmıştı. Küre –cihazı dış dünyaya göre ayarlamıştı– artık çocuk odasıındaydı. Yanmış bebek bakımı kitaplarının küllerini ve bebek karyolasının uçlarını sivriltip mızraklar yaptığı çıtaları orada tutuyordu. Kapı hep kilitliydi. Biri ona neler olup bittiğini sorarsa, “Sürpriz!” diyordu, “Partridge’e sürpriz yapacağım!”

Partridge, Lyda’nın kapısında nöbet tutan muhafızların sayısının arttırılmasını emretmişti. Şimdi Lyda’nın evini neredeyse küçük bir ordu bekliyordu. Partridge birilerinin kıza saldırmasından mı korkuyordu? Yoksa tek niyeti onun odasından ayrılmamasını garantilemek miydi?

Lyda o küçük odada çok ter dökmüştü. Şimdi ise yatakta uzanıyordu, temizlenmişti ve güzel kokuyordu. Gün ortasında, duşta ıslanan saçları hâlâ nemliydi. Partridge’e yeni bir mektup yazıyordu. Öyle çok yazmıştı ki sayılarını şaşırmıştı artık. Ne zaman Beckley’yi görse –Beckley birkaç günde bir nöbet tutmak için geliyordu– mektupları ona teslim ediyordu. Ancak Beckley ona Partridge’den mektup getirmiyordu hiç.

Beckley’ye, “Mektupları ona verdiğiinde ne diyor?” diye soruyordu.

“Gülümseyip cebine atıyor, daha sonra okumak için sanırım.”

“Neden cevap yazmadığını anlamıyorum.”

“Meşgul. Anlarsınız ya... Planlar.”

Düğün planları. Evet, Lyda biliyordu.

Partridge,

Ne zaman geri döneceksin? Değişiyorum.

Değişip neye dönüşüyordu? Bilmiyordu. Sadece *değiştiğini* söylemek en dürüstçesi olacak gibiydi. Değişim belki sonucundan da önemliydi.

Partridge’e yuva yaptığını söylemeyi düşündü, kızlar akademisinde bebek bakımı dersinde öğrendiği, Chandry’nin örgü derslerinde sıkça tekrarladığı bir terimdi bu. Lyda’nın bu sözü sevmesinin nedeni kızlar akademisinde kuşhanede gezinmeye, kuşların yuvalarını nasıl güçlendirdiklerini izlemeye bayılmasıydı. Partridge onu görse Lyda’nın yuva yapma içgüdülerini belki pek de umduğu gibi çıkmayacaktı, ama Lyda kendisi ve çocuk için –sadece onlar için– bir yuva kurmak istiyordu. Çocuk odasında kendini güvende hissediyordu. Ancak kendi odasında, temiz çarşaflar üzerinde güzelce taranmış saçlarıyla savunmasızdı.

Bir şeyler olacaktı. Etrafta dengesiz bir hava vardı. Mesele sadece Willux’un ölmesi değildi. Hava sanki tedirgin, alev alacakmış gibiydi. Partridge ondan uzakta düğün planları yaparken bu durumu fark etmiyordu bile. Görünüşe göre kimse fark etmiyordu. Nöbetçiler baston yutmuş gibi kapının önünde dikiliyordu. Chandry gelip gidiyordu. Bazen Lyda pencereden dışarı bakıyor, sokakta paketlerle koşturan, minyatür köpekler gezdiren, pusetler iten insanlar görüyordu.

Neredeyse her şey eskisine dönmüştü, gerçekler hiç dillendirilmemiş gibi.

Bazen... Partridge’e yazmaya başladı...

TUTUŞMA

İçimde bir yangın varmış gibi geliyor bana. Neye dönüştüğümü bilmiyorum. Yine de sanırım hayalini kuramadığım, ama bir yandan adım adım yaklaşan bir gelecekle kavuşmama yardımcı dokunacak bir değişim bu.

Seni bir daha ne zaman göreceğim? Bir daha görebilecek miyim?

Sevgiler,

Lyda

PRESSIA

ANNELER

Anneler ormanın içinden birer birer çıktılar. Pressia az önce gördüğü çalıda bir bedenin belirliğini fark etti. Bir kadın bir ağacın ince dallarından aşağı atladı. Hava karanlıktı ve kadınların –yerinde duramayan çocukları yüzünden kıpır kıpır olan– bedenlerini seçmek güçtü. Annelerden biri, “Onu kampa götürün,” dedi, “iyi göz kulak olun ona. Burada olduğunu İyi Annemiz’e bildireceğiz.” Pressia hâlâ ceketini delip geçen okla ağaca mihlanmış haldeydi ve esir alınmasını İyi Annemiz’in nasıl karşılayacağını bilemiyordu.

İki anne Pressia’ya yaklaştı. Birinin başında yün bir şapka vardı, diğerininse saçları beyazdı.

Pressia kadınların sırt çantasını almamalarını diledi. O an bu her şeyden önemliydi.

Kır saçlı kadın oku –Pressia’nın ceketinde yeni bir delik bırakarak– ağaçtan söküp omzuna asılı küçük çantaya koydu. “Bu taraftan,” dedi kadın. “Ellerin başının üzerinde dursun.”

Pressia iki annenin arasında yürüdü. Kolları ağrımaya başlamıştı. Artık çocukları seçebiliyordu. Biri annesinin omzundaydı, diğeryse kıvrık halde annesinin göğsüne yapıştı.

“Bu ormanı yanmaktan kurtarmışsınız,” diye fısıldadı Pressia.

Kadınlar başlarını salladılar, üçü kamufle edilmiş bir kulübenin önünden geçti. Pressia göz ucuyla içerideki tuhaf aletleri –tekerlekli mancınıklar mıydı bunlar?– ve el bombalarına benzeyen nesnelerle dolu sepetleri fark etti. “Bunların bir kısmını Kubbe’den gönderilen robot örümcekleri kullanarak yapmıştım.”

Kır saçlı kadın, “Biz de bu çalışmayı devam ettirdik,” dedi. “Biz ilk savunma hattıyız. Yeni Özel Kuvvetler ortaya çıkıp saldırıya geçer geçmez onları hemen avlıyoruz, henüz kala karışıklıklarını atlata-mamışlarken.” Anne durup içi –kısa süre önce cilalandıkları belli olan– tüfeklerle dolu, geniş bir varilin önünde durdu. “Silahları için bedenlerini deşiyor, işe yarar her şeyi alıyoruz. Stoklarımız gittikçe artıyor.”

Pressia Özel Kuvvetler’deki oğlanı anımsadı, Pür de değildi, hil-kat garibesi de. “İçlerinden bazıları küçük değil mi?”

“Oğlan çocuklarını ölsünler diye gönderiyorlar. Biz de üzerimi-ze düşen görevi yerine getiriyoruz.” Kır saçlı anne gözlerini kısıp Pressia’ya baktı. “Neden buradasın?”

Pressia onlara sebebi söylemek istemedi. Anneler hercaiydi. Bir an sakinken hemen sonra ölüm saçabiliyorlardı, onlardan her şey beklenirdi. “Birini arıyordum,” dedi Pressia.

Kır saçlı anne, “Kimi?” diye sorduğunda Pressia yün şapkalı kadı-nın sesinin çıkıp çıkmadığını merak etti. Yoksa dilsiz miydi?

“Kubbe’de pürleştiren çocukları, özellikle de Wilda adındakini.”

Yün şapkalı anne Pressia yanlış bir söz söylemiş de onu azarlıyor-muş gibi cık cık etti.

Kır saçlı anne, “Aramayı bırak. Vakit kaybı olur,” dedi.

“Neden vakit kaybı olsun ki? Öldürüldükleri için mi yoksa onları bir yerlere sakladıkları için mi?”

“Bazı sorular yanıtlanmasa daha iyi olur,” dedi anne. “Ayrıca ya-lan söylüyorsun.”

“Yalan söylemiyorum.”

“Gerçeği büsbütün anlatmıyorsun, ki bu da yalan söylemektir.”

Yün şapkalı anne bir kez daha cık cık etti.

asla da olmayacaktı. Onun –şimdi ve sonrasında– Bradwell'i vardı. Anneler Pressia'yı korkutuyordu. Hep korkutmuşlardı. Güçlerinin gerisinde müthiş bir acımasızlık vardı. Hayatta kalmalarını buna borçluydular. “Sadece bir oyuncak bebek bu.”

Kır saçlı anne, “Senin bir parçan, değil mi?” diye sordu. “Seni tamamen tanımlıyor, ama bir yandan da hiç tanımlamıyor, tıpkı annelik gibi. Bizden biri olacaksın. Bu sadece bir zaman meselesi.”

Pressia bebek başını göğsüne yaslasa da ne diyeceğini bilemedi. O kadınlar kabilesinin bir parçası olmak istemiyordu. Güçlükleri atlatıp Bradwell'le bir hayat kurmak istiyordu. *Ya bir daha birbirimizi görmezsek...* Bunu düşünmek bile Pressia'ya korku veriyordu.

Kır saçlı anne, “Biz nöbet tutacağız,” dedi. “Sakın bir yere gitmeye kalkışma yoksa bir daha oklarımızı attığımızda kalbine nişan alırsın.”

PARTRIDGE

ÇİLEK

Sadece birkaç gün sonra Partridge ve Iralene etraflarını çeviren alçak bir çitin ortasında piknik yapıyorlardı. Çit nereden çıkmıştı? Geceleyin mi dikilmişti? Evveliyat'tan önce insanların büyük toplulukların oturduğu yerlerde ön bahçelerini diğerlerinininkilerden ayırmak için kullandıkları türden bir çitti bu, çitler içinde çitler. Pikniği –her ne kadar ilan edilmemiş olsa da– izlemeye gelenlerin sayısı giderek artıyordu.

Iralene'in maiyetinden bir kadın Iralene'in elbisesinin yakasını düzelterek, "Doğal davranın," dedi.

"Doğal davranmak mı?" diye sordu Partridge. "Bu bir tezat olmaz mı? Rol yapıyorum ve dolayısıyla yaptığım doğal değil."

Kadın burnunu çekip uzaklaştı.

Çitin etrafında ilk toplananlar kadınlar oldu. Ancak kısa sürede insanların sayısı yüzün üzerine çıktı. Partridge, "Birilerinin beni üçgen sandviç yiyip limonata yudumlarken izlemek isteyeceği kimin aklına gelirdi?" diye sordu. Yiyecekleri sadece didikliyor, kâğıt tabağın içinde gezdiriyordu.

"Seni değil," diye düzeltti Iralene. "Bizi."

"Bizi," dedi Partridge. "Kusura bakma." Lyda'yı düşündü, Partridge'in onunla *biz* olması gerekirdi oysa.

“Artık akvaryumdaki balıkların neler hissettiklerini biliyorum,” dedi Partridge.

“Bardağı tıkladıp durma!” dedi Iralene.

Partridge parkın etrafını çeviren lüks apartmanlara baktı. Kubbe’ye geri getirildiğinde o binalardan birinde kalmıştı, binanın alt katlarından birinde her biri kendi karanlık, buzlarla kaplı kapsülünde dondurulan insanlar vardı. “Onlardan uzak olmadığımızı biliyorsun,” dedi Partridge.

Iralene alelacele ve duygusuzca, “Biliyorum,” dedi. Öyle ki Partridge neden bahsettiğini Iralene’in anladığından emin olamadı. Iralene eline bir çilek aldı. “Gerçek gibi görünüyor. Değil mi?”

“Gerçek değil mi?”

“Sanırım yenilebilir.”

“Bu dediğin gerçek olmakla aynı şey değil,” dedi Partridge.

Iralene çileği ısırırken, çoğu soytex hapları ve tamamlayıcı besinlerle ayakta duran kalabalık öne abanır gibi oldu. Iralene gülümseyerek, “Mmmm,” dedi. Sonra çileği Partridge’in dudaklarına uzattı. “Yesene.” Partridge ona hâlâ kapsüllerin olduğu binada kendisine rehberlik etmeyi düşünüp düşünmediğini sormak istiyordu.

Partridge ağzını açtı. Iralene çileği geri çekti ve tam Partridge şikâyet edecekken meyveyi onun ağzına tıktı. Partridge’in dişleri soğuk ve tatlı çileği ısırdı. Kalabalık mutluluk içinde mırıldandı.

Iralene, “Şimdi parmağımı burnuna değdirsem hepsi de bizi ne sevimli bulur ama,” dedi. “Elimizde büyük bir güç var.”

“Hayatımda hiç bu denli güçsüz olmadım,” dedi Partridge.

Partridge kalabalığa göz attı. Kendisine doğal davranmasını salık veren genç kadınla göz göze geldi. Kadın parmağını uyarı mahiyetinde Partridge’e salladı, Partridge’in kalabalık orada yokmuş gibi davranması gerekiyordu. Aksi takdirde insanlar rahatsız olurdu. Oldular da. Yerlerinde kıpırdanıp bakışlarını kaçırdılar.

Partridge tekrar Iralene’e doğru döndü.

“Büyük bir güce sahibiz Partridge.” Parmağıyla hafifçe Partridge’in burnuna dokunmasıyla kalabalıktan sempati dolu mırıltılar yük-

seldi, belki bunu ilk başlatan Iralene'in maiyetiydi. Yine de mırıltılar bir hayli şiddetliydi. Sesler –seslerin kurulmuşçasına çıkması– Partridge'i tedirgin etti.

Partridge gerçek bir piknikteymiş gibi ellerini başının altına koyup yere uzanarak sahte gökyüzüne baktı, etraflarını çeviren izleyici kalabalığı orada değilmiş gibi davranmak en iyisiydi.

Iralene de uzandı. Başını Partridge'in göğsüne yaslayıp burnunu çenesinin altına sürttü.

“Arkadaşların benden nefret ediyor,” dedi Partridge. “Benim iyi adam olmam gerekmiyor mu?”

Iralene de ona fısıltıyla karşılık verdi. “Senin şımarık, sığ ve acımasız olduğunu düşünüyorlar.”

“Vay canına. Ben mi şımarık ve sığ mışım? Aynısını onlar için de söyleyebilirim.”

“Sana her şeyin gümüş bir tepside sunulduğunu düşünüyorlar.”

“Bundan şikâyet edildiğini ilk kez duymuyorum.” Akademideki çocuklar hep Partridge'in kendilerinden şanslı olduğunu düşünürlerdi, Willux'un oğluydu o. Weed de onu bu yüzden açıkça suçlamıştı. Partridge Kubbe'den kaçtığında Pressia ve Bradwell de –eh, belki de karşılaştığı herkes– onun şımarık olduğunu düşünmüştü.

“Ve zalim,” diye fısıldadı Iralene. “Buna bir tepki vermedin.”

Partridge alçak sesle konuşmayı sürdürerek, “Zalimim, bu konuda haklılar,” diye karşılık verdi.

Iralene başını kaldırıp ona baktı. “Zalim değilsin. Seni benim gibi tanımıyor onlar.”

“Tanıdığım, değer verdiğim herkesi yüzüstü bırakıyorum.”

“Beni bile mi?”

“Evet, seni de. Benim için önemlisin Iralene. Bunu biliyorsun.”

“Verdiğim sözü unutmadım,” diye fısıldadı Iralene. “İyiliğe karşı iyilik.”

“Bir planın mı var?” Artık Partridge, Iralene'in neden bulundukları yeri seçtiğini anlıyordu. Iralene orasının kapsüllerin bulunduğu binaya ne kadar yakın olduğunun gayet farkındaydı.

“Radyo getirdim. Planın işe yaraması için benimle dans etmen gerekecek.”

“Planın bir parçası mı bu? Bunca insanın önünde dans etmem mi gerek?”

Iralene başını salladı. “Dans etmen, beni kaldırman ve döndürmen gerek. Beckley de yardım edecek. Ayrıca içeride bir köstebeğim var, kendisi bir uzman. Beklemede.”

Kahretsin. “Dans mı? Bu işi başka türlü halledemez miyiz?”

Iralene başını iki yana salladı. “Hayır. Planın bir parçası bu.”

Iralene yattığı yerde belini doğrulttu. Kocaman, kanaviçe bir çantaya uzanıp içinden küçük bir radyo çıkardı. Kalabalıktakiler umdukları bu değilmiş gibi aralarında huzursuzca fısıldaşmaya başladılar. Iralene radyoyu açıp tuşlarına bastı. Bir şarkı çalmaya başladı. Partridge’in çocukken gittiği eğlence parkında çalan hülyalı, tıngır mıngır müziği andırıyordu. Neresiydi orası? Çılgın John-Johns. Atlıkarıncayı, eğlence trenini, kâğıttan bir sopaya dolanmış pamuksu şekeri anımsadı.

Sonra davul sesleri geldi.

Partridge ne yapması gerektiğini biliyordu. Dans onun fikriymiş gibi yapmalıydı. Ayağa kalkıp ellerini uzattı. Iralene, Partridge’in elini tuttu. Partridge onu çekip ayağa kaldırdı. Çimlere yürüdüler. Partridge bir elini havaya kaldırıp diğer elini Iralene’in beline koydu. Şarkının hem mutlu hem de hüzünlü bir tonu vardı. Şarkıcı büyümek, kız arkadaşıyla birlikte yaşamak, ona iyi geceler demek ve onunla uyumak istiyordu. Partridge en son Lyda’yla dans etmişti. Akademi kafeteryasındaydılar, burası dans için düzenlenmiş, tavanına yıldız çıkartmaları yapıştırılmıştı. Partridge, Lyda’nın o günkü –balı andıran– kokusunu, elbisesinin ipek dokusunu ve altındaki kaburgaları hissedişini anımsadı. İlk kez o zaman öpüşmüşlerdi.

Ancak şimdi yanında Iralene vardı. *Hoş olmaz mıydı? Hoş olmaz mıydı? Hoş olmaz mıydı?* Şarkıcı aynı cümleyi tekrar edip duruyordu. Partridge, Lyda’yla ikisinin de ait oldukları bir dünyada yaşamak istiyordu. *Burası orası değildi.* Kalabalık onun ve Iralene’in etrafında sağa

sola sallanırken Partridge kendi kendine böyle düşündü. *Hem de hiç.*

Iralene'in eli Partridge'in eline mükemmelen oturdu. Iralene uzanıp Partridge'in gömleğinin yakasına sürten saçlarına dokundu. Partridge'in kulağına, "Şimdi beni kaldırıp döndür. Kaldır beni."

Şarkıcı her şeyi daha da kötüleştireceğini bilse de kızla konuşmak istediğini söylerken Partridge, Iralene'in ayaklarını yerden kesti. Partridge, Lyda'yı düşündü, bunun her şeyi daha da kötüleştireceğini bilse de kendisini tutamıyordu. Özlemle doluydu. Gözlerini yumdu. Iralene'in bedeni hafifti. Onu defalarca döndürdü. Iralene'in yapay güneş ışığının arkadan aydınlattığı yüzüne baktığında onun gözleri yaşlı da olsa gülümsediğini gördü. *Hoş olmaz mıydı? Şarkıyı bu kez muhtemelen Iralene'in yorumladığı haliyle işitti: Tüm bunlar gerçek olsa hoş olmaz mıydı? Partridge, Iralene'i gerçekten sevse hoş olmaz mıydı? Evlenip sonsuza dek birlikte yaşasalar hoş olmaz mıydı? Şarkıyı Iralene mi seçmişti? Şarkının onun için anlamı bu muydu? Şarkıcı evlenmek istiyordu, böylece o ve sevgilisi mutlu olabileceklerdi. Iralene'i tekrar tekrar döndürürken Partridge'in içinden ağlamak geldi.*

Şarkının sonuna yaklaştığını bilen kalabalık ellerini çırpmaya başlamıştı.

Her şey farklı olsa, Partridge, Lyda'ya âşık olmasa belki Iralene'le birlikte olabilirdi. Belki birlikte mutlu bir hayat bile sürebilirlerdi. Belki Partridge, Iralene'i onun istediği gibi sevebilirdi. Hatta –bir an için– Partridge her şeyin Iralene'in hayal ettiği gibi olmasını bile diledi, o zaman her şey çok daha basit olurdu. Sonra bu düşüncesinden dolayı suçluluk hissetti. Hayır, Lyda'yı seviyordu ve ondan doğacak bebeğe babalık edecekti.

Şarkıcı, sevgilisine iyi geceler dedi ve ona 'bebeğim' diye seslenip iyi uyumasını söyledi.

Partridge, Iralene'i yere bıraktığında kalabalık sanki etraflarında dönüyordu. Eli onun belindeyken Iralene elini alnına götürüp, "Partridge! Öyle... başım dönüyor ki," dedi. Iralene'in dizlerinin bağı çözülürken Partridge onu kendisine daha da çekti, onu gözlerini kırıştırdığını görece kadar kendisine yaklaştırdı.

Kalabalıktan bir hayret nidası yükseldi. Beckley hemen yanlarında bitti. Partridge'e, "Onu kaldırın," dedi.

Partridge, Iralene'i tutup kucakladı.

"Geri çekilin millet," dedi Beckley. "Onu serin bir yere götürelim." Dönüp diğer muhafızlara seslendi. "Siz burada kalın. Kalabalığı zapt edin. Biz içeri gireceğiz. Kimsenin peşimizden gelmediğinden emin olun."

Beckley, Partridge'i kalabalıktan uzaklaştırıp yokuş aşağı inen bahçeden Iralene'in onu sokmaya söz verdiği binaya götürdü, Iralene'in ömrü boyunca haşır neşir olduğu, ama asla geri dönmek istemediği yere.

Iralene'in gözleri açıldı. "Görüyorsun ya Partridge? Sözümü tuttum. Sen de iyiliğime karşılık vereceğin zaman sözünü tutacaksın, değil mi?"

"Tabii Iralene," dedi Partridge tereddütle. "Tabii."

PARTRIDGE

RİSKLER

Biri onlardan önce orada bulunmuştu. Holografik oturma odası görüntüsünün yaydığı ışık beton duvarın üzerinde titreşiyordu. Iralene, Partridge'in elini tutuyordu, yanında Beckley vardı. Her ne kadar Iralene orayı yuvası bellese de Partridge artık orasının onu korkuttuğunu sezebiliyordu. Partridge görüntüdeki tüylü, beyaz halıyı; küçük, hızlı hızlı soluyan köpeği; kocaman kanepeleri, koltukları; duvarlara asılı modern sanat tablolarını ve Mimi'nin bir zamanlar muffin yaptığı ve –odanın öte yanındaki piyanonun başında oturan Iralene'e– şarkıyı tekrar çalması için seslendiği ışıltılı mutfağı anımsadı.

Ancak bu tekrar tekrar oynayan görüntüde Partridge'in daha önce şahit olduğu bir sahne yoktu. Iralene odaya üzerinde bir sabahlık ve ayağında terliklerle giriyor, ardından mutfığa geçip kendisine bir bardak süt doldurup bir kurabiye tabağı alıyordu.

Gerçek Iralene, Partridge'in elini daha da sıkıca tuttu. "Baban bunu annem için yapmış. Anneler Günü hediyesi olarak."

Iralene'in annesi bir –Partridge orada gerçek bir kapının olduğunu anımsamıyordu– kapı görüntüsünden geçip odaya girdi. Onun da üzerinde sıkıca üzerine oturan bir sabahlık vardı.

Mimi, "Sütünün ve kurabiyelerinin yanında kız kıza sohbet etmeye ne dersin?" dedi.

Sahte Iralene neşeyle, “Tamam!” dedi.

Partridge yürümeye devam etti. “Koridor şu köşede, değil mi? Kapsüllere giden koridor?”

Iralene’in eli Partridge’in elinden kurtuldu. Iralene kendisinin ve annesinin görüntüsüne doğru yürüdü. “Bazen babanın gerçekten mutlu olmamızı istediğini düşünüyorum,” dedi.

Partridge Beckley’e baktı, beriki ona, “Buradaki vaktimiz sınırlı,” dedi. “Çok uzun süre burada kalırsak insanlar senin gerçekten hasta olduğunu düşünüp paniğe kapılır.”

Iralene kendi holografik görüntüsünün içine girdi. Tekrar eden sahnedeki rolünü ve repliklerini biliyordu. Elini görüntüsüyle mükemmel bir uyum içinde kaldırıp saçının bir buklesini kıvırdı. Kendisi ve görüntüsü aynı anda, “Okulda bir oğlan var. Bence o çok özel biri,” dedi.

“Ya!” diye karşılık verdi Mimi. “O da seni özel biri olarak görüyor mu?”

Iralene’in görüntüsünün başı utangaçça eğildi. Ancak gerçek Iralene annesinin yüzüne dokunmak için elini uzattı. Elbette annesinin yüzü orada değildi. Iralene’in eli görüntünün içinden geçti. “Daha küçük olduğum zamanlardan kalma görüntüler de var. Annem bana dikiş dikmeyi öğretirken. Kanepede bana masal kitapları okurken.”

Partridge bir insanın hayatını yaşamak yerine izlemesi fikri karşısında ürperdi. “Babam bunları izler miydi?”

“Her özlediğinde bizi dondurucudan çıkaramazdı. Ara sıra bizim bu kısa anlarımızla yetinmesi gerekiyordu. Annem ve ben de bunları izliyorduk tabii. Hayatlarımızın peri masalı versiyonlarıydı bunlar. Bu sahnelerdeki hallerimizi severdik. Ne zaman bize yeni bir sahne getirse birlikte tadını çıkarırdık.”

Tüm bunlar Partridge’in babasının onu ve Sedge’i görmezlikten geldiği, onları akademiye gönderip başından savdığı, Sedge’in güya öldüğünün sanıldığı, babasının Partridge’i tatillerde eve bile çağırmadığı zamanlarda olup bitiyordu. Partridge tuhaf bir kıskançlığın yanında mide bulantısı hissetti. Bir aile böyle sevilmezdi.

Iralene annesinin onun ne kadar harika olduğunu, kalbini çalacak oğlanın çok şanslı olduğunu söyleyen görüntüsüne gülüyordu. “Annem bunu gerçek hayatta asla söylemezdi. Bunun yerine ne diyeceği belliydi: *Onu kendine âşık etmelisin. Kusursuz olmalısın Iralene! Seni hak edecek bir adamsa onu seni sevmesi için kandırman gerekir.*” Kendisinin ve annesinin görüntüleri konuşmaya devam ederken Iralene, Partridge’e ve Beckley’ye doğru döndü. “Ben bir oğlanın doğal bir şekilde âşık olacağı bir kız değilim.”

Partridge ne diyeceğini bilemedi. Sevmeye layıktı –olduğu haliyle– ama Partridge onu sevemezdi.

İlk konuşan Beckley oldu. “Size kaç erkeğin âşık olduğunu biliyor musunuz? Tüm ekranlarda sizin görüntünüz var.”

Iralene hissiz bir sesle, “Öyleyse âşık oldukları benim görüntüm,” dedi.

Partridge başını iki yana salladı. “İşte buna inanmam. Biri sana bir kez adamakıllı baktığında...”

“Ne olur?” diye sordu Iralene, bunu Partridge’in sözünü kesecek kadar hevesli sormuştu.

“Görüntünün ötesindeki seni görürler,” dedi Partridge. “Gerçek seni.” Iralene, Partridge’in yanına gitti ve onu kolundan tutup kendine doğru çekti. Partridge ona ne zaman iyi davranırsa suçluluk duyuyordu. Ona sadece boş ümitler veriyor, bir yandan da Lyda’ya ihanet etmiş oluyordu. İyi de ne yapması gerekiyordu? Acımasız mı olmalıydı?

“Gidelim,” dedi Iralene. “Şu taraftan.”

Iralene, Partridge ve Beckley’yi bir koridordan geçirdi. Koridorun iki yanındaki kapıların üzerinde numaralandırılmış numunelerin ve isimlerin yazıldığı levhalar vardı. Hava elektrikliydi. Iralene bir zamanlar isminin olduğu kapının başına varınca durdu. Annesinin adı hâlâ orada, eskiden Iralene’in isminin bulunduğu boşluğun altındaydı. MIMI WILLUX.

“Annen hâlâ buraya uğruyor mu?”

Iralene soğuk bir sesle, “Artık bekâr da olduğundan yaşlanmayı

göze alamaz,” dedi. “Dışarıya anma törenleri ve bizim buluşmamız için çıktı.” Iralene elini kapıya koydu. “Ama ben geri gitmeyeceğim. Ona artık özgür bırakılacağım sözünü verdirdim.” Başını yana eğdi. “Eh, yani olabildiğim kadar özgür.”

Koridorda ilerlediler.

İçerisi ürpertici ölçüde karanlık, soğuk ve kasvetliydi. Uğultular gelen kapıların hepsinin ardında bedenler vardı. Zamanda askıya alınmış bedenler, peki ne zamana dek? *Lanet olsun.* Weed haklıydı. Onları özgür bıraksa, *hava almaya çıkarsa* onlarla ne yapacaktı ki?

Iralene koridorda, “Doktor Peekins!” diye seslendi.

Kulaklarına zemine sürten ayakkabıların sesi geldi. Peekins bir köşeyi döndü ve elleri geniş kalçalarında, öylece dikildi. Partridge’in babasının neslinden, kısa boylu, paytak bir adamdı. “Iralene,” dedi.

Iralene ona sıcak bir sesle, “Selam,” diye karşılık verdi.

İkisi birbirlerine sarıldı.

Iralene, “Ne zaman hava almaya çıkarılsam gördüğüm ilk yüz Dr. Peekins olurdu,” dedi.

“Ve bazen seni geri yatırmam gerekirdi. Sen küçükken, olanları tam kavrayamadığın zamanlarda, tatsız bir durumdu bu.” *Tatsız* sözcüğü Kubbe’de yaşayan insanların korkunç, vicdansızca şeyler için kullandıkları bir örtmeceydi... Partridge, Iralene’i henüz bir çocukken dondurup uykuya yatırmanın nasıl bir şey olduğunu ancak hayal edebilirdi.

Iralene başını yana yatırıp, “Bana masallar anlatırdın, hatırlıyor musun?” dedi. “Ormanda bir sepete bırakılmış bebeğin nasıl da büyüüp güçlü ve güzel olduğunu.”

Peekins’in gözleri yaşarmıştı. Iralene onu bir baba figürü olarak mı görüyordu? “Elbette hatırlıyorum.” Sonra Peekins, Partridge’e doğru döndü. “Bu da şanslı genç adam olmalı!” Peekins elini uzattı. Partridge uzanan eli sıktı. “Tanışma hazzını yaşamamıştık, ama tabii ki kim olduğunuzu biliyorum.” Peekins, Beckley’nin elini de sıktı ve onun bunu yapması Partridge’in hoşuna gitti. Çoğu insan Beckley’yi görmezden gelirdi.

Iralene, Peekins'e, "Partridge'in yardımına ihtiyacı var," dedi.

Peekins koridora göz attı. Onlara doğru bir adım yaklaşıp sesini alçalttı. Partridge'e yardım etmesinin tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini biliyor gibiydi. Foresteed, Peekins'e idarenin kendisinde olduğunu söylemiş miydi acaba? "Bunların Weed'le bir ilgisi var mı?"

Partridge, "O burada mıydı?" diye sordu.

"Haber gönderdi," dedi Peekins. Sonra yumuşak bir sesle, "Hollenbackler'in bebeği," diye ekledi, "şimdi de Belze."

"Evet," dedi Partridge. "Odwald Belze. Yardım edebilir misin?"

Peekins gözlerini ovuşturdu. "Aslında etmemem gerek..."

"Bu önemli," dedi Partridge.

"Evet, ama bunun kurallarla çeliştiğini biliyorsunuz." Peekins çenesini ovuşturdu. "Beni aşan konular var. Elimden gelen bu kadarı."

Iralene, Peekins'in omzuna dokundu. "Lütfen. Bir deneyemez misin?"

Peekins'in yüzü yumuşadı. "Bu taraftan." Onun peşi sıra önce bir koridordan sonra da diğerinden geçtiler. "Belze yaşlı bir adam ve bir hilkat garibesi, üstelik uzun zamandan beri de burada tutuluyor. Derin dondurucuya konulmak kısa sürede dondurulmaya nazaran daha karmaşık bir işlemdir, Iralene de bilir bunu. Anesteziye benzer bir mekanizma söz konusudur."

"Onu dikkatlice uyandırabilir misin?" diye sordu Partridge.

"Ben her zaman dikkatliyimdir," dedi Peekins. Üzerinde OD-WALD BELZE yazan bir kapının önünde durdu. "Fakat riskler var."

"Bunun alternatifi onu asla hava almaya çıkarmamak, hatta buna kalkışmamak mı?" diye sordu Partridge. "Sürekli askıya alınma ve ölüm arasında ne fark var ki?"

Iralene başını salladı. "Her uyutulduğumda beni unutacaklar mı diye endişe ederdim."

"Seni asla unutmazdım," dedi Peekins. "Bunu biliyorsun."

Peekins kapıyı açtı. Iralene ve Partridge onun peşinden küçük odaya girdiler. Beckley koridorda kalıp nöbet tuttu.

İçeride bir seksen boyunda bir kapsül vardı, camı buğulanmış,

buzdan griye dönmüştü. Partridge bir ürperti hissetti, derinlerden gelip teninin yüzeyine çıkan bir ürperti. Peekins camı sildiğinde yaşlı bir adamın donmuş yüzüyle karşılaştı. İfadesi donuk ve acılıydı. Boynunda uzun, koyu pembe bir yara izi vardı, iz üçte birini kapladığı boynunu bir haç gibi iki parçaya ayırıyordu. Pressia'nın büyükbabasıydı o.

“Bacağı nerede?” diye sordu Iralene.

“Geldiğinde bu haldeydi,” dedi Peekins. “Aslen bu bir tür kaynaşma. İnfilaklar’dan kalma bir şey. Bacağın kopuk yerinde kablolar var. Kim bilir neye aitti bu kablolar.”

Partridge üvey kız kardeşiyle birlikte annelerinin ölümüne şahit oldukları anı anımsadı, havayı cinayet kokusu doldurmuştu. İkisi de birçok yakınıni kaybetmişti. Ancak ömrü boyunca Pressia’ya bakan, Pressia’nın baba yerine koyduğu ve öldüğünü sandığı adam orada duruyordu ve Partridge onu Pressia’yla kavuşturabilirdi. Aklına bundan daha büyük bir hediye gelmiyordu. İade edilen sevgi. “Onun çok dikkatli bir şekilde tedavi görmesini istiyorum,” dedi Partridge.

“Elbette,” dedi Peekins. “Denerim. Söz veremem!”

“Foresteed’e, Weed’e ya da yetkili herhangi bir kişiye bundan bahsetme.” Glassings, Weed’e kefil olsa da Partridge o kadar emin olamıyordu. “Bak açıkça söylüyorum, tamam mı?”

Peekins başını salladı. “Evet, evet.”

Iralene, “Burada görülecek bir şey daha var,” dedi.

“Sanırım sizi buraya neyin getirdiğini biliyorum,” dedi Peekins.

“Neymiş o?” diye sordu Partridge.

“Buraya gelip bana bu konuyu soran ilk kişi siz değilsiniz. Öyle sıkı sıkıya kilitlenmiş bir şeyin babanız için inanılmaz bir değeri olsa gerek, değil mi?” Demek Partridge’in odaya girmek istediğini biliyordu. Oraya Partridge’den önce kim gelmişti? Muhtemelen Foresteed. Belki de Weed. Cygnus üyeleri içeri girmeye çalışmış olabilirler miydi?

Partridge açıkça, “Orada ne olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“O odada size hitap edecek bir şey yok.” Partridge bu sözlerin ne anlama geldiğinden emin olamadı. Odadaki şey babasına hitap edecek bir şey miydi? Yoksa bir başkasına mı?

“Orada mirasımı bulmayı beklemiyordum Peekins.”

Bu sözler Peekins’i afallattı. Başı hafifçe seğirdi ve gözlerini kaçırıldı.

“O odada ne olduğunu biliyor musun? Yoksa odada *kimin* olduğunu mu demeliyim?”

Peekins yanıt vermedi.

“Söylemek zorundasın.”

“Hayır,” dedi Peekins. “Değilim.”

“Artık idare bende. İşitmedin mi?” Bu bir yalan olsa da Peekins pekâlâ gerçeği bilmiyor olabilirdi.

Peekins ona bakıp gözlerini kırptırdı.

Beckley bir eli tabancasının üzerinde kapıda dikilerek, “Dr. Peekins,” dedi, “emirlere itaat etmeyi bildiğinizi sanırdım.”

“Emirlere itaat ediyorum.”

“Kimin emirlerine?” diye sordu Partridge.

Peekins gözlerini ona çevirdi. “Babanızın.”

Babası hayatta mıydı? Peekins’in kastettiği bu muydu? “Tanrı aşkına Peekins,” dedi Partridge, gülmemek için kendisini zorlayarak. “O öldü!”

Peekins yerinden kımıldamadı. Uyutulan bedenlerden biri gibi donakalmıştı. Peekins neden Partridge’in emirlerine itaat edecekti ki? “Tabii ölmediyse. Odadaki o mu Peekins? *Babam* mı? Bir şekilde hayata mı döndürüldü?” Sözde içinde babasının külleri olması gereken, her lanet olası anma töreninde sergilenen o vazo bir düzmece mi ibaretti? Partridge’in kulakları çınlamaya başladı. Kendi kendine onu öldürdüğünü hatırlattı. *Onu öldürdüm. Ölmesini istedim ve öldü.*

Peekins hâlâ yanıt vermiyordu. Partridge’in içinden adamın suratına bir yumruk indirmek geliyordu. Belki de Weed haklıydı ve ara sıra küçük şiddet gösterileri gerekliydi. “Bana doğruyu söyle Peekins, hemen. Ne biliyorsan söyle.”

“Yoksa ne olur?”

Partridge geriledi. *İşkence.* “Yoksa seni içeri attırırım.”

“Nereye?” diye sordu Peekins. “Tüm bunlara son verdiğinizizi işitmiştim.”

Partridge çenesini sıktı. Kendisine yardım etsinler diye Iralene ve Beckley’ye baksa da ne diyebilirlerdi ki? Peekins’in sözleri malumun ilanıydı. “Bizi yüksek güvenli odaya götür Peekins. Bunu yapabilir misin?”

Peekins onları koridorlardan geçirip metal bir kapıya ulaştırdı. Kilitli olmasının yanında kapının önünü demir çubuklar kapatıyordu. Ayrıca duvarda mavi ışık yayan bir alarm sistemi ve kapının yan tarafında da bir tuş takımı vardı. Partridge elini mavi ekranın üzerine götürdü, bunun babasının harekât odasında ve iç bölmedeki parmak izi tanıma sisteminde olduğu gibi işe yaramasını ümit etmişti. Ancak Peekins’in tahmin ettiği gibi hiçbir şey olmadı. Partridge öne eğilip retina taraması yapacak bir cihaz arasa da gözüne hiçbir şey çarpmadı.

Tuş takımına baktı. Onu sözde ölmüş olan babasının dondurulmuş bedenine ulaşmaktan alıkoyan sadece bu tuş takımı mıydı? Yoksa içerideki beden Hideki’ye mi aitti?

Babasıyla ilintilendirdiği tüm anahtar sözcükleri tuşlamaya başladı.

Kuğu. Hiçbir şey olmadı

Cygnus. Hiçbir şey olmadı.

Anka, Anka Operasyonu. Hiçbir şey.

Peekins hiç konuşmuyordu. Partridge bu yüzden ona karşı nefret duyuyordu. “Lanet olsun,” diye mırıldandı Partridge. Öyle hüsrana uğramıştı ki harfleri şaşıyor, sözcükleri yanlış yazıyordu, tekrar tekrar GERİ tuşuna basıp sil baştan yazmaya başladı. *Yedi, Yediler. Yediler* üyelerinin isimlerini bir bir tuşlamaya koyuldu. Annesinin, babasının isimlerini, Hideki Imanaka’yı, Bartnard Kelly’yi...

Sonra Beckley’nin kulaklığına bir mesaj geldi. “Diğer muhafızlar kalabalığın endişe etmeye başladığını söylüyorlar. Ambulans çağırmak istiyorlarmış. İçlerinden bir doktor çıkıp yardım edip edemeyeceğini sormuş. Gitmemiz gerek.”

“Henüz olmaz,” dedi Partridge.

“Gitmek zorundayız,” dedi Iralene. Partridge’in kolunu çekiştirmesiyle Partridge ne yazdığını bir daha şaşırdı.

“Iralene! Bırak beni!” Baştan yazmaya başladı. *Cennet, Yeni Cennet...* Hiçbiri işe yaramıyordu.

Peekins, Partridge’in yanına gidip, “Gerçekten burada olmamanız gerek,” dedi. “Gerçeği biliyorum.” Bildiği, asıl gücün aslında Foresteed’de olduğu muydu? Foresteed’in Partridge’e şantaj yaptığı mıydı? Yoksa Peekins’in kastettiği Partridge’in babasını öldürdüğü müydü?

Partridge, Peekins’e bağırarak, “Gerçek olan babamın öldüğü. Onun emirlerine uyuyor olamazsın,” dedi. “Onun öldüğünü biliyorum!” Babasının öldüğünü ne kadar yinelerse bunun gerçekliği o kadar azalıyor gibiydi. Sanki sözcükler anlamlarından sıyrılıp sadece seslere dönüşüyordu. “Sadece aklımı karıştırmaya çalışıyorsun, değil mi? Kimin için çalışıyorsun? Foresteed mi? Weed mi?”

Peekins çenesini yukarı kaldırdı. Tek kelime etmedi.

“Bu odaya gireceğim Peekins. Yardım etsen de etmesen de. Zamanı geldiğinde doğru tarafta olsan iyi edersin.”

Peekins sözcükleri ağzından ağır ağır çıkararak, “Hangi tarafın doğru, hangi tarafın yanlış olduğunu biliyorum ben,” dedi. “Ya siz biliyor musunuz?”

Partridge öne eğilip yüzünü Peekins’in yüzüne iyice yaklaştırdı. “Sabrımı zorlama. Beni dinliyor musun? Zorlama beni.”

İlk kez Peekins az da olsa korkmuş gibiydi. Başını yavaşça salladı. *Zorba olmak böyle bir his mi?* Partridge’in aklına bu soru gelmişti. Öyleyse hiç de fena bir his değildi bu.

Beckley, “Haydi,” dedi.

“Gitmemiz gerek,” dedi Iralene. “Beni izle.”

Birlikte koridorlarda koşmaya başladılar, art arda gelen isim levhalarının önünden geçtiler. Donmuş, daracık bir alana sıkışmış, ama hâlâ canlı öyle çok beden vardı ki.

EL CAPITAN

BÖYLESİ DAHA İYİ

Alacakaranlık yaklaşıyordu, peki kaç gün geçmişti? Bradwell neredeydi? Yıkık, için için yanan şehrin sınırları kayboluyordu. Gölgeler gel-git havuzları gibi yeryüzünü kaplamaya başlamıştı. Moloz tarlaları sessizdi. Tozlar'ın hepsi diri diri yanmış mıydı? Sokaklarda neredeyse çıt çıkmıyordu. El Capitan bir muşambayla örtülmüş cesetlerin yanından geçerken örtünün altında kıvrılmış, yanık bir eli ve metalle karışmış, kaskatı bir ayağı seçti.

Bradwell, Pressia'ya onu sevdiğini söylemek için ayrılmıştı. Pressia'yı bulmuş muydu ki? Buluşma yerine gelecek miydi? El Capitan, Pressia'nın Bradwell'i sevdiğini, kendisini asla sevmeyeceğini biliyordu. Kendi kendine, "Böylesi daha iyi," diye fısıldadı, eskiden de sık sık başvurduğu bir düşünce şekliydi bu. Hilkat garibelerini öldürürken, onları canlı hedefler olarak kullanırken, Ölüm Çılgınlığı timlerinin geride bıraktığı cesetleri sayarken. Uzun bir ölümden ibaret olan bu hayatı yaşamaktansa ölmek daha iyiydi.

Helmud sessizdi. El Capitan'ın karanlık ruh hallerini anımsamış olmalıydı. Kardeşinin sırtında büzüşmüştü, ne hareket ediyor, ne de mırıldanıyordu.

El Capitan eski banka kasasına doğru ilerliyordu. Oraya sığınan

hayatta kalanların olması hayli yüksek bir olasılıktı. El Capitan onlara oradan defolmalarını söyleyecekti. Yalnız kalmak istiyordu. Tamamen yalnız kalmak. Asla da yalnız kalmayacaktı.

Giysisinin yakasını yukarı çekip bir binadan geri kalan tek duvarın başına gitti. O an Pressia ve Bradwell birbirlerine tekrar âşık olmak üzereydiler belki de. Onları taştan alt geçitte öpüşürken bulduğu anı anımsadı. Birdenbire içinden kardeşini duvara çarpmak, bir sopa bulup onunla dövmek geldi. Tüm eski alışkanlıklar, avuntular, onu çeken bunlardı. Bir zamanlar aşına olduğu ve kendisine aşına olan güç.

Yürümeyi bıraktı. Yumruklarını sıkıp göğe baktı, dumanlar gökyüzünde sürükleniyordu.

Eskiden kardeşini dövmek El Capitan'a kendisini bir nebze daha canlı hissettiriyordu. Nasıl ve neden öyle hissettiğini bilmiyordu. Belki de kendisini dövmeye en yakın deneyim olduğundan.

"Hiçbir şeyimiz yok," diye fısıldadı El Capitan. "Hiçbir şeyimiz." Ceketinin yakasını tutup burktu ve çığlık attı. En son ne zaman öyle haykırdığını anımsamıyordu.

Helmud, El Capitan'ın sırtında iyice büzüştü.

"İn tepemden!" diye bağırdı El Capitan. Ardından kardeşinin kaburgalarını dirseklemeye başladı. Helmud'un omuzlarına uzanıp onu kollarından tuttu ve öyle hızlı çekti ki dengesini yitiren El Capitan dizlerinin üzerine kapaklandı. Helmud'u tutmaya çalışarak, "İn tepemden!" diye bağırdı.

"İn tepemden!" diye bağırdı Helmud, elinden geldiğince bedenini geriye atıyor, ıslak zeminde debeleniyordu. "İn tepemden! İn! Tepemden! Tepemden! Tepemden!"

"Hayır, sen benim tepemden ineceksin!" diye bağırdı El Capitan. Sağa sola kaçıp duran kardeşine uzandı. "Benim!" Bakteri umurunda değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu. Bandın derisinden sökülmeye başladığını hissedebiliyordu.

Sonra Helmud, El Capitan'ın çenesine sert bir yumruk indirdi. El Capitan afalladı. Dört ayak üzerinde donakaldı. Helmud elini ge-

riye atıp kardeşini tekrar yumrukladı. El Capitan yerde yuvarlanıp sırtıyla beraber kardeşini yere çaldı. Helmud, El Capitan'ın boğazına sarılıp başına yumruklar indirmeye devam etti.

El Capitan kardeşine, "Hiçbir şeyim yok," diye bağırdı. "Hiç bir şeyim yok!" Helmud ona vurmaya devam ediyordu.

Sonra El Capitan dövüşü bıraktı. Kollarını başının üzerine koyup kıvrıldı ve Helmud'un kendisini yumruklamasına izin verdi. Helmud nefessiz kalmıştı. Parmak eklemleri keskindi ve darbeleri El Capitan'ın bedenine sertçe ve hızlıca iniyordu. El Capitan tekrar tekrar, "Hiçbir şeyim yok," diyordu.

Sonra Helmud, "Benim, benim, benim," dedi. Ancak kardeşini yumruklamaya, gücü tükenene dek onu dövmeye devam etti. Ta ki sonunda pes edene, El Capitan'ın omuzlarını tutup yere uzanana dek. Islak toprakta öylece, mırıldanarak, *hiçbir şey, benim* sözcüklerini tekrarlayarak uzandılar. El Capitan ikisinden hangisinin hangi sözcüğü mırıldandığını anlayamayacak hale gelene dek.

Hiçbir şeyim...

Benim...

Hiçbir şeyim...

PARTRIDGE

YANITLAR

Düğün günüydü. Foresteed sebebini Partridge'e söylemeden düğün gününü aceleye getirmişti ve belki de bunun Foresteed'in güç gösterisi yapma gayesi dışında bir sebebi de yoktu. Ancak evlenme düşüncesi –*düğün günü, benim düğün günüm*– bir elektrik şoku gibi Partridge'i sarsıyordu. Smokinini diken terzinin dairesine getirdiği uzun aynanın karşısında dikilirken aklında yine bu düşünce vardı. Üzerinde siyah pantolon, ayağında siyah çoraplar olan Partridge gömleğinin düğmelerini iliklerken ufak tefek ve sessiz bir adam olan terzi, içinde smokinin ceketi, kuşağı ve papyonu olan askılı çantanın fermuarını açıyordu. Partridge öylece çevresine bakınıyordu. Her şey tepetaklıktı. Her şey korkunç bir şekilde, adım adım kötüleşiyordu. Partridge, "Düğün, düğünüm..." diye fısıldadı.

"Efendim?" dedi terzi.

"Bir şey yok," dedi Partridge.

Lyda'ya bir türlü ulaşamıyordu. Mektuplarına yanıt gelmiyordu. Yüksek güvenlikli odaya dönemiyordu. Peekins'in Belze'yi uyandırıp uyandırmadığını öğrenemiyordu. Şüphe çekmeden babasının harekât odasına geri dönmesinin yolu yoktu ve bir yanı o odayı bir daha asla görmemeyi diliyordu. Orayı düşünmek bile midelerini altüst ediyordu.

Geçmişe ait o fotoğraflar, sevgisiz babasının bıraktığı o sevgi dolu mektuplar. Kubbe'nin dışında neler olup bittiğini de öğrenemiyordu.

Pressia, Bradwell, El Capitan ve Helmud neredeydiler? Weed hava aracının güvenli bir şekilde iniş yaptığını söylese de Partridge bunun ötesinde hiçbir şey bilmiyordu ve onlarla iletişime geçmesi mümkün değildi.

Glassings'in durumu kötüye gidiyordu. İyileşmeyeceğini söylemişti ve belki de haklıydı. Partridge geç saatlere dek uyumamış, yatağının yanındaki sandalyede oturmuştu. Glassings'in uyanıp kendisiyle konuşacak kadar bilinçli olacağı anı bekliyordu. Yüksek güvenli odaya gittiğinden beri Partridge odanın kilidini açacak olası şifreleri not etmekle uğraşıyordu. Ümitlerini babasının en büyük düşmanlarından birinin hayatta olmasına, hatta ona yardım edeceğine bağlayacak kadar delirmiş miydi? Bir daha ne zaman odanın kilidini açmayı deneyebileceğinden ve bunu yapıp yapamayacağından emin değildi. Partridge uyutma odalarından çıktıktan sonra güvenlik daha da sıkılaştırılmıştı. Eorested bir haber almış olmalıydı. Partridge, Forested'i sessizce alaşağı edebilmek için şimdilik gücün onda olduğu havasını yaratmalıydı. Peki, bunu nasıl yapacaktı? Emin değildi.

Kendisini yalnız, tecrit edilmiş hissediyordu.

Kafesteymiş gibi.

Terzi Partridge'in etrafında koşuştururken Beckley içeri girdi. "Bakıyorum giyinip kuşanmakla meşgulsünüz."

Beckley'ye, "Eh, evleneceğim, değil mi?" dedi soruyla cevap karışık bir biçimde.

Beckley ona, "Iralene'in haberi var mı?" diye takıldı. Ancak espri si güme gitti. Ne de olsa Partridge yanlış kızla evleniyordu.

Partridge terziden uzaklaşıp Beckley'ye, "Hiç haber var mı?" diye sordu, Lyda'dan haber beklediğini Beckley'nin anlayacağını biliyordu. Onunla karşılaştığında hep ilk önce bunu soruyordu.

"Hayır," dedi Beckley. "Üzerine fazla varmamalısınız, değil mi? Zor bir dönem geçiriyor olmalı."

Partridge alçak sesle, “Bunun için ısrar eden oydu,” dedi. Uzun süredir Lyda’dan haber alamadığından ister istemez onun kendisini cezalandırdığını düşünür olmuştu. Yoksa Lyda’nın bazı şüpheleri mi vardı? “Beni bu işe başından savmak için ikna ettiğini düşünmüyor-sun, değil mi? Yani, belki bilinçaltı onu bunu yapmaya itmiştir.” Partridge terzinin önünde fısıldamak istemiyordu, gizlilikten bıkmıştı.

“Bırak onun bilinçaltısını, kendi bilinçaltımın nasıl işlediğini bile bilmiyorum.”

Terzi, Partridge’in dikkatini çekmek için nazikçe öksürdü. Tahta askısındaki ceketi elinde tutuyordu. Partridge elini kaldırıp ona beklemesini söyledi.

“Sence bu mümkün mü? Benimle Kubbe’ye dönmedi. Dönsün istedim. Ona yalvardım. Ancak sonra bana geri gelmek için teslim olduğunu söyleyince düşündüm ki... Eh, fikrini değiştirdiğini düşündüm. Belki de artık yeniden eskisi gibi düşünmeye başlamıştır.”

“Çocuğunuz olacak. Bu sonsuza dek sürecektir bir bağıdır.”

“Bu bizi ebeveyn yapar Beckley. Âşık olduğumuz anlamına gelmez.” Kendi annesi ve babasının aşkı tükenmişti. Partridge bunun çoğu çiftin başına gelen bir durum olduğunu düşünüyordu. Babası annesinin Imaka’ya âşık olduğunu, ondan çocuk yaptığını bilmesine rağmen onunla evli kalmıştı. Partridge terzinin yanına gitti ceketi askıdan alıp giydi. “Aşk gelir geçer. Kalıcı değildir.” Kendisini kötü hissediyordu, içinde kendisini daha az hapsolmuş gibi hissetmek için ceketi çekiştirdi. “Ve şimdi de kahrolası düğün günüm gelip çattı.”

“Bunun keyfini çıkarmayı denemelisiniz,” dedi Beckley.

Partridge aynadaki yansımasına baktı. Bir sahtekârdı, olmadığı biri gibi davranan bir adam. “Nasıl keyfini çıkaracağım ki? Lyda beni hâlâ seviyorsa, bu düğün onu incitir. Sevmiyorsa da bundan beter ne olabilir?”

Beckley, “Bu dediğinizde samimi misiniz?” diye sordu.

Terzi gömleğin yakasını kaldırıp papyonu bağlamaya koyuldu. Partridge başını salladı. “Elbette samimiyim.”

“Ya Lyda’nın sizi Iralene’le evlenmeye ikna etmesinin sebebi si-

zin de bunu istemenizse, sizin dediğiniz gibi bilinçaltınızın istediği buyusa yani.”

“Bana benim bilinçaltımdan bahsetme!” Partridge birden öfkelenmişti. Kendisini kafese kapatılmış hissetmesi öfkesinin aniden parlamasına neden oluyordu.

Beckley omuz silkti. “Özür dilerim. Size kendi mantık yürütmenizle karşılık vermek değildi niyetim.”

Partridge bir an durup gözlerini Beckley’ye dikti. Onda Kubbe’deki diğer insanlardan farklı bir şeyler vardı. Beckley’nin bazen dürüst olma ihtiyacı duyduğu böyle anlar oluyordu, kendini tutamıyormuş gibi.

“Ne oldu?” diye sordu Beckley.

Terzi kuşağı Partridge’in beline doluyordu.

“Kendime bir sağdıç seçmeyi reddettim,” dedi Partridge. Aslen Purdy ve Hoppes ona en uygun sağdıç adaylarının listelendiği bir dosya getirmişler, Partridge dosyayı sertçe kapatıp onlara defolup gitmelerini söylemişti. “Fakat belki de hata yapmışımdır.”

“Sakın aklınızda...”

“Kimse beni senin gibi umursamıyor Beckley. Dostların da yaptığı budur zaten.” Hastings’le oda arkadaşları oldukları zamanlarda hep atışıklardı. Sonra Bradwell vardı... O da Partridge’e haddini bildirirdi. Ve El Capitan, her zaman iyi huylu biri olmasa da sözünü esirgemezdi. “Sağdıçım olur musun?”

“Bence sizin... Eh, kendi sosyal sınıfınızdan birini seçmeniz gerekiyor.”

“İşte bu da sağdıçım olmanın bir başka avantajı. Seni seçmem o sınıftan insanları çileden çıkaracak.”

“Bilemiyorum...”

“Bak muhafızım olarak bana yakın durman gerekiyor zaten. Hazır yanımdayken de adamakıllı bir iş yapmış olursun. Tek yapman gereken bana yüzüğü uzatmak, sanırım. Bunu yapabilirsin, değil mi?”

“Galiba kadeh kaldırma faslı da var. Bir de kalkıp bir şeyler söylemem gerekiyor.”

“Sadece şöyle de: *Sevimli çiftimize! Kadehlerinizi kaldırın! Şerefe!* Hepsi bu kadar.”

“Neden bu işi bir başkası yapmasın?”

“Mesela kim? Weed mi? Sence çenesi iyileşmiş midir? Katı yiyecekler yiyebilecek hale gelmiş midir?”

“Bunun ideal bir seçim olacağını sanmam.”

“Sağdıcım sen olmalısın Beckley. Bu yüzden elbiselerimizi giyelim, tamam mı? Biri sana bir şey soracak olursa sadece emirleri yerine getirdiğini söylersin.” Partridge elini uzattı, Beckley kendisine uzanan eli sıktı. Partridge, Beckley’nin elini bırakıp, “Bu yaptığımız hâlâ insanların iyiliği için, öyle değil mi?” dedi. “Birinden bunu işitmek bana iyi gelebilir.”

“İnsanların iyiliği için,” dedi Beckley. “Buna ihtiyaçları var.”

“Biliyorum.” Partridge aniden tedirginlik hissetti. Bu kendi düğünüydü, düzmece olsa da olmasa da. Hakkını vermeliydi. Babası orada değildi, Partridge onu öldürmüştü. Öldürmüştü onu. Yine de kendisine tavsiyelerde bulunacak birine ihtiyacı vardı. Genç bir adam düğün gününde buna ihtiyaç duymaz mıydı? Ayakkabılarını giydi. “Glassings’i görmem gerek.”

“Fakat efendim!” Terzinin işi henüz bitmemişti.

“Bence kıyafetim gayet iyi oldu,” dedi Partridge.

Koridordan geçti ve Glassings’in kapısını yavaşça itti. Oda iyi ışıklandırılmıştı. Glassings’in sırtı yastıklarla desteklenmişti ve şişlikleri biraz inen adam solgun ve zayıf görünüyordu.

Partridge, Glassings’in uyanmayabileceğini, uyansa da ona tavsiye verecek kadar kendinde olmayacağını biliyordu. Yine de sandalyeyi yatağın yanına çekip oturdu. “Evleniyorum,” diye fısıldadı. “Bu konuda ne düşünüyorsunuz?”

Glassings’in göz kapakları kırıştı.

Partridge elini Glassings’in elinin üzerine koydu, eli soğuk ve kuruydu. “Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin,” dedi Partridge. “Korkuyorum.” Cygnus güya Partridge’e destek olacaktı. Glassings bunun sözünü vermişti. “Cygnus bir avuç korkaktan ibaret, değil mi? Nere-

deler şimdi? Dairelerinde oturmuş dışarıya mı bakıyorlar?" Partridge sandalyesinde geriye kaykıldı. Eskisinin yerine çıkan serçeparmağını ovuşturdu.

Glassings öksürmeye başladı, göğsü inip kalkıyordu. Sanki kırık kaburgalarının acısı onu uyandırıyordu. Kısık gözleri sulanmıştı. Partridge, "Buradayım," dedi. "Tam burada."

Glassings'in gözleri Partridge'inkilere kilitlendi. Başını Partridge'e salladı, sanki kendisine yaklaşmasını istiyordu. Partridge öne eğildi. "Ne yapmam gerek?" dedi.

"Bir sonraki doğru işi," diye fısıldadı Glassings, "ve ondan sonrakini. Doğru adımlar atarsan bir yere varırsın."

"Iralene'le evleniyorum. Bana bu yanlış bir adım gibi geliyor." Ümitsizdi. Glassings'in ne yapması gerektiğini söylemesine muhtaçtı. Kontrolünü yitirip bir uçuruma doğru gidiyormuş hissi içindeydi ve Glassings'in ona nasıl fren yapacağını söyleyebileceğini umuyordu.

Glassings, Partridge'e baktı. Bir süre sessiz kaldı. "Onu sevmiyor musun?"

"Evlenmem gereken Lyda."

Glassings gözlerini kıstı. "Sorumu yanıtla."

Belki de Glassings ona sevmesi gereken kadının Iralene olduğunu söylüyordu. Bu her şeyi daha iyi, güvenli ve şeffaf kılacak mıydı? Kürsüde konuşurken kendisinden öylesine eminken şimdi bir şüphe denizinde boğuluyordu. Hepsinden önemlisi de artık kendi muhakemesine güvenmemesiydi. Partridge'in içinden Glassings'e Iralene'i sevmediğini söylemek gelse de onu kucaklayıp döndürüşünü, yapay güneşin Iralene'in saçlarında parıldayışını anımsadı. "Kimi sevdiğimin önemi yok. Hayatım bana ait değil."

"Yine," dedi Glassings, "soruya yanıt vermedin."

"Ya bilmiyorsam?"

"Yanıtını kolayca bilmen gereken sorular vardır."

PRESSIA

SAZ

Pressia sabah gözlerini açmadan önce Bradwell'in öpücüğünü düşündü. Onu son gördüğünden beri her sabah böyle oluyordu. Pressia dudaklarında Bradwell'in ıslak dudaklarının verdiği hissi, teninin dokunuşunu, kendisini yerden kaldırdığında kaslarının sertliğini ve kanatlarının ipeksi yumuşaklığını anımsıyordu. Bu hülyalı halinden çıkmak istemese de kısa bir öksürük sesi işitti. Gözlerini açtığı anda kendisine dikkatle bakan bir çocuk yüzü görüp irkildi. Uyurken kucağından ayırmadığı sırt çantasını kavradı. Annelerin ona küçük çadırda uyuması için verdiği küçük minderin üzerinde yatıyordu. Işık pusluydu. Sabahın erken saatleriydi. Anneler Pressia'ya yardımcı olacaklarını söyleseler de bunu ne zaman ve nasıl yapacaklarından bahsetmemişlerdi. Bir el çocuğun saçlarını okşadı. Pressia yukarı bakınca bir kadının kendisini izlediğini gördü. Bir yanağına sözcükler dağlanmıştı, harfleri ters yazılmış olmalarına rağmen okuyabildi: KÖPEKLER YÜKSEK SESLE HAVLADI. HAVA NEREDEYSE KARARMAK ÜZEREYDİ.

"Hestra Anne?" Pressia kadını Partridge ve Lyda'yla son kez görüştüğü, yer altındaki bir tren vagonunda tutsak kaldıkları günden hatırlıyordu.

Hestra Anne başını salladı. "Seni içeri götürmek için geldim."

"Nereye?" Bir an için Hestra Anne'nin kendisini Kubbe'ye sokacağını düşünse de bu fikir ona mantıklı gelmedi.

"İyi Annemiz'in yanına," dedi Hestra Anne. "Hemen. Kaybedecek zaman yok."

Birkaç dakika içinde Pressia çantasını yeniden sırtlanıp Hestra Anne'nin peşinden ormana daldı. Hestra Anne bir yanına yapışık çocuğunun ağırlığından dolayı aksayarak yürüse de şaşırtıcı ölçüde çevikti. Pressia bir yandan geride bıraktığı kampta yakılan ateşlerden birinde pişirilmiş küçük bir krep yiyordu. Hava hâlâ dumanlıydı. Yağmur dinmişti. Pressia gitmesine izin versin diye Hestra Anne'yi ikna etmesi gerektiğini biliyordu. Ancak bunu nasıl yapacaktı? İkisini de ilgilendiren bir konuyu açmaya karar verdi. "Lyda zorla mı götürüldü? Annelerden biri bana onun Kubbe'ye zorla götürüldüğünü söyledi."

"Ondan haber alamadın mı hiç?" diye sordu Hestra Anne.

"Ondan nasıl haber alabilirim ki?"

"Lyda içeride, Partridge'in yanında. Partridge senin kardeşin. Sana ulaşmak için elinde çeşitli imkânlar var. Öyle değil mi?"

"İçeri kendi rızasıyla mı gitti, yoksa zorla mı götürüldü bilmiyorum. Son duyduklarıma göre Partridge'le Kubbe'ye gitmişti." Taşların üzerinde sekerek küçük bir ırmağın karşı yakasına geçtiler.

"Lyda'nın bildiği bir hayat var. O kararını vermişti. Burada kalmak istiyordu."

"Sonra onu zorla götürdüler, öyle mi? Rızası olmadan."

Hestra Anne durdu. İçi boş bir sazın içine nefesini üfledi. Pes, hüznü bir nota çıktı. Sonra kamışı oğluna uzattı. Çocuk sazı elinde neşeyle evirip çevirmeye başladı.

Yeniden ağaçların arasında yürümeye başlayan Hestra Anne, "Savaş sırasında oldu bunlar," dedi. "Kubbe'ye saldırdık. Bunu duymamış mıydın?"

Kubbe bu yüzden mi karşı saldırıya geçmişti? "Öyleyse Kubbe intikam mı alıyor? Tüm bu cinayetlerin ve yangınların sebebi bu mu?"

Hestra Anne ağaçlardan güç alarak bedenini daha da hızlı taşıyordu. Pressia da aynını yapmaya başlayarak onun hızlı ritmine ayak uydurdu.

“Önce bir sükûnet havası vardı, sonra saldırılar başladı. Tek yapabildiğimiz tahminler yürütmek.”

“Fakat Willux öldü. İdare Partridge’de. Nasıl olur bunlar?”

Hestra Anne durup Pressia’ya doğru döndü. “Willux öldü mü?”

Pressia bunu söylememeliydi. Kendisini karnına bir hançer saplanmış gibi hissetti. Büyük bir hata yapmıştı. Çok büyük. Ancak hatasını telafi etmesinin hiçbir yolu da yoktu. Hestra Anne’nin yüzünde sert bir bakış donakalmıştı. Pressia başını salladı.

“Demek üzerimize bizi öldürmeleri için bu Ölüm’leri salan Partridge, öyle mi? Partridge, ha?”

“Bunu onun yaptığını düşünmüyorum. Bu mümkün değil.”

“Fakat idare onda,” dedi Hestra Anne. “Öyle söyledin.”

Pressia, “Bunu İyi Annemiz’e söyleme,” diye yalvardı.

“Bunu ondan nasıl saklarım? Kız kardeşlerime nasıl söylemem bunu?”

İyi Annemiz küplere binecekti. Öfkesini kim bilir nasıl kusacaktı? Ölüm’lerin hepsinden nefret etse de Partridge’e özel bir garezi var gibiydi.

“Sadece zamana ihtiyacım var. Lütfen, eğer sen...”

“Şşşt!” Hestra Anne kaskatı kesildi. Adımlarını hızlandırıp, “Beni izle,” dedi.

“Lütfen beni İyi Annemiz’in yanına götürme,” dedi Pressia. “Lütfen. Bu çok önemli Hestra Anne. Ölüm kalım meselesi.”

Hestra Anne durup çömeldi. Eliyle Pressia’nın da aynını yapmasını işaret etti. Pressia oturup sırtını bir ağaca yasladı. Göğe baktı. Gri, hep gri olan, simsiyah dalların kırık cam parçaları gibi böldüğü göğe. Pressia bir mahkûmdu. Başarısız olmuştu. Bir kez daha, “Lütfen Hestra Anne,” dedi.

Hestra Anne ellerini ağzına götürüp tuhaf bir kuş sesi çıkardı, uzun, yumuşak bir ötüş.

Pressia ağlamaklı oldu. Kaçmayı düşünse de annelerin iyi bir eğitimden geçtiklerini biliyordu. Fazla uzağa gidemezdi.

Sonra ötüşüne yine kuş sesiyle karşılık verildi. Ses ormanın içinde cınladı.

Pressia, Hestra Anne'nin ceketine yapıştı. Bir kez daha, "Lütfen," dedi. "Lütfen."

"Kapa çeneni," dedi Hestra Anne. "Neden bu ormanda olduğunu biliyorum. Ölü çocukları aradığın yok, değil mi? İçeri girmek istiyorsun. Kubbe'ye. Seni oraya götüreceğim."

"Fakat İyi Annemiz..."

"Emirlerine karşı geleceğim. Bedelini de ödeyeceğim. Burada olduğunu duyunca seni İyi Annemiz'e götüreceğim muhafız olmak için gönüllü oldum. Partridge'in kız kardeşi olarak içeri zarar görmeden sadece sen girebilirsin. Öte yandan bu seni bir hedef de yapabilir. Oraya sen gitmelisin."

"Kubbe'ye girmek istediğimi nereden anladın?"

"Oraya Lyda için gidiyorsun," dedi Hestra Anne. "Bebegini Kubbe'de doğuramaz. Güvenli olmaz bu. Doğru da olmaz. O bizden biri. Biliyorsun bunu."

Pressia'nın ağzından, "Bebegi mi?" sorusu çıkıverdi. Afallamıştı. Bu işte bir yanlışlık olmalıydı.

"Lyda'nın bebeği," dedi Hestra Anne, Pressia'nın durumdan haberi olmadığına şaşmıştı. "Babası Partridge."

"Ne?"

"O hamile. Doğuma da fazla zaman kalmadı."

Partridge ve Lyda'nın bebeği mi olacaktı? "Bilmiyordum." Lyda korkuyor muydu? Yalnız mıydı? Pressia, Lyda'yla görüşüp ona... Ne söyleyecekti ona? Her şeyin yoluna gireceğini mi? Girecek miydi ki? Ona yalan söyleyemezdi. Kayıp çocuklarını arayan insanların şehirde cınlayan sesleri... Lyda ve Partridge'in de hayatı için endişe edecekleri, uğruna savaşacakları, ismini seslenecekleri bir çocukları olacaktı...

"Bunu nasıl bilmezsin?" dedi Hestra Anne. "Kubbe'ye bu yüzden girmeyecek misin? Onu kurtarmak için?"

“Kubbe’ye gireceğim, çünkü elimde bizi iyileştirecek olan şey var. Bunu Kubbe’deki bilim insanlarına ulaştırabilirsem kaynaşmaları yan etkiler olmadan tedavi edebiliriz. Hepimizi tedavi edebiliriz.” Hestra Anne’nin bacağındaki çocuğa baktı. Oğlan Pressia’yı izliyor, dinliyor, yaşlı gözlerle sazla oynuyordu.

Hestra Anne’nin yanakları kızardı. Çenesini sıktı. “Bunun bir tedavisi yok. Yok!”

“Eakat tedavi gerçek!”

“Senin bu ormana gelmenin nedeninin bir kız kardeşimizi, çocuklu bir kız kardeşimizi kurtarmak için hazırlık yapmak olduğunu sanmıştım. Bizden birinin çocuğunu kucağımıza alalı ne kadar zaman geçtiğini biliyor musun? Biliyor musun? Bu çocuk bizim yeni başlangıcımız!”

“Beni Kubbe’ye sokacaktın. Yap bunu. Artık bebekten de haberdar olduğumdan Lyda’yı dışarı çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Söz veriyorum.”

Bir kez daha kuş ötüşünü işittiler, bu kez ses daha yakından geliyordu. Hestra Anne sesin geldiği tarafa doğru baktı. “İyi Annemiz, Willux’un öldüğünü öğrenirse zayıflığı sezecektir. İdarenin Partridge’de olduğunu öğrenirse onu öldürme arzusu katlanır.”

“Ve saldırırsa,” diye fısıldadı Pressia, “bu sadece ölümlere yenilerini ekler, üstelik Lyda da orada. Bana zaman tanırsan Kubbe’ye girip onu siz saldırmadan çıkarmaya çalışırım.” Hestra Anne’ye Kubbe’yi alaşağı edecek bakteriden bahsetmeye cesareti yoktu. Hestra’yı heyecanlandırmaması, dikkatini dağıtmaması gerekiyordu.

Hestra Anne, Pressia’nın koluna yapıştı. “Bana onu oradan çıkaracağına söz ver.”

“Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum.”

Hestra Anne yumruklarını alnına dayayıp gözlerini sıkıca kapattı. “Senin uyuduğun mevzide on iki anne öldü, sırf orada. Yedisinin çocukları vardı, onlar da öldüler. Toplu mezar ağzına kadar doldu. Yeni bir çukur açtılar. Partridge’in babası bize yeterince merhametsizlik etmedi mi?”

“Bunu Partridge’in yaptığını bilmiyoruz. Bilmiyoruz.”

“Öldür onu,” dedi Hestra Anne. “İçeri gir ve onu öldür.”

Pressia başını iki yana salladı. “Bu yeni saldırıyı o düzenlemedi. Bunu yapmaz o. Bizi tanır. Bize değer verir.”

“İdare onda. Olanlar da ortada. Bunlar gerçekler.”

“Ona inancımı yitiremem.”

“Ölümler inancı harcarlar. Güvenimizi hak etmiyor onlar.”

Kuş ötüşü bir kez daha duyuldu, bu sefer daha yüksek sesli ve sabırsızdı.

“Kardeşimi öldüremem. Bunu yapmam. Yine de Lyda’yı dışarı çıkarmaya çalışacağım.” Pressia’nın aklına Lyda’yı son gördüğü an geldi, Ölüdiyarlar’da idam edilmek üzere oldukları o gün. Lyda’nın ait olduğu yer burası mıydı? Bu vahşi topraklar mıydı onun yuvası? Dışarı çıkmak istiyorsa Pressia ona elinden geldiğince yardım edecekti. “Bana inan.”

Hestra Anne’nin oğlu kollarını annesinin beline dolayıp onu sıkıca sardı. Hestra Anne oğlunu başından öptü. “Hesabını vereceğiz,” dedi. “İyi Annemiz tüm bunları öğrendiğinde, hesabını vereceğiz.”

Pressia öfkesinin içinde gürlediğini hissetti. “Bu adil değil.” Çocuğa baktı. “Sizden bunu yapmanızı isteyemem.”

Kuş ötüşü gene cınladı.

“Hayatta kalacağız. Yaradılışımızda var bu.” Hestra Anne, Pressia’nın elini tutup parmaklarını parmaklarına doladı. “Lyda’yı gördüğünde endişe etmemesini söyle. Onu çocuğumdan ayırmazdım. Öz oğlumdan.” Oğlu başını kaldırıp ona baktı, Hestra Anne çocuğun çenesini hafifçe tuttu. Sanki ona meraklanma diyordu: *Meraklanma, en çok seni seviyorum.*

Sonra Hestra Anne ellerini yeniden ağzına götürdü, çıkardığı kuş sesi serin sabah havasına karışıp ormanda yankılandı.

LYDA

PARLAK

Lyda düğün davetlisi gibi giyinmişti. Üzerinde baldırlarının ortasına kadar inen, koyu mavi, taftadan bir elbise vardı. Ayaklarında da elbiseyle ve mavi el çantasıyla uyumlu olması için boyanmış yüksek ökçeli ayakkabılar. El çantasının içinde tek bir şey vardı, o da bir el havlusuna gevşekçe sardığı Freedle. Yanında dışarıdan bir parça olsun istiyordu. Ereedle onun tesellisiydi. Teselliye ihtiyacı olacağını biliyordu.

Kaskatı bir halde kanepeye, kendisine dikiş öğretmekle görevlendirilen Chandry Culp'ın yanına oturdu. Her şeyi Chandry düzenlemişti, kocası Axel Culp'ı ve kızları Vienna'yı da yanında getirmişti. Sanki Lyda'yla önemli bir etkinlik için bir araya gelen aile dostlarıydılar.

Vienna sosu sevmemişti. “Çok baharatlı!” Havuçları da. “Dokularını gerçekçi değil!” Annesinin yaptığı saç da hoşuna gitmemişti. “Çok kabarık!”

Lyda kendisini halsiz hissettiğini, midesinin bulandığını öne sürüp yatak odasına çekilmek için izin istemek istiyordu. Gerçekten yorgundu. Son zamanlarda fazla uyumuyordu. Ne zaman içi geçse birkaç dakika sonra havadaki oksijen tükenmiş gibi soluk soluğa uyanıyordu, boğuluyormuş gibi.

Partridge'in Iralene'le evlendiğini görmeyi isteyeceğini de nereden çıkarıyorlardı? Bu bir sınav mıydı? Partridge'le ilişkisini bitirdiğini, her şeyin umdukları gibi olacağını ispatlamasını mı bekliyorlardı? Elbisesi, şu sos, her şey üzerine gelir gibiydi. Hatta etrafta gezinip, "Burası ne de hoşmuş, değil mi Chandry?" diyen Bay Culp bile.

Televizyonda davetliler gösteriliyordu, çeşitli unvanları olan çiftler üzerlerinde elbiseler ve smokinlerle kiliseye giriyorlardı. Tek tük muhafızlar göze çarpıyordu, kilisenin etrafını tutmuşlardı. Ancak onların haricinde her şey çok güzeldi, her yerde çiçekler, kurdeleler, kırmızı halılar vardı. Lyda, içinde Freddle'in olduğu el çantasını kucağına koydu.

Kendisini kötü hissediyordu. Evet, şüphesiz Partridge'le evlenmenin kendisi olmasını istiyordu. Ancak onunla o şekilde evlenmek istemiyordu. Dışarıdaki insanların hayatta kalma mücadelesi verdiğini bilirken öyle debdebeli, ihtişamlı bir düğün istemiyordu. Bu düşünce midesini altüst etti. "Sanırım şurada biraz uzanacağım," dedi.

"Ne?" dedi Chandry. "Yo. Olmaz. Daha gelmedi bile!"

"Birini mi bekliyorduk?"

Vienna, "Bunun bir sürpriz olması gerekiyordu," deyip gözlerini devirdi.

Lyda telaşlandı. "Kim gelecek?"

"Bakayım gelmiş mi?" Chandry nöbetçilerle konuşmak için ön kapıya gitti.

Bay Culp eline mumsuz bir şamdan aldı. "Bu hoşuma gitti!" dedi. "Epey hoş bir şey!"

Lyda, Vienna'nın yanına gitti. "Bana kimin geldiğini söyle."

"Yapamam."

"Lütfen."

"Sürpriz nedir bilmez misin?" dedi Vienna.

"Sürprizleri sevmem," diye fısıldadı Lyda.

Chandry, "Geliyor!" dedi. "Birazdan burada olur!"

Kapı ardına kadar açıktı ve iki yanında nöbetçiler dikiliyordu. Chandry geri adım attı ve Lyda'nın annesi kapı eşiğinde belirince abartılı bir hareketle bir kolunu yana açtı.

“Bayan Mertz!” dedi Chandry, hem gururlu hem de rahatlamış bir hali vardı.

Lyda’nın annesi küçülmüş gibiydi, dalgınca bakınıyordu. Öylece dikiliyor, gözlerini kırptırıyordu. Başta odaya göz gezdirdi, Lyda’ya bakamıyordu. Rehabilitasyon merkezinde de durum bundan fark-sızdı. Annesini son kez orada görmüştü. Annesi Lyda’ya çok soğuk davranmış, klinik uzmanı rolünün ardına gizlenmişti. Ancak şimdi o rolde değildi. Üzerinde bir elbise vardı, yıllarca kiliseye giderken giydiklerinden biri.

“Anne?” dedi Lyda.

Lyda’nın annesi öne çıktı. Gözlerini nihayet Lyda’nın gözleriyle buluşana dek yukarı kaldırdı, kendisini bir şeylere hazırlıyormuş gibi dudaklarını büküp derin bir nefes aldı. Ne bekliyor olabilirdi? Ona ne söylenmişti? Lyda’nın hamile olduğunu biliyor muydu?

Lyda annesine sarılsın mı sarılmasın mı bilemiyordu. Annesi de en az onun kadar kararsız görünüyordu. Yumuşak bir sesle, “Lyda canım,” dedi.

Lyda’ya içini bir sevgi seli kaplamış gibi geldi. Annesini kendisi-ne itiraf edemediği kadar çok özlemişti. Freedle’a bir zarar gelmesin diye el çantasını dikkatle sehpanın üzerine bıraktı ve hızla annesi-nin yanına gidip kollarını boynuna doladı. Annesi kaskatı kesilse de hemen sonra kızının sırtını sıvazladı. “Beni görmeye geleceğini sanmıyordum. Burada olduğumu bildiğinden bile emin değildim.”

“Her şeyi biliyorum,” dedi annesi. Ancak Lyda ona *her şeyin* nasıl aktarıldığından emin değildi.

Lyda annesinin ellerini sıktı. “Hadi gidip konuşalım, baş başa,” dedi annesine. Ardından Chandry, Bay Culp ve Vienna’ya doğru döndü. “Biraz yalnız kalmamızın bir mahzuru yoktur umarım.”

“Hayır, hayır!” dedi Lyda’nın annesi onlara. “Gitmeyin. Şu birlik-telik havasını bozmaya gerek yok.” Televizyonun başına gitti. “Hepi-mizin keyif alacağı bir tören olacak...” Lyda’ya bakıp, “Ve *kabullene-ceğimiz*,” diye ekledi.

Lyda kendisini yüzüne bir tokat inmiş gibi hissediyordu. Kulak-

ları çınılıyordu. Çocuk odasına çekilmek, ellerinde bir mızrağın ağırlığını, teninde külleri hissetmek istiyordu. O şeyler gerçektir. Annesinin pişmanlıkları ise hep belli belirsizdi. Lyda onun hislerinden emin bile olamıyordu. Onu somut sebeplerden dolayı suçlayamıyordu hiç. Yine de o an neden orada olduğunu biliyordu: Lyda'ya Partridge'le ilişkisinin bittiğini söylemek için. Düğün sahte değildi. Kalıcı olacaktı. Geri dönüşü yoktu, yapılabilecek tek şey bunu kabullenmekti.

Lyda bunların bir rüya olmasını diliyordu. Uyanmak istiyordu, nefes nefese. Ancak rüya görmüyordu.

Konuşamıyordu. Uzanıp bir sandalyenin sırtını tuttu.

“İyisin değil mi?” diye sordu Vienna. “Fenalaşmış gibisin.”

Chandry, “Başlıyor!” diye bağırıp televizyona doğru döndü. Çantasından bir mendil çıkarıp yanaklarına bastırdı. “İşte gelin geliyor! Aman tanrım!”

“Ne güzellik ama!” dedi Bay Culp.

Küçük Culp ailesinin tüm üyeleri parlak ekranın başına toplanmıştı, Lyda'nın annesi Bay Culp'ın önünde dikiliyordu. Televizyondan bangır bangır orkestra müziği geliyordu. Lyda üzerinde uzun, beyaz gelinliğiyle Iralene'i ve ayaklanan izleyicileri hayal etti.

Lyda'nın annesi hariç hepsi ağızları açık televizyona bakıyordu, sadece onun gözleri Lyda'nın üzerindeydi. “Gel de izle,” dedi annesi.

Lyda başını iki yana salladı.

Annesi bunları söylerken sesinde öfke yoktu, sadece kabullenmişlik vardı. “Lyda inatçılık etme. Yapman gereken bu.”

Lyda, “Hayır, sağ ol,” dedi.

Annesi onun yanma gitti. Yumuşak bir sesle, “Lyda,” dedi. “Her şey yoluna girecek. Sen, bebek. Her şey. Bundan böyle hep yanında olacağım. Yeni rolüm bu.”

Lyda sertçe, “İyi para getiriyor mu bu iş? Sana ne kadar teklif ettiler?” dedi.

“Ne? Lyda burada olmayı istediğimi biliyorsun. Senin yanında olmayıp da nerede olacaktım başka?” Kızının eline uzansa da Lyda elini kaçırdı.

“Benim annelerim var,” dedi Lyda. “Dışarıda birçok annem var benim, bu yüzden de sana ihtiyacım yok. Duyuyor musun beni? Sana hiç ihtiyacım yok benim.” Lyda dönüp el çantasını –içindeki Freedle’in canını yakmayacak şekilde– aldı ve koridorda yürümeye başladı.

Annesi, “Lyda! Bunu yapma!” diye bağırp onun peşinden gitti.

Lyda çocuk odasının kapısını açtı. Ancak o kapıyı kapatamadan annesi eşikle kapının arasına girdi. Parçalanmış bebek karyolasını, mızrak yığnını, yontulmuş çitaları, bıçağı, yırtılmış bebek kitaplarını, kül dolu kâseyi gördü. Tüm bunlar odanın ortasında duran küçük kürenin yansıttığı, fırıl fırıl dönen küllerin arasında duruyordu. “Tanrım. Lyda.”

“Çık dışarı. Burası benim için. Sadece bana ait.”

Bayan Mertz gözlerini Lyda’ya dikti. “Ne oldun sen böyle?” Annesi geriye doğru sendeledi, düşmemek için tutunduğu duvara yaslanıp derin derin nefes almaya başladı.

Lyda kapıyı kapatıp kilitledi. Sırtı kapıya dayalı, yavaşça kayarak yere çöktü. *Ne oldum ben?* Fl çantasını açıp uyuyan Freedle’ı sardığı havluyu açtı.

“Freedle,” diye fısıldadı. “Biz nasıl geldik buraya?”

Freedle gözlerini kırpıştırarak araladı. Narin kanatlarını açtı. Lyda gebe kıyafetlerinin altındaki zırhını bulup çıkarmak istiyordu. Sarmalandığını, korunduğunu hissetmek istiyordu.

“Dışarı nasıl döneceğiz?” dedi.

Sonra aniden yüreği öfkeyle doldu. Flbisesinde bir dikiş yeri bulup giysiyi eteğinden beline kadar yırttı. Kumaşı koparıyor, kopardıklarını un ufak olana dek parçalıyordu.

“Annelerim,” diye fısıldadı. ‘Annelerimi özledim.’

PRESSIA

KAPILAR

Hestra Anne, Pressia'yı ormanın eteklerine götürdü. Orada birkaç anne hızlı hızlı çalışıyordu. Bir mancınık mekanizması ve içleri robot örümceklerden yapılmış el bombalarıyla dolu sepetlerin başındaydılar.

“Seni uzaktan koruyacaklar,” dedi Hestra Anne. “Elimizden gelen bu kadar.”

Annelerden biri ona, “Onu uyardın, değil mi?” diye sordu. “Oradaki Özel Kuvvetler askerleri artık eskiden olduklarından farklı.”

“Biliyorum,” dedi Pressia. “Onları gördüm.”

“Tozlar’a benzeyenleri mi?” diye sordu Hestra Anne.

Pressia başını iki yana salladı. “Ne? Tozlar’a benzeyenler mi? Nasıl?”

Annelerden biri mancınının içine bir el bombası yerleştirirken, “Açıklama yapacak zaman yok,” dedi. “Zaten göreceksin.”

Diğer anneler onun etrafına toplandı. Planlarını açıklamaya koyuldular.

“Buradan saldıracağız.”

“Sen ormanın kenarından şu tarafa yürüyeceksin.”

“Sonra biz dikkatlerini dağıtacağız.”

“Tamam,” dedi Pressia.

Hestra Anne, Pressia'ya bir bıçak verdi. "Çok da işine yarayacağını sanmıyorum, ama hiç olmazsa elinde bir silah olsun."

Pressia ona teşekkür edip bıçağı kemeriyle pantolonun arasına soktu.

Hestra Anne geri çekilip ona el salladı ve sırtını dönüp yürümeye başladı.

"Bekle," dedi Pressia.

Ancak Hestra Anne ormana doğru koşmaya başlamıştı bile. Birkaç hızlı adımın ardından oğluyla birlikte ağaçların ve çalılarının arasında kayboldu. Öylece yitip gittiler. Pressia onunla son defa, kısacık da olsa vedalaşmak istiyordu oysa. Yine de hiçbir şeyin başına gelecekleri kolaylaştırmayacağını farkındaydı. Gözlerini kısıp Kubbe'ye baktıktan sonra ormanın kenarından ilerlemeye başladı. Tek yapması gereken Kubbe'ye giderken vurulmamaktı, ardından kim olduğunu, Partridge'le bağlantısını açıklamayı ve içeri alınmayı umuyordu. Peki, ne olarak? Mahkûm mu? Amacı içeri canlı girmekti.

Ormanda bazı sesler işitti, dallardan gelen çıtırtılar. Anneler onun peşinden mi geliyorlardı? Ona güvenmiyorlar mıydı? Her an tekliflerini geri almaya karar verip ona saldırabilirlerdi. Pressia adımlarını hızlandırdı. Ses bir Canavar'dan ya da bir Özel Kuvvetler askerinden de gelmiş olabilirdi. Herhangi birinden, her hangi bir şeyden. Koşmamahydı, çünkü yavaş ilerlemesi gerekiyordu. Ancak bir şey gördü, uzaktaki ağaçların arasından hızla geçen bir şey. Koşmaya başladı, ağaçların oluşturduğu sınır çizgisinin hemen iç tarafından. Anneler ilk atışlarını yapana dek fark edilmeyi göze alamazdı.

Yanından geçtiği ağaçların dalları arasında gri bir şeklin hareket ettiğini gördü, sonra kıvrık bir boynuz fark etti. Nihayet bir açıklık gördü ve orada hiç kıpırdamadan duran, iri iri açtığı gözleriyle kendisine bakanın koyun olduğunu fark etti. Koyunun gri bir postu, kafasının üzerinde kıvrılan uzun bir boynuzu vardı. Sürüsünü kaybetmişti belli ki. Ya da belki hayatta kalan tek koyundu. Koyunun melemesi ona şehirde gördüğü, gözlerinin önünde vurulan, kesik kollu oğlanın sesi kadar hüzünlü ve ümitsiz geldi. Koyun bir şey

istiyormuş gibi toprağı eşeledi. Arka toynaklarından biri yamuk yamuk, neredeyse işe yaramaz haldeydi. Cılızdı ve kaburgaları sayılıyordu. Açlıktan ölecek haldeydi.

Pressia ona doğru yürüdü. Koyun dişlerini öne çıkardı, çenesi çarpıktı. Mavimsi dilini göstererek tekrar meledi. Pressia elini uzattı. Koyun elini koklamak için biraz yaklaştı. Pressia uzanıp hayvanın çenesinin altındaki perçeme dokundu. "Sakin ol," diye fısıldadı. Koyun burnunu Pressia'nın parmaklarına sürttü.

Güzel, yalnız ve açtı. Pressia ona yardım edemiyordu. Wilda'yı da kurtaramamıştı. Kendi canını kurtarabileceğinden de şüpheliydi.

Sonra bir patlama sesi işitti. Koyun irkilerek başını yukarı kaldırdı ve hızla kaçtı, hoplayıp zıplayarak ormana daldı.

Vakit gelmişti. Anneler yaylın ateşine başlamıştı. Pressia bir ucundan diğerine geçmesi gereken çorak araziye doğru yürüdü ve bir ağacın arkasında dikildi. Dumanı, atılan ilk el bombasının ardından yükselen tozları ve külleri gördü. Tozun dumana karışması fark edilmesini güçleştirecekti.

Önündeki yokuşa baktı, yokuşun en tepesinde Kubbe vardı.

Sonra tepe dalgalanmaya başladı. Toz ve külle kaplı bedenler belirdi. Nereden çıkmışlardı? Ne zamandır yerin altındaydılar? Bedenler patlamaya doğru ilerleyen uzun, ince oğlanlara aitti, sonra içlerinden bazıları ortaya çıktıkları gibi bir anda gözden kayboldular. Yerle bütünleştiler, tamamen kamufle olmuşlardı. Anneler bir el bombası daha attılar. Bomba ıslak zemine çarptı ve birkaç saniye sonra patladı. Oğlanlar ormana doğru ateş etmeye başlasalar da Pressia hiçbirini seçemiyordu. Bazen toprak hareket ediyordu, ama sonrasında bir şey görülmüyordu.

Koşmaya başlamalıydı. Anneler şimdiden iki el bombası harcamışlardı. Pressia yere göz gezdirip hızla fırladı. O koyundan farksız olduğunu düşündü. Sürüsünü kaybeden o koyundan.

El bombaları epey sağında patlasa da sağır edici bir ses çıkarıyordu. Bombalar toz ve kül kaldırdı. Bir el bombası patladığında Pressia'ya bomba hedefini bulamamış gibi geldi. Ancak yerden kan

ve et fışkırdı. Büyükbabası bir keresinde ona kara mayınlarından bahsetmişti, sürekli yer değiştiren, görünmez kara mayınlarından.

Pressia elinden geldiğince hızlı koşmaya devam etti, Kubbe'ye vardığında kim olduğunu açıklayacak kadar nefesi kalmasını diliyordu. *Ben Partridge Willux'un kız kardeşiyim. Ona Pressia'nın geldiğini söyleyin.*

Fakat o sırada ayaklarının altındaki zemin yok oldu ve dar bir çukurun içine düştü.

Pressia ayağa kalkmaya çalışırken etrafını çeviren toprak açılıyor, parça parça dökülüyordu.

Bir dirsek.

Bir kol.

Kola takılı, Pressia'ya doğrultulmuş bir tüfek.

Sonra kısa süre önce cam parçalarının delip içine gömüldüğü belli olan bir yüz belirdi, öyle ki cam parçalarının etrafını saran kristalleşmiş yara kabukları henüz tazeydi. Bir oğlanın yüzüydü bu. Eğri bir burnu, koyu kırmızı dudakları vardı. Gülümsediğinde –ne diye gülümsüyordu ki?– Pressia'nın canını en yakan ayrıntı ortaya çıktı. Ağzının içinde –toprağa bulanmış da olsa seçilen– diş telleri vardı.

Ben Partridge Willux'un kız kardeşiyim. Ona Pressia'nın geldiğini söyleyin. Sözcükler aklından geçse de bunları dillendirmediğini fark etti. Rüzgâr sertçe esiyordu. Oğlanın yüzü –gülümsemesi– dumanların arasında bir belirip bir kayboluyordu.

Oğlan alçak sesle, “Birini yakaladım, birini yakaladım,” dedi. “Birini yakaladım.” Sanki yaptığından büyük bir gurur duyuyor ve o anın tadını çıkarmak istiyordu. Pressia'yı öldürürse mutluluğu çabuk sonlanacaktı. Etrafına bakıp sesini daha da yükselterek, “Birini yakaladım!” dedi. Bir şahit arıyordu. Kimse görmezse Pressia'yı öldürmesinin ne anlamı olurdu ki?

Pressia öksürdü ve nihayet, “Ben Partridge Willux'un kız kardeşiyim,” diyebildi.

Oğlanın yüzü çarpıldı. Belli ki Pressia'nın ne dediğini anlamamıştı.

“Öldürme beni. Kubbe’ye götür. Beni Partridge’in yanına götür. Onun kız kardeşiyim ben.”

Oğlan başını iki yana salladı. “Kız kardeş yok,” dedi. “Kız evlat yok.”

Elbette haklıydı da. Kubbe’de Pressia adında bir kızı tanımak şöyle dursun, Willux’un karısının evlilik dışı bir çocuk dünyaya getirdiğini bilen kimse yoktu.

Pressia bir deneme daha yaptı. “Onun üvey kardeşiyim. Lütfen. Beni esir alıp içeri götür.”

“Esir almak yok,” dedi oğlan. “Esir almak yok!” Tüfeğinin namlusunu Pressia’nın çenesinin altına dayadı.

Pressia yutkunup, “Yanlış yapıyorsun,” dedi. “Yapma bunu.”

Oğlan sadece bir dakika için yumuşayıp Pressia’nın yüzünü süzdü. Ancak hemen sonra gözleri bebek başına kayd ve Pressia’nın da tıpkı diğerleri gibi bir hilkat garibesi olduğunu anladı, peki kendisi de yarı hilkat garibesi değil miydi? Oğlan yine gülümsedi. Pressia’yı öldürmekten keyif alacaktı. Pressia gözlerini yumup silahın patlamasını bekledi.

Fakat sonra oğlan bir anda kayboluverdi, bedeni kendisinden çok daha iri biri tarafından yere çarpıldı.

Pressia önce bükük metal protezi gördü, ardından Hastings’in yüzü belirdi.

Hastings onun peşinden gelmişti! Pressia ondan bunu yapmamasını istese de gelmişti ve iyi ki de bunu yapmıştı.

Hastings takma bacağıyla askeri yere yapıştırdı, bu kez öyle sert bir darbe indirmişti ki Pressia protez bacak ortadan ikiye ayrılma şaşmazdı. Ancak öyle olmadı. Hastings onun elini tutup, “İzin ver seni içeri sokayım,” dedi.

“Taraf değiştirdiğini biliyorlar, öyle değil mi? Sana hain muamelesi yapacaklar”.

Hastings, “Seni içeri sokacağım,” dedi ve Pressia’yı kolundan tutup kucakladı. Pressia’yı nefes almakta güçlük çekeceği kadar sıkı tutuyordu.

Hastings aksayarak, ama hızlı koşuyordu. Zeminde patlamalar devam ediyordu. Toz ve ölüm havayı boğuyordu.

Nihayet Pressia karşılarında Kubbe'yi gördü. Onca kapkara kurumun arasında nasıl öyle bembeyaz kalabiliyordu Kubbe? Pressia, Hastings'ten durmasını istedi. "İndir beni. Kalan yolu kendim giderim!"

Hastings ona kulak asmayacak gibiydi.

Pressia, Hastings'in kolları arasından çekip çıkardığı bebek başıyla tüm gücüyle Hastings'i yumrukladı. Hastings kılını bile kıpırdatmadı. Pressia birkaç deneme daha yapsa da sonuç alamadı.

Nihayet Pressia, Hastings'in pazısının iç tarafını buldu ve oradaki ince deriyi ısırabildiği kadar sertçe ısırıldı. Ağzına kan tadı geldi.

Hastings geriye kaykılıp Pressia'yı bıraktı.

Pressia nefes nefese, "Sağ ol," dedi.

Hastings pazısını ovuşturuyordu. Elini çektiğinde üzerinde kan vardı.

Pressia Kubbe'ye doğru döndü.

"Dümdüz ilerle," dedi Hastings, "bir dizi kapıdan ilkiyle karşılaşacaksın."

Pressia başını sallayıp gözlerini yeniden ona çevirdi. "El Capitan'a, Helmud'a, Bradwell'e de ki..." Bradwell'in ismini söylerken tılandı.

"Ne diyeyim?"

"Onlara buraya kadar vardığımı söyle." Pressia dönüp koşmaya başladı. Rüzgâr ayaklarının altında tıslıyordu. Ara sıra hortumlar havaya toprak kaldırıyor, sonra dağılıp yok oluyordu.

Hastings'in söylediği gibi kapıyı tam karşısında buldu. Hızlandı, ama ayağı takıldı ve yere düştü. Neye takıldığını görmek için arkasına döndü. Keçeleşmiş saçlar... Yerden kalkın bir baş. Bir el uzanıp ayak bileğine yapıştı. Çizmesinin topuğuyla eli tekmelerken bir yandan da bıçağını yokladı. İleri uzanıp bıçağı bileğe sapladı. Elin parmakları gevşedi. Dizini göğsüne çekti. Baş yukarı kalktığında bir yüz görüldü. İki parlak göz. Bir sıra diş.

Asker kanlar içinde kalan bileğini bıçaktan kurtarıırken Pressia ayağa kakıp kapıya koştu. Her iki elini kaldırıp kapıyı yumrukladı.

İçeri alınmak istiyordu. “İmdat!” diye haykırdı. “Yardım edin! Beni içeri alın!” Parmakları ağrısı da kapıyı çalmaya devam etti, sertçe ve hızla.

Asker ayağa kalkmış, hantalca Pressia’ya doğru ilerliyordu. Pressia’nın nefesi kesilmişti. Elinden geldiğince duvara yapıştı.

Sonra bir çıt sesi duydu, bir mührün kırılmasını andıran bir pat sesi. Kapı aralandı. İçerideki hava serin ve temizdi.

Bir üniforma. Bir muhafız.

Pressia rüzgârda sesini duyurmaya çalışarak, “Ben Partridge Willux’un üvey kardeşiyim,” dedi.

Sonra bir erkek sesi işitti. “Kim olduğunu biliyoruz.” Adam onu bileğinden tutup rüzgâra doğru çekti.

Pressia askere, askerin kanla kaplı eline ve koluna son kez baktı.

Muhafız kapıyı kapattı. Silahlıydı ve bir eli tabancasının kabzasındaydı, tabancası henüz çekili olmasa da hazırды.

Pressia sessiz ve durgun bir bölmedeydi, bölme biri dışarıya, diğeri Kubbe’ye açılan iki kapıyla kilitlenmişti.

Pressia hayatında ilk kez Kubbe’nin içindeydi.

PARTRIDGE

TAKLİT

Partridge katedral-spor-etkinlik merkezi denilen yerin kulislerinden birindeydi. D    n orada gerçekleşecekti ve kısa süre sonra hızla bir ziyafet salonuna   evrilecekti. Partridge'in anımsayabildiği tüm büyük etkinlikler –siyasi, dini ve eğlence amaçlı– için orası kullanılırdı. Babasının –ve Foresteed'in– konuşmalarını orada dinlemişti. Nativity'nin performansını, tuhaf kostümler içerisinde uygun görülen şarkılara pleybek yapan göstericileri orada izlemişti. Kalabalık göstericiler başkalarını taklit etmiyormuş da asıllarıymı   gibi çığlıklar atardı.

Partridge kendisinin de kendisini taklit ettiğini düşündü. O sırada Beckley, “Hazır mısınız?” diye sordu.

Partridge boy aynasında kendisine baktı, babası da defalarca kendisine o aynada bakmıştı. Aklına babasının ölmeden önceki hali, pençe gibi eliyle gömleğine yapışıp kendisine söyledikleri geldi. *Sen benim oğlumsun. Benimsin.* İkisini nihayet birleştiren şey cinayet olmuştu. Partridge aynadaki, üzerinde smokinle dikilen görüntüsüne baktı. Yakında baba olacak bir katil olduğunu biliyordu, birazdan da koca olacaktı.

Partridge, Beckley'ye, “Böyle bir şeye kim hazır olabilir ki?” diye sordu.

“Ya,” dedi Beckley, onun da üzerinde smokin vardı. Tabancasını pantolonunun arkasına sokmuştu. “Sanırım bu aslen insanların yapmaya mecbur oldukları bir şey.”

“Âşık olmuş biri gibi konuşuyorsun.” Partridge, Beckley hakkında pek de bir şey bilmediğini fark etti.

Beckley, “Bir zamanlar âşıktım,” dedi.

“Kime?”

“Artık bunun bir önemi yok,” dedi Beckley. Partridge bunun Beckley’nin bir zamanlar sevdiği kişinin öldüğü anlamına geldiğinden emindi.

“Kaç yaşındasın?”

“Yirmi yedi.”

Tabii ya. Beckley’nin yaşı İnfilaklar’dan önce âşık olacak kadar büyüktü.

“Bir gün yeniden âşık olacağını düşünüyor musun?”

Beckley, Partridge’in papyonunu bağladı. “Olmak istemediğimden çok eminim.”

Kapı hafifçe çalındı.

“Vakit geldi,” dedi Beckley. “O an gelip çattı.”

Beckley gerektiğinde sahne, mihrap ya da madalya kürsüsü olarak kullanılan platforma açılan kapıyı araladı. Partridge hep bir ağızdan konuşan insanların seslerini işitebiliyordu.

Partridge, Beckley’yi geri çekti. “Bana bunu yapmam gerektiğini söyle.”

“Yapamam.”

“Fakat benim yerimde olsan bunu yapar mıydın Beckley?”

“Ben siz değilim.”

“Fakat olsaydın...”

“Yerinizde olmanın nasıl bir şey olacağını hayal bile edemem.”

Partridge, Beckley’nin kendisinden nefret ediyor olabileceğini düşündü. Partridge’e ona sunulanlardan ya da bir başka nedenden ötürü kızgın mıydı? Aslında Partridge bu tür şeyleri sezmekte ustaydı, ama Beckley’yi okumakta zorlanıyordu. “Yine de beni bir ölçüde anlıyorsun Beckley.”

“Sizce bu gerçekten mümkün mü? Nelerden feragat etmeniz gerektiğini hâlâ bilmiyor musunuz?”

“Ne yani, babam ve içine doğduğum bu hayat yüzünden kimse-
nin beni anlamasını bekleyemeyecek miyim?” Partridge, Bradwell’i
ve El Capitan’ı düşündü. Onlarla arkadaş olmuş muydu? Muhteme-
len hayır. Bradwell ve El Capitan, onlar da bir açıdan Partridge’den
nefret ediyorlardı.

“İnsanların sizden sırf siz olduğunuzdan dolayı hoşlanmasını mı
istiyorsunuz? Aslına bakarsanız ben şimdiye dek bunları aşmış ola-
cağınızı düşünüyordum.”

Partridge afalladı. Beckley’yi dürüstlüğünden dolayı sevse de dü-
rüstlük iki ucu keskin bir kılıçtı.

Beckley kapıyı ardına kadar açıp tuttu.

Partridge’in seçme şansı yoktu. Kapıdan geçip geniş salona gir-
mesiyle ‘şışt’ sesleri yükselmeye başladı. Sesler en geriye kadar ulaş-
tığında salon birden sessizleşti. Partridge mihrabın ortasındaki nok-
taya gidip yüzünü izleyicilere çevirdi.

İçinden, *Tanrım*, diye geçirdi Partridge. Herkes oradaydı. Birkaç
sırayı dolduran, akademiden arkadaşlarını, Betton West’ten komşu-
larını, ailecek gelen Purdy ve Hoppes’u, Foresteed’i, mücevherli, ko-
caman bir şapka giyen Mimi’yi ve hatta kendisini başıyla selamlayan
Arvin Weed’i gördü. Belki de Partridge’in attığı yumruğu affetmişti.

Partridge kendisine dönük gözler denizine baktı. İnsanlar ona
dikkatle bakıyor, gülümsüyor ve şimdiden ıslak yanaklarına men-
diller bastırıyorlardı. Onu yine seviyorlardı. Yarım metre kadar uza-
ğında duran gergin, çenesini sıkkan Beckley’ye baktı. Beckley’den bu
sevginin gerisinde sadece babasının oğlu olmadığını itiraf etmesini
bekliyordu. Partridge’e has bir şeydi bu. Yoksa o yüzler, gözyaşları,
bakışlar başka nasıl açıklanabilirdi ki?

Partridge kalabalığa göz gezdirmeye devam etti. Gözlerinin
Lyda’yı aradığını fark etti. Oralarda mıydı o da? Bu törene katılır
mıydı ki? Düğüne onay vermişti. İşin aslı Partridge’i evlenmeye zor-
lamıştı. Fakat Lyda’nın törene gelmesine izin verirler miydi? Orada

değilse evde miydi? Kameralar Partridge'e çeviriliydi. Partridge başının üzerinde parlak ışıkların sıcağını hissetti. Kameralardan birine baktı. Lyda'ya bir mesaj vermek istiyordu. Düğünün düzmece olduğunu bilsin istiyordu. *Kendisini taklit eden bir taklitçiyim ben.* Böyle söylemek geliyordu içinden. Ancak yapamadı. Bunun yerine göz kırpıp elini hafifçe salladı. Lyda bu hareketinin kendisine yönelik olduğunu anlayacak mıydı ki?

Kalabalık Partridge'in el salladığını fark edince hep birlikte iç çekti.

Beckley uzanıp Partridge'in sırtını sıvazladı. Özür mü yoksa teselli mahiyetinde bir hareket miydi bu? Partridge emin olamıyordu.

Sonra aniden geri plandaki cılız müzik azalarak sustu ve etraf sessizleşti.

Ardından org müziği bir zaferi müjdelermiş gibi tavandan aşağı aktı. İzleyiciler hep birlikte ayağa kalkıp döndüler.

Başta Partridge sadece delicesine patlayan flaşları gördü. Ardından Iralene belirdi, mihraba –ve Partridge'e– uzanan uzun ve beyaz bir halının diğer ucunda patlayan ışıkların içinde. Yüzü beyaz bir duvakla örtülüydü.

Bir an için Partridge o duvağın gerisinde Lyda'nın olabileceğini düşündü.

Ancak gelinin kurulmuşçasına yürüyüşü, çenesini yukarı kaldırışı ve hesaplı adımlarından Iralene olduğu belliydi. Yıllarca bu an için eğitilmişti.

Nedimleri elbisesinin kuyruğunu toparlarken Iralene mihraba adım attığında Partridge onun beyaz duvağının gerisindeki yüzünü seçebildi. Güzeldi. Bu hep inkâr edilemez bir gerçek olsa da o gün nasılsa daha da güzel görünüyordu.

Papazın konuşmaya başlamasıyla Partridge şaşırdı. Herhalde adam Iralene sıraların arasındaki koridorda yürürken sahneye geçmiş olmalıydı.

Partridge papazın söylediklerini anımsamayacağını biliyordu. Işıklar aniden dayanılmaz ölçüde sıcak olmuştu. Partridge ceketinin

gergin kumaşını biraz olsun gevşetmeye çalışmış gibi omuzlarını önce öne çıkarıp sonra geriye attı. Papyonu ve yeleği de onu sıkıyordu. Terzi ne diye kıyafeti o kadar sıkı yapmıştı ki?

Iralene'e baksa da onun gözleri, bıyıkları griye çalan, dişleri sıkışık papazın üzerindeydi.

Kendimi nasıl burada buldum? Partridge'in aklında bu soru vardı. Artık tüm çiçeklerin kokusunu alabiliyordu. Koku ağırdı. Beckley'ye baktı. İçerisinin ne kadar sıcak olduğunun farkında değil miydi o? Ya çiçeklerin ağır kokusunun?

Beckley endişeyle ona baktı. "Dizlerinizi bükün biraz," diye fısıldadı. "Bayılacak gibi bir haliniz var."

"İyiyim," diye fısıldadı Partridge. Fakat gerçekten başı döndüğünden Beckley'nin dediğini yaptı.

Tanrım, bunca insanın önünde bayılma Partridge, diye geçirdi içinden. *Bayılayım deme.*

Sonra yemin anı gelip çattı.

Neyse ki papaz Partridge'e –geleneksel– yemin sözcüklerini hatırlattı. Muhtemelen Partridge'in annesiyle babasının da bir zamanlar birbirlerine söyledikleri, ama sonra bozdukları aynı yemindi bu.

Partridge kendisine yine aynı hatırlatmayı yaptı. *Kendisini taklit eden bir taklitçiyim ben.*

Papazın sözlerini tekrar etti. "Birbirimize destek olarak..." Hata yapmamak için her sözcüğe odaklanıyordu ve sözcükler daha cümlelerin sonu gelmeden bulanıklaşıyordu. "Ölüm bizi ayırincaya dek." *Ölüm bizi ayırincaya... Ölüm bizi ayırincaya...* Bu üç sözcük zihninde yankılanıyordu.

Iralene de yemin etti. "Varlıkta ve yoklukta, hastalıkta sağlıkta..." Partridge kendisini bulunduğu noktaya getirenin Iralene olduğunu fark etti. O olmasa yolunu kaybederdi. O olmasa babası onu öldürürdü. Zihninde Beckley'nin sözleri yankılandı. *İnsanların sizden sırf siz olduğunuzdan dolayı hoşlanmasını mı istiyorsunuz? Aslına bakarsanız ben şimdiye dek bunları aşmış olacağınızı düşünüyordum.*

Beckley'nin anlamadığı şey insanların gerçek kişiliklerinden do-

layı sevilme arzusunu asla zamanla bir kenara bırakamadıklarıydı, özellikle de hayatları diğer insanların ilgisinin odağında ya da o odağın kıyısında köşesinde geçtiyse. Partridge hep bunu arzulamıştı. Willux'un oğlu olmasa orada olamazdı, ama Iralene onu seviyordu. O an dünyada en emin olduğu şey buydu. Glassings ona Iralene'i sevip sevmediğini sorduğunda Partridge yanıt verememişti. İnsanlar –masum insanlar– Partridge yüzünden ölmüştü. Kalıcı, gerçek değişimlerin gerçekleşmesine yardımcı olabilecek insanlar. Ölüp gitmişlerdi. Belki de Iralene'le ikisi birbirlerini seviyorlardı ve aşk o insanları kurtarabilirdi. O an yaşananlar tam olarak bu değil miydi?

Papaz ona gelini öpebileceğini söylediğinde ve Iralene duvağını kaldırdığında Partridge'in yüreği Iralene'in güzel yüzü ve kendisine bakışı karşısında pır pır etti. Müzik tekrar çalmaya başladı ve Partridge, Iralene'i öptü. Sonra kısa bir an için Iralene'in yanağına dokundu ve o an tuhaf bir şekilde Partridge'e her şey donmuş gibi geldi: insanlar, gürültü, ışıklar, müzik... "Teşekkür ederim," dedi Partridge.

"Ne için?" diye sordu Iralene.

"Beni buraya getirdiğin için," dedi Partridge. "Sen olmasan kim bilir nerede olurdum?" Gerçek buydu. Lyda, Partridge'in peşinden Kubbe'ye gelmek istememişken Iralene her adımda onun yanında olmuştu. Sevimli, seilmeyi hak eden bir insandı o. Yoksa yapılacak bir sonraki doğru iş bu muydu? Glassings bunu mu kastetmişti?

Gözleri yaşlarla dolan Iralene, Partridge'in elini tuttu. "İnsanlara el sallasak mı?" diye sordu.

Partridge, "Haydi onlara el sallayalım," dedi.

Böylece birlikte dönüp el salladılar. Kalabalık ayaklanmıştı, öyle yüksek sesle haykırıp tezahürat ediyorlardı ki Partridge kaburgalarının titreştiğini hissetti. O an artık bir taklitçi olmadığını fark etti. Yaşadığı gerçektir. İnkâr edilemez bir şekilde.

PRESSIA

ZAYIF

“Zamanlaman iyi,” dedi muhafız, “ama acele etmemiz gerek.”

Bir dizi kapı hızla açılırken muhafız, Pressia’yı bu kapılardan bir bir geçiriyor, sonra kapılar arkalarından yine çabucak kapanıyordu. Pressia şimdi sırt çantasının askısına –şişeye ve formüle– iyice yapışmıştı. Çevresindeki her şey parlak ve cilalıydı. Havada keskin ve tatlı bir kokuyla karışan, tuhaf, kimyevi bir koku vardı. “Geleceğimi nereden biliyordunuz?”

“Seni ölü bir askerin gözlerinden gördük. Sana bir verici yerleştirdi.” Pressia uzanıp askerin çimdiklediğini hissettiği, giysisinin yırtıldığı noktayı eliyle yokladı. Asker o anda Pressia’nın üzerine bir takip cihazı mı yerleştirmişti? “Bir yandan buraya gelişini izlerken diğer yandan vericiden gelen bilgiler Foresteed’e rapor edildiğinden bulunduğu yeri gizlemek için sinyali karıştırıyorduk.”

“Foresteed mi?”

“Askeri operasyonlar onun idaresinde.”

“Öyleyse saldırıların emrini veren Partridge değildi. Foresteed’in işi, öyle mi?”

Muhafız başını salladı.

Pressia ferahlamıştı. Haklı çıkmıştı. Partridge böyle bir şeyi asla yapmazdı.

“Sana burada ihtiyacımız var, “dedi muhafız. “Partridge’le konuşmanı istiyoruz.”

“Benden ona ne söylememi istiyorsunuz?”

“Ona işi zor yoldan halletmesi gerektiğini söyle.”

“Ne işini?”

“Yeniden başlamak.”

“O kolay yolu mu seçti?”

“Kolay bir yol yok. Kan akacak. Kanının akmasına göz yummalı.”

Muhafız, Pressia’yı püskürtücülerle dolu bir odaya soktu, Pressia ölene dek üzerine sprey sıkılacakmış hissine kapıldı.

“Senin için hazırladığımız giysiler. Hemen üzerini değiştir.”

“Dur. Siz kimsiniz?”

“Biz Cygnus’uz. Seni kardeşine ulaştırabiliriz.” Muhafız kapıyı kapattı.

Cygnus mu? Takımyıldızında olduğu gibi mi? Kuğu takımyıldızı. Bu işin ucu annesine kadar uzanıyordu. Pressia bir an için annesinin yanında olduğunu kuvvetle hissetti.

İşte içerideydi. Beklediği an gelmişti. Kubbe. Şaşkın haldeydi. Beyaz karoya dokunduğunda geride kül izi kaldı.

Püskürtücülere baktı, bunlarda su mu yoksa zehirli gaz mı vardı? Hiçbir şey püskürmedi.

Giysileri –tabanca kılıfı da olan bir muhafız üniforması– eline aldı. İlk kez OKD üniforması giydiği anı, bunu yaptığı için kendisinden nefret etse de sıcak tutan üniformanın yumuşaklığının nasıl da hoşuna gittiğini anımsadı. Yine o aynı üzüntüyü duyuyordu. İçeride olduğundan dolayı heyecanlanmamalıydı. Bradwell o halini görse öfkelenirdi. El Capitan orada olsa –yardımcı olup olmadığına bakmadan– muhafızın kafasını kırardı. Son. Ancak Pressia ümitliydi. Cygnus onu kardeşine götürecekti ve kardeşi masumdu. Pressia spor sahalarıyla dolu kız ve erkeklere ait akademileri, derli toplu odaları ve ranzaları olan apartman dairelerini, tarlaları, yiyecekleri, yapay güneşi ve ışıkları, üşümenin, ıstırapın ve mutlak karanlığın olmadığı yerleri görmek istiyordu. Ancak onu uyarmışlardı, kan dökülecekti.

Köşede, yanında sabun kalıbı ve havlu olan küçük bir leğen vardı. Demek ondan yıkanmasını istiyorlardı. Neyse ki ten rengi artık altına çalmıyordu. Hızla giyindi, gergin bir halde beline tabanca kılıfını geçirdi. Sırt çantasını yanına alamayacaktı. Göze batardı. Çantayı açıp içinden kutuyu çıkardı. Kilidi açıp şişenin sağlam olup olmadığına baktı ve onu üzerine tam oturan gömleğiyle dar ceketinin altına soktu, giysileri kutuyu yerinde tutacak kadar dardı. Leğene girip yüzünü ve boynunu ovdu ve bir süre bebek başına bakakaldı. Kubbe'ye girmenin, oraya ulaşmanın sevinciyle onu unutmuştu. Bebek başının külden simsiyah olmuş yüzeyi, küçük, büzülmüş dudakları, açılıp kapanan gözleri aklından uçup gitmişti. Bebek başının yüzünü yıkadı ve önce plastik kirpiklerini, sonra da yüzeyi altında Pressia'nın parmak eklemlerinin kaynaştığı başın yuvarlak kısmını ovdu. El havlusuyla başı kuruladı, bebek başı şimdi yeni, temiz ve pembe yanaklı görünüyordu. Bebek başı kolundan ayrılabilir miydi? Pressia Kubbe'de iyileştirilebilir miydi? Arkasında boş sırt çantasını bırakıp odadan çıktı.

Muhafız ona kendisinininki gibi bir tabanca verdi. Pressia silahı kılıfına sokup bebek başını havaya kaldırdı.

"Ya bu ne olacak?" diye sordu. Ancak muhafız hazırlıklıydı. Bir tomar sargı bezi çıkardı.

Pressia kolunu kaldırdı ve muhafız sargıyı bebek başına doladı, görüntüsünden rahatsız olduğu belliydi. Başı öyle sıkı sarmıştı ki bir an için Pressia'ya oyuncak bebek nefes alamayacakmış gibi geldi. Bunun gülünç bir düşünce olduğunun farkındaydı. Muhafız sargıyı tutturdu.

"Biri soracak olursa kaza geçirdiğini söylersin."

Başını sallasa da kendisini kötü hissediyordu. Kaza geçirmemişti. Orada olmasının nedeni de buydu. Bu hale kasten getirilmişti. Tüm o kayıplar, cinayetler, ölümler kasıtlıydı. Bradwell yanında olsa, "*Bak gerçeği nasıl da hızla gizleyiverdiler,*" derdi.

Muhafız yüzünde Pressia'nın hilal şeklindeki yarasının bulunduğu aynı noktaya dokundu. "Şunu ört," dedi. "Saçlarını öne getir." Pressia'ya bir kep uzattı. "Bu da hep başında olsun."

Bir ihanetti bu. Tüm bunlar. Kendisini kötü hissediyordu.

Muhafızın peşi sıra koridorlardan geçti. Uzaklardan gelen güm-bürtüleri işitmesiyle aklına Çılgın John-Johns'un etrafını saran Toz-lar geldi. Çizmelerinin topuklarından geçen aynı titreşimleri hissediyordu. Korkuyor, ne umması gerektiğini bilmiyordu.

Ancak çok geçmeden kendisini yanında muhafızla bir tünelde dikilirken buldu. Bir tren yanlarında durdu. Gösterişli, güzel bir maki-neydi, öyle parlıyordu ki üzerinde yansımasını görebiliyordu. Pressia bir muhafız olmuştu.

Kapılar açıldı. Trene girdiler. Vagon boştu.

“Bugün herkes televizyonlarının başında,” dedi muhafız.

“Neden?”

Muhafız, Pressia'ya şöyle bir baktıktan sonra gözlerini çevirdi. “Düğün. Partridge evleniyor.”

“Evleniyor mu?”

“Evet.”

Pressia, Lyda'yı ve bebeği düşündü. Partridge ve Lyda, Kubbe'de hamile bir kadının evlenmesi mecburi olduğundan mı evleniyorlardı? Bunu soracak oldu, ama Lyda'nın hamile olduğundan herkesin haberdar olmayabileceğini düşündü. Aklına ormandaki kendi düğünü geldi. Gerçek olan ve olmayan düğünü. Bir sırdı. Kül rengi, ıssız yurdunda ancak böyle bir düğünü olabilirdi. Fakat Kubbe'de aşk farklı olmalıydı. Orada âşık olmak bir olay olabilirdi, sevdiğiniz herkesin korkunç bir şekilde ölebileceğini, birine âşık olmakla onu her an kaybedebileceğinizi düşünmeden ilan edilebilirdi aşk.

Biraz başı döner gibiydi. Vagonun ortasındaki parlak direğe tutundu, direk öyle temizdi ki eli gıcırtyla aşağı kaydı. *Kardeşimin düğün günü bugün.* Bu düşünce her şeye rağmen Pressia'ya mutluluk, hatta ümit veriyordu.

Ancak bir yandan da vagon ona annelerin kazıp ortaya çıkardığı yeraltı trenini, trenin kırık dökük zemini ve delikli camlarını anımsatıyordu. Orada burnuna Pürler'in şampuanlarının, tıraş losyonlarının ve saç spreylерinin kokusu geliyordu. Bu hoş kokuları çocuk-

luğundan, içinde tonikler ve jeller olan küçük şişelerin dizildiği berber dükkânından anımsıyordu. Hepsinden önemlisi de orada çürük şeyler, ölüm, duman ve kurum yoktu. Çevresi onu sersemlettiği gibi içinden de ağlamak geliyordu.

Pressia sırtını dikleştirip, “Beni düğün törenine mi götürüyorsun?” diye sordu.

Muhafız kol saatine baktı. “Resepsiyona götürüyorum. Orası muhafızlarla dolu olacak. Güvenlik yüksek düzeyde. O kalabalıkta araya karışırısın.”

“Emin misin?” Pressia sargılı yumruğunu havaya kaldırdı.

“Yaralandın, unuttun mu? Öyle de, yeter.”

“Kaza,” dedi Pressia. “Bana kaza geçirdiğimi söylememi tembih etmiştin.”

“Aynı şey.”

“Aynı olan sadece ikisinin de doğru olmayışı.”

Muhafız ona baktı. “Ne?”

“Kaza değildi. Yaralanmış da değilim.”

“Şimdi bu konuya girmesek.”

“Bu konu mu?”

“Neden bahsettiğimi biliyorsun.”

Pressia göğsünün öfkeyle yandığını hissetti. “İnfilaklar bedenlerimizin şeklini bozdu,” dedi. “Bizi sakat bırakıp bedenlerimizde kaynaşmalara neden oldu. Bizleri temel değişimlere uğrattı. İnfilaklar sonrasında doğan bebekler bile mutasyona uğradı. Senin girmek istemediğin konu bu mu yoksa?”

Muhafız kendisini, “Ben iyi adamlardanım,” diyerek savundu.

“Bunun geceleri iyi uyumana faydası oluyor mu?”

“Geceleri uyumam.” Muhafız pencereye doğru eğildi, camda karanlık yansıması belirdi. Tren yavaşladı. “İşte geldik.” Pressia’ya baktı. “Hazır mısın?”

Pressia hazır olup olmadığı bir yana dursun, kendisini neyin beklediğini hayal bile edemiyordu. “Seçme hakkım olmasına alışık değilim,” dedi.

Kapılar açıldı.

“Buradan sonrasında omuz omuza yürüyeceğiz. Tamam mı?”

“Tamam,” dedi Pressia. “Adın ne?”

“Vendler Prescott,” dedi muhafız. “Dostlarım bana Ven der.”

Pressia’nın destekçisi o olacaktı. Ven. Omuz omuza yürüyeceklerdi. “Gidelim.”

Pressia yanı başında Ven’le boş koridorlarda yürüdü. Arada sırada bir muhafızın yanından geçtiklerinde başlarını sallıyorlardı. Uzaklardan Pressia’nın kulağına müzik ve bağırışlar geldi. İkisi çift kanatlı bir kapıya vardılar. Ven durup Pressia’ya baktı. Pressia başını salladı.

Ben kapıları açtı, kapıların ardında örtülerle kaplı masalar ve gece elbiseli, smokinli insanlarla dolu güzel bir oda vardı. Garsonlar ellerinde küçük pasta tabaklarıyla geziniyorlardı. Kadınlardan bazıların başlarında gösterişli, bukleleri başlarının üzerinde toplanmış peruklar vardı. Erkeklerin parlak saçları geriye taranmıştı.

Tenler, tenler, tenler... Tenleri kusursuzdu.

Çocuklar masaların altına giriyor, başkalarının bıraktığı pasta tabaklarını aşırıyorlardı. Zemin ipeksi çiçek yapraklarıyla kaplıydı.

Kimse bir başkasının ağırlığı altında yalpalamıyordu. Bedenlerine yapışık hayvanlar, camlar ya da plastik parçaları yoktu. Uzuvarı hep yerli yerindeydi ve bedenlerinde derin, kıpkırmızı yara izleri, kabuklaşmış yanıklar yoktu.

Ne de tenlerini kaplayan kurum tabakası.

Her şey temiz ve parlaktı.

Müzik muhteşemdi. Pressia hayatı boyunca öyle bir müzik işitemişti, çok görkemli, şiddetli ve güzeldi. Başını kaldırıp yüksek tavana baktı. Tonozların arasına balonlar sıkışmıştı.

İşte *bu* bir düğündü, iki insan bir ormanda fısıldaşmıyordu burada. Pressia ve Bradwell birbirlerini ne denli severlerse sevsinler, bu düğün Pressia’ya kendi düğünlerinin asla olamayacağı kadar hakiki geliyordu.

Ven kolunu tutunca Pressia’nın aklına her şeyi ağzı açık izlemek yerine ortama ayak uydurması gerektiği geldi.

Kalabalığa uzak düşen bir duvar boyunca yürüdüler.

Dans pistinde çiftler el ele tutuşmuş sağa sola sallanıyor, dönüyorlardı. En şaşırtıcısı ise Pressia'nın gördüklerinin hayal ettiklerinden de güzel olmasıydı. Üstelik o zamana dek hep hayallerinde fazla açıldığını, göreceklerinin asla imgelemindekilerle örtüşmeyeceğini düşünmesine rağmen.

Bir katedral gibi sütunların üzerinde duran pastanın yanından geçtiler. Başlarının üzerinde avizelerin kristalleri parıltıyordu. Pressia'nın aklına çiftlik evinin yemek salonu, yangının ardından avizenin nasıl masaya indiği ve gözüne devrik bir kraliçe gibi görüldüğü geldi. Salondaki insanların Willux gibi korkunç biri tarafından yönetildiklerinin kanıtı neredeydi? Keşke gördüklerini Bradwell de görebilseydi. Bir düğün! Hâlâ yapılıyordu düğünler! Pürler aşka öyle inanıyorlardı ki alenen kutlayabiliyorlardı onu. Pressia ve Bradwell günün birinde üzerlerindeki ölü toprağını silkeleyip aşkı kutlayabilecekler miydi? Elbette Kubbe'de düğünlerin sık düzenlenmesi muhtemeldi. Yine de düğün yapmak Pressia'ya ümidi yeşerten, gözüpek bir eylem gibi geliyordu.

Lyda ne diye annelerin yanında kalmak istemişti ki? Burası bir cennetti. Pressia müziğin, güzel kokulu, temiz havanın, çocukların mutluluk dolu haykırıışlarının tadını çıkardı. Sonra düşündü... *Bradwell görüyor musun? Hepsi kötü değil. Burada güzellik var. Masumiyet ve neşe var.* Pressia haklı çıktığını hissediyordu.

Sonra Partridge'i gördü. Kendi yaşlarında insanlar onu tebrik ediyorlardı. İnce saplı kadehlerini Partridge'inkiyle tokuşturmak için kaldırdılar, içlerinde şampanya mı vardı? Pressia bir nefes aldı, içinden Partridge'e seslenmek gelse de kendisini tuttu. O an bir kız kardeş değil, muhafız olması gerekiyordu.

Partridge'in arkadaşlarından biri boş kadehine çatalla birkaç kez vurdu. Diğerleri de aynını yaptılar. Ven durup bekledi. Çınlamalar salonu sarmıştı. Partridge'in gözleri birini arıyordu sanki. Aradığı Lyda mıydı? Neredeydi o?

Pressia, Ven'e, "Neler oluyor?" diye sordu.

“Öpüşmeleri gerekiyor. Bir gelenek bu.”

Öpüşme geleneği demek? Pressia içinde büyüdüğü gelenekleri düşündü. Ölüm Çılgınlığı timlerinin saldırıları aklına geldi.

Aniden hareketlenen bir grup kadının arasında beyaz bir gelinlik belirdi, şişkin, dantelli ve katedrali andıran pasta gibi kat kat bir gelinlikti bu. Lyda’nın öyle gösterişli, kocaman bir gelinlik seçmesi Pressia’yı şaşırtmıştı. Neden sonra gelinin yüzünü gördü.

Lyda değildi bu.

Pressia’nın daha önce hiç görmediği bir kadındı.

Çınlamalar daha da şiddetlenip tizleşti.

Bir hata olmalıydı.

Ancak Partridge kadının eline uzandı ve onu kendisine doğru çekip öptü. Aceleci bir öpücük de olsa bir öpücüktü bu. İnsanlar aniden kadehlerini tıngırdatmayı bırakıp çiftin şerefine kaldırdılar. Pressia’nın nefesi kesildi.

Partridge ve şu kadın, şu yabancı, el salladılar ve ardından gülümseyerek fısıldaştılar.

Pressia, Ven’in ceketine yapıştı. “Neler oldu? Bu kadın da kim?”

“Iralene,” dedi Ven. “Onu Partridge için Willux seçmişti.”

“Fakat... Lyda... ve...”

Ven başını iki yana salladı. Pressia o an sadece hamileliğin değil, Lyda’nın da bir sır olduğunu anladı.

“Partridge’le konuşmak istiyorum. Onunla hemen konuşmak istiyorum.” Pressia öfkeliydi. Partridge ne yaptığını sanıyordu? Lyda hamileydi! Karnındaki Partridge’in çocuğuyken Partridge babasının isteğini mi yerine getiriyordu?

“Seni onun yanına götürmeye çalışacağım, sonra belki siz ikiniz sakın bir yer bulup...”

Pressia, “Sakin bir yer bulmak umurumda değil,” deyip kalabalığa yöneldi. Ven’in kendisine durmasını söylediğini duysa da yürümeye devam etti. Masaların etrafından dolaşp dans pistine adım attıktan sonra dosdoğru Partridge’e doğru yürüdü.

Bazı konuklar gelini tutup başka bir yere götürmüşlerdi. Part-

ridge zayıf, bronz yüzlü, yaşlıca bir adamla konuşuyordu. *Güneşin olmadığı bir yerde nasıl bronzlaşır insan?*

Pressia ikisinin önünde durdu.

Partridge'in onu fark etmesi birkaç saniye olsa da fark ettiğinde yüzü aydınlandı. Karşılaşmaları hoş bir sürprizmiş gibi, "Pressia!" dedi.

Ve nedense Pressia'yı en çok kızdıran da Partridge'in bu neşesi oldu. Partridge elindeki içkiyi yanında duran bir adama bıraktı. Öne eğilip kollarını açarak Pressia'ya sarılmaya hazırlandı. Pressia'nın eli ona tokat atmak için istemsizce havaya kalksa da biri onu bileğinden kavradı.

Bronz yüzlü adam bileğini sıkıca kavradığı Pressia'yı kendisine doğru çekti.

"Sen de kimin nesisin?" dedi Pressia. "Bırak beni."

"Ben Foresteed. Tanıştığımıza memnun oldum Pressia."

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?"

"Senin gibi meşhur bir hilkat garibesini insan nasıl tanımaz? O sargılara kanacağımı mı sandın?"

Partridge'in, "Ağır ol Foresteed," demesiyle Foresteed'in eli önce gevşedi sonra Pressia'nın bileğini bıraktı. "Buraya nasıl geldin? Gidip bir yerde konuşalım."

"Hiçbir yere gitmeyeceğim."

Partridge'in yanakları Pressia onu tokatlamış gibi kıpkırmızı oldu. Ellerini ovuşturdu. "Konuşmamız gerek."

Sonra Pressia, Partridge'in tüm parmaklarının yerinde olduğunu fark etti. Uzanıp her iki elini tuttu, kısa bir an için doğru anımsadığından emin olamadı. İyi Annemiz, Partridge'in serçe parmağını kesmemiş miydi? Fakat iki elinin parmakları yerli yerindeydi. Her iki serçe parmağı da şeklen kusursuzdu. "Nasıl? Neden?" Pressia güçlkle konuşabiliyordu.

Partridge ellerini Pressia'nın ellerinden kurtarıp kocaman salona göz gezdirdi. Pressia neler hissettiğini, bu durumun ona nasıl göründüğünü Partridge'in nihayet fark ettiğini görebiliyordu. "Açıkla-

yabilirim,” dedi Partridge. “Burada doğru işler yapıyorum. Sadece... Sadece bu...”

“Beni hasta ediyorsun.” Pressia’nın öfkeden kısılan sesi bir fısıltı gibi çıkmıştı.

“Onu kapatmamız gerek,” dedi Forested. “Tanrı aşkına, bin bir çeşit mikrop taşıyor. Nasıl girdi buraya?” Forested kalabalık ziyafet salonuna bakındı.

“Dışarıda bizi hâlâ öldürüyorlar,” dedi Pressia. “Senin umurunda değil gibi. Şu haline bir bak.”

Gelin gerilimi sezmişçesine hemen yanlarına geldi. “Neler oluyor?”

“Sorun yok Iralene,” dedi Partridge. “Bize bir dakika ver yeter.” Tekrar Pressia’ya doğru döndü. “Bak Iralene’le evlenmek zorunda kaldım! Burada neler olduğundan haberin yok!”

Iralene, Partridge’e baktı, bu sözler karşısında incinmişti. “Kim bu? Bilmek istiyorum!”

“Ben Pressia. Lyda nerede?”

“Lyda gelemedi,” dedi Iralene. “Hem ne diye gelmek istesin ki?”

Pressia ona, “Canın cehenneme!” diye karşılık verdi. Iralene’in yüzü aniden sertleşti. “Senin de Partridge. Babandan betersin. Bunu biliyor musun? Fn azından onun gerçek hırsları vardı.”

Forested, “İzin ver dışarıya kadar eşlik edeyim ona,” diye fısıldadı.

Partridge’in yaşlarında, genç bir adam iç içe geçmiş grubun arasına karıştı. “Bu Pressia mı?” diye sordu.

Partridge ona, “Şimdi olmaz Arvin,” diye karşılık verdi.

Arvin, Pressia’ya, “Seninle konuşmak istiyorum,” dedi. “Yardım edebilirim...”

Partridge ellerini havaya kaldırdı. “Millet, bir durun...”

“Lyda’yı görmek istiyorum,” dedi Pressia. “Nerede o?”

Partridge dönüp, “Beckley!” diye seslendi. Smokinli bir adam belirdi. Uzun boylu, cüsseli, saçları kısacık bir adamdı. “Pressia’yı Lyda’nın dairesine götür.” Sonra Pressia’ya baktı. “Beckley’ye güvenirim. Fmin ellerdesin.”

“Emin eller mi? Seni tanıyamıyorum Partridge.”

“Ben hâlâ aynı kişiyim. Güven bana.”

Pressia başını iki yana salladı.

“Seninle Lyda’nın dairesinde buluşuruz. Konuşacağız. Açıklayabilirim Pressia. Açıklayabilirim.”

Iralene kolunu Partridge’in koluna doladı. “Beckley’nin kadeh kaldırması gerek,” dedi.

Beckley kaşlarını kaldırdı.

“Gidin,” dedi Partridge.

Beckley, Pressia’yı uzaklaştırırken Iralene, “Bekle!” diye seslendi. “Beckley’nin kadeh kaldırması gerek.”

Pressia birkaç adım daha atsa da hızla arkasına döndü. Elinde değildi. Hiddetlenmişti. Sesi titreyerek, “Sana arka çıktım,” dedi. “Fakat başından beri haklıymışlar. Sen zayıfsın.”

“Öyle deme.” Şimdi Partridge ona doğru koşuyordu. Alçak sesle, “Büyükbaban, Pressia... Onu buldum. Onu geri getireceğim.”

“Neden bahsediyorsun?”

Kalabalık onlara yaklaşıyordu. Iralene, Partridge’in kolunu tuttu. “Rezalet çıkarmayın.”

Pressia, “Hayır, hayır, rezalet çıksın istemeyiz, değil mi?” dedi.

Partridge, “Açıklayabilirim,” dese de Pressia onun söylediklerinden emin olmadığını çıkarabiliyordu. Partridge’in gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve Pressia onun dehşete düştüğünün farkındaydı.

EL CAPITAN

İSİM

El Capitan alışveriş merkezinin ötesinde, geniş bir moloz yığının önünde duran devrik sütunları gördü.

Yığının üzerine tırmanmaya başladı. Her adımında Helmud'un yumruklarının geride bıraktığı çürükleri hissediyordu. Kardeşi kıcını iyi tekmelemişti. Ne olmuştu yani? Dayağı hak etmişti. Ayrıca hırpalanmak durumuna uyuyordu, dışı da içindeki hislerine uymuştu, kendisini örselenmiş, bitik ve halsiz hissediyordu.

Helmud'a gönülsüzce, "Kontrol et şunu," dedi.

Helmud ellerini bandın, kare kutunun üzerinde gezdirdi. Yanıt vermekten çok soru sorarmış gibi, "Kontrol?" dedi.

El Capitan bandın gevşediğinin farkındaydı, çok kavga etmiş, çok terlemişti. Fakat öyle ya da böyle bakteri yerli yerindeydi. "İyi bari."

Molozların üzerinde bir delik gördü. "Çıkın! Çıkın! Her kimse-niz!" diye bağırdı. Elinde havaya ateş etmek için bir tüfek olsa ne iyi olurdu. Aşağıda her kim varsa onlara kolayca silahına davranacak biriymiş izlenimini vermek isterdi. Tabancaları onun için önemliydi, kendisine karşı dürüst olmalıydı, onlara ihtiyacı vardı. El Capitan kendisini yönünü, amacını yitirmiş gibi hissediyordu. Bir şekilde kendini orada bulmuştu, Helmud'la birlikte.

Kardeşi istese de El Capitan'ı rahat bırakamazdı. Ondan nefret ediyordu, ona ihtiyacı vardı ve bu ihtiyacından ötürü kendisinden nefret ediyordu.

El Capitan bir daha seslense de yine yanıt gelmedi. Gerileyip biraz bekledi.

Deliğin içinin boş olduğuna kanaat getirdiği sırada hışırtılar işitti. Bir adamın başı çok da uzakta olmayan bir başka delikten çıktı. Adam soluk ışık karşısında gözlerini kırptırarak, "El Capitan?" dedi. Sonra El Capitan'ın omzundaki Helmud'u fark etti. İkisi herhalde epey hırpalanmış görünüyorlardı, ama bu adam da az haşat edilmişe benzemiyordu, aynı zamanda solgundu da. El Capitan'dan korkmuş gibiydi. Korkusu, korkulan biri olmayı zaman zaman özleyen El Capitan'ı besliyordu. "Kimsin sen?"

"Adım Gorse," dedi adam.

"İsmine aşinayım," dedi El Capitan. "Fandra'nın kardeşisin, değil mi?"

Gorse başını sallayıp El Capitan'ın gerisine, onun iki yanına baktı. Gorse'un kaynaşmaları bir omzu şişkin ceketinin altında olmalıydı. Ellerinde alevlerin arasından bir şey çıkarmaya çalışmış gibi bir parlaklık vardı. "Şehirde olduğunu işitmiştim, Bradwell'in yanında." Belli ki Bradwell orada olsa kendisini biraz daha güvende hissedecekti.

"Benimle buluşacak. Buluşma yeri olarak burayı seçti. Burasının hem güvenli olacağını hem de bizi kötü havadan koruyacağını düşündü. Aşağıda kaç kişi var?"

Gorse kaşlarını kaldırdı. "Sadece ikimiz."

"Bradwell'i birlikte beklememizin bir sakıncası var mı?"

Gorse emin değildi. Önce yere sonra tekrar El Capitan'a baktı.

"Sana iyi haberlerim var Gorse," dedi El Capitan.

"Ya? Neymiş?"

"Fandra."

"Ne olmuş ona?" Gorse kuşkuyla gözlerini kısıp El Capitan'a baktı.

"O hayatta. Ölümünden döndü ve Çılgın John-Johns'taki hayatta kalanlar onu yanlarına aldı. Durumu iyi."

“Bana yalan söylemiyorsun, değil mi?”

“Onu bizzat gördüm,” dedi El Capitan. “Uzun, sarı saçları var. Kıçımızı kurtardı.”

Helmud, “Kıçımızı kurtardı,” diye tekrar etti.

El Capitan, “Bizim sözümüze inanmak zorunda değilsin,” dedi. “Dediğim gibi, Bradwell buraya geliyor. Ona sorabilirsin.”

Gorse bir El Capitan’a bir Helmud’a baktı. Hemen sonra gözü ikisinin arkasındaki bir şeye takıldı. “Beklemeye gerek kalmadı,” dedi.

El Capitan arkasına döndü. Bradwell molozun üzerine tırmanıyordu. Gorse’u görünce, “Hey Gorse!” diye bağırdı. “Haberleri duydu mu?”

El Capitan, Gorse’a baktı. “Gördün mü? Sana söylediklerimi doğrulayacak demiştim.”

Herhalde Gorse haberi Bradwell’in ağzından da duymak istiyor olmalıydı ki bilmezlikten geldi. “Haber mi? Ne haberi?”

“Kız kardeşin. Onu eğlence parkında gördük. Durumu iyi Gorse. Bir şekilde hayatta kalmış.”

Gorse olduğu yerde donakaldı. Yaşlarla dolan gözleri parıltıyordu. Boğazını temizleyip izin istedi ve deliğe inip gözden kayboldu.

Bradwell, El Capitan’a, “E?” dedi.

“Pressia’yı buldum. Söylemem gerekenleri söyledim. Gitmesine izin verdim.”

El Capitan bu sözlerin ne anlama geldiğinden emin değildi. Bradwell, Pressia’ya onu sevdiğini mi söylemişti? Pressia ona ne demişti? Yanıtı bilmek istemediğine karar verdi. Neden ayrıntıları öğrenip kederini büyütecekti ki?

“İkinize ne oldu böyle?” dedi Bradwell. “Berbat görünüyorsunuz.”

“Düştük.”

“Merdivenlerden mi?” diye sordu Bradwell.

“Evet,” dedi El Capitan, “onun gibi bir şey.”

“Bir şey,” dedi Helmud, “onun gibi.”

Gorse tekrar ortaya çıktı, gözlerinin çevresi kızarmıştı. Belli ki ağlamıştı. Yüzünü sertçe sildi. “Eandra. O hayatta mı? Emin misiniz?”

“Eminiz,” dedi Bradwell.

Gorse bir sevinç çılgılığı attı. “Eh, o zaman bunu kutlamalıyız! Burada birinci sınıf içkiler var, içki fabrikası patlamadan önce kurulanlar.”

“Evet,” dedi El Capitan. En son ne zaman iki tek atmıştı? Sarhoş olmak hoş olurdu. Şöyle küfelik olmak.

“Olur mu olmaz mı, bilemiyorum,” dedi Bradwell.

“Olmaz,” dedi Helmud. El Capitan’ın içki içmesi hoşuna gitmiyordu.

El Capitan, Bradwell’e, “Bilemediğin nedir?” diye sordu. “Şu an elimizden bir şey gelmez, ne kendimiz ne de Pressia için bir şeyler yapabiliriz. Ondaki haber alana dek yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Ben derim ki, hâlâ kutlamaya değer bir şeyler varken kutlasak iyi olur.” El Capitan, Gorse’a doğru dönüp, “Şunu basitçe ifade edeyim,” dedi. “Ölümüne evet!”

Helmud gergince, “Ölümüne,” dedi. “Evet.”

El Capitan şişeyi kaldırıp, “Annelere,” diye bağırdı, “ödümü koparan annelere!” Şimdiden Tozlar’ın, Canavarlar’ın, ölümlerin, hayattakilerin, yaban domuzlarının, sisin içindeki yaratıkların şerefine içmişti... İçkiden kocaman bir yudum aldı. Boğazı yanarken göğsünün içi ısındı. Helmud’la ikisi yanlarında Bradwell, Gorse ve kendinden geçip bir köşeye kıvrılan bir başka adamla banka kasasının zemininde oturuyordu. Üzerine tavanın çöktüğü yarım metre kalınlığındaki kasa kapısı hep açık duruyordu. Kasanın metal duvarlarında dizi dizi dikdörtgen çekmeceler vardı. Hepsi de kırılmış, içlerinde ne var ne yoksa alınmıştı. Çekmecelerin çoğu yerinde bile değildi. İçerisinin sıcak bir atmosferi vardı. Emniyetli, güvenli bir havası. Kasa metal kokuyordu. Bu da El Capitan’ın hoşuna gidiyordu.

El Capitan şişeyi Bradwell’e geçirdiği sırada Helmud uzanıp şişeyi tutmaya çalıştı. “Payına düşeni alıyorsun,” dedi El Capitan. “Alkol kanımda geziniyor.” Seslice güldü. Helmud’un içki içmek istemediğini biliyordu. Onun istediği, şişeyi El Capitan’dan uzaklaştırmaktı.

Helmud sarhoş olmaktan hoşlanmazdı ve o an ikisinin de kafayı bulduğuna şüphe yoktu. El Capitan içkiyi, içkinin dünyayı yumuşatışını, gürültüleri kesişini, her şeyi bulanıklaştırışını ne denli özlediğini unutmuştu. Yaşlı Ingership ara sıra ona içki verirdi. Onun öldüğüne sevinse de içkilerini özlüyordu.

Kolları sarkmış, başı omzuna düşen Helmud, "Payına, payına, payına," diye mırıldandı. Çok içtiği için El Capitan'ı azarlıyordu.

"Kapa çeneni Helmud," dedi El Capitan. "Kutlama yapıyoruz burada. Değil mi Bradwell? Söyle ona. Öyle değil mi?"

"Öyle," dedi Bradwell, şişeyi Gorse'a uzattı.

Şişeden bir yudum alan Gorse, "Öyle!" diye bağırdı. El Capitan şişeyi dikkatle gözlüyor, son yudumu alanın kendisi olup olmayacağını hesaplamaya çalışıyordu.

Pressia'nın da orada olmasını dilese de adını anmak istemiyordu, Bradwell'in yanında olmazdı. Bradwell yağmurda Pressia'nın peşinden gittiğinde ikisinin arasında neler geçtiğini bilmek de istemiyordu. Pressia'yı o an, o kafası dumanlı haliyle düşünmek hoşuna gidiyordu. Tüm acıları körelmişti. Pressia'yla bir gelecek hayal edebiliyordu şimdi, ikisine ait, hatta Helmud'u da dâhil ettiği, üçüne ait bir gelecek. Hoş bir düşünceydi bu.

Sonra biri bir düğmeye basmış gibi El Capitan'ın aklına birden tuzağa düşen oğlan geldi. Sırası mıydı şimdi? Alnını ovuşturdu. "Yapma, yapma," diye mırıldansa da başka ölümlerin yüzleri de zihninde belirip kaybolmaya başladı. Yüzler bulanıktı. O kilise mezarında ne olmuştu ona böyle? Her şey orada başlamıştı. Neden geçmiş onu bu denli rahatsız ediyordu artık? Of. Bağışlanmak için tanrıya ya da o azize heykeline dua etmesine ramak kalmıştı. Bunu yapsaydı ona ne olacaktı? Hata yaptığını kabul etmek zorunda kalırdı o zaman. Yaptıkları hata değildi. Hayatta kalmıştı işte! Sırtındaki Helmud da hayattaydı!

Bradwell, El Capitan'a, "Neden korkutuyorlar seni?" diye sordu.

"Tanrı ve şu azize mi?" diye karşılık verdi El Capitan.

"Ne? Hayır," dedi Bradwell. "Anneler. Anneler ödümü koparıyor demiştin."

El Capitan ona, "Sen onlardan korkmuyor musun?" diye karşılık verdi.

"Öyle demedim. Sadece seni neden korkuttuklarını merak ettim."

El Capitan çemberin ortasına doğru eğildi. "İyi, hoş görünüyorlar. Eh, hem anne onlar. Zamanında komşularını yemeğe davet etmiş, perdelerden bahsetmişler, şimdiyse adama bakmalarıyla öldürmeleri bir oluyor."

"Şu konuşana bak," dedi Gorse.

"Evet, ama ben yarının genç dimağlarını en iyi özel okula, en iyi minibüsle götürmekten asla gurur duymadım."

"Ancak hepimiz bir zamanlar masumduk," dedi Bradwell. "Sen de teknik olarak bir zamanlar çocuktun, değil mi El Capitan? Demek istediğim, eskiden El Capitan'dan başka bir ismin olmuştur, değil mi? Yoksa nüfusa böyle mi kaydedilmişsin?"

"Anımsamıyorum," dedi El Capitan. Walden. İsmi Walden'di.

"Anımsamıyor musun?" dedi Gorge. "Kendi adını ha?"

"Helmud!" diye seslendi Bradwell. "Kardeşinin El Capitan'dan önceki ismi neydi?"

"Bilmez," dedi El Capitan. "Onunla dalga geçme!"

El Capitan arkasındaki kardeşinin başının kalktığını hissetti. "Dalga geçme," dedi Helmud.

"Dalga geçmiyorum Helmud. Sadece El Capitan'ın ismini çocukluğundan anımsıyor olabileceğini söyledim. Demek istediğim, orada, zihninin derinliklerinde bir yerde bu bilgi. Siz küçükken anneniz sizi eve çağırırdı, değil mi? 'Helmud!' diye seslenir, sonra bir ismi daha söylerdi. Neydi bu isim?"

Helmud başını biraz daha oynattı. Hatırlıyor muydu yoksa? Hafızasının karanlık köşelerinde bir kıvılcım mı çıkmıştı?

"Onu bu saçmalıklarla rahatsız etme. Anımsamıyor, ben de anımsamıyorum. Eski ismim öldü. Ben El Capitan'ım."

"Ya soyadınız?" diye sordu Gorse.

El Capitan sessizce mırıldanarak, "Croll," dedi. "Babam Çavuş Warret B. Croll'du. Croll."

Bradwell, El Capitan'ın yanında bitiverdi. Uzanıp Helmud'un yanaklarını tuttu. "Anneniz kızginken belki size tam isminizle sesleniyordu. Anneler yapar bunu. El Capitan'a kızdığında ona nasıl sesleniyordu?"

El Capitan, "Rahat bırak onu!" diye bağırdı, geri çekilmesiyle kardeşinin yüzü Bradwell'in ellerinden kaydı. El Capitan ayağa kalktı. Sırtındaki Helmud ona inanılmaz ölçüde ağır geliyordu, ağırlığı El Capitan'ı duvara dizili boş emanet kasalarının üzerine devirdi. Baş sert bir küt sesiyle metale çarptı. Kendini bıraktı ve zemine külçe gibi yığıldı. Eliyle başına dokundu, kan yoktu.

"Ne oluyor böyle Cap?" dedi Bradwell. "Öylesine takılıyorduk!"

"Pressia'nın tek başına Kubbe'ye gitmesine izin vermemeliydin," diye bağırdı El Capitan. "Ölürse suç sende. Bunu biliyorsun!"

Helmud kardeşinin başını dik tutmaya çalışıyordu. Ona, "Suç sende!" diye bağırdı.

"Ne?" diye karşılık verdi Bradwell. "Benim kadar sen de gitmesine göz yumdun!"

Gorse ellerini havaya kaldırıp, "Ağır olun," dedi.

El Capitan, Bradwell'i ve Gorse'u güçlükle görebiliyordu. Gözleri onları yarı karanlık, titrek görüntüler olarak seçiyordu. Köşedeki adama baktı ve birden, belirli bir neden olmaksızın ondan nefret etti. "Gitmesine hiç izin vermemeliydin."

"Cap," dedi Bradwell, "seçme şansım olmadığını biliyorsun. Bunu biliyorsun..."

El Capitan gözlerini yumdu, ayaklarının altındaki zemin kayıyor, dönüyordu sanki. Gözlerini açıp kırptırdı ve "O ölürse," dedi, "sorumlusu sensin."

Bradwell, "Kim olduğunu sanıyorsun sen?" diye bağırdı. Sırtındaki kocaman kanatlar açıldı.

El Capitan kendisini gelecek darbeye hazırlamadı bile. Aslında Bradwell kendisine saldırın istiyordu. "Birbirimizi parça parça etmeliyiz!" diye bağırdı. "Öldürmeliyiz birbirimizi. Ne olacaksa olsun!"

"Bundan emin misin?" diye sordu Bradwell.

Fakat sonra El Capitan'ın kulağına önce hışırtılar, sonra Gorse'un sesi geldi. "Bırak uyuyup kendine gelsin."

Bradwell'in sesi boğuk çıkıyordu. "Onun öleceğinden endişe etmiyorum. Hayatta kalmayı becerecek kadar güçlüdür. Henüz aklına gelmeyen ne Cap, biliyor musun? Pressia'nın göreceklelerinden hoşlanması ihtimali seni düşündürmüyor belli ki, Kubbe'yi ikimize de tercih edebileceği."

El Capitan'ın Bradwell'in sözlerini idrak etmesi biraz zaman aldı. Onun haklı olduğunu fark etti. Bradwell tüm olasılıkları El Capitan'dan önce görebiliyordu. Pressia Kubbe'deki hayattan hoşlanırsa ne olacaktı? Ya geri dönmezse? Ölmese de geri dönmemesi de onlar için aynı şey değil miydi? Diyecek bir şey bulamadı... Hem de hiç. Ağlamaklı oldu. Lanet olsun diye geçirdi içinden. Gözlerinden yaşlar aktı.

Sonra başında bir el hissetti. Alnına düşen saçları nazikçe, yumuşakça uzaklaştıran bir el. El onu ormanda oyun oynarken terlemiş küçük bir çocukmuş gibi okşuyordu. Bir ses işitti: "Waldy, Waldy, Waldy, Waldy, Waldy." Küçükken annesi ona öyle seslenirdi. Waldy. Walden'in kısaltmasıydı bu. "Waldy, Waldy, Waldy." Helmud hatırlamıştı. Helmud, El Capitan'ın başını, masum iki çocuk oldukları, El Capitan'ın Waldy olduğu zamanlarda annesinin okşadığı gibi okşuyordu.

El Capitan, Helmud'a, "Onu kurtaramadım," dedi. Sadece annesini değil, Pressia'yı da kastediyordu.

Helmud kollarını El Capitan'a dolayıp ona sıkıca sarıldı. El Capitan nefes alıp verdi. Helmud ona sarılmaya devam etti. El Capitan elleriyle gözlerini kapattı. Ağlıyordu. "Üzgünüm," diye fısıldadı. "Affet beni. Affet beni." Sadece annesinin ölümünden dolayı değil, yaşanan her şey için özür diliyordu. "Affet." Tuzığa düşen oğlan için, Ölüm Çılgınlığı timleri için, soğuk havada açıkta kalan çocuklar için. İnsanları öldürmüştü. Ölümün ve acının kaynağı olmuştu...

Çekilen tüm o acılardan dolayı pişmandı. Tüm o yaşananlardan.

"Affet beni." Mahzenmezarda bir türlü söyleyemediği buydu.

Ancak orada, o an, yanında Helmud'la Azize Wi'den, tanrıdan ya

da kendilerinin ötesinde hangi güç varsa ondan aman diliyordu. El Capitan defalarca, “Beni affet,” dedi.

Bu yükü benden al. Aslında kastettiği buydu.

Al bu yükü.

Sonra bir şey hissetti, bir şeyin göğsünü araladığını. O şeyin çekilip alındığını.

Ve yitip gittiğini.

PARTRIDGE

KONFETİ

“Dans et benimle.” Iralene müziğin gürültüsünde sesini duyurmak için bağıırıyordu. “Haydi.”

Partridge kendisini sersem gibi hissediyordu. Pressia ona tokat atacaktı. Gözleri kalabalığa, ziyafet masalarına, pırıltılı gece elbiselerine, parlak saçlara, parıldayan gümüş yemek takımlarına, tavandaki süslü tonozlara çevrildi. Pressia’nın Kubbe’ye dair ilk izlenimi *buydu* demek? Partridge de her şeyin ortasında, üzerinde özel dikim smokiniyle gelinin, eşinin yanındaydı, öyle mi? Sessizce, “Yapamıyorum,” dedi.

Sonra biri bir yerlerden pembe konfetiler fırlattı. Konfetiler göremediği bir makineden püskürüyor, Iralene’le ikisinin çevresinde fırl fırl dönüyordu. Bu görüntü onu her şeyin başladığı ana götürdü, devasa hava temizleme sisteminin içinde koşup dev pervane kanatlarının, pembe filtrelerin arasından geçerken etrafında liflerin uçuştığı o ana. Konfetilerin uçuşu ona küllerin –dışarıda– havada süzülüşünü anımsattı, ayrıca Lyda’yı ve onun bir kar küresinin içinde kapana kısılmaya dair sözlerini.

Iralene, Partridge’in ceketini çekiştirdi. “Pressia’nın bu anı bozmasına izin verme! Zamanla beni tanıyıp sevecektir. Sen de başta benden hoşlanmamıştın.”

Iralene onu dans pistine doğru çekmeye başladı. Partridge onu durdurup gözlerinin içine baktı. Onunla ilk karşılaşmasını düşündü. O an Iralene gergin ve ne yapacağını bilemez haldeydi, bir yabancı gibi. Bir yabancıydı da Iralene. Uzun süre dondurulmuştu. “Her şeyi mahvettim.”

Iralene kollarını ona dolayıp sıkıca sarıldı. “Hayır, mahvetmedin. Doğru olanı yaptın. O an seni gördüm. Gerçek bu, biliyorum. Her şeyi ona bir bir açıklarsın. Seni anlayacaktır.”

“Anlayacağını sanmam.”

“Ne yapacağını biliyorum Bay Partridge Willux.”

“Ne yapacakmışım?”

“Elinde ona verilebilecek en büyük hediye var. Bu hediyeyi verdiğinde de seni affedecek.” Iralene ona gülümsedi. “Değil mi?”

Partridge’in elinde Pressia’nın büyükbabası vardı. Canlı halde. Boğazına oturmuş olan pervane çıkarılmış, boğazı dikilmiş, sonra da uyutulmuştu. Belki Pressia’nın babası bile elinde olabilirdi, her ne kadar –en azından şimdilik– o odaya giremese de. Şimdilik Pressia’ya sadece büyükbabasını verebilirdi. Bunu yapmaya çalışabilirdi. Ancak kendisini boğuluyormuş gibi hissediyordu. Başarısız olmuştu. Pressia bunu biliyordu. Üstelik muhtemelen durumun daha beter olduğundan habersizdi.

“En nihayetinde, geriye dönüp baktığında yaptıkların sana mantıklı gelecek,” dedi Iralene.

Tüm bunlar günün birinde ona mantıklı gelecek miydi? Birileri yaşanan olaylara baktığında Partridge’in doğru olanı yapmak için –her şey sarpa sararken– çok çabaladığını görecekti miydi? “Başka ne yapabilirim ki?” dedi Partridge.

“Bayan Partridge Willux’la dans edebilirsin,” dedi Iralene.

Sersemliğini hâlâ üzerinden atamamış olan Partridge, Iralene’in kendisini dans pistine götürmesine izin verdi, konfetiler havada uçuşuyor, pembe karlar gibi zemine düşüyordu.

PRESSIA

ATLAMACILAR

“Genellikle muhafız kıyafetini ben giyerim,” dedi Beckley. “Papyonumu çıkarmamın senin için sakıncası var mı?”

“Bana ne bundan,” dedi Pressia. Öfkeliydi. Sanki göğsünü iki yandan sıkıştırıyorlardı. Bradwell, Pürler ve Partridge hakkında yanılmamıştı. Şahit olduğu neşeye, sevgiye ve düğünün aşıladığı ümide –bir an için de olsa– kandiğı için kendisinden utanıyordu. Bradwell’i her zamankinden de çok özliyordu. Sözlerinin arkasında dururdu o, söylediklerinin Pressia’nın hoşuna gitmeyeceğini bilse bile. Problemleri vardı –kimin yoktu ki?– ama en azından dürüsttü. El Capitan ve Helmud da dürüsttü. Artık Kubbe’ye gelmekle doğru işi yaptığından emin değildi. Yine de kalçasına batan metal kutuyu hissediyordu. İnsanları kurtarmaya çalışmalıydı. Şansını bir denemeliydi, Partridge ümitsiz bir vaka da olsa.

Boş sokakta yürüyorlardı. Dükkân vitrinlerine Partridge ve Iralene’in farklı pozlar verdikleri fotoğraflar yapıştırılmıştı. Partridge’in ahşap bir salıncaktaki Iralene’i ittiği bir fotoğrafın önünde durdu. “Şuna bak.”

Beckley papyonunu cebine sokup durdu. “Oradaydım,” dedi. “Poz vermeyi istememişti.”

“Poz vermek istemese de verdiği bir gerçek. Birinin fotoğrafını çekmesine izin vermiş.” Pressia, Beckley’nin yüzüne baktı. Beckley’nin yaşı ondan biraz daha büyüktü, hayat onu bir nebze sertleştirmiş gibiydi. “Nasıl bir şey?” diye sordu Pressia. “Burada yaşamak?”

“Ne bileyim? Öyle uzun zaman oldu ki artık burayı kıyaslayabileceğim başka bir yer bilmiyorum.”

“Evveliyat’ı anımsamıyor musun? Sana inanmıyorum.”

“Belki de alman gereken ilk ders budur. Burada kimseye inanmamalısın.” Beckley yeniden yürümeye başladı.

Pressia hızlı adımlarla onun peşinden gitti. “Burası böyle güzel olduğu kadar berbat mıdır hep?”

“Genellikle bu kadar parlak ışıklarla aydınlatılmaz, ama evet.”

“Partridge büyükbabamı geri getireceğini söyledi. Büyükbabam öldü Beckley. Partridge tanrı mı sanıyor kendisini?”

Beckley omuz silkti.

Partridge’in ettiği laf –Pressia’ya büyükbabasını vaat etmesi– ne de zalimceydi. Pressia için yeniden büyükbabasına kavuşmanın neler ifade ettiğini biliyordu. Büyükbabası Pressia’nın sahip olduğu tek gerçek babaydı. Öz dedesi olmasa da bu durum ancak onun yaptıklarını daha da olağanüstü kılıyordu. Pressia’nın hayatını kurtarmıştı o.

Pressia, “Söyle bana,” dedi, “kimin tarafmdasın?”

“Taraf yok.”

“Bu da ikinci ders mi?”

“Sanırım, olabilir.”

“Ben bir iyiler tarafı olduğumu düşünüyorum,” dedi Pressia. “Ya o taraftasındır ya da değilsindir.”

Beckley önce Pressia’ya sonra da yukarı, bayat havaya baktı. “Dışarı nasıl peki?”

Pressia Kubbe’nin dışındaki dünyayı nasıl tasvir edebilirdi ki? Bu imkânsızdı. “Bilmiyorum,” dedi. “Sahicidir.”

Beckley gözlerini dar bir kaldırımın taşların diğerlerinden daha beyaz olduğu noktasına dikti.

“Nedir o?” diye sordu Pressia.

Beckley durup binaya baktı ve kalın plastikle kapatılmış pencere-lerden birine işaret etti. “Atlamacı.”

“Atlamacı mı?”

Beckley başını salladı.

“Yani o pencereden biri mi atladı?”

“Evet.”

“Kaldırım da beyaz, çünkü...”

“Kanı temizleyip boyadılar.” Beckley ellerini ceplerine sokup yürümeye devam etti.

Pressia dar sokağın iki yanındaki kaldırımlara göz gezdirdi. Rengi açık bir nokta daha gördü. Sonra bir tane daha. Belli ki tüm bu noktalar yeni boyanmıştı.

Pressia, “Peki neden atladılar Beckley?” diye sordu

“Burası güzel olduğu kadar berbat, değil mi ya? Hem bazen burası da sahici olabiliyor.” Beckley bir apartmanın ön kapısına gidip zili çaldı. Kapı açıldı. Pelüş kaplı mobilyası ve uzun, altın çerçeveli aynası olan bir lobiye adım attılar. Süslü vazolarda orkideler vardı. Orkideler gerçek olamazdı. Beckley masasında oturan bir adama başını sallayarak selam verdi. Adam minyatür bir televizyona bakıyordu. Pressia Evveliyat’tan beri televizyon görmemişti. Görüntü karlı olsa da renkliydi, hemen sonra ekranda ne olduğunu fark etti. Adam Partridge ve Iralene’in düğün resepsiyonunu izliyordu.

Adam göbeğini okşayarak, “Büyük gün,” dedi. “Orada olacağını sanıyordum.”

“Ekmeğimi kazandığım sıradan bir gün,” dedi Beckley.

Adam Pressia’ya baksa da soru sormadı.

Beckley, Pressia’yı bir asansöre götürdü. Asansörün kapıları kayarak açıldı. Pressia kutunun içine adım atarken endişelense de bunu belli etmedi. Yuvarlak bir düğmeye basan Beckley’nin arkasında durup sırtını asansörün duvarlarından birine yasladı. Asansör sarsılarak yukarı doğru hareketlendi. Pressia’nın midesi kalktı.

Asansör durur durmaz Beckley uzanıp parmağını bir düğmeye basılı tuttu. “Lyda burada pek rahat edemiyor.”

Pressia öne doğru bir adım attı. “Ne demek istiyorsun?”

“Sen olsan burada rahat eder miydin?”

Pressia başını iki yana salladı. “Bugün onun için çok da kolay geçmemiş olabilir, bariz nedenlerden ötürü.”

Beckley eliyle ağzını kapatıp öksürdü. Ardından elini yüzünden çekmeden, “Bebegi doğurduğunda onu tekrar içeri alacaklar.”

“Tekrar içeri mi alacaklar?”

Beckley’nin düğmeye basmayı bırakmasıyla kapılar açıldı. Uzun koridorda göz gezdirdi. Pressia’nın tabancasını kılıfından çekip aldı ve “Üzgünüm,” dedi. “Protokolün gereği bu.” Ardından fısıldadı, öyle alçak sesle konuşuyordu ki Pressia onu güçbelâ işitiyordu. “Rehabilitasyon merkezine geri dönecek. Delilerin yattığı yere. Oradan asla çıkamayacak.”

“Fakat bebek...”

“Bebeye bir şey olmayacak,” diye fısıldadı. “Bebek bir Willux olacak.”

PRESSIA

ANNE VE KIZI

Daire pırıl pırıl ve genişti. İçeride beyaz mobilya, beyaz perdeler, masaların üzerindeki çiçek vazolarının neredeyse kopyası gibi duran çerçeveli çiçek vazosu resimleri vardı. İki kanepenin üzerinde ise iki kadın, bir adam ve bir kız oturuyordu, doğal olarak televizyon ekranında resepsiyon vardı. Düğünden kaçış yoktu.

Lyda orada değildi. Pressia karşısındaki manzaranın boş mükemmelliğinden tiksindi. Bebeğini aldıktan sonra Pressia'yı rehabilitasyon merkezine geri mi göndereceklerdi? İnsanlar bu sırdan haberdar mıydı?

Pressia cehennemini ne olduğunu bildiğini sanırdı. Cehennemi bizzat tattığını düşünürdü: moloz tarlasında bir Canavar'ın onu yakalayışı, OKD'nin Ölüm Çılgınlığı, Çılgın John-Johns'un etrafını çeviren Tozlar, İrlanda'da sisin içinde gezen yaratıklar, hastalıklar, tıkanan akciğerler, yavaş ölümler.

Fakat hayır. Bu asla hayal edemeyeceği bir cehennemdi, yapmacıklarla dolu, korkunç bir cehennem.

Lyda oradakilere, "Lyda nerede?" diye sordu.

Dönüp gözlerini Pressia'ya çevirdiler, her çift göz önce sargılanmış bebek başına kayıyordu. Pressia onların aval aval bakışlarına tahammül

edemiyordu. Sargıyı çözdü. Bunu daha resepsiyondayken yapmalıydı, kim olduğunu onlara açık açık göstermeliydi. Sargıyı yere attı. Kendisini yeniden özgür hissetti, sanki artık bebek başı nefes alabiliyordu.

Kadınlardan biri kızı tutup kollarıyla sardı.

Diğer kadın, “Bu da kim Beckley?” diye sordu. Ayağa kalkmasıyla elbisesi su altındaymış gibi dalgalandı.

Beckley öne çıktı. “Partridge’in üvey kardeşi,” dedi.

Pressia bir gözünün etrafındaki yanıkları görsünler diye şapkayı alıp masalardan birinin üzerine fırları. “Lyda nerede?”

Adam kıza sarılan kadına, “Onu mutfağa götür!” diye seslendi. “Tanrı aşkına!”

“Hayır,” dedi kız. “Bunu görmek istiyorum.”

Adam kızın kolunu burkup onu mutfağa çekti, kadın da onların peşinden gitti.

Elbisesi süzülen kadın yerinden kımıldamıyordu. Pressia’yı görmezlikten gelerek Beckley’ye, “Kızımın bu hilkat garibesiyile konuşmasını istemiyorum!” dedi. “Beni duyuyor musun? Bu zaten yeterince hassas bir durum!”

“Lyda’nın annesi misin sen?”

Kadın yine Pressia’ya bakmadı. Sadece başını sertçe salladı. “Buna katlanamam! Ona gitmesi gerektiğini söyle!”

Beckley omuz silkti. Aslen durum onu eğlendiriyor gibiydi. “Ona bunu kendin söyleyebilirsin. Ben muhafızım, elçi değil.”

“Affedersin? Benimle bu tonda konuşamazsın,” dedi Lyda’nın annesi. “Ben bunu rapor edeyim de gör. Dur bakalım sen!”

Beckley sırtıttı. Lyda’nın annesinden korkmuyordu. Pressia Evveliyat’ta, dişil feminizmin zirvede olduğu zamanlarda kadınlardan çekinildiğini işitmişti, ama herhalde artık Kubbe kadınları o zamanlardaki gibi tehdit olarak görülüyordu.

Lyda’nın annesi ağlamaklı oldu, hiçbir yetkisinin olmadığını fark etmiş gibiydi. “Kızım için, tek kızım için en iyi olanı istiyorum,” dedi.

“Gerçekten mi?” Belki Lyda’nın annesi belli ölçüde yetkiye sahipti, ama Beckley ona meydan okuyordu, Lyda ya da Pressia adına.

Lyda'nın annesi döndü, eteği etrafında şişti. El çantasını alıp, "Bu koşullar altında çalışmam!" dedi. "Ben bir profesyonelim."

Orada iş için mi bulunuyordu? Pressia hiçbir şey anlamamıştı.

Lyda'nın annesi kapıya gitti. "Çocuk odasının tamamen yenilenmesini istiyorum. İçinde ne var ne yoksa alınıp yerlerine yeni eşyaların konmasını istiyorum. Ne var ne yoksa. Beni duyuyor musun?" Sesi soğuk ve mesafeliydi.

Beckley yanıt vermedi. Kilidini açtığı kapıyı aralık halde tuttu. Lyda'nın annesi kapıdan geçerken dönüp Pressia'ya baktı. Artık öfkeli bir hali yoktu, sanki o duygu aniden sönmüş ve onun yerine yüzeye korku çıkmıştı.

Bu durum Pressia'nın hoşuna gitti. Aklına El Capitan geldi, korku güçtür. El Capitan'ın yıllarca korkuyla hoşlaşmasına şaşmamak gerekirdi. Korku ona korunduğunu, emniyette olduğunu hissettiriyordu.

Beckley kapıyı Lyda'nın annesinin ardından kapatıp Pressia'ya doğru döndü. "Culp ailesini buradan çıkaracağım," dedi. "Sen şu koridordan gidebilirsin. Lyda'nın çocuk odasında olması gerek. Sağdaki kapı. Kilitlidir."

"Teşekkürler Beckley," dedi Pressia.

"Ne için?" diye sordu Beckley.

"Biliyorsun." Beckley, Pressia'yı savunmuştu.

Başını sallayan Beckley mutfığa doğru yürüdü.

Pressia koridorda yürürken burnuna tanıdık bir koku geldi, du-man kokusu.

LYDA

İSPAT

Hayır.

Partridge onu almaya gelecekti. Birlikte yeni bir hayata başlayacaklardı. Partridge'le yeraltı vagonuna yürüdükleri, tozlu rüzgârda pelerininin havalandığı anı anımsadı. Partridge, Lyda'yı öpmüştü. Hızla, Hestra Anne onları yakalayamadan. Sonra gardiyanın evinde yan yana uzanmışlardı, Partridge ondan yanına gelmesini istemişti. Partridge'in ona bakışı, dokunuşu, yan yanayken hissettikleri, aşktı bu, değil mi? Aşk öyle hemen yitip gider miydi?

Partridge'e Iralene'le evlenmesini söyleyen kendisiydi, insanlar intihar etmesinler diye yapmıştı bunu. Yapılacak en doğru iş bu değil miydi? Yoksa bir tezgâh mıydı bu? Partridge, Lyda'ya ihanet etmek için ondan izin almak mı istemişti?

Çocuk odasına bakındı. Parçalanmış bebek karyolasına, yırtık bebek bakımı kitaplarından oluşan yığının hemen yanındaki duvara yaslanmış küçük döşeğe, sayfaları içinde art arda yaktığı kül dolu kâseye, yatağın çıtalarından yonttuğu mızraklara, zemine yayılmış talaşa ve Chandry'nin getirdiği iplikler ve tığlarla dolu çantalara baktı.

Ardından gözlerini yırtık elbisesine ve elbisenin şiş karnını saran

kısmında oluşan gerginliğe çevirdi... Bu oda bir deliye aitti ve içindeki deli kendisiydi. Odanın aslında ne durumda olduğunu açıkça göremeyecek kadar çok mu uykusuz kalmıştı?

Elbisesinden kopan parçaları eline aldı. Elbiseyi atacak, kimse elbiseye ne yaptığını görmeyecekti. "Eskisi gibi olabilirim," diye fısıldadı. "Eski ben olabilirim yine." İçinde örgü malzemelerinin olduğu çantayı eline aldı. "Yapabilirim bunu." Yırtık bebek bakımı kitaplarının yanına gitti, kitapları gizlemek istiyordu. Fakat kazara kül dolu kâseyi devirdi ve küller zemine saçıldı. Çömelip külleri kâseye geri sokmaya çalışsa da zeminde kurum izleri bırakmaktan öteye gideemedi. Leke ne kadar ovarsa o kadar kararıyor gibiydi.

Kapı çalındı.

Yo, hayır. "Kim o?" Gelen annesiydi. Bundan emindi. Annesi ona ne denli utandığını, Lyda'nın ne denli yanlış bir iş yaptığını, ne kadar kötü bir çocuk yetiştirdiğini söylemeye gelmişti. Partridge'e çocuk odasının delice halini anlatacaktı.

"Lyda."

Annesi değildi bu. Sesi tanısa da çıkaramamıştı.

Lyda ayağa kalkıp sessizce kapıya yürüdü. Parmak uçlarıyla ahşaba dokundu, hafifçe, göl yüzeyinde gezinen bir su örümceği gibi. Aklına çocukken gördüğü o örümcekler geldi, suyu iter ve üzerinde süzülürlerdi. Hava kadar hafiftiler. "Kim o?"

"Benim. Pressia."

Hayır, olamazdı. Bu bir numaraydı. Başını iki yana salladı. "Sana inanmıyorum."

"Lyda, benim. Konuşmamız gerek."

Gece adamakıllı en son ne zaman uyumuştı? Belki uykusuzluk onu paranoyaklaştırmıştı, belki de paranoyak olması gerekiyordu. "Sana güvenmiyorum!" Odanın kameraların üzerini örttüğü köşelerine baktı. "Beni rahat bırak. Sadece Partridge'e de ki..." Fakat cümlesini bitiremedi. Ondan Partridge'e ne söylemesini isteyecekti ki?

"Pressia olduğumu ispat edebilirim," dedi ses. "Bana sadece benim bileceğim bir şey sor."

Lyda yan yana oldukları zamanları düşündü. "Çiftlik evi," dedi. "Bana oradan bahset."

"Hepimiz oradaydık. Illia da. Kocasım öldürmüştü." Illia. Lyda onun küvette, parlayan yumruklarını savururken anımsadı.

"O öldü," dedi Lyda. Belki de Kubbe'deki insanlar bunu zaten biliyorlardı. Daha özel bir soru sormalıydı. "Duvar kâğıdı," dedi. "Ameliyat odasındaki duvar kâğıdını anlat bana."

"Gemiler," dedi Pressia. "Duvar kâğıdı küçük gemilerle kaplıydı, çünkü orası eskiden ameliyat odası olarak kullanılmıyordu. Bir zamanlar çocuk odasıydı."

Lyda kendi bebeğinin çocuk odasına bakındı. Bu yüzden mi bu soruyu sormuştu? Duvar kâğıdı Illia'nın bir ara bebeği olacağını düşündüğünün kanıtıydı, sonra her ne sebeptense bebek doğmamıştı.

Şimdi Lyda'nın en büyük korkusu bu olmuştu. Partridge bir başkasıyla gerçekten evlenirse ona ve bebeğe ne olacaktı? Aniden kendisini bitkin hissetti. Duvara yaslandı, sonra soğuk yüzeye yanağını ve avuçlarını yasladı. Kapı tokmağına baktı. Pressia kapının diğer yanında mıydı? Bu bir yalan mıydı? Kubbe'de kendisine her söylene-ne inanabilir miydi?

Elinin geride bıraktığı silik kül izine baktı. Tokmağı kilidimi açıp çevirdi. Kapıyı hafifçe araladı.

Bakamadı. Pressia'nın yüzünü görmeyi öyle istiyordu ki ağlamaya başladı.

"Lyda."

Başım kaldırdı.

Pressia. Bu nasıl olurdu?

Pressia çocuk odasına girdi ve kapıyı çekip tekrar kilitledi. İkisi sarıldı.

Sıkıca.

PRESSIA

CYGNUS

Lyda tir tir titriyordu. Güçlükle ayakta duruyordu. Pressia ona destek oldu. "Seni dışarı çıkarmamız gerek. Bebek doğunca seni içeri kapatacaklar."

Lyda başını salladı. Bunu zaten biliyor muydu? Bilmiyor olsa şaşırması gerekirdi. "Annelerin yanına dönmek istiyorum. Bu yer, burası kurtarılamaz."

Pressia, "Dinle beni, elimizde Kubbe'yi devirecek bir araç var," diye fısıldadı.

"Bunu gerçekten yapacak mısınız? Yapabilir misiniz?"

"Partridge bize sırt  evirdiyse bunu yapmamız gerekebilir," dedi Pressia. "Bradwell ve El Capitan dışarıdalar, benden gelecek mesajı bekliyorlar."

"Kubbe'yi devirmek için ağzından çıkacak s z  m  bekliyorlar? Mesajı nasıl g ndereceksin?"

"Bilmiyorum. Buraya geldiğimde destek alacağımı sanmıştım."

Lyda sessizce, "Cygnus," dedi. "Onlar burada. Annenin taraftarları. Sanırım bize yardım edebilirler."

"Cygnus'tan biri Kubbe'ye girdiğimde benimle buluştu."

"Bize yardım etmeleri için onları zorlamaya çalışabiliriz," dedi

Lyda. Bunu yapabileceğimizden eminim. Mesajda ne diyeceksin?"

"Şey, henüz mesajı göndermeye hazır değilim," dedi Pressia. "Tedavi yanımda. Tedaviyi onunla ne yapacağını bilecek birilerine ulaştırmam lazım. İnsanları, hayatta kalanları hâlâ kurtarabiliriz. Onları yeniden bütünlüklerine kavuşturabiliriz. Bu tedaviyi güvenebileceğim birine verme şansım olduğu sürece Kubbe'yi deviremeyiz."

Lyda, "Evet, ama göndereceğin mesajda ne olacak? Mesajda ne diyeceksin?" diye sordu.

"Sadece benim gönderebileceğim bir mesaj olacak." İkisi de seslerini yükseltmiyordu.

"Şifreli bir mesaj mı?"

Pressia başını salladı. "Bradwell'e hayatlarımızın tesadüften ibaret olmadığını söyleyebilirim. Bir son değil bu, başlangıç. Yapması gerekeni yapmasını söyleyebilirim. Böylece mesajın benden geldiğini, Kubbe'yi alaşağı etme zamanının geldiğini bilebilir. Mesaj belki de bir resim olabilir." Cygnus'u düşündü, takımyıldızı, annesinin takipçilerini. Annesi bir şekilde hâlâ Pressia'nın yanındaydı. "Belki bir kuğu resmi."

"Sanırım mesajı gönderebilecek birini bulabilirim," dedi Lyda.

"Bunun yapılacak en doğru iş olduğundan şüpheliyim. Sadece, eski Partridge kaybolmuş gibi. Öylece kaybolmuş gibi..."

"Kayboldu da," dedi Lyda. "Evet."

"Partridge bana büyükbabamın elinde olduğunu, onu geri döndüreceğini söyledi, ölümden geri döndüreceğini. Bu mümkün mü Lyda? Mümkün mü?" Pressia, Lyda'nın yanıtının evet olmasından da hayır olmasından da korkuyordu.

"Onlara Kubbe'yi devirme mesajını vermek için beklemenin nedeni gerçekten bu mu? Büyükbaban mı?" Lyda titreyerek ciğerlerine bir nefes çekti.

"Hâlâ hayatta olma ihtimali var mı? Lütfen söyle bana."

"Burada dışarıdan iyi gözüken işler yapabilirler, ama onlar korkunç Pressia. Beni anlıyor musun? Korkunç." Yine, bu kez daha da şiddetli bir şekilde ağlamaya başladı, kaburgaları sarsılıyordu. "Mesajı gönder! Gönder şunu!"

Pressia ona sarılıp hafifçe iki yana sallandı. “Henüz olmaz. Bana zaman ver.”

“O zaman bana küçük bir iyilik yap,” diye fısıldadı Lyda, sesi titriyordu.

“İstediğin nedir?”

“Nöbetçiye kürenin kırıldığını söyle.”

“Küre mi?”

“Küre odada görüntüler döndürüyor. Açıklayamam. Sadece bana söz ver.”

“Lyda şu an bizim odaklanmamız gereken...”

Lyda, “Söyle işte şunu!” diye bağırdı.

Pressia elinden geldiğince nazıkçe, “Peki,” dedi. “Söylerim ona. Sorun yok. Her şey yoluna girecek.”

“Çok yorgunum,” diye fısıldadı Lyda. “Uyuyamıyorum.”

“Yanıdayım,” dedi Pressia. “Artık uyuyabileceksin. Ben buradayım, yanında.”

PARTRIDGE

PİRİNÇ YATAKLAR

Partridge, Iralene'i kucağına alıp onu çatı katındaki süitin eşiğinden geçirdi. Bu bir balayıydı. Etraflarındaki lükse hayret etmemesi gerekirdi, ama etti. Süit ona çok gösterişli gelmişti, üstelik gün boyunca gördüğü onca şatafata rağmen. Iralene'i topuklu ayakkabılarının üzerine bıraktı ve ikisi önce deri kaplı mobilyası olan bir oturma odasından sonra da resmi görünümlü bir yemek odasından, küçük bir kuyruklu piyanonun ve bir yatak odası kadar geniş bir banyodaki küvetin yanından geçtiler.

Partridge, Pressia'yı aklından çıkaramıyordu. Onu gördüğünden beri her şeye iki ayrı açıdan bakıyordu: bir kendi bakış açısıyla bir de Pressia'nınkiyle. İkisi de Kubbe'nin dışında neler olduğunu bilirken içeride tüm o lüks öyle kibirli, savurgan ve insafsız bir tablo çiziyordu ki. Suçluluk onu boğuyor gibiydi.

Iralene şampanyayı fazla kaçırmıştı. Partridge de öyle, suçluluğunu boğmak istediğinden haddinden fazla içmişti. Ancak şimdi bunu yapmamış olmayı diliyordu. Keşke doğru dürüst düşünebilecek halde olsaydı. En kısa zamanda Pressia ve Lyda'ya ulaşması gerekiyordu. Peki nasıl?

Iralene ondan önce koşup yatak odasının kapısını açtı. Partridge'e,

“Bunu görmem gerek!” diye seslendi. “Yatak yüzme havuzu kadar geniş!” Odanın içine girip gözden kayboldu.

Partridge koridora yürüse de yatak odasına geçmedi. Gerçek bir halayı değildi bu.

Iralene başını yatak odasının kapı çerçevesinden çıkarıp ona baktı. “Haydi dalalım!” Ayakkabılarını çıkardı.

“Iralene,” dedi Partridge, “tüm bunların sahte olduğunu biliyorsun.”

“Ne?” dedi Iralene. “Seni duyamıyorum.”

Partridge odaya girip kapı çerçevesine sırtını dayadı.

Iralene beyaz örtüsü çiçek yapraklarıyla kaplı, sayvanlı yatağın üzerine çıktı. Dönüp kollarını açtı ve kendisini sırtüstü yatağa bıraktı. Yapraklar etrafında havaya kalktı. Şarkı söylermiş gibi, “Seni duyamıyorum! Seni duyamıyorum!” dedi.

Partridge yatağın başına gidip gemide dengesini sağlamaya çalışan biri gibi yatağın direklerinden birini tuttu.

Gerçekten kocaman bir sayvanlı yataktı bu, parlak, pirinçten bir iskeleti vardı.

Tıpkı gardiyanın evindeki, Lyda’yla ikisinin içine girip seviştikleri, Partridge’in Lyda’ya onu sevdiğini söylediği, berbat haldeki yatak gibi.

Pirinç bir yatak.

“Burada yatamam Iralene.”

Iralene başını kaldırdı. “Ne?”

“Yapamayacağımı biliyorsun. Sebebini de.”

“Samimi olduğumu sanmıştım. Bugün söylediklerinde. Bana verdiğin sözde. Bunu hissetmişim.”

“Sanırım samimiydim.”

“Gerçekten mi?”

“Bilmiyorum.”

“Benim en iyi becerdiğim iş nedir biliyor musun Partridge? Mükemmelleştirdiğim özelliğimin ne olduğunu?”

Iralene yattığı yerde dirsekleri üzerinde doğruldu. Çiçek yaprak-

larıyla kaplı yatakta güzel görünüyordu. Partridge, "Hiçbir fikrim yok," dedi.

"Sabır."

Haklıydı. Büyüme çağı beklemede, askıya alınmış halde geçmişti. Iralene, Partridge'in kendisine gerçekten âşık olmasını bekleyeceğini kastediyordu. Ona, sadece ona âşık olacağı anı bekleyeceğini.

"Weed'e telefon edeceğim," dedi Partridge. "Peekins'e Pressia'nın büyükbabası konusunda yardımcı olmasını istiyorum. Aşağıdaki o kilitli ve işaretli odaya girmem için bana yardım etmeye çalışsın istiyorum. Yapmam gereken..."

"Yapman gereken neyse yap, ama unutma bana hâlâ borçlusun."

Partridge, "Biliyorum," dese de Iralene'in sesinde huzursuz edici bir ton vardı. Partridge kapıya yöneldi.

Iralene, "Partridge," diye fısıldadı.

Partridge durdu.

"Bugün söylediklerinde samimi olmayabilirsin, ama ben öyleydim," dedi Iralene. "Bil diye söylüyorum. Bazen samimi olmuyorum. Bazen insanların benden istediklerini ya da hayatta kalmam için ne gerekiyorsa onları söylüyorum. Ancak bugün söylediklerimde samimiydim. Her kelimesinde."

Partridge başını salladı. Kapıyı nazikçe kapatıp bir süre olduğu yerde dikildi. Lyda neden mektuplarına hiç yanıt vermiyordu? Şimdi kendisine karşı neler hissediyordu? Partridge bu sorunun yanıtını gerçekten bilmek istediğinden emin değildi.

Koridordan süitin oturma odasına geçti. Az önce evlenmiş olmasına rağmen nedense kendisini müthiş yalnız hissediyordu. Belki sebep yalnız oluşuydu. Annesi, kardeşi, babası, hepsi de ölmüştü.

O an en çok Sedge'i özlüyordu. Sedge onun sağdıçı olacaktı. Belki ona tavsiyelerde bile bulunurdu. Partridge'in elinde kardeşinden bir hatıra bile yoktu.

Hemen sonra aklına Glassings'in Dünya Tarihi öğrencilerini çıkardığı sınıf gezisi geldi: Şahsi Kayıp Arşivleri. Akademinin erkek öğrencileri alfabetik sıraya göre dizilmiş, her birinin içinde ölen bi-

rine ait şahsi eşyalar olan kutuların sıralandığı koridorlardan geçmişlerdi.

Partridge annesinin kutusunu açmış, orada onun varlığına dair önemli ipuçları bulmuştu, kendisi için bırakılan ipuçlarını. Öte yandan, kardeşinin kutusunu hiç açmamıştı. Buna cesaret edememişti. Oysa şimdi o kutudakileri görmeyi diliyordu.

Neden sonra Şahsi Kayıp Arşivleri'ne gitmek için izin almaya ihtiyacı olmadığını anımsadı. Ne de olsa idare ondaydı.

Gitmek istiyordu. Hemen. Kardeşini özlüyor ve o kutuda ne olduğunu öğrenmek istiyordu.

Dışarıdan bakan birine deli, belki sarhoş gibi görüneceğinin farkındaydı, ama bu kimin umurundaydı?

Süitin kapısını açtı. Orada bir nöbetçi esas duruşta dikiliyordu. Beckley değildi bu, bir başkasıydı. Beckley muhtemelen hâlâ Pressia ve Lyda'nın yanındaydı. Bu muhafız hiç yakından tanımadığı biriydi: Albertson.

"Efendim?" dedi Albertson.

"Bana bir yere kadar eşlik etmeni istiyorum."

"Bunu yapmam zor efendim. İzin almam gerekir. Telefon görüşmeleri yapmam lâzım."

"Foresteed'i mi arayacaksın?"

Albertson gözlerini kaçırdı.

"Bugün düğün günüm Albertson. Düğün hediyesi olarak kimseye telefon etmemeye ne dersin. Olmaz mı?"

"Bilmiyorum," dedi Albertson. "Bundan emin değilim."

"Hadi ama Albertson. Sen de bunu yapmanın doğru olacağını biliyorsun. Küçük bir gezinti. Sen ve ben."

"Şimdi mi efendim?"

"Evet."

"Nereye?"

"Kardeşimi ziyaret etmek istiyorum."

EL CAPITAN

ÖLÜMÜNE EVET

El Capitan göğsünde büyük bir baskı hissediyordu. Banka kasasının zemininde oturuyordu, duvardaki emanet kasaları bir bulanıklıktan ibaretti. Titrek ışıklı birkaç fener de olmasa etraf kapkaranlık olacaktı. “Bu nedir?” diye sordu El Capitan. Kafası kazan gibiydi. Havada biyodizel kokusu vardı.

Bir el, bileklerinden birini yakaladı, sonra da diğerini. Ellерinin arkadan bağlandığını hissedince olduğu yerde sıçrayıp silkelendi. “Neler oluyor?”

Fakat biri onu ve Helmud’u yere yapıştırdı.

Bir erkek sesi işitti. “Onları yukarı çıkarmaya hazırız Frost.”

Sırtındaki adam, Frost, mırıldandı. “Tamam.”

Bakteri neredeydi? Helmud ona iyice yapışmıştı ve El Capitan kutunun keskin kenarlarını hissedemiyordu. Helmud’a, “Kontrol et şunu,” diye homurdandı.

Helmud yanıt vermedi.

“Kontrol et!” El Capitan tekrar bağırdı. “Kontrol et!”

Hâlâ yanıt yoktu. O an El Capitan kutunun yerinde olmadığını anladı. Kendisinin tam bir hayal kırıklığı olduğunu düşündü. Kubbe’yi alaşağı edecek yegâne şeyi elinden kaçırmıştı. Her şey bitmişti.

“Bradwell?” diye bağırdı El Capitan. “Burada mısın?” Çenesini yukarı kaldırdı, yere sürterek başını çevirdi. Kutuyu kaybettiğini Bradwell’in öğrenmesini istemiyordu.

Bradwell yerde oturuyordu, ağzı bir bezle kapatılmış, kolları arkadan bağlanmıştı bile. İki yanında iki adam dikiliyordu. Bradwell epey mücadele etmiş olmalıydı. Başının üzerinde bir yarık vardı, şakağından aşağı kan akıyordu. Başını sallayıp gözlerini El Capitan’ın arkasındaki kutulara çevirdi. El Capitan, Bradwell’in yüzündeki ifadeyi okuyamıyordu. Yüzünü göremediği Bradwell’in ne kastettiğini anlayamadı.

Sonra banka kasasının altmış santim kalınlığındaki yuvarlak kapağının yanındaki benzin bidonunu fark etti. Onunla ne yapacaklardı ki? El Capitan’ın burnuna kötü kokular geliyordu.

Aniden karşısında bir dizinin üzerinde eğilen Gorse’un yüzü belirdi. Elinde bir OKD tüfeği vardı. “OKD’de yaptıklarını affedip unutacağımı sandın demek, ha? Bize yiyecek ve kalın paltolar veren şu yeni, meleksi halini gördük diye her şeyi sileceğimizi mi sandın?”

“Bradwell’i neden bağladınız? O da sizden.”

“Öyle mi? Seninle takıldıkça yolunu şaşırmış gibi.”

El Capitan, Bradwell’e baktı. Onun da tuzığa düşürülmesine sebep olduğu için kendisini kötü hissediyordu. Bradwell ağır kanatlarını çırpı, bir tür bağışlama hareketiydi bu. “Fakat ben gerçekten değiştim,” dedi El Capitan.

“Hiç yaptıklarının bedelini ödedin mi?” dedi Gorse. “Ödedin mi?”

Bu sorunun yanıtını uzun uzadıya düşünmesine gerek yoktu. Yanıt hayırdı. Gerçek anlamda bir bedel ödememişti. Onca ölüm saçmasına rağmen hâlâ hayattaydı. “Bana ne yapacaksınız?”

“Bana?” diye fısıldadı Helmud.

“Adalet yerini bulacak,” dedi Gorse, sonra gözlerini El Capitan ve Helmud’u hâlâ yere bastıran Frost’a çevirdi. “İkisinin de ağzını tıka.”

“Gorse dur!” diye bağırdı El Capitan. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum!”

“Yanıldığını biliyorsun artık.”

“Fakat kız kardeşini bulduk!”

Gorse ayağa kalkıp tüfeğini El Capitan'ın başına dayadı. “Bir daha kız kardeşimin adını ağzına alayım deme. Belki ölmüştür. Belki hayattadır. Asıl gerçek, senin yüzünden yıllarca onun öldüğünü düşünmem. Ölüm Çılgınlığı katliamlarında kaç kişinin ölümüne göz yumdun? Kafeslerinde kaç kişi donarak öldü? Kaç kişiyi yakalayıp hedef talimi yapmakta kullandın? Çetelesini tuttun mu? Ha?”

El Capitan bir kez daha ipleri zorlamaya çalıştı. Kendisini kurtamazsa ölüm kaçınılmaz olacaktı. Kendisiyle birlikte Helmud da ölecekti. Gorse, El Capitan'ın kaburgalarını tekmeledi. El Capitan iki büklüm oldu. Frost ağzına nefes almasını daha da güçleştiren bir bez tıkarken El Capitan yerde hırıltılar çıkartıyor, acıya direnmeye çalışıyordu.

Adalet. Tabii ya. El Capitan bez parçasının arasından, “Bir daha tekmele beni,” dedi. “Yap şunu!” Hak ettiği buydu. Fakat Helmud'un duruma itiraz eden ciyaklamalarının aniden boğuklaştığını hissetti. El Capitan, Helmud'un bedel ödemesine izin vermeyecekti. Helmud için, kendisi için savaşıacaktı. Onun doğasında vardı bu. Sonuna dek direnecekti.

“Gözlerini bağlayayım mı?” diye sordu Frost.

“Hayır,” dedi Gorse. “Onun bunu görmesini istiyorum.”

Frost, El Capitan'ı ayağa kaldırdı. İki adamın da yüzleri çarpıktı ve kollarında benzer metaller vardı. Öyle ki sanki İnfilaklar sırasında aynı yerdeydiler de birbirleriyle kaynaşmamaları büyük bir şanstı. Bradwell'i de ayağa kaldırdılar. Yarılmış banka kasası kapısından geçip bankanın yıkık dökük lobisine çıktılar, oradan da molozların içinde açılan bir delikten yukarıya. Elleri arkadan bağlı, bir de üzerinde kardeşinin ağırlığı olan El Capitan için bu yürüyüş hayli zorluydu.

Yukarı çıktıklarında rüzgâr soğuk ve keskindi. El Capitan çok içmişti, midesi bulanıyordu. Başındaki ağrı dayanılmazdı ve biraz başı dönüyordu. Aksi halde devrileceğini hissettiği için Erost'un kolunu öyle sıkıca tutmasına neredeyse sevinecekti.

Yaklaşık bir düzine insan etraflarını çevirmişti, içlerinde Grupiyeler de vardı. El Capitan içlerinde hiç arkadaşı olup olmadığına baktı.

Sonra iyi anımsadığı bir ses işitti. "Selam El Capitan." Wilda'yı pürleştirilmiş halde Kubbe'den geri getirildiğinde bir tarlada bulan Kubbe müridini gördü. Kadının yüzünün bir yanındaki kabarık, siccimsi yara izine baktı. Margit. Margit, El Capitan'dan nefret ediyordu.

Margit, El Capitan'a yaklaşıp parmaklarını El Capitan'ın ağzını kapatan bezin altına soktu ve bezi çene çukuruna kadar çekti. "Ne dedin?"

"Kahretsin," dedi El Capitan, başını iki yana salladı.

"Benim gibileri görmekten hazzetmiyor musun?"

"Seni son gördüğümde bir örümcek tarafından vurulmuş, hapsedilmiştin. Çuvallamadın demek?"

"Canım bağışlandı. Tanrı tarafından."

"Herhalde Kubbe'nin bir lütfu olacak bu, bu şekilde bağışlandığına göre."

"Ve bizden memnun değiller El Capitan. Hem de hiç."

"Fakat oğullarının kendilerine iade edilmesini istiyorlardı, edildi de! Daha ne istiyor olabilirler?"

"Herhalde bir kurban daha," dedi Margit.

El Capitan başını yavaşça salladı. "Sanırım burada birinin kendisini kurban etmesinden bahsetmiyoruz."

"Ben mi? Hayır. Kubbe'nin cennetine katılmamız için çağrıldığımızda burada olmak istiyorum. Rüzgârdaki küllere karışmayı değil."

"Anlıyorum." Böylece El Capitan biyodizelin ne amaçla kullanılacağı anlamıştı. Yanarak ölmek, ölmek için tercih ettiği bir yol değildi bu. "Fakat senden bir iyilik isteyeceğim."

"Neymiş o?"

"Kardeşimin canını bağışla," dedi El Capitan. "O bir melektir. İyi kalplidir. Zavallı kardeşimi bağışla." Sesindeki ironiyi gizleyemiyordu.

"Nasıl olacak da senin hayatını bağışlamazken onunkini bağışlayacağız hilebaz adam?"

“Sanırım üzerime fazla gelmemeniz gerekecek.” El Capitan kaşlarını kaldırdı. “Bir iyi insanın daha ölümüne göz yumamazsınız, değil mi?”

Margit sıkıdığı yumruğunu kaldırıp El Capitan’ın başına indirdi. Yumruk ona ayak altında dolaştığında büyükannesinin de böyle başına vurduğunu anımsattı. “Belki de işin en iyi yanı da bu olacak, günahlarının kardeşinin ölümüne yol açtığını bilmen.” Margit dönüp Gorse’a, “Önce onları iyice pataklayalım, sonra da sırtındaki kardeşini ateşe verelim ki El Capitan onun haykırışlarını duysun,” dedi.

Fikir Gorse’un hoşuna gitti. Bir önceki gece El Capitan’ın sözlerini alaya alarak, “Ölümüne evet!” dedi. “Ölümüne evet!”

El Capitan tek kelime daha edemedi Margit bezi ağzına tıktı.

PARTRIDGE

KURŞUN YARASI

Yarım saat olmadan Partridge, Şahsi Kayıp Arşivleri'nin girişinde, yanında Albertson'la dikiliyordu. Kapıyı açıp beklediler. Gecenin ortasıydı. O saatte çalışan biri olur muydu?

Bir kadının soluk yüzü kapının yanındaki küçük, dikdörtgen pencerede belirdi. Partridge'i gördüğüne şaşırmişti. Elini salladı. Bir an donakaldı, ardından eline bir anahtarlık alıp gözden kayboldu. Kilitler tıkırdayarak açıldı.

Kadın kapıyı ardına kadar açtı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ufak tefek, saçı küt kesilmiş bir kadındı bu.

"İçeride birkaç dakika geçirebileceğimi umuyordum," dedi Partridge. "Dosyasına bakmak istediğim biri var."

Kadın arkasına baktı. Şaşırmişti. "Mesai saatinde değiliz. Ziyaretçi kabul etmiyoruz, ama sizin durumunuzda... Buyurun içeri."

"Teşekkürler."

"Biliyorsunuz, babanızın henüz bir kutusu yok."

"Buraya babam için gelmedim."

Albertson, "Sizi rahat bırakayım," dedi. Memureye baktı, kadın ona hızlıca başını salladı.

Kadın kapıyı kilitledi. "Nereye gideceğinizi biliyorsunuzdur."

PARTRIDGE

KURŞUN YARASI

Yarım saat olmadan Partridge, Şahsi Kayıp Arşivleri'nin girişinde, yanında Albertson'la dikiliyordu. Kapıyı açıp beklediler. Gecenin ortasıydı. O saatte çalışan biri olur muydu?

Bir kadının soluk yüzü kapının yanındaki küçük, dikdörtgen pencerede belirdi. Partridge'i gördüğüne şaşırmıştı. Elini salladı. Bir an donakaldı, ardından eline bir anahtarlık alıp gözden kayboldu. Kilitler tıkırdayarak açıldı.

Kadın kapıyı ardına kadar açtı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?" Ufak tefek, saçı küt kesilmiş bir kadındı bu.

"İçeride birkaç dakika geçirebileceğimi umuyordum," dedi Partridge. "Dosyasına bakmak istediğim biri var."

Kadın arkasına baktı. Şaşırmıştı. "Mesai saatinde değiliz. Ziyaretçi kabul etmiyoruz, ama sizin durumunuzda... Buyurun içeri."

"Teşekkürler."

"Biliyorsunuz, babanızın henüz bir kutusu yok."

"Buraya babam için gelmedim."

Albertson, "Sizi rahat bırakayım," dedi. Memureye baktı, kadın ona hızlıca başını salladı.

Kadın kapıyı kilitledi. "Nereye gideceğinizi biliyorsunuzdur."

“Biliyorum.”

“Tamam o zaman. Birkaç dakikaya gelip size bakarım.”

Partridge koridordan geçerken tuhaf bir huzur hissediyordu. Oraya en son geldiğinde hırsızlık yapmıştı. Annesinin kutusunun içindekileri çalmıştı. Babası onun bunu yapacağını biliyordu. Partridge oyuna getirilmişti.

Bu kez Partridge babasının farkındaydı. Aslen o an kendisini babasına o anma törenlerinde olduğundan çok daha yakın hissediyordu, yoksa sebep babasının ona yaklaşması mıydı? Ona gitgide yaklaşıyor muydu babası?

Odanın sonunda kalan doğru koridoru alfabetik sıraya göre buldu. Koridora girdi, topukları karo kaplı zeminde, sanki ön kapıda soğukta kalmış ve içeri alınmayı bekleyen birinin kapıya vuruşu gibi, aceleci ve tok sesler çıkarıyordu. Kısa bir an için –geçen sefer olduğu gibi– erkek kardeşinin kutusunu açmaya cüret edemeyeceğinden endişe etti. Fakat bu his geldiği gibi kayboldu. Kutuyu açmasına açacaktı, ama içindekilerin gerçekten kardeşinin geride bıraktıkları mı yoksa Partridge’in bulması için babası tarafından koyulanlar mı olduğunu bilemeyecekti. Bu düşünce adımlarını yavaşlatmasına neden oldu. Babasına dair yeni gerçeklerin gün yüzüne çıkmasını istemiyordu. *Beni rahat bırak.* İçinden yaşlı adama böyle söylemek geliyordu.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde kutuların önlerine göz gezdirdi. İsimlerin altında ölüm nedenleri yazıyordu. Willux ismini aradı, Sedge Watson Willux. V’leri geçip W’lara varınca durdu.

Weed.

Marta Weed. Victorio Weed. Arvin’in anne ve babasının isimleri. Aynı isimler Partridge’in annesinin listesinde de vardı. Partridge, Arvin’e annesiyle babasını sorduğunda durumlarının iyi olduğunu, sadece nezleyle yakalandıklarını söylemişti. Ölmüşler miydi?

Ölüm sebepleri olarak basitçe şu yazılmıştı: BULAŞICI HASTALIK.

Sonra iki isim daha gördü: Ölüm nedeni KALP KRİZİ olarak belirtilmişti. Bir de Allesandra Weed vardı, onun isminin altında tek bir sözcük yazılıydı: BEBEK.

Partridge, Glassings'in Dünya Tarihi dersi için düzenlediği sınıf gezisini anımsadı. Arvin kutuları açıp açamayacaklarını sormuştu. Teyzelerinden birini bulmuştu, adı Berta mı neydi? O zaman anne ve babası hayattaydı. Annesi bir kez daha mı hamile kalmıştı?

Partridge, Arvin'in ebeveyninin kutularını açmak için tuhaf bir arzu duydu. Etrafta kimse yoktu. Tek başınaydı.

Hayır. O kutular kutsaldı.

Birkaç adım daha yürüyüp SEDGE WATSON WILLUX'u ve yanındaki ARIBELLE CORDING WILLUX'u buldu. Parmak uçlarını annesinin isminin üzerine bastırdı. Zihninde kardeşinin ve annesinin ölüm anları yeniden canlandı. Birlikte ölüşleri, öpücük, patlama, etraflarına sıçrayan ince kan tabakası.

Partridge başını iki yana salladı. "Hayır. Canlı. Onu canlı görmek istiyorum." Gözlerini yumup annesini sahilde hayal etti, kıyı boyunca uzanan, ayak bileğine ulaşan okyanus köpüklerinin içinde. Saçları rüzgârda uçuşuyordu. Ufka bakıyordu. "Bak bana," diye fısıldamıştı. Sonra başını çevirmesiyle Partridge yüzünü görebilmişti. Annesi saçlarını elleriyle geriye tararken ona, Partridge'e sevgiyle bakmıştı. Gerçek sevgiyle. Partridge'in boğazı düğümlendi.

Gözlerini açtı. Kardeşinin ölüm nedeni Partridge'in oraya son gelişinde belirtilenle aynıydı, bir zamanlar inandığı o yalan: KURŞUN YARASI, İNTİHAR. Kardeşini öldürdüğü için babasından nefret ediyordu, hem de bir değil, iki kez öldürdüğü için. Bir kez bir yalanla. Bir kez de bir düğmeye basarak.

Oraya son gelişinde Partridge kardeşinin hayatının bir kutuya indirgendiğini görmeye dayanamamıştı. Ancak şimdi alabileceği her şeyi alacaktı.

Küçük kutuyu deliğinden çıkardı ve nefesini tutup açtı.

Kutu boştu.

Elini içine sokup kutunun altına bastırdı, Sedge'in ona bir havuzun tabanına inmeyi öğrettiği şekilde. Bastırdığı avucunu kutunun tabanında düzleştirdi. Anı zihninde belirip kayboldu. Sedge ona yüzme öğretmişti.

Kutuyu çıkardığı deliğe geri sokup annesinin metal kutusunun üzerindeki sapı çekti.

Elbette kutuda hiçbir şey yoktu. İçi bomboştu. Ne bekliyordu ki? Hâlâ annesinden bir şeyler geleceğini mi umuyordu.

Evet. Umuyordu. Annesine güçlü bir özlem duyuyordu.

“Bu kez çalacak pek bir şey yok mu orada?”

Arkasına döndüğünde memureyi karşısında buldu. Kadın hırkasını göğsüne sıkıca dolamış, kollarını kavuşturmuştu. Partridge’in yüzünde suç işlemiş gibi bir ifade olsa gerekti. Ne diyeceğini bilemedi.

“Buraya son gelişinizde görev başındaydım. İşin aslı...” Kadın ona doğru eğilince küt saçları sallanıp yanaklarının iki yanını örttü. “Annenizin eşyalarını çaldığınızda kameraların başında ben vardım.”

“Öyleyse durumu babama rapor eden de sendin, öyle mi?”

“Ha, emir komuta zinciri uzun ve karmaşıktır. Neden buraya o eşyaları çalmaya geldiğini bilmiyordum. Tek bildiğim bunu yapmanızın iyi olduğu ve gitmenize izin vermemiz gerektiği idi.”

“Epey ayrıntılı bir kumpastı,” dedi Partridge. “En azından bu konuda babamın hakkını teslim etmeliyim.”

Memure başını salladı. “Aynısını Sedge’le de denemişti. Hayli benzer bir planla. Sizin buraya gelişinizden birkaç yıl önce.”

“Aynısını Sedge’le de denemişti derken ne kastediyorsun?”

“Ah, Sedge de buraya bir sınıf gezisiyle gönderilmişti, şu sizin öğretmeninizle değil ama. Bir başkası vardı. Annesinin kutusuna gitti. Kutunun içinde türlü ıvır zıvır, incik boncuk vardı, sizin bulduklarınız gibi. Etrafında bakındı, onu güvenlik kameralarımızla gözlüyorduk. Ben ve durumu rapor etmesi, ama Sedge’i durdurmaması emrini almış bir başka memureyle. Yo, yo. Onun bir şeyler çalacağını biliyorduk. Bir başına kalmasını sağladık. Ancak nedense o eşyaları alamadı.” Gözlerinin önüne o an gelen memure gülümsedi. “Sizin kadar hırsız değildi!”

Demek babası Sedge’i sınamıştı. Fakat hırsızlık yapmaya yanaşmamakla sınavda başarılı mı başarısız mı olmuştu?

“Sedge burada epey oyalanmıştı,” dedi memure. “Küçük bir doğum günü kartını okumuştı, tabii kendisi için yazılmış, üzerinde adı olan bir karttı bu. Ucunda taş olan kolyeye ve bir şeye daha baktı.”

“Müzik kutusuna mı?” diye sordu Partridge.

“Evet. Bir müzik kutusuydu. Bana sorarsanız o eşyaları elinde tutarken bir şeyin farkına varmıştı. Bir şeyleri derinden hissetmişti. Buldukları karşısında sarsılmıştı. Daha önce bilmediği bir şeyi öğrenmişti.”

“Belki de annemizin hayatta olabileceğini anlamıştı.”

“Öyle mi dersiniz?”

Partridge başını salladı.

“Sonrasında Özel Kuvvetler’e katılmıştı. Kulağıma Kubbe’den ayrılmak için gönüllü olduğu geldi. *Dışarıda* olmak istiyordu.” Memure elini kutuların saplarında gezdirdi. Hepsi de tıkırdadı, metale değen metalin sesi. “Belki de onu aramaya gitmişti. Sizin yaptığınız şekilde değil de kendi yöntemleriyle.”

Sedge bedenini Özel Kuvvetler’e teslim etmişti. Bir savaş makinesine, neredeyse konuşmaktan aciz bir hayvana dönüşmüştü. Bir şekilde kendinden bir parçayı korumuştı ve en nihayetinde asla Partridge’e sırt çevirmemişti. Onun için savaşmıştı.

Partridge elini gözlerinin üzerine götürüp başını eğdi. Ağlamaya başladı. Sedge’in annesinin şahsi arşivler kutusunda ne olduğunu anladıktan hemen sonraki halini hayal etti. Babası annesinin hâlâ Kubbe’nin ötesinde bir yerlerde hayatta olabileceği ipucunu bırakmış mıydı? Sedge’in içinde tıpkı Partridge’in yaptığı gibi annesi için dünyayı karış karış aramak isteği mi uyanmıştı? “Onu özlüyorum,” dedi Partridge.

“Bir insanın yalnızca beden içinde var olduğunu mu düşünüyorsunuz?” dedi memure. “Yo, hayır. Küçük, metal bir kutuya sığmaz insan ömrü. O burada.” Memure hava sanki elektrikle yüklenmiş gibi ellerini salladı. “Hepsi de,” dedi. “Etrafımızdalar! Her yerdeler!”

LYDA

TEKERLEKLER

Lyda'nın zamanı dardı. Pressia'nın üzerinde hâlâ muhafız giysileri vardı, Lyda'nın yatağının diğer ucunda uyusa da her an uyanabilirdi.

Lyda nazikçe komodini açıp içinden *Bebeğim Büyüyor* kitabını aldı. Kitaba yazdıklarını gördü. *Canım çekiyor. Canım çekiyor. Canım çekiyor.* Sözcükler sayfalar boyunca uzanıyordu. Kitabın boş sayfalarına başka hiçbir şey yazmamıştı.

Sayfa kenarları bomboştu. Kitabı yana çevirip sayfanın boş kenarlarına Pressia'nın Bradwell'e yazacağını söylediği –şifreli bir mesaj– yazdı: *Hayatlarımız tesadüften ibaret değil. Bir son değil bu, başlangıç. Yapman gerekeni yap.* Ardından daire şeklinde dalgaların üzerinde yüzen bir kuğunun kabataslak resmini çizdi. Geçen gece aklını kaybetmiş gibi görünmüştü belki, ama sağlıklı düşünebiliyordu, bir sonraki adımını ve oraya nasıl ulaşacağını. Kalbi delicesine kırılmıştı, ama artık içinde delilikten eser kalmamıştı. Şimdi orada sadece güçlü, amansız bir sızı vardı. Yaşanması gerekenleri biliyordu. Pressia emin değidi, ama Lyda emindi. Kubbe'yi devirme zamanı gelmişti. Vakit gelmişti.

Yazdığı sayfanın kenarını kopardı. Önceki gece Freedle'ı serbest bırakmıştı, onu çağırmak için dilini hafifçe şaklattı. Kulağına önce

tıkırtılar, ardından Freedle'in kanatlarının vızıltısı geldi. Hemen sonra Freedle, Lyda'nın açık avucuna kondu. Lyda, "Bir zamanlar Pressia'nın annesi seni kızını bulman için salmıştı," diye fısıldadı. "Onu buldun da. Bu kez umarım Cygnus seni Kubbe'nin dışına çıkaracak ve Bradwell'i bulup mesajı ona ulaştıracaksın."

Freedle'in kanatlarından birini kaldırdığında mekanik böceğin hafif bedeninin ince kaplamasının arasındaki iç mekanizmayı gördü. Lyda mesajın yazılı olduğu uzun ve ince kâğıdı ağustosböceğinin bedeninin içine yerleştirirken küçük bir kuyruğu biraz dışarı çıkıntı yapacak, bir başkasının dikkatini çekecek şekilde bıraktı.

Ağustosböceği ince kanatlarını açıp çırpı ve Lyda'nın elinden havalanıp odada oradan oraya uçtu.

Lyda dolabın kapısını açtı. Gebe kıyafetlerini karıştırdı, giysilerin askıları takılı oldukları metal çubukta gıcırdayordu. Dolabın en arkasına ulaşmış elbise askılarından ördüğü el yapımı zırha uzandığında hiçbir şey bulamadı. Zırh gitmişti.

Geçen gece gelip almışlar mıydı zırhı? Başından beri orada olduğunu biliyorlar mıydı? Kendisini mahremiyeti ihlal edilmiş, ihanete uğramış, kendisini korumak için yaptığı tek şeyden mahrum bırakılmış gibi hissediyordu.

Koridorda iki kişinin aceleyle, telaşla konuştuğunu işitti. Kulağını kapıya dayadı. Chandry'nin tiz ve mızız, muhafızın kalın ve tok sesini tanıdı. Chandry'nin içeri girdiğini, giysilerini karıştırıp zırhı dolaptan almasını hayal etti. Muhtemelen zırh çoktan çöpü boylamıştı.

Sesler kesildi. Bir gıcırtı, ahşap zeminlerde tıkırdayan bir şey işitti, tekerlekli bir şey miydi bu? Sonra çocuk odasından gümbürtüler geldi. Neler olduğunu biliyordu. Odayı yıkıyorlardı.

Gürültüye uyanan Pressia silkinip yattığı yerde doğruldu.

Lyda parmağını Pressia'nın dudaklarına götürdü.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Pressia.

"Chandry Culp. Bana örgü örmeyi öğreten kadın, eh, bir de iyi bir anne olmayı öğretmeye çalışıyordu. Çocuk odasını boşalttırıyor. Odayı yıktırıyor."

“Annen, Beckley’ye çocuk odasındaki her şeyin değiştirilmesini emretti.”

“Annem,” dedi Lyda. “Elinde bebeği benden aldıktan sonra beni içeri tıkmaları için gerekli kanıt var. Tescilli deli olduğumu rapor edecek. Belki öyleyim de.” Lyda yatağa, Pressia’nın yanına oturdu.

“Hayır,” dedi Pressia. “Öyle deme.”

“Kızlar!” Chandry’nin cırtlak sesiydi bu. “Kızlar, hemen çıkıp buraya gelin!” Chandry, Lyda’ya ceza olarak çocuk odasını yıktıracaktı mıydı yoksa?

Lyda havada başıboş gezinen Freedle’ı çağırmak için bir kez daha dilini şaklattı.

“Freedle!” diye haykırdı Pressia.

“İyi durumda!” dedi Lyda, sonra hızla onu ellerinin arasına kapatıp süveterinin cebine attı. “En iyisi onu gizlemek.”

Pressia, Lyda’nın elini tuttu. “Bir yol var mı?”

Lyda onun bu soruyla ne kastettiğini biliyordu. Pressia oradan çıkmanın bir yolu olup olmadığını soruyordu. “Her zaman bir yol vardır.”

Koridora adım attılar. Çocuk odasının kapısı, üzerinde pantolon ve ceketten oluşan parlak, mavi bir takım olan, tekerlekli, dikdörtgen şeklinde bir çöp kutusunun üzerine eğilen Chandry’yi görmelerine yetecek kadar aralıktı. Chandry elle yontulmuş mızraklardan bir kısmını kucaklıyordu. Küre gitmişti. Chandry epey yorulmuştu. Nefes nefese kalmıştı ve terlemişti. Kendi kendine öfkeyle mırıldanıyordu. “Ne de hoş bir karmaşa yaratmışız böyle! Aman ne hoş, ne hoş bir karmaşa!” Pressia ve Lyda kapıda belirince Chandry gözlerini onlara çevirdi. “Sen!” dedi Pressia’ya. “Yardıma başla!”

Lyda, “Ya ben?” diye sordu.

“Biri kürenin kırıldığını rapor etti. Tamirci geldi.” Lyda, Pressia’ya baktı. Pressia nöbetçiye kürenin kırıldığını söylemeyi unutmamıştı! “Tamirci küreyle ilgili sorunun ne olduğunu tam olarak bilmek istiyor,” dedi Chandry. “Şahsen ben artık senin küreyi kullanmana izin verilmemesi gerektiğini düşünüyorum! Fakat benim görüşümü takan var mı? Hayır! Hayır yok!”

“Tamam,” dedi Lyda. “Gidip tamirciyle bir görüşeyim.”

“Sonra hemen buraya gel. Fenalık ettin. Anlıyor musun? Fenalık. Bu böyle gidemez!”

“Söz veriyorum,” dedi Lyda. “Bir daha olmayacak!”

Chandry son kez başını salladı ve Lyda hemen oturma odasına gitti. Orada, yemek salonundaki masada, üzerinde gri bir tulumla oturan Boyd kürenin üzerinde çalışıyordu. “Ne çabuk geldin!” dedi Lyda.

Boyd ayağa kalkıp gülümsedi. “Her an hizmetinizdeyim.”

“Tamir ettin mi?”

“Uğraşıyorum,” dedi Boyd. “Bir bağlantı problemi var sanırım.” Kürede hiçbir sorun yoktu. Öyleyse Boyd’un farklı bir sebepten ötürü çağrıldığını bildiği anlamına mı geliyordu bu?

“Gerçekten yardımına ihtiyacım vardı,” dedi Lyda.

“Kürenin her yanına bakıyorum.”

“Dükkânına götürmen gerekir mi dersin? Dışarıda incelenmesi iyi olabilir diye düşündüm.” Lyda’nın kastettiği Boyd’un oradan çıkmalarına –kendisinin ve Pressia’nın– yardım etmesini ümit ettiğiydi. Fakat Boyd bunu anlayacak mıydı?

“Anlıyorum,” dedi Boyd. “Fvet. Ben de öyle düşünmüştüm.”

“Öyle mi?”

“Fvet.”

Boyd kürenin arkasındaki bir paneli sıkıca vidaladı. Cihazı Lyda’ya uzattı. “Bakın ne iyi oldu! Gördünüz mü?”

Lyda hayranlıkla küreye baktı. “Cankurtaran gibisin gerçekten,” dedi Lyda. *Kurtar bizi*. Asıl kastettiği buydu.

Boyd ağır hareketlerle malzemelerini toplamaya koyuldu. “Chandry’yi bu sabah burada görmek hoş oldu.”

“Onu tanıyor musun?”

“Aslen komşuyuz. Bay ve Bayan Culp harika insanlardır.”

Lyda paniğe kapıldı. Boyd ona bir şey mi söylemeye çalışıyordu?

“Başkalarına yardımcı olan türde komşular,” dedi Boyd. “Anlarsınız ya?”

“Gerçekten...” dedi Lyda.

“Gerçekten,” dedi Boyd. “Bir Culp’a her zaman güvenebilirsiniz.” Boyd ona Chandry’ye güvenmesini mi söylüyordu? Lyda dokunsalar ağlayacak gibiydi. Şaka mıydı bu? Culp’a güvenmek ha? Chandry’ye? Chandry’ye güvenirse ve Boyd yanılıyorsa Lyda kendisini rehabilitasyon merkezinde bulurdu. Fakat Boyd gerçekten Cygnus’un üyesiye, Culplar da onun gibi Cygnus’tansalar tek şansları bu olabilirdi.

Boyd, Lyda’nın elini sıkmak için uzandı. Gidiyordu. Lyda, Boyd’a sarılıp kulağına fısıldadı. “Onu dışarı çıkar. Bir ulak o. Bırak gitsin.” Lyda, Freedle’i cebinden çıkarıp Boyd’un gri tulumunun cebine soktu.

Kollarını ayırdığında Boyd şaşkın görünse de Lyda’nın Boyd’u bulup kendisinden isteneni yapacağına ve Freedle’in mesajı yerine ulaştırmaya yetecek sezgiyi ve gücü kendinde bulacağına inanması gerekiyordu. Lyda, Boyd’a gülümseyip omzunu sıvazladı.

Boyd, “Küreye dikkat et,” dese de bunu söylerken Lyda’nın karnına bakıyordu. *Bebeğe dikkat et.* Asıl kastettiği buydu. Bununla Lyda’yı uzunca bir süre tekrar görmeyeceğini mi kastediyordu?

“Ederim Boyd, teşekkürler,” dedi Lyda. “Her şey için teşekkürler.”

“Bir şey değil. Umarım işe yarar.” Lyda’ya bitkin, ama ümitli bir gülümsemeyle baktı.

Lyda da ona gülümsedi ve koridora döndü.

Çocuk odasına girdiğinde Pressia ortada yoktu. Tekerlekli, büyük, plastik çöp kutusu odanın ortasında duruyordu. Chandry, Lyda’ya soran bakışlar attıktan sonra gözlerini yüksek köşelere yerleştirilmiş olan kameralara çevirdi. Kameraları gizleyen kumaşlar gitmişti ve kameralardan biri odanın bir kısmını göremeyecek şekilde neredeyse dosdoğru köşede bir noktaya bakıyordu.

“Orada öylece dikilecek misin?” dedi Chandry. “Aslında bu işi sana tek başına yaptırmak gerekirdi!” Ses tonu hâlâ sertti. Numara mı yapıyordu? Mızraklardan birini eline aldı. Başıyla çöp kutusuna işaret ederek, “Oraya,” dedi.

Lyda mızrağı alıp çöp kutusuna götürdü. Kutunun içine baktığında odadaki tüm karmaşanın –kitaplardan geriye kalanlar, Lyda’nın

elbisesinin parçaları, bazı kitapların ciltleri, hatta devrilmiş kül dolu kâseler ve bebek yatağından arta kalanlar— arasında Pressia'yı gördü. Pressia gözlerini ona çevirip başını salladı. *Culp'a güven.* Sanki böyle diyordu. Lyda mızrağı çöp kutusunun içine attı.

Chandry'nin bir elinde birkaç mızrak vardı. Kameranin görüntülememediği duvara yaklaştı. "Çöp kutusunu yaklaştır," dedi. "Hımbıllığı bırak!"

Lyda kendisinden isteneni yaptı. Çöp kutusunu Chandry'nin işaret ettiği noktaya itti. Oraya vardığında Chandry başını salladı. Demek istediği şeydu: *Görüş alanlarının dışındasın. Kutuya gir.*

Kutunun içi karanlıktı ve içi Lyda'nın odasından geri kalan atıklarla tıka basa doluydu. Lyda kutuya tırmandı. Chandry konuşmaya devam etti. "Neyin etkisine girdin de böyle iğrenç bir karmaşaya yol açtın bilmiyorum! Çocuk kutsal, çok kutsal bir lütuftur."

Çok geçmeden Lyda ve Pressia çöp kutusunun tabanına oturmuşlardı. İçerisi kül tozlarıyla doluydu, tıpkı yuvalarındaki gibi.

Chandry son birkaç mızrağı da kutunun içine atıp, "O çocuğu bu korkunç yere mi getirecektin?" dedi. "Aklın neredeydi? Annen senin hakkında yanılmamış."

Bu sözü Lyda'ya batmıştı. Annesi Lyda hakkında ne söylemişti Chandry'ye?

"Yardıma ihtiyacın var! Gerçekten profesyonel yardıma! Muhtemelen asla düzelmeyecek zihnin. Senin durumun kalıcı!"

Lyda gözlerini yumdu. Chandry'nin neden öyle söylediğini biliyordu, bu bir uyarıydı. Lyda'nın hemen dışarı çıkması gerektiğini kastediyordu. Annesi yanında profesyonellerden bir ekiple geri gelecekti. Rehabilitasyon merkezine götürülecek, oradan ayrılmasına asla izin verilmeyecekti. Kalıcı bir durum. Lyda psikolojik değerlendirmesinde okuduğu kararı anımsadı: *Ömür boyu akıl hastanesinde tutulmalıdır.* Gözlerini açtı. Pressia uzanıp Lyda'nın elini tuttu. Bunun Lyda için ne denli zor olduğunu biliyor olmalıydı. Bir açıdan, insanın annesini kaybetmesi gibi bir şeydi bu. Belki daha da beter. Bir ret. Pressia, Lyda'nın elini sıktı, Lyda da ona aynı şekilde karşılık verdi.

Chandry'nin kapağı kapatmasıyla kutunun içi kapkaranlık oldu. Kutu ilerlemeye başladı. Lyda tekerleklerin sarsıntısını hissedebiliyordu. Hafifçe gıcırdayışlarını dinledi.

Chandry onları odadan çıkarmıştı. Bir süre koridorda durdu. Yoksa onlardan ayrılmış mıydı?

Hayır, geri döndü. Basit bir şarkı mırıldanarak kocaman çöp kutusunu itti.

Muhafıza, "Zavallı kız şok geçirdi," dedi. "Bebegini düşürsün istemeyiz. Bırakın günün kalanında ikisi de uyusun. Yemeklerini yediler. Yataklarına da yatırdık onları. Aman rahatsız etmeyin. Duydun mu beni?"

Herhalde muhafız başını sallamış olacaktı ki Chandry yeniden ilerlemeye başladı. Tekerlekler altlarında dönmeye ve titremeye başladı. Lyda dengesini sağlamak için kutunun tabanına uzandığında sıkıca örülmüş metali hissetti, zırhını. Oradaydı. Belki de Chandry, Lyda zırhından ayrılmasın diye böyle yapmıştı.

EL CAPITAN

MELEK

El Capitan'ın elleri bağılıydı ve bir zamanlar bir ilkokulun yüksek salıncağı olan metal çerçevede sallanıyordu. Helmud, El Capitan'ın boynunu tutuyordu. İkisini sopalarla dövmek için bekleyenler kuyruk olmuşlardı. El Capitan çevresini ancak gözünün etrafını saran kocaman şişin arasındaki ufak boşluktan görebiliyordu. Diğer gözü tamamen kapanmıştı, bu hasar daha önceki bir dayaktan kalmaydı, herkese açık bir seanstan. Hayatta kalanların bedenleri eğri büğrü, çarpıktı. Ancak El Capitan'ın bulanık görüşü yara izlerinin ve kaynaşmalarının ayrıntılarını siliyordu ki bu bir lütuftu.

Sopalarını seçmişlerdi, bir kısmı ince, kırbaç gibi, bir kısmı kütük gibi ağırdı. Hayatta kalanlardan biri elinde eski bir golf sopasını andıran kıvrık bir şey tutuyordu. El Capitan ve Helmud'un bedenleri kesikler, koyu morluklar ve şişlerle dolmuştu. El Capitan'ın vücudu acıdan öyle yanıyordu ki kendisini aklını yitirecekmiş gibi hissediyordu.

Aklına küçüklüğü geldi, gözleri bağlanmış, eline bir sopa tutuşturulmuş ve kendisinden bir ağaç dalına bağlanmış, kumaştan, rengârenk bir eşeğe vurması istenmişti. Bir doğum günü kutlamasıydı. O gün üzerinde her adımında hışırdayan yeni bir kumaş

pantolon vardı. O süre zarfında annesi yanından ayrılmamıştı ki bu tuhaftı, ayrıca ortalıkta gezinmesine izin vermek yerine Helmud'un elini tutuyordu.

El Capitan doğum günü kutlanan kızın zengin bir aileden olduğunu biliyordu, çünkü evlerinde yüzme havuzu vardı. Ancak sonbaharda olduklarından havuzun üzeri kapatılmıştı.

Hediyeler açılmış, partideki çocuklar El Capitan'ın hediyesiyle alay etmişlerdi, plastik bir bebektir bu. Ucuz bir hediye idi ve doğum günü kızının yaşı bebekle oynamak için fazla büyüktü. Bu yüzden sıra ona geldiğinde eşeğe var gücüyle vurmuştu. Ona bir sonraki çocuğun sırası geldiğini söylediklerinde bile eşeği dövmeye devam etmişti. Eşeği bir yırtılma sesi gelip yere şekerler yağana dek dövmeye devam etti, delinen eşek sağa sola sallandıkça her yere şekerler saçılıyordu.

Gözündeki bağı çıkarıp koşuşan çocuklara bakmıştı. Helmud annesinin elinden kurtulup onlara katılırken El Capitan daha da öfkelenmişti. Çocuklar kendisine güldüğü için bir de ödül almışlardı. Kızın babası El Capitan'ın sırtını dürtüp, "Haydi gidip sen de şeker kap," demişti.

El Capitan buna yanaşmamıştı. Zengin bir çocuğun kırıntılarına üşüşmeyecekti. Orada dikilip çocukları izlemişti. Ardından Helmud'un şekerlerinden bir kısmını çalmıştı, birileri ona borçluydu.

Şimdi ise eşek kendisiydi.

Hiçbir hatası, hiçbir günahı olmasa da sırf bakteriyi kaybetmesi bile şu dayığı hak etmesine yeterdi.

İnsanların kendisine seslendiklerini işitti, alay ettiklerini. Ter ve kan görüşünü bulandırıyor. Parlak günışığı karşısında gözlerini kırptırdı. Güneş –hava her zamanki gibi bulutlu da olsa– kafatasının içine nüfuz eden yakıcı bir acı bırakıyordu. Çoğunlukla seçebildiği Kubbe müritleri de olsa araya annelerden bazıları da karışmıştı. El Capitan'a olan nefretleri büyüktü. Kalabalığın içinde birkaç OKD askeri de gördü. El Capitan onlar için iyi işler yapmamış mıydı?

Zayıf yüzler gözünün önünde bir netleşip bir bulanıklaşıyordu.

El Capitan'ın asker toplamak için dağıttığı posterlerde orduya katılanların yiyecek endişesi yaşamayacakları, dayanışmanın onları kurtaracağı vaat ediliyordu. El Capitan onları bırakıp gittiğinde perişan olmuşlardı. Acımasız infazını izlemeye gelmişlerdi, çünkü El Capitan onları terk etmişti, çünkü çoğu ölmüştü ve hayata tutunanlar açlıktan ölecek haldeydi. El Capitan terk edilmenin ne demek olduğunu bilirdi. Çocukken gökte uçaklar arardı, belki El Capitan henüz anılarını anımsamayacak kadar küçükken ailelerini terk eden pilot babasıyla küçük bir bağlantı kurmayı ümit ederek.

Yine de askerler neredeyse mutlu gibiydiler. Hayatta kalanlar birilerinin dayak yemesine bayılırlardı. Ödenmesi gereken çok hesap vardı. Ne zaman biri bir şeylerle suçlansa ferahlık hissederlerdi. El Capitan o hissi biliyordu. İnsanları öldürmüş ve bazen basitçe şöyle geçirmişti aklından: *İnsanlar ölmeyi hak ediyor.*

Fakat üzgün olduğunu söylemişti. Tanrı mı, Azize Wi mi yoksa başka bir ruhani güç mü aracılık etmişti bilemiyordu, ama bağışlandığını hissetmişti. Öyleyse neden böyle acı çekmesine göz yumuyorlardı ki? Böyle dövülmeyi hak ediyor muydu? Tanrı ondan ümidini kesmiş miydi yoksa?

Sırada bekleyenlerin bir kısmı uzun ince ve El Capitan'ın tahmin ettiğinden kuvvetliyen diğerlerinin gücü geniş omuzları ve kaslı karınlarından okunuyordu. Hiçbiri boşa gitmeyen darbeler inerken El Capitan ve Helmud'un gözleri bağlı değildi. Fakat herkesin sadece üç kez vurma hakkı vardı. Biri dördüncü darbeyi indirmeye hazırlandığında Margit araya girip sırayı ilerletiyordu. "Dur," diyordu. "Buradaki herkes hakkını almak istiyor, bu yüzden sırana dön."

El Capitan'ın gözleri Bradwell'i aradı. Bradwell meydan dayacağını izlemeye zorlansa da dövülmemişti. Hayatta kalanların ona hâlâ biraz saygısı vardı. Bradwell gitmişti.

Hayatta kalanlardan bazıları onu döverken ara sıra birinin –ölen ya da eski OKD gibi şeytani bir rejime destek vermese hayatını kurtarabileceği birinin– ismini söylüyorlardı. Her isim zihninde çınlıyordu. Başta geri kaçıp darbelere direnmeye çalışsa da sonradan kendini ge-

lecek darbelere hazırlamaya başlamıştı ve artık dayağı kabullenmişti.

Kaburga kemikleri kalın bir adam elindeki kalasla El Capitan'ın uyluklarına vurdu. "Minnow!" diye haykırdı. "Minnow Wells. Benim Minnow'um!" Bir çocuğa takılan bir isme benziyordu bu, El Capitan'ın aklına annesinin kendisine Waldy demeyi bırakmasının karakterini nasıl değiştirdiği geldi. Minnow bu adamın kızı mı, oğlu muydu? Yoksa sevgilisi mi?

El Capitan darbelere hiçbir tepki vermedi. "Minnow, Minnow Wells," diye fısıldadı adam.

El Capitan kendisinin piñata'ya* indirdiği gibi adamın da ona son bir darbe indireceğini düşündü. Muhtemelen ölüm nedeni akan onca kan değil, iç organlarının aldığı hasar olacaktı. Acaba önce onun kalbi mi Helmud'un ki mi duracaktı?

Bir keresinde Pressia'ya Bradwell'in öldüğünü söylemenin hayalini kurmuştu. El Capitan ve Helmud'un öldüğünü Pressia'ya Bradwell mi haber verecekti? O an Pressia'nın kendisini sevdiğini fark edeceğini ümit etti. Tek istediği buydu. Pressia'nın ağladığını ve Bradwell'in onu teselli ettiğini hayal etti.

Bu senaryonun geçtiği yer pekâlâ yıkılmış Kubbe olabilirdi.

O ana ulaşmayı başarmış olabilirdi, El Capitan'sız.

El Capitan ise çok yaklaşıyordu.

Biri ona öyle sert vurdu ki bedeni geriye yayanıp sallandı. Kalabalık –şimdi yüzlercesi oradaydı– tezahürat yapıyordu. Ancak El Capitan'ın aklına ağırlıksız olmanın nasıl bir tecrübe olduğu geldi, gökteki hava aracının içinde. Bir ruhu varsa ve o öldüğünde bedeninden ayrılacaksa o hava aracı gibi uçmasını isterdi.

Uçmak isterdim. Yeni bir duaydı bu. Bir kez daha uçmak isterdim.

Uyanık kalmak için mücadele veriyordu. Gözlerinin önüne yeknesak bir perdenin çekildiğini hissetti. Karanlık. Karanlığa direndi. Bedeni sarsıldı. Elleri başının üzerinde kavuşturulmuş iki mavi pençeydi. Dudaklarını ıslatmaya çalıştığında ağızına kan tadı geldi. Kar-

* Kutlamalarda sopayla vurulan, çoğunlukla kâğıttan yapılan, içi şekerle veya oyuncaklarla dolu eşek figürü (ç.n.)

deşinin mırıltılarını işitti, belli belirsiz, El Capitan'ın çıkaramadığı bir şarkı söylüyordu.

Dayak kesilmişti. El Capitan'ın kulaklarına esen rüzgârın sesi geldi. Her şey sessiz, sakindi.

Bir ses hariç.

El Capitan güçlkle bir gözünü araladı.

Sırtında bükük kanatlarıyla Bradwell'i gördü. Rüzgâr tüyleri şişiriyordu. Hayatta kalanlar sopalarını hâlâ ellerinden bırakmasalar da susmuşlardı.

Bradwell konuştuğunda insanlara kendisini dinletmeyi bilirdi. Hep bilmişti. Gölge Geçmiş. Yeraltı. Takipçileri vardı. Bir harekete önderlik etmişti.

Bradwell, Gorse'u insanlarla konuşmaya ikna mı etmişti? El Capitan ve Helmud'u savunmaya mı çalışıyordu? Onları kurtarmaya mı?

Kulağına *kötülük* sözcüğü geldi. Belki de Bradwell onları kurtarmaya çalışmıyordu. El Capitan kötülüğün nasıl bir his olduğunu biliyordu, teninizde gezdiğinde size nefret gibi gelse de derinlerinize yol aldığında korku olduğunu anlardınız. Korku kötülükten doğuyordu. Nefretin El Capitan'ın içine uyanması ise çok kolaydı, çünkü kendisinden nefret ediyordu. Sanki kendinden nefret etme virüsü bedenine yayılmış gibi kendisine derin, katıksız bir nefret duyuyordu.

Varsın beni öldüresiye dövsünler. Varsın nefretlerini döve döve içime akıtsınlar. Hınç dolu, kısa bir an için böyle düşündü. Cezasının ölene dek dövülmek olacağını biliyordu. Birini öldürmek, insanın arınmayacağı bir şeydi bu. İşkencecileri bu gerçeği hep yanlarında taşıyacaktı, bir grubun içinde bu yükü kaldırmak daha kolay olurdu, çünkü suçu bir kişiden diğerine atmak daha kolaydı. Ancak acı hiç eksik olmazdı. El Capitan'ın ölümü sonsuza dek zihinlerinde yaşayacaktı.

Helmud'un ölümü de.

Eşitlik... Bradwell şimdi de eşitlikten mi dem vuruyordu? Bu dünyada ha?

Fakat her ne diyorsa sözleri işe yarıyordu. Biri eski salıncağın

üzerine çıkıp bıçağıyla ipleri kesti. Diğer hayatta kalanlar ise El Capitan ve Helmud'u ip koptuğunda yere düşmeden tutmak için kollarını El Capitan'ın bacaklarına doladılar.

Canları bağışlanmıştı. Tanrı tarafından mı? Azize Wi tarafından mı? Yoksa Bradwell tarafından mı?

Sonra Bradwell yanlarına geldi. El Capitan ve Helmud'a sarıldı.

El Capitan'ın şiş, yarık dudaklarının arasından fısıltıyla, "Ne oldu?" sorusu çıktı.

"Gorse'la bir anlaşma yaptım. Onu kız kardeşine götürmem karşılığında bana kalabalığa hitap etmem için birkaç dakika verdi. Sonra insanlara beni tanrının gönderdiğini söyledim. Bir melek olduğumu."

Canı yansa da El Capitan gülümsedi. "Kanatların faydası oldu."

"Sonunda iyi bir işe yaradılar," dedi Bradwell.

"İyi," dedi Helmud.

Bradwell bazı hayatta kalanlara seslendi. "Onları yıkayın. El Capitan yolunu kaybetmişti, ama artık buldu."

Hayatta kalanlar birbirlerine emirler vermeye başladılar. El Capitan ve Helmud'a baktılar, şaşkınlıkla, ama biraz da huşuyla. Bakışları El Capitan'ı tedirgin etti. O hep korkuyu hayranlığa yeğlerdi, ama belki de ikisi aynı şeydi. Güç. Bir an için aklına Bradwell'in kendisini ve Helmud'u kurtarmasının gerisinde ikisini kardeş gibi sevmesi mi yoksa daha karmaşık bir sebep mi olduğu sorusu geldi. Belki de Bradwell istediğine ulaşması için El Capitan'a ihtiyacı olduğunu biliyordu. Peki, gerçekten ne istiyordu Bradwell? Kubbe'yi, Pressia Kubbe'ye ısınıp orada kalma kararı almadan devirmek mi?

El Capitan, Bradwell'e, "Sırada ne var?" diye sorsa da Bradwell onu anlamıyordu. El Capitan'ın sesi öyle boğuk çıkıyordu ki tek yapabildiği fısıldamaktı; dudaklarındaki şişten, sözcükler anlaşılmaz geliyordu.

Bradwell çömelip bir elini El Capitan'ın göğsünün üzerine koydu. "Ne dedin?"

Helmud kardeşi yerine konuşarak, "Sırada ne var?" dedi.

Bradwell, “Mesajı bekliyoruz,” diye karşılık verdi.

“Pressia’dan mı?” dedi El Capitan.

“Göklerden gelecek mesajı,” dedi Bradwell, herkes işitsin diye bağıarak. “Başka kimden, nereden olacak?”

Işık Bradwell’in yüzünde toplandı. El Capitan’ın gözleri kararmaya başladı. Gözlerini defalarca kırıştıtırıp bir şeyler söylemeye çalıştı. Eak kat hemen sonra karanlık her şeyi yuttu.

PARTRIDGE

RÜYA

Partridge uyandığında tepesinde bir figür belirdiğini fark etti. İrkilerek yattığı yerde doğruldu. “Neler oluyor?”

Balayı süitindeki kanepedeydi. Çekili perdelerin birinden çok az bir ışık sızıyordu ve Foresteed karşısındaydı, tepesinden ona bakıyordu. Üzerinde askeri üniforması vardı, Erdemli Kırmızı Dalga zamanından kalma, eski bir üniforma. Kolunda kırmızı bir pazibent vardı, göğsünde madalyalar ışıldıyordu ve başında hafifçe eğik bir kep duruyordu.

“Ne istiyorsun?” dedi Partridge.

“Beklediğimiz an geldi Partridge. Onca yıl sonra. Vakit geldi.” Sesinde neredeyse nostalji tınısı vardı.

“Neyin vakti Foresteed?”

“Bizim için geliyorlar. Baban öldü. Artık sadece biz varız. Sadece biz.”

“Kim geliyor? Dediklerinden hiçbir şey anlamıyorum. Tanrım. Beckley nerede? Iralene nerede?”

Foresteed, “Baş başa konuşalım istedim,” dedi ve elini koyu renkli üniformasının ceketinin cebine attı. “Senin için bir başka küçük kaydım var Partridge.” El cihazını çıkarıp Partridge’e verdi. “Başlat tuşuna bas.”

“Başka kayıt duymak istemiyorum. Anladın mı beni?”

Foresteed ceketinin düğmelerini çözüp göğsüne dolanmış bir kılıfa uzandı. Kılıftan bir tabanca çekti, tabanca da yine Evveliyat’tan kalma gibiydi. Tabancayı yan tarafında, zemine bakar halde tuttu. “Bas şu tuşa.” Partridge’i en çok korkutan sesinin sakin tonuydu, o duygusuz ve soğuk ton.

Boğazı kuruyan Partridge güçlkle yutkundu. Tuşa bastı. Ekran-da hiçbir şey belirmese de sesler duydu, bir nebze boğuk, ama ayırt edilebilir sesler.

“Seni dışarı çıkarmamız gerek.” Pressia’nın sesiydi bu, hiç şüphe yoktu. “Bebek doğunca seni içeri kapatacaklar.”

Partridge, Foresteed’e baksa da beriki ona sırtını dönmüştü. Pressia, Lyda’yla konuşmuyordu herhalde? *Bebegi almayacaklar*. Partridge’in içinden böyle söylemek geldi. *Bu delilik*. Pressia bunu da nereden çıkarmıştı? Partridge’in nabızı hızlandı.

“Annelerin yanına dönmek istiyorum,” diyordu Lyda. “Bu yer, burası kurtarılamaz.” Partridge neredeyse gülecek oldu. Lyda annelerin yanına dönmeyi istiyor olamazdı. Kubbe’de güvendeydi. Fakat bir yandan da Lyda’nın Kubbe’ye zaten gelmek istemediğini biliyordu.

Pressia, “Dinle beni,” diyordu. “Elimizde Kubbe’yi devirecek bir araç var.”

“Bunu işitiyor musun?” diye mırıldandı Foresteed, yüzünü tekrar Partridge’e çevirdi. Kaskatı duran kolunu yukarı aşağı oynatarak tabancayı bacağına vurmaya başladı.

“Bunu gerçekten yapacak mısınız?” diyordu Lyda. “Yapabilir misiniz?” Sesi neredeyse bunu ümit ediyormuş gibi çıkıyordu. Lyda neden Kubbe’yi devirmek isteyecekti ki? Düğünü mü kıskanmıştı? Pressia onu bebeğin ondan alınacağına inandırmış mıydı? Delirmiş miydi?

“Partridge bize sırt çevirdiyse,” diyordu Pressia. “Bunu yapmamız gerekebilir.”

Bu kadardı. Sesler giderek azalıp kayboldu. Partridge siyah, parlak ekrana baktı. “Onlara sırt çevirmek mi?” dedi. Kendisini düpe-

düz ihanete uğramış hissediyordu. “Kubbe’ye geliyor, bir düğün görüyor ve neler olup bittiğini hemen anladığını mı düşünüyor yani?” Partridge afallamıştı, neden sonra Foresteed’in bacağına çarptığı tabancanın düzenli ritmini işitti. Foresteed, Pressia’nın Kubbe’yi devireceğini düşünüyordu. *Beklediğimiz an geldi Partridge. Onca yıl sonra. Vakit geldi.* Hilkat garibelerinin canlarını almaya geldiğini düşünüyordu. “Dinle Foresteed. Kubbe’yi deviremezler. Bu mümkün değil.”

“Hiçbir şey bildiğin yok. İrlanda’ya yaptıkları o seyahat onu, bizi tehdit olarak görmesi muhtemel bir halkla buluşturdu.”

“Hayır, hayır.” Partridge boynunu ovuşturdu. “Ters giden bir şeyler var. Bu kayıt bir montaj.”

“Onu durdurmamız gerek,” dedi Foresteed. “Planını uygulamaya geçmesine izin verilemez. Harekete geçmem gerekiyordu.”

Partridge ayağa kalktı. “Foresteed... Ne yaptın sen?”

“Kubbe’deki milislerimizi silahlandırıyorum.”

“Kendilerini öldüren insanların ellerine silah mı veriyorsun?”

“Sadece milislerimize, savaşabilecek erkeklere. Bize ait olanı savunmamız gerek. Şu an dışarıda olan Özel Kuvvetler birlikleri acınacak halde. Aceleye getirildiler, berbat bir topluluk. Artık bizi koruyacak kimse yok. Gerçekten. Stoklara başvurmam gerekti.”

“Bu delilik. Bırak da Pressia ve Lyda’yla konuşayım. Onları ikna edebilirim. Ortada bir yanlış anlama var.”

“Pressia ve Lyda’yla konuşamazsın,” dedi Foresteed.

“Nedenmiş o?” dedi Partridge, kendisini tehdit altında hissediyordu.

“Gittiler.”

“Ne? Benimle dalga mı geçiyorsun?” Partridge pencerelerin başına gidip perdeleri ardına kadar açtı. Sokağı gördü. İnsanların dört yana koştuğunu. Panik içindeydiler. Elllerinde tabancalar mı vardı yoksa? Bu bir felaketti. “Nereye gittiler?”

“Nereye gittiklerini bilsem,” dedi Foresteed, “onlarla konuşabilirdin.”

Partridge, Foresteed’e doğru döndü. “Kubbe’den çıktılar mı?”

“Birilerinin kaçtığına dair herhangi bir kanıt yok elimizde. Buralarda bir yerlerde olduklarını düşünüyoruz.”

“Burası Kubbe, tanrı aşkına! Onları bulmak o kadar da zor olmaz!”

Foresteed tabancayı kaldırıp nazikçe ovdu. “Neyle karşı karşıya olduğumuzu biliyorsun...”

Partridge derin bir nefes aldı. Kubbe’nin Canavarlar, Grupiyeler, anneler ve OKD tarafından basıldığını hayal etti... Pürler’i gözünün önüne getirdi, korkudan beti benzi atmış, şaşkına dönmüş, gafil avlanmış halde, üzerlerinde hırkaları, ayaklarında mokasenleriyle. Sopa darbeleriyle öldürülürlerdi. Kubbe yağmalanırdı. Özel Kuvvetler akan kanı artırmaktan başka bir işe yaramazdı. Aşağı ırk, Pürler. Hilkat garibeleri yanlarında hastalıklar taşıyacaklardı, bir şekilde sıyrıldıkları, ama Kubbe’dekilerin bağışıklığı olmayan hastalıklar. Kubbe’nin fanusu kırılırsa içeri dolan hava bile onları boğmaya yeterdi. Kaos. Katliam. Çok sayıda insan ölecekti. Neden sonra kafasına dank etti. “Kız kardeşim elinde öyle bir araç olduğunu söylüyorsa bu doğrudur.”

“Dışarıdaki biri de bunu teyit etti,” dedi Foresteed. “Onları hava aracına götüren haini esir aldık. Ondan ellerinde bir tür etken madde, bir çeşit kimyasal silah olduğunu teyit edecek kadar bilgi kopardık.”

“Ne haini?”

“Başkaldıran bir Özel Kuvvetler askeri.”

Partridge, Foresteed’in bahsettiği kişinin Hastings olmamasını diledi. *Silas Hastings olmasın. Ne olur, hayır.* “Kimmiş?”

“Anlaşılan bir zamanlar iyi tanıdığın biri. Hastings.”

Partridge perdeleri tuttu. “Sakın ona işkence yapıp da...”

Foresteed dalgınca, “Hayır,” dedi. “Direnmeye çalıştı, ama elinden pek bir şey gelmezdi. Bize teslim olmaya programlı. Davranış kodlaması. Ne vardı annen senin programını bloke etmemiş olsaydı?”

Partridge bundan dolayı minnettardı. Hâlâ kendi kararlarını alabiliyordu, iyi ya da kötü. “Onunla konuşabilir miyim?”

Forested, Partridge'in yanına gelip yapay güneşin pencereden sızan ışık demetinin içine girdi. Forested ter içindeydi. Tabancayı kaldırıp namluyu Partridge'in çene kemiğiyle boynunun arasındaki yumuşak noktaya yasladı. "Hazır olacağız," dedi, "kız kardeşin de bulunup idam edilecek. Sana gelince Partridge, iyisi mi doğru olanı yap ve onu içeri çek. Ne de olsa bir devrimin sonunda ne olduğunu biliyorsundur, değil mi?" Forested namluyu daha da bastırdı. "Hil-kat garibeleri önce başını kopartırlar, tabii ben bunu onların yerine yapmak istemezsem. Ne kastettiğimi anlamışsındır herhalde."

Partridge başını salladı, ardından aklına kendi bebeği geldi. Kubbe devrilirse çocuğu hayatta kalacak kadar güçlü olacak mıydı? Çocuk dışarıda doğdu diye daha dayanıklı ya da hastalıklara karşı bağışıklığı daha kuvvetli olacak diye bir şey yoktu.

"Bir planın var mı?" diye sordu Forested.

"Onu büyükbabasıyla buluşturmam gerek. Buna ihtiyacım var." Arvin'in Cygnus üyelerine haber salacağına güvenebilir miydi? Pressia'nın kaçışına onlar mı yardım etmişti? Yoksa onlar da mı Pressia'yı arıyordu?

Forested gözlerini kıstı. Gözleri sulu iki boncuk gibiydi. "Sana güvenebilir miyim?" diye sordu.

"Kendin söyledin, babam öldü. Artık sadece biz varız Forested. Sen ve ben."

Forested ağzının bir kenarını bükerek gülümsedi ve tabancasını indirdi. Gözlerini Partridge'in yüzünde gezdirdi. "Bu doğru. Sen ve ben." Forested Erdemli Kırmızı Dalga üniformasını hızlı birkaç hareketle düzeltti. Erdemli Kırmızı Dalga'daki eski günlere duyduğu hasrete bakılırsa Forested yaşanacak savaşı iple çekiyor olabilirdi. Partridge'i hızlıca selamlayıp kapıya gitti, bir elinde tabancasını tutuyordu. Arkasına bakmadan, "Yaşlı adamı çıkar," dedi. Ardından kapıdan geçip koridora çıktı.

Partridge çenesinin altını ovuşturarak Forested'in bastırdığı tabancanın geride bıraktığı hissi gidermeye çalıştı.

Beckley çıkageldi. "Rapor verildi. Acil durum ilan edildi. Fores-

teed kaydedilmiş mesajını herkese gönderdi. Hilkat garibelerinin ayaklanacağı söylüyor. Bu doğru mu?”

Partridge bir süre Beckley’nin yüzünü süzdü. “Benim hakkımda neler düşündüğünü biliyorum.”

“Öyle mi?”

“Boyumdan büyük işlere kalkıştığımı düşünüyorsun. Ne yaptığımı bilmediğimi. Boğulacağımı düşünüyorsun. Ya batacağım ya yüzeceğim ve sen bu bahiste parayı batma ihtimalime yatırılıyorsun.”

“Metafor mu bunlar? Metaforları anlamam ben.”

“Saçmalamayı bırak. Battığımı düşünüyorsun, değil mi?”

“Partridge buna harcayacak vaktimiz...”

“Daha batıyor muyum, yoksa etrafımı saran sular mı yükseliyor bilemiyorum.” Odaya bakınsa da gözü hiçbir şeyi görmüyordu, kendisini körmüş gibi hissediyordu.

“Partridge ne yapabilirim? Bana bir emir ver.”

Bu doğrudu. İdarenin Partridge’de olması gerekiyordu, hiçbir yetkisi olmasa da Beckley onun tarafındaydı, değil mi? “Beni Peekins’e, o odalara götürmen gerek.”

“Hemen gitmeliyiz. Orada işler karışmaya başlıyor.”

“Iralene bizimle gelecek. Ayrıca kimsenin bizi görmemesi gerek.”

“Bir yolunu bulurum.”

“Glassings. Başına bir şey gelmesin. Onunla da konuşmam gerek.”

Beckley başını iki yana sallayıp pencereden dışarı baktı, sanki havanın nasıl olacağını, değişip değişmeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Gözlerini çevreleyen deri kararmıştı, uykusuz olmalıydı.

“Beckley. Sorun nedir?”

“Glassings.”

“Ne olmuş ona?”

Beckley, Partridge’e baktı. “Gece öldü.”

“Bu da ne demek? Foresteed’in parmağı var mı bunda? O mu yaptı?”

“Kan pıhtısı. Kalbinde. Foresteed’in adamları onu Lyda ve Pressia hakkında sorgulamaya hazırlanıyorlardı, ama ölmüş.”

Partridge, Glassings'in bir şekilde Foresteed'in adamlarının kendisine yeniden musallat olacağını anlayıp bir kez daha işkence görmemek için ölmek istemiş olabileceğini düşündü. "Onu görmeye gitmem gerekirdi. Şahsi Kayıp Arşivleri'ne gittim, kardeşimin kutusuna bakmak için. Boştu. Glassings'in yanında olabilirdim. Belki de elimden bir şeyler..."

"O öldü Partridge. Senin artık hayattakilere odaklanman gerek."

Partridge kendisini babasız hissediyordu. Yetim. "Fakat onu görmem gerek. Glassings'e ihtiyacım var. Bu işi yalnız yapamam..."

"İnsanlara güvenmen gerek."

Partridge bir adamın sokağı çaprazlamasına kat ettiğini gördü. Sırtına bir tüfek asılıydı. Milisler. Partridge yukarı bakınca kendi yansımasını gördü. *Ben babam değilim.* Yüzünün o puslu görüntüsüne böyle haykırması vardı. *Ben babam değilim.* Fakat sonra aklına memurenin eliyle yaptığı o hareket geldi. Evet, kardeşi her yerdeydi. Annesi her yerdeydi. Fakat babası da öyle. "Ben Willux'un oğluyum," dedi. "İnsanlara güvenmeyi nasıl öğreneyim?"

Beckley, Partridge'in yanına gitti ve onu kollarından tuttu. "Iralene'i al. Gitmemiz gerek. Hemen."

Partridge hızla yatak odasına giden koridora yürüdü. Kendisini bir robot gibi hissediyordu. Glassings'in ölümünü kabullenemiyordu. Soğuk kapı tokmağını tuttu. Kapıyı açtı. Yaşamı ve ölümü düşündü, ikisi birbirinden ince bir zarla ayrılıyordu. Bir kapı... bazen açık, bazen kapalı.

Iralene huzur içinde uyuyordu, yumuşak bukleleri ipeksi yastığı kaplıyordu.

Partridge, Iralene'in yanına gidip yatağa oturdu ve onu omzundan nazikçe sarstı. "Iralene," diye fısıldadı. "Iralene uyan. Iralene."

Iralene gözlerini açıp yatakta sırtının üzerine döndü. "Bir rüya görüyordum," dedi. "Hâlâ rüyaların bu kadar gerçekçi olmasına alışamadım Partridge. Öyle gerçekti ki."

"Bu seferki güzel bir rüya mıydı?"

Iralene başını salladı.

Partridge yumruklarını birbirine yapıştırdı, parmak eklemleri iç içe geçti. “Korkuyorum Iralene. Foresteed insanlara bir ayaklanmanın başladığını söylemiş.”

Iralene yattığı yerde doğrulup elini göğsüne götürdü. “Bize bir şey olmayacak Partridge. Ne olursa olsun.”

“Hayır,” dedi Partridge. “Üzerimize gelirlerse insanlar ölecek Iralene. Beni anlıyor musun?”

Iralene kollarını Partridge’e doladı. “Rüyada mutluyduk,” diye fısıldadı. “Bir evimiz vardı, perdeleri çiçekli. Evi sen inşa etmişsin Partridge. Bir tarladaydı ev, rüzgâr otları sallıyordu. Sanırım gelecekti gördüğüm.”

“Rüyaların geleceği gösterdiğini düşünmüyorum Iralene.”

“Öyle gerçekti ki. Kürenin yaptıklarından bile güzeldi. Odadan odaya yürüyor, pencerelerden dışarı bakıyorduk. Öyle bir yeri gerçeğe çevirsem ne derdin?”

Iralene’in sesi Partridge’in hoşuna gidiyordu. Kısa bir süre için gözlerini kapatıp evi hayal etti.

“Laleler,” dedi Iralene. “Perdelerde lale desenleri vardı. Binlerce lale. Parmak uçlarımla desenlere dokunabiliyordum. Sonra başka bir pencereden dışarı baktığımda bir lale tarlası gördüm, kocaman başları esintide sallanıyordu.”

“Sadece küre görüntüsü değildi demek?”

“Hayır, gerçekti. Lyda’nın senin için yaptığı o yuvayı işitmedim mi sanıyorsun, kürenin taklit ettiği o karanlık, küllü dünyayı? Senin için bir yuva yapabilecek tek kişi o değil Partridge.”

“Bunu kim söyledi sana?”

“Benim de bildiğim şeyler var, hem de senin benden pek ummayacağın kadar çok.”

“Bunu kastetmemiştim. Sadece... Bizim için yapacağın yuva da nedir?”

“Ya bir arada olabileceğimiz bir yuva yaratabilirlerse? Hepimizin. Kaybettiklerinin bile Partridge.”

Annesinin ve Sedge’in olduğu bir dünya mı? Fakat babası o dün-

yada olamazdı, hayır. “Glassings gece ölmüş.” Sözcükleri ancak fısıldayabilmişti.

“Glassings de orada olabilir,” dedi Iralene, ölümden korkmuyormuş gibi. Belki korkmuyordu da.

“Oraya cennet diyorlar Iralene.”

“Fakat ya cennet burada, Kubbe’deyse?”

“Bu mümkün değil. Hâlâ rüya görüyorsun sen.”

“Orada mutlu olabiliriz,” dedi Iralene. “Bir gün birlikte yürüyebileceğimiz gelecek o olabilir, eğer istersek. Arkana yaslan. Benimle uzan ve biraz hayal kur.” Iralene’in hülyalı bir hali vardı. Gözleri öyle parlak ve güzeldi ki.

Partridge hayal kuramıyordu, biraz olsun bile. Pressia’nın büyükbabasını *hava almaya çıkarmalıydı*. Pressia’yı ve –geleceğe birlikte yürümesi gereken– Lyda’yı bulması gerekiyordu. “Hayır.” Şimdiden boşa epey zaman harcamıştı. “Burada yalnız kalamazsın. Güvenli olmaz artık. Benimle gel.”

“Başka nerede olmak isterim ki?”

“Çıkayım da hazırlan,” dedi Partridge.

Iralene elini çabuk tutacağına söz verdi.

Partridge kapıyı sessizce kapatıp koridorda koşmaya başladı. Beckley’nin onları kimse görmeden oradan çıkarmanın bir yolunu bulduğunu ümit ediyordu.

Süitin oturma odasına vardığında üzerinde beyaz örtüler olan bir sedye gördü. Sedyenin orada olması başta ona mantıksız gelse de neden sonra aklına Glassings geldi. Yine de sedye onun için de gelmiş olamazdı. Glassings ölmüştü...

Süitin kapısı açıldı. Beckley koridorda biriyle konuşuyor, alçak sesle ona teşekkür ediyordu. Kapıyı kapattı. Elindeki iki elbise askısında birer laboratuvar önlüğü vardı. Partridge’e doğru döndü. “Bir sorun mu var?” diye sordu Partridge. “Biri mi hasta?”

“Hasta değil,” dedi Beckley. “Ölü.”

“Kim.”

“Şimdilik,” dedi Beckley, “sen.”

PRESSIA

BAŞKA BİR GÖKYÜZÜ

Çöp kutusundaki hava ikisinin bedenlerinin yaydığı ısıyla iyice boğucu ve sıcak olmuştu. Pressia ve Lyda kutunun içinde yan yana oturacak şekilde kaymışlardı. İki kız kardeş gibi el ele tutuşuyorlardı. Pressia bir kız kardeşi olmasını ne de isterdi. Aklına yanmış berber dükkânının arkasındaki kabinde saklanmanın nasıl bir his olduğu geldi, tek başına.

Chandry onları iterken Pressia, Lyda'ya İrlanda'dan bahsetti, yaban domuzlarından, körden, ormandaki korkunç yaratıklardan, dikenli sarmaşıklardan. Bradwell'e ne yaptığını itiraf etti ve o an gözlerinin önüne onun kocaman, koyu renkli kanatları geldi. "Ona dönmek istiyorum," dedi. İşin aslı, o an, o çöp kutusunun içinde kapana kısılmış, bilmediği bir yere götürülürken elinde olsa kutudan çıkıp giderdi... Şişe, formül, hayatları kurtarmak... Bazen görevini bir başkasının devralmasını diliyordu. Belki bunu düşünmekle çocukluk ediyordu, ama korunmayı, gözetilmeyi özlüyordu. Büyükbabasını özlüyordu.

Lyda'ya Bradwell'le evlendiğini söylemedi. Bu öyle herkesin anlayabileceği bir şey değildi. Ormandan kilise olur muydu? İki insanın fısıldadıkları yeminler yeterli gelir miydi?

Lyda karanlıkta Pressia'nın elini sıktı. "Anlıyorum," dedi. "Şu an sanki diğer kendimin hâlâ ormanda olduğunu, ağaçların arasında koştuğunu hissedebiliyorum. Yine o Lyda olmak istiyorum..."

Pressia, "Orada işler eskisi gibi değil," dedi ve Lyda'ya Kubbe'den gelen son saldırıların etkilerini anlattı. Yangınları, yıkımı ve yaşları küçük, ham, daha kolay öldürülen Özel Kuvvetler askerlerini. Ayrıca Tozlar'a benzeyen askerleri, çarpışmalarda iki tarafın da verdiği kayıpları.

"Ya anneler?" diye fısıldadı Lyda.

"Hayatta kalmakta çoğundan daha başarılı oldular. Hestra Anne benden sana seni özlediğini, kızı gibi gördüğünü söylememi istedi."

Lyda iç çekti. "Hayatımın geri kalanını burada geçiremem Pressia. Bu yerin sonu gelmeli. Dışarı ilk çıktığım zamanı anımsarsın, o solgun ve güçsüz halimi. Solgun ve zayıf olmak için dünyaya getirildim ben," dedi Lyda. "Sessiz ve uysal olacak şekilde yetiştirildim. Gücümün nelere yettiğini bilmezdim. Siz hilkat garibelerinin dışarıda yaşamak zorunda kalmalarının adil olmadığını düşünüyorsunuz. Ancak ben de Pürler'in burada yaşamak zorunda kalmalarının adil olmadığını biliyorum, camın gerisindeki küçük, sahte dünyamızda gezinmelerinin adil olmadığını. Kubbe'nin düşmesi insaflı olur, hilkat garibeleri için değil Pürler için."

"Bilemiyorum..." dedi Pressia. "Bundan emin misin Lyda? Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bu senin belki de asla anlayamayacağın bir şey. Benim doğrum bu. Benim."

"Tedavi elimde Lyda. Hayatta kalanlara yardım etmek için, onları kurtarmak için gereken şey elimde. Bir denesek, belki bunu..."

Lyda karanlıkta bir kez daha Pressia'nın elini sıktı ve ona harekât odasındaki iç bölmeden bahsetti. "Bir düğme var. Ona basınca zehirli gaz çıkacak ve hayatta kalanlar ölecek. Hepsi."

"Düğmeye kimin erişim izini var?"

"Sadece Partridge'in."

"O bunu asla yapmaz," dedi Pressia.

“Bunu yapmakla insanları kurtaracağını düşünse de mi?” diye sordu Lyda. “Sence bunu kendince mantıklı bir zemine oturtamaz mı?”

Pressia, “Neler olacağını bilemem, ama annelere seni dışarı çıkarmaya çalışacağıma dair söz verdim. İstedğin bu mu?” diye sordu.

“Her şeyden çok.”

Çöp kutusu durdu.

“Bir şey daha var Pressia. Partridge uzak yerlerdeki insanlarla iletişime geçebiliyor. Baban dışarıda bir yerlerdeyse...”

Pressia çok da şaşırmamıştı. Bartnard Kelly’nin Willux’un öldüğünü ve idarenin Partridge’e geçtiğini iletişim sistemi sayesinde haber aldığını biliyordu. “Keşke babamla konuşabilsem, sesini duymak isterdim. Burada olduğumu bilmesini isterdim. Fakat şu an bunları düşünemem. Yapamam.”

“Benim de içimden bir zamanlar Partridge’le aramızdaki ilişkiyi, birbirimizi nasıl da sevdiğimizi düşünmek gelse de şimdi ben de yapamıyorum bunu.”

Kapı menteşelerinin gıcırdadığını işittiler. Ardından rampa gibi bir şeyden aşağı doğru hareketlendiler.

Çöp kutusu bir kez daha durdu.

Chandry kapağı açtı ve orada, başlarının üzerinde, yıldızlar vardı, binlercesi. Mucizevi, akıl erdirilemeyecek güneşler uzak dünyalarda parlak iğne delikleri gibiydi. İkisi de ayağa kalktı, Pressia rüzgârı yüzünde hissetmeyi umdu.

Eakat hayır, dışarıda değildiler. Tepelerindeki görüntü gökyüzü değildi. Koltukları kavisli sıralar halinde dizilmiş bir sinemadaydılar. Gökyüzü bir tavandan ibaretti, karanlığa gömülü ampullerle kaplı.

EL CAPITAN

GÖKLERDEN GELECEK MESAJ

El Capitan ve Helmud'un bir salıncağın direğine bağlanıp dövüldüğü çocuk parkı bir ilkokulun arazisi içindeydi ve El Capitan elle yapılmış, küf tutmuş bir karyolanın üzerinde muhtemelen bir zamanlar kütüphane olan çatısız, geriye sadece kolonları ve kirişleri kalmış olan yerde uzanıyordu. Etrafları metal kitaplıklarla çevriliydi, bunlardan bazıları hâlâ kömür ve toz yığınlarıyla –bunlar yanmış kitaplar mıydı?– örtülüydü. Helmud yassı, nemli yastığın çoğunu kaplıyordu, yastık öyle kötü kokuyordu ki üzerinde bir nebze olsun rahat etmek mümkün değildi. Ara sıra eski bir OKD askeri içeri giriyor, onlara birkaç damla su içirip hemen gidiyordu.

El Capitan sesler işitiyor, burnuna kamp ateşlerinin kokusu geliyordu. Orada kaç insan vardı acaba? Kulağına koyun sesleri geldi. Yo, bir bebek ağlıyordu. El Capitan şiş gözlerini çok az aralayabiliyordu.

Pressia nereye gitmişti? Kubbe'ye. Bradwell neredeydi? Orada değildi. Onları öylece, etrafları ölü kitaplarla çevrili halde bırakmış mıydı? El Capitan'ın üzerine yine yorgunluk çöktü. Uyuklamaya, hayal görmeye başladı.

Annesinin onlara nasıl kitap okuduğunu, kitapların kocaman, geniş sayfalarını anımsadı. El Capitan ranzanın üst katında, Helmud

altta yatardı. İkisi de koza gibi beyaz örtülere sarınıyorlardı. Mevsimlerden yazdı. Köşede bir vantilatör havayı biçiyor, durmadan vızıldıyordu. Ay pencerede sabitlenmişti.

Annesi hastalandığında El Capitan onu kurtarmak istemişti. Öldüğündeyse görevini üstlenmişti. Onun koltuğuna oturup Helmud'a kitap okurdu. Ranzanın üst katı boş kalmıştı. Helmud uyuduğunda El Capitan yüzünü dönen pervanenin önüne getirir, sesi pervanenin öte yanından kesik kesik çıkarken şarkı söylerdi.

Biri onu dürtüyordu. Arkasındaki Helmud karyolada kıpırdandı.

"Birkaç kırık. Yaraların çoğu çürükten ibaret. Kesiklerin hepsi dikildi. Ümit edelim de iç kanama kesilmiş olsun." Ses boğuk ve pesti. "Bacaklarda birkaç çatlak olabilir. Bir şey demek zor."

Sonra Bradwell'in sesi geldi. "Ne zaman ayağa kalkıp yürüyebilir?" El Capitan ikisini azıcık aralayabildiği gözkapaklarının arasından güçlkle görebiliyordu.

"Bedenleri susuz kalmış, ama sıvı alıyorlar. Yakında ayağa kalkarlar, sanırım o ayağa kalkar demem daha doğru olur."

Havadaki toz, yanmış sayfalardan ve ciltlerden kopan kömürleşmiş parçalar. Aradan ne kadar zaman geçmişti. El Capitan saatlerdir mi yoksa günlerdir mi kütüphanede yattıklarından emin olamıyordu.

Bradwell yanında çömeliyordu. Diğer adam dışarı çıktı. Bradwell, El Capitan'ın ceketini düzeltti. "Nasılsın?"

"İyi," diye mırıldandı El Capitan.

"Helmud? Sen iyi misin?" diye sordu Bradwell.

El Capitan, Helmud'un başının sallandığını hissetti.

"İyi," dedi Bradwell, sonra geri çekilip küçük sandığının üzerine oturdu.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordu El Capitan.

"Gidip merkezden almam gerekti. Sandığın benim için anlamını biliyorsun."

"Bir gün o sandığı bırakacaksın," dedi El Capitan. El Capitan geçmişinden kopmuş, arınmıştı.

"Bir gün." Bradwell parmaklarıyla sandığın tepesini tıklattı. "Bu

sandığın içinde annemle babam bir şekilde yaşıyorlar. Elyazmalarını yeniden yazmaya başladım. Elimizde daha çok kanıt var. Çok şey yazdım Cap. Buna ihtiyacım vardı. Toparlanmana sevindim.” Bradwell ayağa kalkıp ellerini ceplerine soktu. “Endişelenmiştim.”

“Hâlâ endişelisin,” dedi El Capitan. “Bunu görebiliyorum.”

Bradwell odaya bakındı, kollarını göğsünde kavuşturdu. “Kasaya geri döndüm.”

“Neden?”

“Bakteriyi oraya, bir zamanlar yerlerinde emanet kutuları olan boşluklardan birine gizlemiştim.”

El Capitan’a göğsünde aniden bir balon şişmiş gibi geldi. “Tanrıya şükür!” Ağlamaklı oldu. “Sanmıştım ki...” Bakteriyi kaybettiğini itiraf edesi gelmedi. Öyle bariz bir başarısızlığı neden kabul edecekti ki? “Zekice bir iş yapmışsın.”

“Sarhoş olduğunda bakteriyi senden almıştım. Kutuyu emniyette tutacak durumda olmadığını düşündüm. Onlar içeri daldıklarında ucu ucuna gizleyecek vaktim oldu.”

“Bunun için hem teşekkür ederim hem de özür dilerim,” dedi El Capitan.

“Bu arada bir mesele daha var,” dedi Bradwell.

El Capitan, Bradwell’in söyleyeceklerini işitmek istemeyeceğini tahmin ediyordu. “Nedir?”

“Kutu yerinde yoktu.”

Helmud, Bradwell’i tekrar etti. “Yoktu.”

“Doğru boşluğa baktığından emin misin?” diye sordu El Capitan. “O duvarda bir sürü delik vardı.”

“Hepsine baktım.” Bradwell ellerini saçlarında gezdirdi. “Biri bakteriyi almış.”

“Gorse almış olabilir mi?”

“Kasadaki herkesle konuştum. Artık benim tarafımdalar. Bir tanrıymışım gibi davranıyorlar. Onlardan biri yapmadı bu işi. Bundan eminim.”

O an uzanıp Bradwell’i boğmak El Capitan’ın ne de hoşuna gi-

derdi. Fakat elbette başta bakteriyi kaybedenin kendisi olduğunu düşünmüştü. Bradwell'i suçlayamazdı ve o an zaten kimseyi boğacak mecali de yoktu. Sonra bakteri hakkındaki gerçek hislerini fark etti. Belki de bakterinin kaybolmasını gerçekten istemişti. "Bizim elimizden çıkması beni rahatlatırdı," dedi, "tabii bu bir başkasının eline geçtiği demek değilse."

Bradwell şaşkın halde El Capitan'a baktı. "Neden rahatlayasın ki?"

"Kubbe'yi deviremeyeceğiz."

"Ne?"

El Capitan bağışlandığını Bradwell'e söylemek istiyordu. Arındığını. "Geri dönemem."

"Nereye dönemezsin?"

"Eski halime."

"Bunu yapmak zorundayız Cap."

"Neden?"

"Ayrım sonlansın diye. Bir hiç olmaktan bıkmadın mı? Ölüme terk edilmiş bir şey olmaktan?"

El Capitan, Bradwell'e bakamıyordu. Uzun zamandır bir hiç olduğundan bunun dışındaki bir ihtimali hayal edemiyordu. "Her zaman bir ayrım olacak. Her zaman biz ve onlar olacak. Bu ayrım ortadan kaybolursa yine biz ve onlar olacak, sadece farklı bir şekilde."

"Yaptıklarıyla yüzleşmeleri gerek."

"Neden?"

"Hepsi beni bekliyor. Kubbe müritleri, devrimciler, OKD. Kubbe müritleri bile kendi çarpık düşünce şekilleriyle bunun Pürler'e katılmalarının bir yolu olabileceğine inanıyorlar. Merkezden, şehirden, ormandan ve Eriyikdiyarlar'dan geldiler. Onlara önderlik etmemi istiyorlar."

Bu söyledikleri El Capitan'ın canını yakmıştı. El Capitan yıllardır bir ordu kurmaya çalışırken Bradwell çıkıp elinden o şansı almıştı. Aslında durumun tam anlamıyla öyle olmadığına farkında olsa da böyle düşünmekten kendisini alamıyordu. "Kaç kişiler?"

"Say say bitmez. Ve ben elimdeki asıl silahı kaybettim."

El Capitan yattığı yerde belini doğrultup Helmud'un sırtını duvara yasladı.

Helmud, "Say," dedi. Belki de Helmud bir çeşit muharebeye girişeceklerse ellerinde kaç adam olduğunu bilmeleri gerektiğini düşünüyordu.

"Vakit geldi," dedi Bradwell. "Bakteriye ihtiyacımız var. Pürler başka türlü nasıl ders alacak?"

"Demek istediğin başka türlü nasıl onları cezalandırma şansını elde edeceğin mi? Gerçekten tanrıyı mı oynuyorsun?"

"Tanrıyı oynayan Willux'tu, ben değil." Çizmelerinin topuklarını kirli zemine sürttü. "Pressia orada kapana kısıldı Cap! Onu orada öylece kaderine mi terk etmemi istiyorsun?"

"Tüm bunları sırf onu geri almak için mi yapıyorsun?" Sonunda hikâyenin kahramanı Bradwell mi olacaktı? Pressia, El Capitan'ı doğru olanı yapmaya itmişti. El Capitan nihayet doğru olanı yapmıyordu? Bunun bir değeri yok muydu?

"Bunu yapıyorum, çünkü görevimiz bu. Şu zamana kadar da senin görevindi."

"Gölge Geçmiş'i öğretmende ki sebebin, geçmişini yeniden yaşamak için ders almamız gerektiği olduğunu söylemiştin. Bu bir başka kıyamet olmayacak mı? Daha küçük çaplı, kendi hesabına yarattığın bir kıyamet?"

Bradwell yere oturdu ve başını eğip ellerinin arasına aldı. Kanatları yere yayıldı. Gözlerini ovuşturdu. Ağlayacak mıydı yoksa?

"Ne oldu?" diye sordu El Capitan. "Sorun nedir?"

"Bakteriyi kaybettim. Sarhoş olduk Cap. Sarhoş olduk. Uyandık. Esir alınmıştık. Saklamaya çalışmıştım oysa. Gitmiş." El Capitan'a baktı. "Neyim ben Cap?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Ben bir insan mıyım? Yoksa bir hayvan mı? Hatta hâlâ annemle babamın oğlu muyum? Sence neyim ben?"

"Benim ne düşündüğümün önemi yok."

"Benim için var."

"Sen bir peygambersin. Kimileri öyle diyor. Bir meleksin belki de,

o kanatlarıyla. Gerçeğe inanıyorsun. Pressia seni bu yüzden seviyor.”

“Beni bu halde nasıl sevebilir?”

“Artık benim neler hissettiğimi biliyorsun.”

“Neler hissettiğimi,” dedi Helmud. O da mı Pressia’ya âşıktı?

“Onu gerçekten seviyorsun, değil mi?”

El Capitan başını salladı. Bradwell bu gerçeği kabullenmiş gibiydi. Tuhaf bir nedenden ötürü bunu işittiğine sevinmiş gibiydi hatta. “Hâlâ bir haber göndermedi, değil mi? Zamanımız var. Bakteriyi bulabiliriz belki.”

“Belki,” dedi Bradwell.

“Göklerden gelecek mesaj,” dedi El Capitan, Bradwell’in sözlerini hatırlatarak. “Hâlâ vakit var.”

Helmud, “Göklerden,” dedi. El Capitan kardeşinin sırtında geriye kaykıldığını, çatısız kütüphanede gözlerini yukarı dikmiş göğe baktığını hissetti. Helmud bir kez daha, “Göklerden!” dedi.

“Biliyoruz Helmud. Biliyoruz. Kes artık, tamam mı?” dedi El Capitan.

Helmud tekrar, “Göklerden!” dedi, sonra El Capitan’ın çenesini tutup yukarı kaldırdı.

“Rahat bırak beni!” dedi El Capitan.

Helmud göğe işaret etti.

El Capitan gönülsüzce yukarı baktı. Bradwell de öyle.

Küçük, daireler çizen ve yere doğru süzülen bir nokta gördüler.

“Bu da ne?” dedi Bradwell.

Küçük nesne cızırdayarak ve dönerek onlara yaklaştı.

Üçü de gözlerini nesnenin kendilerine doğru çırpıtığı ince, metal kanatlarına dikti.

Freedle.

Ereedle, El Capitan’ın karyolasının üzerine inip kanatlarını kaldırdı. Helmud uzandı. Freedle, Helmud’un eline sıçradı. Helmud onu havaya kaldırdığında El Capitan, Ereedle’in gövdesinin kenarına sıkıştırılmış kâğıt parçasını gördü.

Bir mesaj.

PARTRIDGE

HER YERDE

Partridge sedyeye bağlanmıştı ve üzeri beyaz bir çarşafı tamamen örtülmüştü. Otelden çıktılar. Üzerlerinde beyaz laboratuvar önlükleri, yüzlerinde cerrahi maskeler olan Iralene ve Beckley sedyeyi ara sokaklardan geçirirken tekerler kaldırımında tıkırdıyordu. Partridge sadece gözlerinin önündeki bembeyaz, ince ve parlak çarşafı görebiliyordu. Ara sıra konuşan insanların yanından geçiyorlardı. Bir kavga koptu, iki kızgın adamın bağırışlarını işitebiliyordu.

Önce bir çığlık sonra uzaklardan bir bağırış geldi, sonra birkaç el silah sesi.

Ölü gibi davranması gerekse de Partridge kendisini son derece canlı hissediyordu. Kalbi yaralıydı, her atışı göğsüne inen bir yumruk gibiydi. Glassings ölmüştü. Hepsi ölebilirdi. Kız kardeşi gerçekten Kubbe'yi devirmek için kumpas kuruyor olabilir miydi? Yüzünü örten şu çarşaf –her nefes alışında ağzına doğru çekilen ince, beyaz örtü– bir uyarı mıydı yoksa? Ölüm, yakın geleceği miydi?

Beckley'nin, "Kaldırımın kenarına dikkat et!" diye bağırdığını işitti.

Sedye yana dönüp betona çarptı.

Ellerinden geldiğince hızlı hareket ediyorlardı. Çimenliklere gir-

meleriyle Partridge'in bedeni sarsıldı. Bu kez onları bekleyen bir araba yoktu. Neyse ki Kubbe'de uyutma odalarının bulunduğu yüksek binayla aynı kattaydılar.

Etrafı görememek Partridge'in canını çok sıkıyordu. Çarşafı iki parmağıyla tutup yana doğru hafifçe araladı ve başını çevirdi. Her şeyi, insan dolu sokakları yandan görüyordu. Kimileri koşuyor, çocuklarının peşinden gidiyor, ellerinde şişelere doldurulmuş su ve soytex hapları taşıyorlardı. İnsanlar dükkânlarda bloğun etrafını dolaşacak kadar uzun sıralar oluşturmuşlardı. Bazıları koruyucu Kubbe'nin kırılacağı korkusuyla pencereleri branda ve seloteyplerle kapatıyordu. Foresteed yüzünden kimilerinin sırtlarında tüfekler vardı.

Her şeye rağmen ilerlemeyi sürdürdüler. Ölü bir adam olduğundan kimse ona dikkat etmiyordu. Pürler ölüme alışmıştı. Kendilerini yenilerine hazırlıyorlardı. Yüzlerinde korku, panik ve tuhaf bir kabullenmişlik vardı, uzun zamandır bekledikleri bir şey nihayet gerçek olmuş gibi.

Sonra Partridge birinin posterlerden birinin üzerine bir şeyler yazdığını fark etti. Posterde Partridge ve Iralene birlikte çıktıkları bir randevuda fotoğraflanmıştı, adam koyu kırmızı boyayla yüzlerinin üzerine şöyle yazdı: PİSLİKLER ÖLMELİ.

Partridge sarsıldı. Bu insanlar onu ve Iralene'i seviyorlardı. İkisinin evlenmesinin sebebi onlardı, onları mutlu etmek, yaşama tutunmaları için bir neden vermek için evlenmişlerdi. Şimdi de pislik olmuşlardı demek? Ölmeliydiler, ha? Partridge çarşafı tekrar kapattı. Pürler tarafından mı öldürülecekti? Kaderinde bu mu vardı?

Binaya girdiklerinde Iralene ve Beckley hemen Partridge'in bağlarını çözdüler. Hep birlikte Partridge'e tandık gelen bir dizi pasajda ve uzun ve ürkütücü koridorlarda koşup askıya alınmış insanları hayatta tutan cihazların vızıltılar çıkardığı, loş ışıklı odaların önünden geçtiler.

"Az ileride," dedi Iralene.

Partridge, Iralene'in ve Beckley'nin peşi sıra bir köşeyi döndü ve bir kapı gördü, ışık odadan koridora sızıyordu. Iralene ve Beckley ya-

vaşladılar. Partridge kapıya uzandı, kısa bir duraksamanın ardından kapıyı çaldı. Peekins ve bir hemşire başlarını bir çizelgeden kaldırdılar.

“Ah, sizi görmek ne hoş Partridge,” dedi Peekins. “Buraya gelebilmenize sevindim, yani bu... koşullar altında.”

Oda şaşırtıcı ölçüde ıdıklı ve sıcaktı. Beckley ve Iralene kapının yanında dolanıp koridora göz atıyorlardı.

Partridge yanına gittiğı kapsülün içindeki sisin arasında Odwald Belze'nin üzeri ince bir buz tabakasıyla kaplanmış yüzünün hatlarını—kaskatı olmuş ak saçlarını, kapalı gözlerini, soluk yanaklarını—seçti. Belze'nin boynundaki yara izi kırmızıydı, taze cerrahi yara olduğu gibi korunmuştu. Partridge, içinde onun boğazından çıkan pervanenin olduğu küçük, mavi kutuyu ve kutuyu gördüğünde bunun büyükbabasının öldüğü anlamına geleceğini fark eden Pressia'nın yüzündeki ifadeyi anımsadı.

“İşler hızla sarpa sarıyor,” dedi Beckley.

“Hızlı hareket etmeliyiz,” dedi Iralene.

“Durumu nasıl?” diye sordu Partridge.

“Biraz daha beklersek kalıcı bir hasar oluşup oluşmadığını göreceğiz,” dedi Peekins.

“Hasar mı? Ben hayatta kalacak ya da ölecek sanıyordum.”

“O iki olasılık arasında bir sürü senaryo var,” dedi Peekins, Partridge'in onu hayal kırıklığına uğrattığı barizdi. “Sessiz olalım lütfen.”

Peekins ve hemşire hızla işe koyuldular. Kapsülü yatay pozisyona getirdiler. Kuvözün içini parlak ışıklarla saran ısı, camın buğusunu silmeye başladı. Kapsülün yanındaki nabız göstergesi hızlandı. Partridge, Belze'nin kalbinin fazla hızlı attığından endişe ediyordu. Bip sesleri çok sıklaşmıştı.

Elektrik cızırtısını andıran bir sesle cam, kapsülün içine doğru çekildi ve Belze'nin kaskatı kesilmiş ve erimiş buz kristalleriyle ıslanan yüzü ortaya çıktı.

Peekins, “Tam akciğer kapasitesine geçiyorum,” deyip bilgisayara

bazı veriler girdi. Yaptığı işe verdiği dikkat yüzünden okunuyordu.

Belze'nin göğüs kafesi yukarı aşağı oynadı. Ardından burnundan içeri hava çekti. Başını geriye attı, yanakları ve gerdanı hızlı hızlı hareket etti. Sonra yüz kasları gevşedi. Gözleri bir noktaya sabitlendi. Ciğerleri kapanmış gibiydi.

"Nefes almıyor!" dedi Partridge.

"Dayan," dedi Peekins, gözleri kontrol panelinin üzerinde gezindi. "Sadece dayan..."

Kalbi hızlansa da –biplerler tiz ve sürekliydi– Belze kaskatı uzanıyordu.

"Bedeni aşırı yüklendi," dedi hemşire.

Partridge, "Bir şeyler yapın!" diye bağırdı. "Onu kaybedemeyiz!"

Sonra Belze bir nefes daha aldı ki bu imkânsız görünüyordu. Şimdi ise ciğerleri çok fazla havayla dolmuştu. Yüzü koyu mor bir renk almıştı.

"Dayan," dedi Peekins. "Dayan, dayan, dayan."

Belze'nin dudakları mora çalmaya başladı.

"Tanrım, ölüyor," diye haykırdı Partridge. "Gözümüzün önünde ölüyor!"

Iralene, Partridge'i çekip kapsülden uzaklaştırmaya çalıştı. Yumuşak bir sesle, "Partridge," dedi.

Peekins'in yüzünde birden telaşlı bir ifade belirdi. "Daha başka ne yapacağımı bilmiyorum! Bunu bu kadar yaşlı bir insanla hiç yapmamıştım!"

Belze'nin nabız göstergesi düz bir çizgiye döndü. Biplerlerin yerini kalıcı, ölümcül bir nota aldı.

Partridge uzanıp Belze'nin hâlâ soğuk omuzlarını kavradı.

Peekins, "Geri çekil!" diye bağırsa da Partridge dizini kapsüle yaslayıp yaşlı adamın bedeninin üzerine abandı. Tüm gücüyle Belze'nin göğsüne baskı uyguladı.

Belze'de hiçbir değişiklik olmadı.

Beckley, "Partridge!" diye bağırdı. "Bırak onu!"

Partridge bir kez daha Belze'nin göğüs kafesine bastırdı.

Peekins, "Bunu yapacaksan bari doğru yap!" diye bağırdı ve parmağıyla Belze'nin göğsünün ortasındaki, kaburgalarının kavuştuğu noktaya işaret etti.

Partridge geriledi, kollarını dümdüz tutarak ellerini bir kez daha Belze'nin göğsüne bastırdı. Yaşlı adam hâlâ hareketsizdi.

Partridge gözlerini yumup defalarca aynı hareketi yaptı. "Ölme!" diye bağırdı. "Ölme!" Yaşlı adamın ince derisini, göğsündeki kemikleri, bağ dokularının esnekliğini hissedebiliyordu.

"Öldü," dedi hemşire.

"Partridge," dedi Peekins. "Dur!" Partridge'i omzundan ittirdi. "Dur!"

Nefes nefese ve ter içinde kalan Partridge devam etti.

Beckley, "Durum ümitsiz," dedi.

"Dur Partridge," dedi Iralene. "Lütfen!"

Partridge onların haklı olabileceklerini düşündü. Gözlerini açtı. Yaşlı adamın yüzü gergindi. Çoktan ölmüştü. Partridge ellerini Belze'nin göğsüne bastırmaya devam etti. Ağlamaklı oldu. Ancak tam o anda makine çalıştı. Belze'nin nabızı bir kez attı... Sonra bir kez daha. Adamın gözleri açılıp Partridge'in gözlerine sabitlendi.

Belze'nin göğsü aşağı yukarı oynadı. Gözleri kocaman açılmıştı. Derin, sarsıntılı bir nefes verdi.

"Odwald," dedi Partridge. Eğilip yüzünü yaşlı adama iyice yaklaştırdı. "Odwald! Buradasın! İyisin!"

Partridge aşağı indi. Peekins ve hemşire hızla işe koyulup Belze'nin durumunu sabitleştirdiler. Çok geçmeden Belze sakinleşti. Nefes alıp veriş ve nabızı düzenliydi. Partridge yumuşak bir sesle, "Seni Pressia'nın yanına götüreceğiz, tamam mı? Seni özledi. Seni görmek istiyor. Tamam mı?"

Dudakları titreyen yaşlı adam, "Pressia," dedi.

"Evet. Seni özledi."

"Karım."

Partridge başını iki yana salladı. "Hayır, torunun."

Yaşlı adamın aklı karışmış bir hali vardı. "Neredeyim ben?"

“Her şey yolunda,” dedi Partridge. “Her şey yolunda.”

“Karım nerede? Pressia nerede?”

“Torunun,” dedi Partridge.

“Torunum yok benim. Çocuğumuz olmazken nasıl torunumuz olabilir bizim?”

Partridge diğerlerine baktı.

“Kafasını toparlayamıyor,” dedi Peekins. “Belki geçici bir durumdur.”

“Ara sıra olur böyle,” dedi hemşire.

Partridge bir duvara yaslanıp kafasının içini boşaltmaya çalıştı.

“Neredeyim ben?” diye sordu Belze.

Peekins ona sakince, “Bir hastanedesin,” dedi. “İyileşeceksin.”

Partridge, “Belze onun gerçek büyükbabası değildi,” dedi. “Onu İnfilaklar’dan sonra bulmuş, ona kendi torunu gibi bakmış. Herhalde ona karısının ismini vermiş. Pressia, Belze’nin karısıyla hiç sahip olamadıkları çocuğu gibiydi.”

Peekins olup bitenleri yaşlı adama açıklamaya koyuldu. “Bir ameliyat geçirdin ve bir çeşit koma halindeydin, ama artık iyileşeceksin.”

Beckley, “Bedeni burada, ama kafası değil,” dedi.

Partridge gözlerini zemine dikti. Oradaki işi bitmemiştii. Odadan çıkıp koridora çıktı. Baş dönmesi hissetse de koşturdu. Köşeleri dönerken elini duvara yaslayıp bedenini ileri itiyordu.

Iralene ve Beckley peşinden geliyorlardı. “Neler oluyor Partridge?” diye bağırdı Beckley. “Nereye gidiyorsun?”

“Partridge!” diye seslendi Iralene.

Nereye gittiğini biliyorlardı. Partridge yüksek güvenli, kilitli, giriş şifresini akıl etmeye çalıştığı odaya varana dek koridorlarda apar topar koştu.

Nefessiz kalan Partridge gözlerini kapıya dikerken Beckley ve Iralene ona yetiştiler. “Orada tuttuğun ne? İçeriye benim için ne bıraktın?” Partridge babasıyla konuşuyordu. Babası *her yerdeydi*, Partridge’in içindeydi.

“Belki de bunu bilmek istemiyorsundur,” dedi Iralene.

“Belki de bilmen asla mümkün değildir,” dedi Beckley.

Partridge dönüp Beckley’yi itti. “Pressia’nın büyükbabası onu anımsamıyor. Ona büyükbabasını geri getirdim, ama onun bir yanı hâlâ ölü. Onu bu haliyle bir armağan olarak sunmaya çalış bakalım! Denesene bunu.”

Beckley ellerini havaya kaldırıp, “Sakin ol,” dedi.

“Ya orada babası varsa? Hideki Imanaka babamın bu dünyada en nefret ettiği kişi. Babam küçük yadigârlarına bayılırdı. İmkânı olduysa Imanaka’yı da mutlaka yadigârlarının arasına eklemiştir. Babamın elinde de her türlü imkân vardı, öyle değil mi?”

Beckley ağır, metal kapıya doğru yürüdü.

“Bir adım ileri gidebilmek için her şeyi yaptım. İçerideki Pressia’nın babası olmalı. Bana gereken bu.”

“Bir sürü kombinasyon denedik Partridge,” dedi Beckley. “Kapıyı açamıyoruz.”

“Havaya uçurun.”

“Baban bu odayı gücünün bir göstergesi olarak bırakmadığını belli etmiş,” dedi Iralene. “Bu oda bir sır odası. Belki sadece siz ikinizin bileceği bir sır.”

Partridge ellerini saçlarında gezdirdi. “Babam ve ben sırlarımızı paylaşmazdık! Paylaştığımız hiçbir şey yoktu.” Partridge sevgiyi bile paylaşmadıklarını düşündü. Babası onu sevmezdi bile. Partridge babasını öldürmeden önce ona öyle demişti. *Sevginin ne demek olduğunu asla anlamayacaksın.*

Babasının istediği sevgi miydi?

Partridge, Beckley’ye baktı. Ellerinde Odwald Belze’nin kaburgalarına uyguladığı baskının anısı hâlâ tazeydi. Elleri titriyordu, tıpkı bir zamanlar babasının ellerinin de titrediği gibi. Yaşlı adam onu hiç terk etmeyecek gibiydi. Bir an için Partridge babası istediğini elde etmiş de beynini Partridge’in kafatasına nakledip sonsuza dek onun içinde yaşamayı başarmış hissine kapıldı. Babasından her zamankinden de çok nefret ediyordu ve artık babasının ne istediğini, neyi talep ettiğini biliyordu.

“Orada ne olduğunu bilmem gerek Beckley.” Beckley’nin laboratuvar önlüğüne yapıştı. “Onu sevdiğimi söylemem gerek ona.”

“Ne?”

Partridge babasının sözcüklerin Partridge’in ağzından çıkmasını isteyeceğini biliyordu. Partridge sırtı mühürlenmiş kapıya dönük bir şekilde, “Bir mikrofon var,” diye fısıldadı. “Benim söylememi istiyor.”

“Bu kadar mı sence?” Beckley ikna olmuş görünmese de Willux’u Partridge gibi tanıımıyordu.

Iralene elini soğuk metal kapıya koydu.

“Harekât odası fotoğraflarla, her birimiz için yazılmış sevgi dolu mektuplarla doluydu. Ağzından hiç çıkmayan sözlerle. Çünkü hiç söylememişti bunları, bu yüzden işitmemişti de. Ne istediğini biliyorum. Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım.” Partridge bunu biliyordu, çünkü babası içindeydi. İçinden kopup ona musallat olan bir hayalet. Beckley’ye söyleyemediği buydu.

“Söyle,” dedi Iralene.

Partridge kapıya doğru döndü. Küçük mikrofonun başına gitti. Ağzını sımsıkı kapatıp başını iki yana salladı. Söylemeyecekti. Yapamıyordu. *Beni rahat bırak.* Tek söylemek istediği buydu. Tüm katillerin başına gelen bu muydu? Bedeni bir hapishaneydi. Partridge yumruklarını başının üzerindeki duvara vurdu.

Partridge bir başkasını düşünmeye çalıştı. Rol yapabilirdi. Fakat babası kafasının içindeydi işte, kıvrık, kararmış elleri ve tıslayan nefesiyle. En nihayetinde bir hilkat garibesiydi. Sonra nasıl ağzından çıktığını anlamasa da, “Benim gibi bir hilkat garibesi,” deyiverdi. Hilkat garibesi olmaya, tanrının inayetine dair bir şarkı vardı. Babasına hepsinin birer hilkat garibesi olduğunu söylemek istiyordu. Hepsinin kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunu. Ağzını mikrofona yaklaştırdı. “Seni seviyorum,” dedi. “Sen babamsın. Seni hep sevdim. Seni sevmekten başka bir seçeneğim yoktu.”

Sözleri gerekli kıstasları karşılamış, babasının karmaşık kilitlerini harekete geçirmişti. Bunu yapan sadece sözleri miydi? Yoksa sesindeki acı mı bir şeyleri faaliyete geçirmişti? Yanıtı asla öğrenemeyecekti.

Tıkırtılar gelmeye başladı. Kapı nihayet açıldı. Mührü kırılmıştı. Buz gibi odadan dışarı soğuk sızıyordu. Koridorun içine sis doldu.

Partridge elini kapıya koyup yavaşça araladı.

Tepelerinde bir ışık yanıp dört küçük kapsülü aydınlattı.

Partridge kapsüllerin yanına varınca her birinin içinde birer bebek gördü. Yan yatıyorlardı. Ağızlarında borular vardı. Tenleri hafifçe kristalizeydi ve maviye çalıyordu, Jarv Hollenback'ı ilk gördüğünde o da öyle görünüyordu. Odanın bir köşesinde üzerinde metal bir kutu olan bir masa vardı.

“Dört küçük bebek,” dedi Iralene, odanın içine girip bebeklerden birinin üzerine eğildi.

Beckley kapıdan içeri adımını atıp, “Tanrım,” dedi. “Tanrım.”

Partridge gördükleri manzaradan hiçbir şey anlamamıştı. Beti benzi atıp gerileyen Beckley'ye baktı.

Beckley kapı çerçevesini tutup fal taşı gibi açılmış gözlerle Partridge'e baktı. “Tanrım, Partridge. Bilmiyor muydun?”

Partridge başını iki yana sallayıp Iralene'e baktı. Onun da yüzünden bir gerçeği fark ettiği okunuyordu. Partridge tekrar kapsüllere baktı. Ancak bu kez baktığı kapsüllerin kenarlarındaki isim levhalarıydı. Her bir kapsülün önündeki gümüş künyede kısaltmalar vardı: RCW, SWW, ACW, ELW.

RCW: Partridge'in isminin kısaltmasıydı, gerçek adı Ripkard'dı, Crick göbek adıydı ve sonda da soyadı Willux geliyordu.

SWW: Kardeşinin isminin baş harfleri, Sedge Watson Willux.

İkinci kapsülü tuttu, ardından bir sonraki isim levhasına geçti: ACW. Aribelle Cording Willux, annesi.

“Hayır, hayır,” dedi Partridge, gözleri hızla son levhaya çevrildi. ELW. Babası. Ellery Lawton Willux.

Ailesi miydi bu, yeniden mi üretiliyorlardı?

Bebek ünitesindeki sıra sıra pencerelerin gerisindeki bebekler aklına geldi. Klonlar. Pürler'in ve hilkat garibelerinin genetik kodlaması temel alınarak üretilmişlerdi.

Karşısındakiler annesi ve babası, onların bebek hali miydi? Ken-

disine ve Sedge'e mi bakıyordu? Babasının ona hediyesi bu muydu? Ona ailesini iade mi ediyordu?

Dizlerinden birinin bağı çözüldü. Kapsüllerden birinin kenarına tutunup içeride tek başına duran masanın üzerindeki metal kutunun başına gitti. Bir süre kutuya baktı. Kulaklarına kan hücum ediyordu. Gözleri bulandı. Gözlerini kırıştırmasıyla kutu tekrar netleşti.

Kapağı açması gerekiyordu.

Fakat yapamıyordu. Başparmaklarıyla kapağı kaldırdı. Kutu masanın üzerinde takırdadı.

İçinde tıbbi talimatlar vardı, örneklerin yeniden bir aile olmaları için uygun şekilde nasıl yaşlandıracakları tarif ediliyordu. ACW ve ELW'nin çıkarılıp yirmi beş yaşına getirilmesi gerekiyordu, SWW ancak ondan sonra dışarı çıkarılabilirdi. İlk çocukları Sedge doğduğunda Partridge'in annesi ve babası yirmi beş yaşındaydı. RCW ise iki yıl sonra çıkarılabilecekti.

Belki de babasının eşini ve büyük oğlunu öldürmekten pişmanlık duymamasının nedeni buydu, zaten hayattaydılar.

Partridge kapsüllerin, küçücük bebeklerin başına gitti. Onlarla ne yapacaktı? Bebekler onun mirasıydı.

Beckley'nin telsizi cızırdadı. Partridge'in kız kardeşi planını uygulamaya mı başlamıştı? Hayatta kalanlar Kubbe'yi işgal mi ediyorlardı? Bir başka kanlı savaşın başlangıcı mıydı bu? Partridge, "Iralene," dedi, "bana bu dünyada gerçekten önemli bir şey söyle. Bana kutsal bir şey söyle."

"Sen önemlisin," diye fısıldadı Iralene. Fakat Partridge'in duymak istediği bu değildi.

Beckley yeniden odaya döndü. "Lyda ve Pressia'yı bulmuşlar."

"Sence başladı mı?" diye sordu Partridge.

"Kubbe'den çok da uzak olmayan bir noktada bir grup oluşmuş," dedi Beckley. "Raporlara göre hareket halindelermiş."

Iralene ve Beckley koridora çıktılar ve kısa bir an için Partridge içeride bebeklerle yalnız kaldı. Babası da onun gibi doğru olanı yaptığımı düşünüyordu. Fakat artık Partridge bir şeyden emindi: O, babası

değildi. Babası onun için hep bir yabancı olacaktı. Partridge Kubbe'yi kurtarmaya çalışacaktı, sadece Kubbe'nin ifade ettiği anlamdan ya da olmaya yeltendiği şeyden ötürü değil, her bir birey önemli olduğu için. Partridge insanların hayatlarını kurtarmaya çalışabilirdi.

Iralene bir deneme daha yaptı. "Yuva kutsaldır Partridge."

"Lyda ve Pressia'yı harekât odasına getirmeliyiz. Odwald Belze'yi de."

"Aile kutsaldır," diye fısıldadı Iralene. "Bir ailenin doldurduğu bir yuva."

Partridge koridora geçti. Odadaki ışıklar söndü. Kapı kendiliğinden kapandı. İşittikleri tek ses yerlerine oturan kilitlerin tıkırtılarıydı.

EL CAPITAN

UYGUN

Hayatlarımız tesadüften ibaret değil. Bir son değil bu, başlangıç. Yapman gerekeni yap.

Parmakları küçük kâğıt parçasının kenarlarını geren Bradwell yazıyı tekrar tekrar, dışından okudu. Elleri öyle kötü titriyordu ki kâğıda çizilmiş kuğu da titriyormuş gibi görünüyordu. “Nasıl olacak da Kubbe’yi bakteri olmadan devireceğiz?” dedi.

“Biliyorsam ne olayım,” diye yanıt verdi El Capitan.

Helmud öfkeyle, “Ne olayım!” dedi.

Dışarıdaki kalabalıktan uğultular yükselmeye başlamıştı, bir iki haykırış ve belli belirsiz ilahiler işittiler.

Yatağında uzanan El Capitan kararmış kitaplıklar ve yıkık dökük duvarların arasından giderek büyüyen kalabalığı seçebiliyordu.

“Dışarıda ne oluyor öyle?” diye sordu Bradwell.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi El Capitan.

Fakat sonra kalabalık açıldı ve iki yanında anneler dizili olan, ilkokuldan geriye kalan harabeye doğru uzun adımlarla yürüyen İyi Annemiz belirdi. Bebeğinin pazısının üzerindeki ağzı hariç tenini tamamen örten kürklere bürünmüştü. El Capitan onun kendisini ve Bradwell’i bulmaya geldiğini ve odaya adım atmasıyla bebeğin o büyük dudaklarını göreceğini biliyordu.

Onu en çok bebek korkutuyordu.

“O gelmiş,” dedi El Capitan.

“Kim?”

“İyi Annemiz. İçimden bir his başımın derde girmek üzere olduğunu söylüyor. Umarım silahlı değildir.”

Bradwell, “O hep silahlıdır,” diye karşılık verdi.

“Hep,” dedi Helmud.

El Capitan ince bir örtüyü kendisini koruyacakmış gibi üzerine çekti. “Annelerin bize Ölümder demesi canımı sıkıyor.”

“İyi Annemiz’in bizden bahsetmesi bile benim canımı sıkmaya yetiyor.”

İki kitaplığın arasına konmuş muşamba tente çekildi. İyi Annemiz açılan boşluktan ardında üç başka anneyle geçti. Diğer anneler aralıkta dikildiler.

“Bizi bir süre yalnız bırakın,” dedi İyi Annemiz. “Kapıda nöbet tutun.” Anneler, El Capitan ve Bradwell’e öfkeyle baktıktan sonra gönülsüzce oradan ayrıldılar.

“Yanılmıyorsam bizi ilk ziyaret edişiniz bu,” dedi Bradwell. “Bu zevki neye borçluyuz?”

“Benimle bu tonda konuşma Ölüm,” dedi İyi Annemiz. “Burada olmamın nedeni yufka yüreğim.” Yüzü morluklar içindeki El Capitan’a baktı. “Nihayet intikamlarını aldılar.”

“Tam anlamıyla olmayabilir,” dedi El Capitan.

“Tam anlamıyla,” dedi Helmud, kardeşiyle aynı fikirde değildi.

“Eh, onları suçlayamazsın,” dedi İyi Annemiz.

El Capitan yanıt vermedi. Kendisini suçluyordu ve bu his onun için yeni ve garipti. Hoşlanmıyordu bu histen.

“Neden buradasın?” diye sordu Bradwell.

“Bana ihtiyacınız olduğu için,” dedi İyi Annemiz.

“Gerçekten mi?” dedi Bradwell. “Çünkü bana burada epey insan toplanmış gibi geldi. Bu kadarı bize yetebilir.” El Capitan, Bradwell’in İyi Annemiz’e borçlu kalmak istemediğini biliyordu. İyi Annemiz borçlarının karşılığını gaddar yöntemlerle alırdı.

“Haydi ama! Organize değilsiniz, silahsız ve güçsüzsünüz. Ayrıca sanırım sizin için çok değerli bir şeyi kaybettiniz. Yanılıyor muyum?”

Bradwell ağzını açacak olsa da El Capitan araya girdi. “Neymiş o? Elinde ne var?”

“İzinizi sürüyorduk, gözümüz üzerinizdeydi. Geride bir şey bıraktınız.” İyi Annemiz cilveli bir sesle, “Ne olduğunu biliyorsunuz,” diye ekledi.

“Sanırım ne demek istediğimi anlamadın,” dedi El Capitan. “O şeyin ne olduğunu *bildiğine* ikna olmadım.”

“Küçük olduğunu biliyorum. Güçlü olduğunu da. Ve planınız için çok önemli olduğunu da. Ayrıca içinizden birinin Kubbe’ye doğru yola çıkması, hatta oraya hep birlikte gitmeniz halinde muhtemelen yolda öldürüleceğinizi biliyorum. Kubbe’nin çatısına yerleştirilmiş yeni, parlak silahları gördünüz mü, o silahtan tacı?”

“Ne?” dedi Bradwell. “Yeni silahlar mı?”

“Savaşa hazırlanıyorlar,” dedi İyi Annemiz. “Ya siz?”

Bradwell’in kocaman kanatları açılıp seğirdi.

“Her halükârda bir katliam gerçekleşecek,” dedi İyi Annemiz. “Kubbe’yi adil bir savaşla devirmenize yardım etsek fena mı olur?”

El Capitan başını iki yana salladı. “Savaşmam,” dedi. “Savaşmayacağım. Artık ben o eski ben değilim. Asla da olmayacağım.”

“Bunu özünde bir saldırı olarak düşünmeyebiliriz,” dedi Bradwell. “Onlara saldırmadığımız düşünülebilir. Biz Kubbe’nin kendisine saldırıyoruz. Oradaki insanları özgürlüklerine kavuşturduğumuz da söylenebilir.”

İyi Annemiz, “Oraya küçük, özel kargonuzla yaklaşmayı umuyorsunuz, değil mi?” diye söze girdi. “Pressia’nın sırrınızı ağzından kaçırmaması ya da *silahınıza* dair bilgileri işkenceyle anlattığı ihtimaline hazırlıklı olmamız gerek. İşin aslı Kubbe’dekiler planlarınızdan epey haberdar olabilirler. Kubbe’yi kuşatıp aynı anda saldırırsak o özel kargonun hangimizde olduğunu bilemezler. Herhangi birimizde olabilir. İlk nereye ateş edeceklerini, katliama nereden başlayacaklarını bilemezler. Hepimiz aynı anda orada olup Kubbe’nin etrafında

sıkı bir çember oluştururuz. Toplu halde yaşadığımız gibi belki toplu halde ölürüz de. Fakat en azından birlik oluruz. Doğru kişiyi öldürmek için hepimizi öldürmeleri gerekir.”

“Bizi makineli tüfeklerle biçmeye başlarlar,” dedi Bradwell. “Kime ateş ettiklerini umursamazlar.”

“Sadece çembere katılmak isteyenler kuşatmada yer alacak,” dedi İyi Annemiz. “Kimse buna zorlanmayacak.”

“İdare gerçekten Partridge’deyse,” dedi El Capitan, “midesi hepimizi öldürmeyi kaldırmayacaktır.”

“Ya idare gerçekten onda değilse?” diye sordu Bradwell.

“Bunun kesin yanıtını alacağız,” dedi İyi Annemiz. Elini üstündeki hayvan postuna atıp içinde bakterinin olduğu metal, kare kutuyu çıkardı. “Var mısınız?”

Bradwell duvardaki delikten kalabalığa baktı. “Tek şartla. Bakteriye Kubbe’ye götüren ben olacağım.”

İyi Annemiz başını iki yana salladı. “İlk nişan alacakları sen olursun Bradwell. Hepimizden çok senden şüphelenirler.”

“Çok da yaklaşmam gerekmeyecek.” Bradwell, Freedle’in sivri uçlu bacakları üzerinde oturduğu kitaphığa yürüdü. “Vurulsam da bakterinin amacına ulaşmasını sağlayabiliriz.”

“Şu küçük yaratıkla mı?” İyi Annemiz gözlerini kısıp Freedle’a baktı. “Şimdi anımsadım bunu. Pressia’ya annesinden bir hediye idi, değil mi? Annesi bunun sayesinde Pressia’nın iyi durumda olduğunu biliyordu.”

“Doğru,” dedi Bradwell.

İyi Annemiz zarif, metal ağustosböceğinin üzerine eğildi. “Annesi hâlâ bizimle. Anneler böyledir işte. Çocuklarımızı gözetiriz, mezar da olsak bile.” Başını salladı. “Benim için uygun. Evet. Kabul ediyorum.” Bu sözlerinin ardından muşamba tenteden kapıya doğru hareketlendi. Ayrılmadan önce arkasına dönüp, “Bir zamanlar kocam vardı,” dedi. “Bunu biliyor olmalısınız. İnfilaklar’dan önce beni terk etmişti. Kubbe’nin içinde o, benim Ölüm’üm. Kubbe devrildiğinde ne yapacağım biliyor musunuz?”

“Ne?” diye sordu Bradwell.

“Bir hayvanın izini sürer gibi onu bulup soğukkanlılıkla, tercihen çıplak ellerimle öldüreceğim.” İyi Annemiz gülümsedi. “Bayan Foresteed’in Bay Foresteed’i öldürüşü. İtiraf etmeliyim ki savaş bazen oldukça özel bir hal alabiliyor.”

PRESSIA

BEBEK BAŞI

Chandry, Lyda ve Pressia küçük, yuvarlak bir platformun üzerindeki gökevinin ortasında dikiliyorlardı. Üçünün ortasında Pressia ve Lyda'yı gökevine taşıyan çöp kutusu duruyordu. İçeride sanki alacakaranlık loşluğu vardı. Tepelerinde yıldızlar parılıyordu.

“Her yer, dükkânlar, okullar, restoranlar, hepsi kapandı,” dedi Chandry. “O yüzden ancak burada bir toplantı ayarlayabildim.”

“Kapandı mı?” diye sordu Lyda.

Chandry, Pressia'ya, “Elinizdekini biliyorlar,” dedi. “Planınızı biliyorlar.”

Pressia'nın ağzından bir şey kaçırmaya niyeti yoktu. “Neden bahsediyorsun?” diye sordu. Chandry'nin güvenilir olduğuna ikna olmamıştı. Getirdiği çöp kutusuna girecek kadar güveniyordu ona, ama bu sırrı onunla paylaşmak çok faklıydı.

“Devriminiz. Haberleri var.”

“Devrim mi?” diye sordu Pressia. Yaptıklarını bir devrim gibi düşünmese de elbette Chandry haklıydı. Buna tam anlamıyla bir devrim denebilirdi.

“Kendimizi hazırlıyoruz,” dedi Chandry, “en nihayetinde iyiyi getirecek olan en kötü olasılığa.”

“Nasıl bir hazırlık yapıyorsunuz?” diye sordu Lyda.

“Askeri bir hazırlık tabii. Silahlı milisler. Erdemli Kırmızı Dalga’ya bir kez daha ihtiyaç var.” Chandry gergince kol saatine baktı. Pressia Erdemli Kırmızı Dalga’nın İnfilaklar’dan önce iktidarı nasıl elde ettiğine dair öykülerden haberdardı, onlarınki bir terör ve baskı iktidarıydı. Üçünün orada kimi beklediğini öğrenmek istiyordu. “Kim geliyor?” diye sordu.

Chandry, “Bir doktor,” diye karşılık verdi. Pressia’nın bebek başına baktı, doktor onu tedavi etmeye geliyormuş gibi.

“Arvin Weed mi?” diye sordu Lyda.

Chandry başını salladı.

Bu isim Pressia’ya yabancı değildi. “Düğün resepsiyonunda yanıma geldi.” Hemen ardından düğün konusunu Lyda’nın yanında açtığı için suçluluk duydu. Lyda’nın gerildiğini hissetti. “Benimle konuşmak istemişti.”

Chandry, “Konuşacak güvenli bir yer bulmaya çalışıyordu,” dedi. “Ve işte buradasın.”

“Ne istiyor?” diye sordu Pressia, üzerine hâlâ sıkıca bağlı olan kutunun farkındaydı.

“Elinde bir şey olduğunu düşünüyor. Bu...” Chandry bir süre doğru sözcüğü aradı. “Önemli bir şey.”

Pressia’nın içini bir heyecan kapladı. Kubbe’de bulmak istediği kişi Weed olabilir miydi? Lyda’ya, “Onu tanıyor musun? Güvenilir biri midir?” diye sordu.

“Kime güveneceğimi bilmiyorum. Artık kimseye güvenilmeyeceği belli olmadı mı?” Lyda’nın gözü yapay yıldızlardaydı.

Lyda, Chandry’ye, “O da mı Cygnus’tan?” diye sordu. “Senin gibi?”

“Anneni tanırdım,” dedi Chandry. “Birlikte bir anaokulunda görev alıyorduk, toplantılarımız için bir paravandı bu.”

Ne zaman annesinin bahsi açılrsa Pressia fiziksel bir açlık hissediyordu. Annesine olan özlemini pek de belli etmemeye çalışarak, “Annem mi?” diye sordu. “O zamanlar nasıl biriydi?”

“Müthişti. Düşünceli, zeki, iyi yürekli biriydi. Ona hayrandım. Bizi kurtarabileceğini düşünüyordum.” Pressia’ya baktı. “Belki de bunu sen yapabilirsin.”

Pressia ne diyeceğini bilemese de zaten konuşacak vakti olmadı.

Bir tıkırtı işittiler. Gökevinin acil çıkış kapısı açıldı. Odaya bir ışık huzmesi doldu. Ardından kapı tangırtıyla kapandı.

Gelen, Pressia’nın düğün resepsiyonunda gördüğü adamdı. Evet, onu görür görmez tanıdı. Weed platforma gelip bir süre orada ne yapacağını bilmiyormuş gibi dikildi. “Seninle bir dakika yalnız kalabilmek için öyle çok uğraştım ki,” dedi. “Sonunda bu işi zor yoldan halletmem gerekti.” Chandry’ye baktı. “Sağ ol,” dedi. “Çok makbule geçti.”

Chandry ona, “Elimden ancak bu kadarı geldi,” diye karşılık verdi. Pressia, Weed’e borçlu kalıp kalmadığını merak ediyordu.

Weed, Lyda’ya bakıp gülümsedi. “Görüşmeyeli uzun zaman oldu,” dedi.

Lyda ona, “Kimin tarafındasın?” diye sordu. “Bize doğruyu söyle.”

“Kendi tarafımda,” diye yanıt verdi Weed. “Her birimiz öyleyiz. Öyle düşünmüyorsan hayal görüyorsun demektir.”

“Ne istiyorsun peki?” diye sordu Pressia.

“Seyahatinin amacını biliyorum. Neye erişmiş olabileceğini biliyorum. Annene Partridge’in sandığından çok daha fazla benziyor olabileceğini de.”

“Bu da ne demek?” dedi Pressia.

“Doğru olanı yapmak istiyorsun.”

“İstediğim birçok şey var.”

Weed ellerini arkasında kavuşturdu. “Bana yapmak istediklerinin neler olduğunu söyle Pressia. Belki bir anlaşma yapabiliriz.”

“Sana güvenebileceğimden emin değilim.”

“Ne istiyorsun? Oradan başlayalım.”

“Lyda’nın buradan çıkmasını istiyorum. Bir söz verdim.”

Weed başını iki yana salladı. “Anlamıyorum. Dışarıda mı yaşamak istiyorsun Lyda?”

“Anlayıp anlamaman umurumda değil,” dedi Lyda.

“Bu yüzden mi Partridge’e sırt çevirdin? Onu geride bırakmak istediğin için mi?”

“Ben ona hiç sırtımı çevirmedi.”

“Fakat mektuplarının hiçbirine karşılık vermedin.”

“Bana mektup mu göndermişti?” diye sordu Lyda. “Arvin! Bana mektup mu yazdı o?”

“Bir sürü,” dedi Weed.

Lyda derin bir nefes alıp bir süre ciğerlerinde tuttu. Gözleri odada gezindi. “Onu görmem gerek. Buradan ayrılmadan önce onu görmeliyim. Onu hemen görmem gerek!”

“Bekle Lyda.” Pressia, Weed’e doğru döndü. “Senin burada insanları pürleştirdiğini biliyorum. Özel Kuvvetler’i senin ortaya çıkardığını, ama kullandığın geliştiricilerin insanlara zarar getirdiğini biliyorum. Pürleştirdiğin çocuklar...”

“Ne olmuş onlara?” dedi Weed.

“Öldüler. Onları sen öldürdün. Pürleştirme becerin var, ama o süreç...”

“Süreç bedenin temel işleyişini bozuyor.” Weed ellerini avuçları aşağı bakacak şekilde öne uzattı. Elleri hafifçe titriyordu. “Willux bana beyin geliştiricileri kullandırttı. Benden kendisini kurtarmam için beynimi kullanmamı istedi.” Uzanıp Pressia’nın bileğini tuttu ve bebek başını yukarı kaldırdı. “Belki ikimiz için de çok geç değildir.”

Pressia nefessiz kalmıştı. Yüreği göğsünün içinde ağırlıksızca süzülüyordu sanki. “İhtiyacın olan bende, annemin serumundan bir şişe ve formül. Sen pürleştirebiliyorsun, benim elimde de sürecin ölümcül yan etkileri olmamasını sağlayacak şey var. Bir başka parça vardı. Formülün amacı da bu, ayrıca...”

“İhtiyacımız olan her şey elimizde,” dedi Weed. “İşe senden başlayabilirim.”

Pressia’nın beklediği an gelmişti. Bebek başı çıkartılabilecekti. Ondan kurtulabilecekti. Yeniden bir bütün, tamamen kendisi olabildi. Ayrıca diğer hayatta kalanları da kurtarabilirlerdi.

Lyda araya girdi. “Vakit yok.”

Weed ellerini ceplerine sokup, “Ne zaman saldıracaklarını, buna kalkışmaya cesaretleri olup olmadığını bilmiyoruz,” dedi. “Zamanımız belki var, belki yok.”

“Henüz benden mesaj almadılar,” dedi Pressia. “Bekliyorlar.”

Lyda gözlerini onlardan kaçırarak, “Hayır,” dedi. “Mesaj gönderildi.”

Pressia kendisini, “Ben yollamadım,” diye savundu. Lyda ona inanmıyor muydu yoksa? “Ben yapmadım!”

Lyda sessizce, “Ben yaptım,” dedi.

“Onlara ne söyledin Lyda?” Pressia, Lyda’yı dirseğinden tuttu. “Onlara gönderdiğin mesaj neydi?”

Lyda kolunu Pressia’nın elinden kurtararak, “Onlara ne söylediğimi biliyorsun,” dedi. “Yapılması gerekeni yapmalarını söyledim. Bana söylediğin sözcükleri kullandım ve bir kuğu resmi çizdim, Bradwell mesajın senden geldiğini anlasın diye.”

“Neden Lyda? Neden yaptın bunu?” Pressia gözlerini yere dikip her şeyi –değişen dengeleri, mesajın Kubbe’nin dışında yarattığı etkileri– zihninde ölçüp biçmeye koyuldu ve tüm bunları düşünürken kendisini ihanete uğramış hissetti. “Benden şifreyi öğrendin. Nasıl yapabildin bunu bana?”

“Bunu hepimiz için yaptım,” dedi Lyda. Çöp kutusunun içine uzanıp iki mızrak çıkardı ve birini Pressia’ya verdi.

“Mızrağını istemiyorum Lyda. Ne yaptığının farkında mısın sen?”

Lyda tekrar çöp kutusuna uzanıp elbise askılarından örülmüş bir metal parçası çıkardı. Kollarını iğreti askılardan geçirdi. Metal göğsüne ve –bebeğin şekillenmeye başladığı– karnına rahatça oturdu. Bir zırhtı bu, el yapımı. Bunu Lyda yapmış olmalıydı, peki nasıl? Pressia yanıtı bilmesede zırh Lyda’nın üzerine tam oturmuştu. “Yapmam gerekeni yaptım,” dedi Lyda.

Çenesini ovuşturarak Weed, “İkinizi güvenli bir yere götürmeliyiz,” dedi. Belli ki bir strateji oluşturmaya çalışıyordu.

Lyda bir kez daha sözcüklerin üzerine basa basa, “Partridge’i görmem gerek,” dedi.

“Ben de seni onun yanına göndereceğim zaten. Fakat öncelikle...”

Gözlerini Pressia'ya çevirdi. "Araştırma laboratuvarlarını koruyabilirim Pressia. Laboratuvarlar korunaklıdır. Elindekini bana verirsen emniyette olmasını sağlarım."

Pressia kaburgalarına batan metal kutuyu hissedebiliyordu. "Doğru olanı yapacağına söz veriyor musun?"

"Söz veriyorum."

Pressia, Lyda'ya baktı. "Ona güveniyor musun?"

Lyda, "Bu riski alman gerekiyor. Şu an elinden başka ne gelir?" dedi.

Pressia elini üniformasının ceketinin altına sokup kutuyu çıkardı. Weed'e kutunun içindeki şişeyi ve formülü uzattığında içini korku kapladı. Elleri titriyordu, sanki o da Weed gibi hastaydı.

"Partridge sizden saldırıyı durdurmanızı isteyecek. Pürler'in kaybedecek çok şeyi var. Bu yüzden ne isterseniz önünüze koyacaktır, isteyip isteyebileceğiniz her şeyi. Buna hazırlıklı olun."

Pressia o zamana dek istediği her şeyin kendisine sunulmasına nasıl hazırlıklı olabilirdi? "Sözünü tut Arvin Weed," dedi.

"Biliyorsun, Willux benim annemi ve babamı da öldürdü," dedi Weed. "Benden küçük kız kardeşimin doğum sırasındaki komplikasyonlardan dolayı öldüğünü söylemem istendi. Fakat kız kardeşim rehin alınmıştı. Annem ve babam Willux'un isteklerini yerine getirse de onu öldüren Willux'tu. Biraz büyüdüğümde soğuk algınlığı geçirdiler ve bir türlü iyileşemediler, sanki basit bir soğuk algınlığı onları öldürecekmiş gibi. Başından beri rol yapıyordum Pressia. Hep rol yaptım. Şimdi onları kurtarmak istiyorum."

"Kimi?"

"Öyle çoklar ki, sayamayacak kadar..." Weed bir an konuşmadı. Hüznü sesini boğuyordu. Öksürerek, "Willux'un zoruyla yarattım onları," dedi, "şimdi hayatta kalmalarını sağlamak benim sorumluluğum." Aniden gözlerini Pressia'ya ve Lyda'ya çevirdi, bir an için nerede olduğunu unutacak kadar düşüncelere dalmış gibiydi. "Partridge'e geleceğinizi bildireceğim." Metal kutuyu tuttu ve tek eliyle havaya kaldırdı. "Sağ olun," dedi. Kapıya doğru giderken omzunun üzerinden, "Mızrağı al Pressia," dedi, "ona ihtiyacın olacağı an da gelecek."

EL CAPITAN

KALP

İlerliyorlardı, hepsi: Grupiyeler, anneler, OKD askerleri, Kubbe müritleri, hatta bodrum çocukları ve yangında şehirden, merkezden ve tıbbi istasyonlardan kaçmak zorunda kalan aileler. Özel Kuvvetler askerlerinin sayısı epey azalmış olsa da ara sıra içlerinden biri onları uzaktan gözlüyor, vurulacağını hisseder hissetmez de kaçıyordu.

Hayatta kalanlar yokuş yukarı Kubbe'ye uzanan çorak arazinin kenarındaki ormanda toplanmışlardı. Bembeyaz Kubbe, tepesinde parlak, siyah silahlarla ışıltıyor, haçı siyah bulutları deliyordu.

El Capitan'ın iki yanında ona ve Helmud'a omuz veren iki OKD vardı. Kemikleri, en çok da kırık kaburgaları ağrıyordu ve teni çürükler ve şişlerle kaplıydı. Bileklerinde iz bırakan iplerin yerinde şimdi sargılar vardı.

Bradwell bir grup anneyle konuşuyordu. Herkes ciddiyetle yürüyordu ve havada sessiz bir gerilim vardı. El Capitan çevrelerindeki-lerin kendisini ve Helmud'u öldürmek için bir araya gelmediklerini bilmekten memnundu.

Kalabalığı anneler organize ediyordu. Hayatta kalanlar Kubbe'yi çevirmek için iki koldan ilerliyorlardı. Anneler geride kalacakları da ayırmışlardı: çocuklar, çocuklara bakacak olanlar ve destekten çok

ayak bağı olacak kişiler. Anneler rüzgârı kesmek ve soğuğu kırmak için birkaç iğreti çadır dikiyorlardı. İki OKD askeri tam o noktada durdu.

İçlerinden biri, “Bu uygun,” diye mırıldandı.

“Çadıra girmem,” dedi El Capitan.

“Girmem!” dedi Helmud.

“Efendim bize sizi bir çadıra yerleştirmemiz söylendi.”

“Hayır. Bradwell’in yanında kalacağım. O nereye, biz oraya.”

“Biz oraya,” dedi Helmud.

“Fakat yürüyecek halde bile değilsiniz efendim,” dedi OKD askeri.

El Capitan, “Bradwell!” diye bağırp sessizliği bozdu.

Bradwell onun yanına gitti. “Ne var?”

“Lanet bir çadırdaki oturmayacağız.”

“Cap durumun...”

“Seninle geliyoruz. Sürünmem bile gerekse geliyoruz.”

“Cidden daha ayakta...”

“Oraya artık eskisinden farklı sebepler için gidiyorum. Gideceğim, çünkü seni tek başına göndermeyeceğim. Kardeş gibiyiz biz.”

“Kardeş,” dedi Helmud.

Bradwell bodur ağaçların tepelerine baktı. “Peki,” dedi. “Yalnız benimle geleceksen bir söz vermeni istiyorum.”

“Nedir?” dedi El Capitan.

“Canımı verirsem,” dedi Bradwell, “kalbime bakmanı istiyorum.”

“Kalbine mi?”

“Atmaya devam etmediğinden emin ol. Durduğundan.”

“Ölürsen kulağımı göğsüne yaslayıp kalbinin atıp atmadığına bakmamı mı istiyorsun?”

“Evet. İstediklerim bundan ibaret ve bana bir daha bu konuda soru sorma.”

“Tamam,” dedi El Capitan. “Zaten ölmeyeceksin ki Bradwell.”

Bradwell ona karşılık vermedi. Bunun yerine, “Rüzgâr bugün kuvvetli esiyor, değil mi?” dedi.

El Capitan başını salladı. “Epey kuvvetli.”

Bradwell, “Umarım devam eder,” deyip oradan uzaklaştı.

“Rüzgâr mı?” dedi El Capitan. “Bu da nereden çıktı şimdi?”

“Rüzgâr,” dedi Helmud.

PARTRIDGE

İPLERLE BAĞLI

Uzun, maun masa aslında bir ekrandı. Ortasında Kubbe'nin bulunduğu ekranda anlık gelişmeleri yansıtan bir harita vardı. Partridge görüntüye baktı. Küçük, koyu renkli noktalar Kubbe'nin etrafını çevirmişti. Bunlara yenileri ekleniyor, noktalar ormandan dışarı akıyordu.

Beckley, "Harita görüntüsü, hareketi sezip takip eden bir dizi kamerayla sağlanıyor," diye açıkladı.

"Her bir nokta bir hayatta kalan mı?" diye sordu Partridge. Beklenenler gerçekten gerçekleşiyordu. Partridge o an bunların olacağına asla tam anlamıyla inanmadığını fark etti.

"Doğru."

Iralene kolunu Partridge'in koluna doladı. Partridge öyle dalmıştı ki Iralene'in dokunuşu onu afallattı. "Sayıları ne çok!" dedi Iralene.

Partridge'in kalbi kulaklarında atıyordu. İçi gururla doldu. Hayatta kalanların öyle bir araya geldiklerine, organize olduklarına inanmıyordu. El Capitan ve Bradwell'in o an neler hissediyor olabileceklerini düşündü. Bu hareketin başında onlar mı vardı? Yoksa tüm bunlar onların etrafında mı gelişmişti? Eakat aynı anda hissettiği gurur korkuya dönüşüverdi. Bir araya gelmelerinin nedeni içeri girmek

istemeleri idi. Bu ona kendisini iyi hissettirecek bir hareket değildi. Bir devrimin başlangıcıydı.

“Onlarla iletişim kurmalıyız,” dedi Partridge. “Hızlarını kesmek hâlâ mümkün! Meseleyi barışçıl yollardan çözmeliyiz. Pressia ve Lyda’dan bir haber var mı?”

“Yoldalar,” dedi Beckley.

Lyda’yı düşününce Partridge’in göğsü sıkıştı. Neden Lyda mektuplarına yanıt vermemişti? Artık onu sevmiyor muydu yoksa?

“Pressia’yı ateşkese ikna edebilirsin,” dedi Iralene. “Bunu yapabileceğini biliyorum. O insanlardan biri o. Onlarla nasıl iletişim kura-
cağını bilir, değil mi?” Onlardan kastı hilkat garibeleri idi.

Beckley telsizle biriyle konuşuyordu. “Hazır mı? Şu an burada mı?”

“Neler oluyor?” diye sordu Partridge.

“Umarım senin için mahzuru yoktur,” dedi Beckley. “Elime fırsat geçince aracı görevi üstlenebilecek birini getirttim de.”

“Aracı mı?”

“Sahada aracımız olarak görev yapacak birine ihtiyacın olacak. Bu iş için mükemmel kişiyi buldum. Onların... güvenilir bulabilecekleri biri.” Beckley kapıyı açtı ve içeri uzun, ince, uyluğundan aşağısındaki parlak protezle aksayarak yürüyen bir Özel Kuvvetler askeri girdi. Asker gözlerini Partridge’e dikti. Partridge onu tanıyordu.

“Hastings...” Partridge ona baktığında saçma laflar eden, çabucak utangaçlaşan eski dostunu görmeye çalıştı. Onu özlüyordu.

“Partridge Willux.” Hastings’in sesi her zamankinden de robotsu olsa da içinde hâlâ son derece insani, bir türlü silemedikleri bir şeyler vardı.

Iralene, Hastings’ten korktu. Partridge’in kolunu daha da sıkıca tutarken hafifçe yana hareketlenip onun arkasına geçti.

“Neler oldu?” Partridge bu soruyla Hastings’in bacağını kastediyordu. Hastings’i son gördüğünde Partridge ona, gidip El Capitan’ı bulmasını söylemişti. Bu isteği onun bacağını kaybetmesiyle mi sonuçlanmıştı? Bunun suçlusu Partridge miydi? Eğer öyleyse bu onu şaşırtmayacaktı.

“Bir olay yaşandı.” Hastings’in iletişimi sınırlandırılmıştı. Sadece kısa yanıtlar verebiliyordu, pek de açıklayıcı olmayan türden. Hastings itaatsizlik etmiş, ardından yeniden kodlanmıştı.

“Üzüldüm,” dedi Partridge.

Hastings başını salladı. Hâlâ iki eski dosttular ve aralarındaki sadakat ayaktaydı.

“Hastings,” dedi Beckley, “gözlerimiz ve kulaklarımız olmanı istiyoruz senden.” Hastings’i ayaklı bir izleme cihazına dönüştürmüşlerdi. “Seni iletişim cihazlarıyla donatacağız, böylelikle de orada idare kimdeyse onunla doğrudan konuşabileceğiz.”

“El Capitan ve Bradwell,” dedi Partridge.

Beckley, Hastings’e, “Sana buradan konuştuklarımızı iletecek bir el cihazı vereceğiz,” dedi.

Hastings derin bir nefes aldı. Geniş omuzları yukarı aşağı oynadı.

“Beckley seni, dışarıda sana güvenebilecekleri için getirmiş, ama asıl ben sana gerçekten güveniyorum Hastings,” dedi Partridge. “Uzun bir mazimiz var.”

Iralene yumuşak bir sesle, “Eski ilişkinizi öne sürmene gerek yok,” dedi. Hastings’e dair bir şeyleri fark etmişti. “Sana itaat etmek için programlanmış.”

“Iralene haklı,” dedi Beckley. “Eorested onun davranış kodlamasını baştan aşağı değiştirdi. Bir daha asla itaatsizlik etmeyecek.”

“Onun seçim yapabilmesini istiyorum!” dedi Partridge. “Lanet olsun! İnsanların kendi kararlarını alabilmelerini istiyorum ben!”

Beckley, Hastings’in yanına gitti. “Kendi kararlarını alabiliyor musun Hastings?”

Hastings önce Partridge’e sonra Iralene’e baktı. Başını iki yana salladı. “Hayır efendim.”

“Onu hemen dışarı göndermeliyiz,” dedi Beckley. “Tabii pazarlık yapma şansımız varsa.”

Partridge, “Peki Hastings, dışarı git,” dedi. “Bradwell’i ya da El Capitan’ı bul. Pressia yakında burada olur.” Partridge bu söylediğinin doğru olmasını ümit ediyordu. “Onları bulduğunda biz konuşmaya

hazır olacağız. Bu olanları hâlâ tersine çevirebiliriz.”

Beckley koridora gidip Hastings'i Kubbe'den çıkaracak iki muhafızı seçti.

Hastings yanlarından ayrılmadan önce omzunun üzerinden Partridge'e şöyle bir baktı, elinde bir bu kalmıştı, gözlerindeki o inkâr edilemez insanlık. Bakışı hem suçlayıcı hem de acı doluydu. Bu sert ve kısa bakış Partridge'i sarstı. Sanki Hastings geleceği biliyordu ve gelecek Partridge'in hayal edemeyeceği kadar kötü olaylara gebeydi. Fakat daha Partridge tek kelime edemedi –zaten ne diyecekti ki?– Hastings odadan biraz sendeleyerek biraz aksayarak çıktı.

Partridge, Hastings'in son katıldığı dansta –o dansta Partridge Lyda'yla dans etmişti– onun bir kızla konuştuğunu anımsadı. Nasıl olmuştu da kendilerini bu halde bulmuşlardı? Her biri asla tahmin edemeyecekleri şekillerde yaralanmışlardı.

Beckley, Partridge'e, “Bir şey daha var,” dedi. “Cygnus sen ve Lyda'nın ayrılmanızın daha iyi olacağına karar verdi.” Elini üniformasının ceket cebine atan Beckley iki tomar çıkardı, iplerle bağlanmış, ikiye katlı kâğıtlar. “Mektuplar. Senin Lyda'ya, onun da sana yazdığı mektuplar.”

PRESSIA

KUTSAL

Pressia ve Lyda Kubbe'nin sokaklarında harekât odasına doğru koşuyorlardı. Mızrakları kemerlerine takılıydı. Pressia küçük ve keskin, sadece 15 santim uzunluğunda, gizlemesi kolay bir mızrak seçmişti. Lyda'nın üzerinde zırhı vardı. Çevrelerindeki herkes öyle telaşlı, şaşkın, öfkeli, beklenti içinde ve dalgınlardı ki Lyda'yı fark etmiyorlardı bile. Dükkânlardan birinin vitrini kırılmıştı, insanlar sokakta el fenerleri ve piller için kavga ediyorlardı. Bir başka grup resmi bir Kubbe kamyonetinin yolunu kapatmış, aracın içindeki gaz maskelerini, battaniyeleri ve su şişelerini yağmalıyorlardı. Pressia'nın aklına büyükbabasının İnfilaklar'ın hemen sonrasında yaşananlara dair öyküleri geldi, küçük marketlerde ve hipermarketlerde yaşanan kavgalar. Iralene ve Partridge'in nikâhını müjdeleyen afişlerde ikisinin yüzleri üzerine çarpı işaretleri çizilmiş, ilmiklerin ve kurukafaların yanına kalın harflerle GEBERİN yazılmıştı.

Lyda, "Keçi," dedi. "Partridge keçi!"

"Ne demek istiyorsun?"

"Günah keçisi. Her şey için onu suçlayacaklar!"

Pressia korkuya kapıldı. Bu insanlar kan istiyorlardı. Gözlerindeki o bakışı biliyordu. Bu bakışı Ölüm Çılgınlığı katliamları sırasında

sokaklara çıkan hayatta kalanların yüzlerinde de görmüştü. İnsanlar ancak bir yere kadar çile çeker, en nihayetinde de birilerinin hesap vermesi gerekirdi.

Pressia ve Lyda birlikte üzerlerinde paltolarıyla ve takım elbiseleri, ayaklarında ince tabanlı mokasenleriyle kavga eden Pürler'e bulasmadan sokağın karşı tarafına geçtiler.

Bir duman bulutunun içine girdiler. Önünde bir kalabalığın toplandığı bir kiliseden, kapalı Kubbe'de göğe yükselemeyen bir duman çıkıyordu.

"Burası evim gibi kokmaya başladı," dedi Lyda. "Sadece dumanlar değil, çaresizlik de aynı."

İkisi ağızlarını ve burunlarını giysilerinin yenleriyle kapatıp yola devam ettiler.

Kilisenin yanından geçtiklerinde Pressia kalabalığın bir kuklayı –yüzü çıtırtılar çıkararak yanan, doldurulmuş, takım elbiseli bir kukla– yaktıklarını gördü. "Partridge! Partridge! Partridge!" diye bağııyorlardı. Pressia erkek kardeşine olan inancını kaybetmişti, ama kuklasını yakmaları da ne oluyordu?

Sarsılmış görünen Lyda'ya baktı. Pressia onu kalabalıktan uzaklaştırdı. "Başını kaldırma," dedi. "Devam et."

Lyda bir süre tökezlese de yollarına devam ettiler.

Son köşeyi döndüklerinde Pressia bir muhafızla çarpıştı. Adam onu kolundan tuttu. "Ne yaptığınızı sanıyorsunuz siz?"

Yakınlarında bir kadın dikiliyordu. Muhafızdan önce bebek başını görüp çığlığı bastı.

"Gelmişler bile!" diye haykırdı kadın. "Hilkat garibesi!" Daha da kuvvetle haykırmaya başladı. "Hilkat garibesi!"

Muhafız bebek başını görünce gerileyip sırtındaki tüfeğe davranı. Yoğunlaşan dumanın arasından, "Dur!" diye bağırdı. "Dur orada!"

Fakat ikisi var güçleriyle koşmaya başlamışlardı bile. Etraflarındaki Pürler koşuyor, bağıırıyorlardı. Bir silah sesi geldi. İkisine dumanların içinden bağıran muhafızın silahı mıydı ateş alan? Yoksa bir başkası mı ateş etmişti?

Lyda, Pressia'yı çekip bir binanın içine soktu ve koşarak aynalı duvarları olan ve hoş altın saçaklı, geniş, havadar bir lobiden geçtiler. Bir başka muhafız bağırdı. "Şu taraftan!" Oradaki tek asansörün içine girdiler.

Muhafız bir düğmeye bastı. "Seni bekliyor."

"Hangimizi?" diye sordu Lyda.

Muhafız ikisinin kim olduğunu bilmiyormuş gibi omuz silketti. Pressia oğlanın genç, kendisinden de küçük olduğunu fark etti. Muhafız sessizce, "Sizce burada kalmalı mıyım?" diye sordu. "Kız kardeşlerim için endişe ediyorum. Kubbe'den ayrılısam mı? Durum kötüleşiyor, değil mi?"

"Flynn kızlarıyla akrabalığın var mı?" diye sordu Lyda. "Oğlanlar akademisinde miydin?"

"Aria ve Suzette," dedi muhafız. "Annem ve babam öldüler. Çok dayanamadılar..." Sesini alçaltı. "Konuşmadan sonra," diye ekledi. "Bir açıdan zarifçeydi intiharları, her şeyi çok iyi planlamışlar. Hiç kanları akmamış, kendilerini biz değil, hizmetçi bulacak şekilde gerekli ayarlamaları yapmışlar. İyi birer ebeveyndiler." Oğlan anlatırken ürperdi.

"Elbette öyleydiler," dedi Pressia. "Seni çok sevdiklerinden eminim. Kız kardeşlerin için verdiği çabayı görseler seninle gurur duyarlardı." Pressia annesiyle babasından hep hangi sözleri işitmek istediğini biliyordu: *Seni seviyoruz, seninle gurur duyuyoruz*. Onların bir yerlerden kendisini gözettikleri fikrine öyle sarılmıştı ki onların kendilerini öldürdüklerini hayal bile edemezdi.

Lyda uzanıp oğlanın ceket koluna yapıştı. "Gitmen gerek. Şimdi insanlara sevgiden söz etme zamanı. Çok vakit kalmamış olabilir."

Pressia, Bradwell'i düşündü. Elinde değildi. Sevgi. Sevgiyi uzakta aramasına gerek yoktu. Bradwell'i hep sevecekti. Peki, yine birlikte olabilecekler miydi?

Asansör sarsılarak durdu. Pressia asansörlere asla alışamayacaktı. Kapıların açılmasıyla Lyda ve Pressia dışarı adım attılar.

"Bu taraftan!" Bir başka muhafız koridordan onlara seslendi.

Pressia asansörde kalan oğlana dönüp, “Annen ve baban için üzgünüm,” dedi.

Oğlanın gözleri yaşardı. “Burada kimse böyle bir söz etmiyor. Artık kimse onlardan bahsetmiyor. Ortadan kayboluvermişler gibi.”

“Onlar uzaklara gitmediler,” dedi Pressia.

Muhafız başını eğdi ve kapılar kayarak kapandı. Pressia muhtemelen oğlanı bir daha asla göremeyeceğini biliyordu. Sanki artık ilklerin ve sonların bir arada yaşandığı bir dönemden geçiyorlardı.

Lyda koridorda koştu. Pressia onun peşinden geliyordu. Bir dizi kapının yanından geçerlerken Lyda başını eğerek bir koridora girdi ve sırtını duvara yasladı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Pressia.

Lyda bir kolunu Pressia’nın kaburgalarına doladı. “Birkaç saniye gerek bana. Sen devam et.”

“Emin misin?”

Lyda başını salladı.

Pressia yola devam etti. İleride bir kapı açıldı. Partridge koridora adım attı. Pressia onunla ilk karşılaştığı anı anımsadı, Partridge’in fuları çözüldüğünde nasıl onun bahsini işittiği, Kubbe’den kaçan kısa saçlı ve kusursuz tenli Pür olduğunu anladığı o anı. Partridge uzandı. Niyeti onunla tokalaşmak mıydı? Resmi mi davranacaktı ona? “Kim olduğunu bilmeden hayatını kurtarmıştım,” dedi Pressia. Onunla tokalaşmaya yanaşmadı.

Partridge ellerini cebine soktu. “Bu doğru,” dedi. “Grupiyeler işimi bitirecekti.”

“Bunu yapmayacaklardı ama, değil mi? O zaman birbirimize doğru sürülüyorduk, şimdi de öyle.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Partridge.

“Bana bu kez işler farklı olacakmış gibi geliyor.”

“Çok daha derine battık,” dedi Partridge. “Alabildiğine derine.”

“Burada ne yaptın sen Partridge? Kime dönüştün?”

“Ya sana ne demeli? Bana sırt çevirdin. Benden ümidini kestin.”

“Hayır, sen ikimizden ümidini kestin,” dedi Pressia.

Partridge soğuk bir sesle, “Saldırıyı durdurmalısın,” dedi. “Bradwell ve El Capitan’ın yerini belirliyor, onlarla iletişim kurmaya çalışıyoruz. Hastings elçimiz. İşler yoluna giriyor. Kubbe’nin tarihinde ilk kez diyalog –gerçek bir diyalog– kuracağız.”

“Ve bunun sonunda onlara ne yapacaklarını mı söyleyeceksin? Böyle diyalog mu olur?”

Partridge koridorun öte yanına bakınca Pressia onun yüz ifadesindeki değişimden Lyda’yı gördüğünü anladı. Hemen ardından Partridge ona seslendi. “Lyda. Lyda Mertz.” Ona doğru yürüdü. Sonra koşmaya başladı. Lyda hiç kıpırdamadan dikiliyordu. Pressia onun Partridge’i kabul edip etmeyeceğini bilmiyordu. Lyda, Partridge’i gerçekten hâlâ seviyor muydu yoksa Partridge’in kendisini –gerçekten, içtenlikle– sevip sevmediğinden emin olma ihtiyacı mı duyuyordu?

Son saniyede Partridge yavaşladı. Lyda, Pressia’nın işitemediği bir şeyler söyledi. Partridge de ona karşılık verdi. Partridge parmaklarının arkasıyla Lyda’nın yanağına dokundu. Sonra Lyda ona sarılıp kulağına bir şeyler fısıldadı.

Pressia arkasından bir gürültü geldiğini işitip döndü. Bir kadın gördü. Kadın Partridge’e ve Lyda’ya gözlerini dikti ve ardından sesli bir nefes alıp, titrek bir nefes verdi.

“Iralene,” dedi Pressia. Onu tanımıştı, düğündeki gelin.

Iralene başını salladı. “Elimde fikrini değiştirecek bir şey var.” Iralene’in gözleri koridorda bir noktaya çevrildi, Pressia aynı noktaya baktığında Lyda’nın yüzünü iki eliyle tutan ve onla aceleyle konuşan Partridge’i gördü. “Bir düğün hediyesiydi bu.”

Pressia bir kez daha, “Iralene,” dedi. “İyi misin?”

Iralene kapı çerçevesine tutundu. “Cennet bu,” dedi ve yanaklarından aşağı yaşlar süzülürken Pressia’ya gülümsedi. “Onlara cenneti kurdurdum ben. Burada. Tam burada. Çünkü dünyanın en güvenli yeri burası. Burası... İzin ver sana cenneti göstereyim.”

Iralene koridora adım attığında bileği burkuldu ve kısa bir an için topuklu ayakkabıları üzerinde sendeledi. Öyle alçak sesle fısıldadı ki Pressia onu güçlkle işitebildi. “Benimle gel. Sana onlara durmala-

rı gerektiğini söylemenin neden şart olduğunu göstereceğim. Bu her şeyi değiştirecek. Her şeyi yoluna koyacak. Göreceksin.”

Iralene koridorda birkaç metre ilerledi. Partridge ve Lyda onu fark ettiler. El ele tutuşarak başlarını kaldırdılar. Iralene’in bir kapıyı açmasıyla bir ışık seli etrafını sardı. Sanki kapısını açtığı odanın içinde güneş vardı. “Pressia,” dedi, “sen ailedensin. Aile kutsaldır. Aile olmadan yuvanın ne anlamı kalır ki?”

EL CAPITAN

GÖZLER

Kalabalık sessizdi. Ses çıkarmadan ilerliyorlardı. El Capitan yüzlerini gördü, parlayan plastiği ve camı, parlak yanıkları ve sert, boğum boğum yara izlerini. Yüzleri asıktı ve çeneleri kararlılıkla sıkılıydı. Yalpalayarak, ayak sürerek, topallayarak ilerliyorlardı. Bazıları birbirleriyle kaynaşık olmalarına rağmen diğerleri gibi uzun adımlarla yürüyorlardı. Tabancaları, tüfekleri, bıçakları yoktu. İleride Özel Kuvvetler dikiliyordu; bedenleri parçalanmış, tabancaların ağırlığı altında eziliyormuş ve kaynaşmalardan dolayı esnekliklerini yitirmiş gibi görünüyorlardı. Altışar metre aralıklarla dikiliyor, Kubbe'nin çevresinde bir halka oluşturuyorlardı. Neredeyse kötürüm gibi görünmelerine rağmen ateş açmaya hazır halde bekliyorlardı.

El Capitan onların hızına ayak uyduramıyordu. Attığı her adım bedeninde bir dizi ağrıyı tetikliyordu. Yine de içinin tuhaf bir güçle dolduğunu hissediyordu. Kubbe uzakta giderek büyüyordu. Rüzgâr soğuk ve sert esiyordu. Ve nedense her şey gözüne güzel görünüyordu.

Yerden kalkan küller.

Puslu ve karanlık gök.

Bir ışık lekesinden ibaret güneş.

Sonra herkes durdu. Sesler fısıltıya ve tıslamalara dönüştü. Ters giden neydi? Bedeni acı içindeki El Capitan kalabalığı yardı. “Bradwell!” diye bağırdı. “Bradwell!” Ön tarafa ulaştığında Kubbe’yi koruyan Özel Kuvvetler askerlerinin gerisinde Hastings’in belirliğini gördü.

Bradwell hafifçe sendeleyerek uzun adımlarla yokuştan aşağı inen Hastings’i karşılamak için öne çıktı.

“Hastings’e izleme cihazları yerleştirilmiş,” dedi Bradwell. “O ne görürse onlar da görecektir, ne duyarsa onlar da işitecek.”

Fakat artık El Capitan, Hastings’in yüzünü açıkça görüyordu. Bir şeylerin ters gittiğini fark etti. “Hastings,” dedi El Capitan. “Sana ne yaptılar?” El Capitan, Hastings’in yüzündeki derin, duygulu ifadeye karşın onun yeniden kodlandığını fark edebiliyordu. “Seni programladılar, değil mi?”

Hastings başını salladı.

“Eskisinden beter bir şekilde, ha?”

Hastings bir kez daha başını salladı.

“Partridge!” diye bağırdı El Capitan. “Ona ne yapacaksın? Tanrım! O dostumuz!”

Hastings, “Partridge ve Pressia yakında sizinle konuşacaklar,” dedi. “Lütfen beklemede kalın.”

Bradwell, El Capitan’a baktı. “Hazır mısınız?”

“Neye hazır mıyım?” diye sordu El Capitan.

“Sırada ne var ise ona.”

“Sırada ne var?” dedi Helmud.

PARTRIDGE

ODALAR

Güneş. Güneşten ısınmış perdeler. Işıklar içinde. Partridge önce mektupları, sonra da Lyda'nın kendisini gördüğünde böyle hissetmişti. İçi aniden ışıkla dolmuştu, güneş göğsünde parhyormuş gibi.

Lyda onu hâlâ seviyordu. Mektuplar bunun kanıtı olsa da kendi ağzıyla da söylüyordu. "Beni terk etsen de seni sevdim. Hep de seveceğim."

Ve şimdi Lyda onunlaydı. Iralene'in tasarladığı, Partridge'e bir hayalmiş gibi anlattığı, ama –kim bilir ne zamandır– inşası devam eden evin mutfağında geziniyordu.

Cam bir tabağın içinde tereyağı parıldıyordu. Tezgâhın üzerinde pırıl pırıl bir tost makinesi duruyordu. Lavabonun başında bir kadın dikiliyordu, ince sırtı ve üzerinde çiçek baskılı tişörtüyle.

Partridge bu görüntünün annesine ait olduğunu biliyordu. İçinden uzanıp onun omzuna dokunmak geldi. Annesinin arkasına dönüp kendisine bakmasını istiyordu. Fakat artık annesi yoktu.

Lyda elini üzerinde su damlacıkları olan bir süt bardağına uzattı. Eli bardağın içinden geçti.

Iralene odaya girdi. "Hoşuna gitti mi burası?" diye sordu.

Partridge ikisini de sevebilir miydi? Lyda'ya derin bir aşkla bağlıydı. Öte yandan Iralene'i de sever olmuştu. Iralene kararlı ve samimiy-

di. Hepsi de annesinin –onun lavabonun başındaki, ellerini köpüklü suya sokan, kendi kendine mırıldanarak elinde beyaz bir tabağı çeviren soluk görüntüsünün– etrafında dolanıyordu. Öyle gerçekçiydi ki görüntüsü, Partridge ona bakmaya dayanamıyordu. Annesinin kendisini orada görmesini, ona kendinden –yeniden kavuştuğu– bir parçaymış gibi davranmasını istiyordu.

Fakat orası Partridge'in hoşuna gitmiş miydi? Buna yanıt verebilir miydi? Bu bir seraptı. Gerçek değildi. Iralene aradaki farkı bilmiyor muydu? Ona bu düşündüklerinden hiç bahsetmedi. "Hoşuma gitti burası," dedi. Yarım bir gerçektir bu.

Neden o kadar güneşliydi orası? Güneş pencerelerden içeri doluyor, odayı öyle parlak bir ışıkla dolduruyordu ki ayrıntıları bulandırıyor. Belki de ayrıntılara son halleri verilmemişti.

"Nasıl yaptın tüm bunları?" diye sordu Partridge.

"Purdy ve Hoppes'un dosyalara erişim izinleri var," dedi Iralene. "Bunun seni ikna edebileceğini düşündüler. Dahası da var. Çok daha fazlası."

Lyda hareket etmiyordu. Yapay pencereden içeri boca edilen güneş ışığının ortasında dikiliyordu. "Kuşlar," dedi. "Rehabilitasyon merkezinde böyle yapay, ışıklı pencerelerin önünden uçup geçen kuşlar vardı."

Iralene öfkeyle, "Fazla vaktimiz olmadı!" dedi.

"Kuşları sevmedim," dedi Lyda. "Bana gidecek yerim olmadığını hatırlattılar."

Lyda, Partridge'e ikisinin birbirlerine yazdıkları mektupların iletilmediğini Arvin'in ağzından kaçırdığını ve bir ara onun kendisini terk ettiğini sandığını söyledi. Partridge de Lyda'ya onu görmesine izin verilmediğini, hayatının kontrolünün Foresteed'e geçtiğini söyledi. Lyda ona, onu hep seveceğini itiraf edince Partridge de ona, hayatını onunla geçirmek istediğini söyledi. Lyda, "Anlıyorum," dedi. İyi de bu da ne demekti? *Anlıyorum...* Partridge ne istemişti? Lyda'nın ona gitmesini söylemekle hata ettiğini ve bundan böyle hep beraber olacaklarını söylemesini mi?

“Partridge!” Koridorlardan birinden ona seslenen Pressia’ydı. Partridge sesin geldiği yöne doğru yürüdü ve ranzalı yatakların olduğu bir yatak odasının yanından geçti.

Sonra durdu, eğilip içeri baktı. Alt ranzada yatan kardeşiydi. *Tanrım bu Sedge*. Yatakta uzanan Sedge’in geliştiriciler verilmeden, kodlanmadan önceki haliydi. Bir Özel Kuvvetler askeri değildi. Henüz bir çocuktuk, on beş, on altı yaşlarında. Pencereden içeri güneş dolsa da uyuyordu. Partridge onu uyandırmak istedi. Kardeşinin sesini işitmek istiyordu. Fakat tüm bunların aceleye getirilmiş bir iş olduğunun farkındaydı. Belki de kardeşinin görüntüsünün yaptıkları bundan ibaretti, bir zamanlar yaptığı gibi ranzasında uyumaktan ibaret. Partridge başını kapı çerçevesine yasladı. “Sedge,” dedi, “Sedge, kardeşim.”

Sonra Pressia ona tekrar seslendi.

Bedenini kollarıyla iterek kapıdan uzaklaştı ve dengesiz adımlarla bir yatak odasına girdi. İçeride pembe, fırırlı bir çarşaf, sayvanlı bir karyola ve pelüş bir zürafa vardı. Bir gardırobun kapısı aynayla kaplıydı. Pressia aynada kendisine bakıyor, saçlarını geriye tarıyordu. Gözünün çevresindeki hilal şeklindeki yara aynadaki yansımasında yoktu.

Sonra ayağa kalkıp ucunda bebek başı olan kolunu kaldırdı. Fakat yansımasında bebek başı da yoktu. Her iki elini kaldırıp parmaklarını art arda sıkıp gevşetti.

Aynadan Partridge’e baktı. “Kim, ne diye böyle bir yer yapsın ki?” Partridge’in verecek yanıtı yoktu.

Bir sürü ses geliyordu. Pressia sesleri tanıyordu. Partridge’e baktığında yüzünden onun da tanıdığını okuyabiliyordu. Partridge donakalırken Pressia onu itip yanından geçti. Sanki kalbi şişmişti de her an patlayacaktı. Bir koridordan geçip bir salona çıktı. Orada onu bekliyormuş gibi duran üç adam vardı. Bradwell, El Capitan ve Helmud. Üç ayrı adam. Konuşuyor, şakalaşıyorlardı. Helmud saçlarını düzeltiyor, dizlerini ovuşturuyordu. Gergindi. El Capitan, Bradwell’in sırtına bir tokat atı. Hep birlikte güldüler.

Pressia onların neler konuştuğunu çıkaramıyordu. Konuşmaları, uzun koridorda yürürken duvarların ve kapıların öte yanından geldiğini işittiği belli belirsiz sözcüklerden ibaretti henüz. Pressia'nın önlerinde dikildiğini bilmiyor gibiydiler.

“Bradwell,” dedi Pressia.

Bradwell'in yüzü temizdi. Üzerinde bir tek yara izi bile yoktu. Parmaklarında kesikler yoktu. Üzerinde bedenine tam oturan bir takım elbise vardı. Devasa kanatları da yoktu. Ne de sırtında kuşlar vardı.

“Bunu nasıl yaptılar?”

Partridge yanına geldi. Çömelip üçünün yüzlerine baktı. “Tanrım,” dedi. “Bir bak onlara.”

Pressia onlara bakamadı. Partridge'e, “Hepsinde bir terslik var,” dedi. “Kendileri değil, böyle geçmişsiz olamazlar.”

Elma büyüklüğünde, yuvarlak bir nesnenin üzerindeki küçük gözü gördü. Lyda'nın bahsettiği türden bir küreydi bu. Herhalde her odada bu görüntüleri yaratan kürelerden vardı. Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Odadan koşarak çıkıp koridora döndüğünde koridorun bir nebze değiştiğini fark etti. Daha önce kapı olmadığından emin olduğu bir noktada şimdi bir kapı vardı. Hafifçe aralıktı bu kapı. Bebek başını kaldıran Pressia onun hâlâ yanında olduğunu görüp ferahladı, kapıyı iyice açtı.

Büyükbabası da oradaydı, sırtına yasladığı yastıklarla. Dizinin üzerinde bir çengel bulmaca kitabı vardı. Pressia onun hâlâ tek bacağı olduğunu ve –parlak ve pembe– takma bacağının, ucunda siyah çorap ve ayakkabıyla köşede durduğunu görebiliyordu. Boğazına takılı olan pervane yerinde değildi. O noktada haç şeklinde bir yara izi vardı.

Büyükbabası salondaki Bradwell'e, El Capitan'a ve Helmud'a hiç benzemiyordu. Sanki Pressia'nın varlığından haberdardı. Fakat karşısında bir yabancı varmış gibi, “Size nasıl yardım edebilirim?” dedi.

“Benim,” dedi Pressia.

“Merhaba,” dedi büyükbabası. Ancak sesinde Pressia’yı daha önce hiç görmemiş gibi bir mahcubiyet vardı.

“Pressia,” dedi Pressia. “Benim. Pressia.”

Büyükbabası bir saniyeliğine gözlerini sıkıca yumdu, isim ona hâlâ acı veriyormuş gibiydi. Gözlerini açtığı anda gülümsüyordu. Nihayet, “Karımın isimi bu,” dedi. “Yıllar önce öldü o.”

Pressia büyükbabasının yanına gitti. Elini kaldırıp onun eline dokunmak için uzatsa da duraksadı. Büyükbabasının sıcaklığını hissetmek istiyordu. Peki ya bu bir oyunsa ne olacaktı? Zalim bir oyunsa?

Pressia elini büyükbabasının elinin üzerine koydu ve teninin kuruluşunu, romatizmalı eklemlerinin esnekliğini hissetti. “Gerçeksin,” dedi. “Fakat beni tanımıyorsun.”

Büyükbabası gülümsedi.

Yaşlar Pressia’nın gözlerini yakıyordu. “Partridge! Lyda!” diye bağırdı.

Lyda kapıda belirdi.

“O gerçek,” dedi Pressia. “Onu buradan çıkarmamız gerek. Bizimle olması gerek.”

Lyda yaşlı adamı görünce sarsıldı.

“Partridge!” diye bağırdı Pressia. “Neredesin?”

Pressia uzanıp her şeye bir bir dokunmaya başladı, duvara, resimlere, kapı tokmaklarına, bir vazoya. Dokunduklarından bazıları gerçekken elleri diğerlerinin içinden geçiyordu. “Partridge!” diye bağırdı. “Partridge!”

Yanıt gelmedi. Mutfığa koştu. İlkinde bu odanın içinden hızlıca geçmişti.

“Büyükbabamı geri getirmişsin.”

“Hafızası hariç,” dedi Partridge.

“Fakat hayatta,” dedi Pressia. “Sayende. Teşekkür ederim.”

Partridge lavabonun başındaki kadına bakıp, “Onun kim olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Pressia tezgâhın başına gitti. Öne eğilince annesinin yüzünü pro-

filden gördü, o zarif burnunu ve çenesini. Gözleri nazikti. Hafif çilli kolları çıplaktı. Sabun köpükleri su yüzeyinde parıldıyordu. Annesi avucunda tuttuğu bir baloncuya üfledi, baloncuk yükselip süzöldükten sonra patladı.

Pressia ona dokunmak için elini uzattı.

“Yapma,” dedi Partridge. “Ona dokunma.”

Iralene gülümseyerek odaya girdi. “Saklamaya değer bir yadigâr değil mi? Aile fertleriyle dolu bir yuva. Tüm kaybettikleriniz kusursuzca geri dönmüş halde. Kubbe’yi deviremezsiniz artık. Böyle bir yer varken olmaz! Buraya yuvam diyebilirsiniz Pressia.”

“Sence böyle bir yeri kurtarmaya çalışır mıyım? Gerçek değil bunlar.”

“Hayır, hayır,” dedi Iralene. Ellerini kavuşturdu. “Daha iyi programlayabiliriz. Onları etkileşimli hale getirebiliriz. En nihayetinde onlarla sohbet de edebilirsin. Anlamıyorsun.”

“Sen anlamıyorsun. Onlar gerçek insanlar değil.”

Partridge, “Kubbe’yi işte bu yüzden deviremezsin Pressia,” diye araya girdi. “Kubbe gerçek insanlarla dolu. Dışarıda ölürlər. İlk öldürülecekler kim olur, biliyor musun? Biz. Sen, ben, Iralene ve Lyda. Lyda ve bebeğimiz. Birçok kişi daha...”

“Daha mı?”

“Bebekler,” dedi Pressia. “Kuvözlerdeki küçücük bebekler. Onlara ne olacak?”

“Kuvözlerdeki bebekler mi?” Pressia annelerin dizi dizi sıcak, plastik kutularda duran bebekleri bulduklarım hayal etti. Hestra Anne ve diğer anneler onları kucaklarlar, sonra –yakınlık hissinin verdiği o tanıdık huzuru yaşamak için– bedenlerine bağlayıp onlara bakarlardı. “Anne ihtiyacı içinde bebekler varsa bence onlara kimin bakacağını bilmen gerek Partridge.”

“Böyle bir durumda annelere güvenebilir misin? Serçe parmağımı kesenlere?”

“Artık her şey değişmeli,” dedi Pressia. “Bunu biliyorum. Sen de bilmelisin!”

“Eh, daha beteri de var. Soğuk hava deposunda tutulan insanlar var. Hayal bile edemezsin...” Partridge ayağa kalktı, yalpaladı ve evin kapısından çıkıp koridora geçti.

Pressia onun peşinden gidip bağırdı. “Partridge ne yapıyorsun? Partridge!”

Partridge iki büklüm olmuş, soluklanmaya çalışıyordu. Pressia ona uzandığındaysa doğrulup bir konferans salonuna girdi ve ortadaki masanın başında durdu.

Pressia da masanın yanına gitti. Orada Kubbe’yi çevreleyen alanın bir haritası vardı. Canlı bir haritaydı bu. Siyah noktalar her yönden gelip yokuş yukarı ilerliyor, Kubbe’ye giderek yaklaşıyorlardı. Bu noktalardan biri Bradwell miydi? El Capitan ve Helmud da noktaların arasında mıydı? Bakteri kimdeydi?

“Hayatta kalanlar ilerliyor,” dedi Partridge.

“Yaklaşıyorlar,” dedi Beckley.

“Tanrım,” dedi Partridge.

“Yoksa bu...” Pressia cümlesini nasıl bitireceğini bilemedi. Bu *devrim* miydi?

“Düşündüğün şey bu.” Partridge elini kapının yanındaki koyu renkli, pırıltılı bir tuş takımının üzerine koydu. Kapı açıldı. “Babanın odası. İçeri gel. Sana göstermem gereken bir şey daha var.”

Pressia karanlık odaya adım attı. Işıklar yandı. Zemin Partridge’e ve ailesine ait –tatillerde, okullarda, hafta sonlarında çekilmiş– fotoğraflar ve el yazması mektuplarla doluydu. Pressia mektuplardan birinin, ‘Baban’ diye imzalandığını açıkça görebiliyordu. Willux ofisini böyle dekore etmeyi mi seçmişti?

Pressia annesinin fotoğrafını gördü. Hızla diz çöküp fotoğrafı yerden aldı. Annesi kollarında henüz birkaç günlük bir bebekle şöminenin başında oturuyordu. Kucağındaki Partridge mi yoksa Sedge miydi? Tek bildiği o bebeğin kendisi olmadığıydı.

Iralene içeri girip dağınıklıktan utanmış gibi sayfaları ve fotoğrafları toplamaya başladı. Partridge odanın ortasındaki büyük masanın başına gitti.

“Burada bir iletişim sistemi var,” dedi Partridge. “Bizi dünyanın başka yerlerinde ayakta kalan yerlere bağlıyor.” Masaya dokunmasıyla yüzeyinde bir ekran açıldı, konferans salonundaki maun masadan farkı bu haritanın bir dünya haritası olmasıydı. “Kubbe devrilirse babanı bulma şansın da onunla beraber yitip gider.” Parmağıyla Japonya’ya işaret etti. “Kalbi atıyordu,” dedi Partridge. “Şu an bir yerlerde hayatta...”

“Weed bana saldırıyı durdurmam için istediğim her şeyi önüme koyacağını söylemişti.”

“Neden durdurmayasın?”

“Bunu yapabileceğimi nereden çıkardın?”

“İzin ver sana babamın fark ettiği bir gerçekten bahsedeyim. Hilkat garibeleri üstün ırk. Yaşadıkları onca dehşetle durmaksızın sınıandılar ve daha dayanıklı ve güçlü hale geldiler. Ya Pürler? Onlar zayıf, el üstünde tutulup korundular. Adamakıllı bir bağışıklık sistemleri kalmadı. Kubbe yıkılır da Pürler dışarıda yaşamak zorunda kalıp kül solurlarsa, Tozlar’la ve Canavarlar’la savaşırlarsa neler olacağını biliyor musun?”

“Evet,” dedi Pressia. “Neler olacağını tam olarak biliyorum. Unuttun mu? Bu anlattıkların benim çocukluğumun öyküsü.”

“Ve aynı olayların yeniden mi yaşanmasını istiyorsun?”

Pressia başını iki yana salladı. “Pürler’in hayatta kalanlara yardım etmelerini istedim. Tedaviyle herkesi eşitlemek istedim. Tüm yara izlerini ve kaynaşmaları silip herkesin yeniden bütünlenmesini. Fakat artık istediğim bu değil. Bradwell haklıydı. Geçmiş tenimizde taşısak da asla silmemeliyiz.”

“Düşmenin yerini biliyorum Partridge.” Iralene duvarın üzerindeki küçük, metal kareye işaret etti. “Bu o düğme değil mi? Kurtar bizi Partridge.”

Açık kapı çalındı. Bir erkek, “Bradwell hatta bekliyor,” dedi. “Hazır mıyız?”

“Hazırız,” dedi Partridge.

Duvarlardan birinin üzerindeki ekran aydınlandı. Sonra ekranda

Bradwell'in yüzü belirdi. Gözleri kısıktı. Rüzgâr gömleğini, saçlarını dalgalandırıyordu. Dönüp bir tarafa baktı, yüzünün yanından aşağı inen çifte yara izlerini, koyu renkli kanatlarını gösterdi.

Iralene'in ağzından bir nida çıkıverdi. Küle, yara izlerine ve kaynaşmalara alışık değildi.

Hastings'in gördüklerini yansıtan kameraların kadrasına soluk ve güçsüz düşmüş görünen El Capitan ve Helmud girdi. El Capitan'ın iki gözü morarmış, çenesi yamulmuştu.

Pressia, "Ne oldu onlara?" diye sordu.

"O ikisi birbirleriyle mi kaynaşmış?" dedi. *Kaynaşmak* sözcüğü Iralene için yeniydi. Dehşet içindeydi ve Pressia'nın aklına Bradwell'in kendisini görseler Pürler'in neler düşüneceklerine dair söyledikleri geldi. Iralene'in yüzünde tiksinti ve dehşet vardı.

"Sonra açıklarım," dedi Partridge.

Pressia sonrası olacak mı bilemiyordu...

Partridge, Pressia'ya, "Bradwell'e saldırıyı durdurmasını söyle," dedi. Partridge düğmeye basacak mıydı? Tüm hayatta kalanları yok mu edecekti?

Pressia elini cebine atıp Lyda'nın bebek karyolası çitalarından yonttuğu mızrağın ucunu kavradı.

"Bradwell!" dedi Pressia. "Beni duyabiliyor musun?"

Bradwell rüzgârın içinden, "Evet!" diye bağırdı. "İyi misin?"

"Ya sen?" dedi Pressia.

Bradwell başını salladı. El Capitan ve Helmud'a baktı. "Biz iyiyiz. Keşke seni görebilseydim!"

"Söyle ona Pressia," dedi Partridge.

Bradwell, "Partridge'in sesi mi o?" diye sordu.

"Benim," dedi Partridge.

"Bana söylemen gereken ne?" diye sordu Bradwell.

Pressia, Bradwell'e saldırıyı durdurmasını söylemesi gerektiğini bilmesine rağmen, "Partridge hepinizi öldürebilir," dedi. "Babasının tasarladığı bir düğmeye basıp sizi sonsuz bir uykuya daldıracak bir gazı rüzgâra karıştırabilir."

Bradwell derin bir nefes aldı. “Silahsızız,” dedi. “El Capitan bunu yapmamızın tek yolunun bu olduğunu söyledi. Silahsızız. Hepimiz.”

Partridge, “Kubbe’yi devirirseniz Pürler ölecek,” diye söze girdi. “Kubbe’nin dışında yaşayamazlar. Çoğu hayatta kalamayacaktır. Bana gayet silahlı göründünüz.”

El Capitan konuşmaya başladı. Hastings’in gözlerinin çabucak odaklandığı El Capitan’ın yüzü ekranı kapladı. “Pürler’i kurtarmak için hayatta kalanları öldürmeyi mi seçersin?”

“İki tarafın da ne kadar kayıp vereceğini görmüyor musunuz?” diye sordu Partridge.

Bradwell, “Hilkat garibelerinin kayıpları daha mı önemsiz?” dedi.

“Hiçbiriniz anlayamıyorsunuz. Baba olacağım. Doğacak bir çocuğum var, dışarıda bir çocuk büyütmenin nasıl bir endişe verdiğini bilmiyorsunuz.”

“Partridge,” dedi Bradwell, “biz de dışarıda çocuk olduk. Nasıldır biliriz, sen ise asla bilemeyeceksin.”

“Öz evladım!” dedi Partridge. “Evladımın rahatça nefes alabilmesi, büyüüp serpilebilmesi gerek. Dışarıda imkânsız bu.”

“Senin evladın mı?” dedi Iralene, çocuğun Partridge için ne kadar önemli olduğunu yeni yeni fark ediyor gibiydi. Çocuğa kendisinin annelik edeceğini düşündüğünden mi böyle demişti? Yoksa çocuğun aynı zamanda Lyda’ya da ait olduğunu mu ima etmişti?

Pressia, “Bebek sadece senin değil,” dedi. “Aslında şu an senin bile değil.”

“Beni öldürürler, biliyorsun bunu. İlk ölen ben olurum. Iralene’i de öldürürler. Pürler ya da hilkat garibeleri, bunu kimin yapacağını önemi yok. Bizi öldürürler. İkimizin neleri temsil ettiğini biliyorsun.” Partridge ellerini duvara yasladı. “Onu taşıyorum. O içimde. Babam. Sadece etrafımızı saran havada değil o. Bedenimin içinde. Onun kanı benim kanım.”

Pressia, Partridge’in eline, yeniden tamamen çıkan ve düğmeye tehlikeli ölçüde yakın serçe parmağına baktı. Mızrakla Partridge’in üzerine çullanamazdı. Partridge güce ve hıza kodlanmıştı. Pressia’yı kolayca yere serebilirdi.

O da gözlerini Iralene'e çevirdi. O bir Pür'dü, Willux'un inancına göre zayıf ırktan biriydi. Böylece Pressia, Iralene'in soluk renkli bileğine hamle etti. Bileğini kavrayıp kendi etrafında döndürdüğü Iralene'in kolunu burkarak kürek kemiklerinin arasına sıkıştırdı. Iralene'in kollarında biriktirdiği mektuplar ve fotoğraflar yere düştü. Yüzler, doğum günleri, bisikletler, Noel ağaçları ve sayfalarca elyazması not etrafa saçıldı. Pressia'nın Iralene'in teninin ince ve soğuk olduğunu hissetti. Yüzünü duvara yasladığı Iralene'in diğer kolunu kalçasıyla sıkıştırdı ve mızrağın ucunu boğazına dayadı.

"Düğmeden uzaklaş," dedi Pressia, "yoksa onu öldürürüm."

Partridge öfkeyle Pressia'ya baktı. Yumruklarını sıkıp hiç kıpırdamadan durdu. "Hastings," dedi Partridge. "Bradwell'i yakala."

Partridge'in sesi tenekemsi, soğuk çıkmıştı. *Bradwell'i yakala.* Sözcükler Pressia'nın zihninde hastalıklı bir yankıyla çınladı, sonu gelmez bir çınlamaydı bu.

Hastings'in seçme şansı yoktu.

Bradwell'i yere yıkıp sağlam ayağını göğsüne bastırdı. Bradwell'in kanatları Hastings'in altında açıldı. Hastings kollarına yerleştirilmiş tabancalardan birini Bradwell'in kalbine doğrulttu.

Silahın lazer işaretleyicisinden çıkan ışın Bradwell'in göğsünün üzerinde kırmızı bir nokta oluşturmıştı.

Bradwell, Hastings'in gözlerinin içine baksa da aslında konuştuğu Pressia'ydı. "Üzgünüm."

Pressia nefes alamıyordu. Bradwell'in neden öyle dediğini biliyordu. Hayır, olanlardan dolayı değil, olacaklardan dolayı üzgündü.

Pressia, "Hayır!" diye bağırıp Iralene'e sıkıca sarıldı. "Hayır!"

Bradwell mücadele etmeye başladı. Debelendi. Hastings'i tekmeleyip yerden doğrulmaya çalıştı. Kanatları toprağa vurdukça havaya toz ve kül kalktı.

Ekran karardı. Bradwell'in yüzü, koyu toz bulutunun içinde kayboldu.

"Direnmeyi kes!" diye buyurdu Hastings. "Hemen!"

Pressia, Partridge'e bağırdı. "Bir şeyler yap!"

Fakat Partridge ne anlayacaktı? Bradwell ölümüne mücadele ediyordu. Öleceğinin bilincinde, direniyordu.

Ekran karardı.

Hastings gözlerini kapatmıştı.

Sonra bir silah sesi geldi.

Tek bir atış.

Birkaç hayatta kalan çığlık attı.

Sonra, sessizlik.

Ardından bir haykırış geldi, kuvvetli ve uzun.

Onu bir başka haykırış izledi, birincisi kadar kuvvetli ve uzun.

İlkinin bir yankısıydı bu haykırış.

Pressia mızrağı yere düşürdü. Hiç kıpırdamadan dikilen, bedeni duvara yaslı Iralene'i tutan eli gevşedi.

“O öldü,” diye fısıldadı Pressia.

Silahları kalabalığa çevrili Hastings kaskatı duruyordu. O bir askerdidi. Geri adım atmıyordu.

El Capitan, Bradwell'in yanında çömeldi. Aniden ve hızla Bradwell'in göğsüne yayılan kan onu dehşete düşürmüştü. Helmud, El Capitan'ın boynuna tutunuyordu. Cılız elleri kardeşinin gömleğini avuçluyordu.

El Capitan soluk soluğa, “Bradwell,” dedi. Kalbinin atıp atmadığına bakması gerekiyordu. Fakat Bradwell'in gömleği kan içindeydi. Kalbinden geriye pek bir şey kalmamış olmalıydı.

El Capitan'ın elleri öyle titriyordu ki Bradwell'in gömleğini tutmakta zorlanıyordu. Tutmasıyla gömleği yırttı.

Rüzgâr esti.

Küçük, kanlı kâğıtlar havalandı.

Rüzgâr kâğıtları toplayıp kuru toprağın üzerine savururken El Capitan yerde öylece oturdu.

Hastings'in çizmesi kenarları kırmızıya boyanmış kâğıtlardan birinin üzerine bastı.

El Capitan yerden bir kâğıt aldı.

Erkek ve kız kardeşlerim,
burada ayrımı sona erdirmek, birer insan olarak tanınmak,
barış içinde yaşamak için bulunuyoruz.
Hepimizin içinde iyi olma gücü var.

Mesajın sonunda imza yoktu. Sadece Bradwell'in göğsünden sıçrayan kan damlaları vardı.

Hayatta kalanlar kâğıtları topladılar. Sonra Bradwell'in etrafında toplandılar.

Siyah tüylü kanatları Bradwell'in cesedinin altında bir battaniye gibi uzanıyordu. Kanlı, beyaz kâğıtlar rüzgârın çektiği sonu olmayan bir kurdele gibi Bradwell'in göğsünden uçuşmaya devam ediyordu.

Kolları iki yana açıktı. Açık ellerinden birinde Freedle belirdi. Fırıl fırıl dönen, uçuşan kâğıtların arasında neredeyse kaybolmuştu. Freedle mekanik kanatlarını açıp Kubbe'ye doğru havalandı.

Pressia nefes alamıyordu. Ağlayamıyordu. Bradwell ölmüştü. Öleceğini biliyordu. *Ya bir daha birbirimizi göremezsek...* Pressia'nın onun yanında kalması gerekirdi. Hiç ayrılmamalıydı yanından. Bradwell bunu biliyordu, ama ona söylememişti, gerçeği eksik aktarmıştı. *Ya demişti... ya... ya, ya, ya...* Pressia ise henüz yolun başında olduklarını düşünüyordu.

Bradwell'in öpücüğünün uyandırdığı hisler hâlâ hatırlıydı. Hiç unutmayacak mıydı o öpücüğü? Dudaklarına dağlanmış mıydı? İşte bu yüzden Bradwell, Pressia'ya şimdi, burada ve tüm bunların ötesinde karısı olacağına dair yemin ettirmişti, bir cennet varsa diye... Ölünden sonra onu bir hayat bekleyebilir diye.

Pressia yumruğunu kalbine götürdü. Bradwell'le hâlâ yan yanaydılar. Bir ormandan daha iyi bir kilise olamazdı. En nihayetinde düğün demek iki insanın birbirlerine fısıldadığı yeminler demekti.

Pressia emin olamasa da şimdi korku duyuyordu. Korku göğsünü kapladı. Kederin sarsıcı etkisine, yas tutmaya aşınaydı. Fakat o an hissettiği büyük bir korkuydu. Bradwell ölmüştü. Dünya yerin-

deyken onun gittiğini fark etmek, onun en büyük korkusu hep bu olmuştu. Ve şimdi korktuğu başına gelmişti.

Partridge'in mutlu çocukluk fotoğraflarıyla kaplı zemine baktı.

Partridge ona doğru yürüdü. "Onu öldürdüm," dedi.

"Bana dokunma. Bana bakma."

Partridge bir hayaletti.

Iralene, "Sen kimseyi öldürmedin," dedi. "Sen yapmadın. Onu sen öldürmedin. Hastings öldürdü!"

"Kapa çeneni," dedi Pressia. "Kapa çeneni!"

Iralene sırtını duvardan aşağı kaydırıp yere oturdu. Boş gözlerle bakıyordu.

"Pressia," dedi Partridge, "doğru olan neyse hep onu yaptım. Yemin ederim. Hastings'in onu öldüreceğini bilmiyordum."

"Hastings kendisine karşı gelen herkesi öldürmeye programlanmıştı. Bradwell bunu biliyordu. Bu yüzden direndi."

"Emri ben verdim," dedi Partridge, sesi öyle boğuk çıkıyordu ki işitmek güçtü. "Hastings'i durdurabilirdim. Bir şeyler yapabilirdim."

"Bizi buraya getirdin," dedi Pressia. "Hepimizi bu ana sürükledin. Hastings'i durdurmamaktan daha kötüsünü yaptın."

"Düğmeye basmayacaktım," diye mırıldandı Partridge. "Bunu yapmayacaktım. Yapmayacaktım."

"Hayır," dedi Iralene. "Yapmayacaktın. Bunu yapmayacaktın, biliyorum." Sonra ümitli bir ses tonuyla, "Belki bu onları durdurur," dedi. "Belki artık geri dönerler."

"Freedle," dedi Pressia. "Onu görmedin mi? Bakteriyi taşıyor. Buraya geliyor. Çok hızlıdır."

Kapı yumruklandı. Beckley'nin telaşlı haykırışını işittiler. "Sokaklarda insanlar ayaklanıyor! Kan istiyorlar!"

"Bizi öldürmeye geliyorlar," dedi Iralene.

"Bizi burada bulacaklar," dedi Partridge. "Bunu yapacaklarını biliyorum."

Ekran, görüntüleri yansıtmaya devam ediyordu. Hastings'in gözleri açıktı. Gözlerini kalabalığın üzerinde gezdirdi. El Capitan ba-

ğırıyordu. “Devam edeceğiz. Bizden istediği buydu. İlerleyeceğiz. Birlikte!” Yüzünde siyah küllerin bıraktığı izler vardı. Kanlı ellerini gömleğine silmişti.

Sonra Hastings döndü. Kubbe’ye doğru yürüdü ve diğer iki askerle aynı hizaya gelip durdu.

“Kubbe yıkılmak üzere ve yıkıldığında dışarı çıkıp yuvama gideceğim,” dedi Pressia. Kapıdan çıkıp konferans salonuna geçti. Beckley, Pressia’nın deri koltuklardan birinde oturan büyükbabasının yanında dikiliyordu. Büyükbabasının diğer yanında da Lyda vardı.

Pressia büyükbabasına, “Bizimle geleceksin,” dedi. “Seni koruyacağız.”

Büyükbabası korksa da başını salladı. Bir zamanlar Pressia onun kol kanat gerdiği yabancıydı. Bu kez Pressia onu kollayacaktı.

Partridge, Lyda’ya baktı. Onun orada, kendisine o denli yakınken bir o kadar da uzak olmasına hâlâ şaşıyordu. Aralarında değişen bir şeyler vardı. Tüm bu yaşananlar Lyda’nın bakış açısından nasıl görünüyordu? Pressia’nın Lyda’ya bebeğini ondan ayıracaklarını söylediğini anımsadı. Lyda buna inanmış mıydı? Gerçek miydi bu? Artık neyin gerçek olup olmadığından emin değildi. Belki de hiçbir zaman emin olmamıştı. Pressia, Lyda’ya odada olup bitenleri anlatacaktı. Ona Partridge’in Bradwell’i kurtarma fırsatı olmasına rağmen bunu yapmadığını söyleyecekti. Partridge’in dostu ölmüştü. Partridge tereddüt etmişti. Neden? Öfkeden mi, inadından mı yoksa gerçekten doğru işi yaptığına, halkını kurtarmaya çalıştığına inandığından mı? Derinlerde bir yerde Pürler’i öyle mi görüyordu? Kendi halkı olarak. Gerçeği asla öğrenemeyebilirdi. Belki de babasının yaşadığı olaylar dizisi de böyle başlamıştı, geri alamayacağı bir kararın ardından ne tür bir insan olduğuna karar vermesi gerekmişti. Partridge iyi bir insan olmak istiyordu. Hep iyi biri olmak istemişti, öyle değil mi? O an hepsinin nasıl hayatta kalacağına karar vermesi gerekiyordu. Beckley’ye, “Kaçabilirdin,” dedi. “Belki kaçmahydın da. Ne diye burada kaldın?”

“Biz dostuz,” dedi Beckley. “Dostlar kaçmaz.”

Partridge o ana dek bu sözleri beklediğini fark etmese de Beckley'nin söyledikleri onu mutlu etmişti. Onu tutup kucakladı. "Sağ ol."

"Şimdi gitmemiz gerek, yola çıkmazsanız sizi burada bulurlar," dedi Beckley. "Kendinizi içeri kapatamazsınız. Babanın odasında kalırsanız dışarı çıkmanızı beklerler."

Partridge, Pressia'ya baktı. Onlarla gitmeyi hak etmediğini biliyordu. Başını iki yana salladı. "Dışarıda da bizi parça parça ederler," dedi. "Öyle ya da böyle..."

Beckley aceleyle, "Hemen yola çıkmamız gerek," dedi.

"Bizimle gel," dedi Pressia. "Seni Kubbe'den çıkarmanın bir yolunu buluruz, sonra da dışarıda gizleneceğin bir yer ayarlarız."

Beckley ve Lyda, Pressia'nın büyükbabasının kalkmasına yardım ettiler. Kapıya doğru yürüdüler. Pressia onların peşinden gitti. "Haydi Partridge. Iralene'i getir. Dışarı çıkmak onun tek şansı. Birbirimizden ayrılmayalım." Partridge bu sözleri söylemenin Pressia'ya acı verdiğini anlayabiliyordu. Yaptıklarını nasıl yorumladığını tahmin edebiliyordu. Partridge kendisinden nefret ediyordu. Her iki dünyadan da, Kubbe'nin içindeki ve dışındakinden.

Iralene ve Partridge koridora çıkıp diğerlerinin peşi sıra asansöre gittiler. Lyda ve Beckley, Pressia'nın topallayan büyükbabasına destek oluyorlardı.

Sonra Iralene durdu. Kendi tasarladığı eve açılan kapıya baktı. Kapı hâlâ açıktı. İçinden ışık yayılıyordu.

Partridge'in kolunu tutup sıkıca kavradı. "Unutma," dedi, "bana hâlâ bir iyilik borçlusun."

Partridge yumuşak bir sesle, "Iralene," dedi.

"Bana bir söz verdin," dedi Iralene. "Sözünde duracak mısın?"

"Lütfen..." dedi Partridge.

"Sözünün eri misin?" dedi Iralene. Partridge onun ne istediğini bilse de bunu sesli bir şekilde dile getirmesini istemiyordu. Fakat Iralene bunu yaptı. "İkimiz için bir yuva kurdum."

Pressia asansör kapısını açık tutuyordu. İkisine, "Acele edin," diye seslendi. Diğerleri dönüp arkalarına baktılar.

Partridge başını iki yana salladı. “Yapamam.” Iralene onun kolunu bırakıp sarı ışıkla dolu kapıya yöneldi. Partridge, Lyda’nın mektuplarını eline aldı.

“Yapma Partridge,” dedi Pressia.

Lyda, “Orada gerçek olan hiçbir şey yok,” dedi. “Bir boşluk orası.”

Beckley, “Seni buradan çıkarabilirim,” diye yakardı. “Iralene ona bizimle gelmesini söyle.”

Partridge, Iralene’e, “Bir dakika!” dedi. Iralene başını salladı. Partridge koridorda Lyda’nın yanına gitti. Elini cebine attı ve yazdığı mektupları çıkarıp Lyda’nın eline tutuşturdu. “Al. Bunlar sana ait.”

Lyda mektupları alıp göğsüne yasladı. Partridge’e, “Demek ben kalamam, sen de gelemezsin, öyle mi?” dedi.

“Ne olacağını kim bilir? Bir gün...”

“Beni aramaya gelersen, orada olacağımı biliyorsun...”

“İkiniz de,” dedi Partridge. Anne ve çocuk. “Bu bir gemi. Batarsa benim de onunla birlikte batmam gerektiğini düşünüyorum.”

Partridge, Iralene’in yanına döndü, onun elini tutup son kez el salladı. Iralene’le birlikte ışıklar saçan odaya, odanın göz kamaştıran ışığının içine daldılar ve Partridge kapıyı arkalarından kapattı.

Bir grup hayatta kalan Bradwell’in cesedi başında nöbet tutarken El Capitan ve Helmud diğerlerine öncülük ediyordu. El Capitan ve içlerinde Hastings’in de olduğu Özel Kuvvetler askerleri arasında on metre kalana dek çember daralmaya devam etti. El Capitan’ın bağırmasıyla çevresindeki hayatta kalanlar durdular. Verdiği emir çemberde ağızdan ağza dolaştı ve hayatta kalanlar oldukları yerde kaldılar. Hastings, El Capitan’a baktı, yoksa içeridekilerle olan bağlantısını kayıp mı etmişti? İçeride neler oluyordu?

Kimse yerinden kımıldamadı. Kimse konuşmadı. Bradwell’in kâğıtları hâlâ külle dolu havada dönerken rüzgâra karşı öylece dikiliyorlardı.

Sonra o ses geldi.

Bir gıcırtı, boğuk ve derinden, devasa bir gemide işitilecek türden.

Bir pat sesi eşliğinde Kubbe'nin yan tarafında, donmuş bir gölün yüzeyinde açılanları andıran bir çatlak oluştu. Çatlak yüzeyde hızla yol alırken çizgi boyunca yeni küçük çatlaklar belirdi.

Sonra Kubbe camından bir parça yer değiştirdi, yana yattı ve Kubbe'nin içine düştü.

İyi Annemiz iki yanında kendisini koruyan annelerle yokuş yukarı yürüdü. Göğsündeki pencere çerçevesi yüzünden duruşu kaskatıydı. Başını yukarı kaldırdı. Kubbe'nin beyaz yüzeyinden kopan parçaları görünce koluna yapışık bebeğe, "Haydi gidip babacığı bulalım bir tanem!" diye fısıldadı. Ardından mızrağını daha da sıkı kavradı. "Haydi gidip babanı bulalım."

Işıklar bir süre titreyip söndü. Arvin bekledi. Nefesini tuttu, gözlerini yumdu ve o an annesiyle babasının yüzlerini gördü. Hayatta kalmak için emirlere uymuştu. Kendisini değerli, vazgeçilemez kılmıştı. Fakat nihayet özgürdü. Jeneratör uğuldayarak devreye girdi. Tepe ışıkları parlarken Arvin'in kulağına laboratuvarın çıkışları mühürlenirken çıkan gürültü geldi. Bir tedavi bulana dek oradan ayrılmayacaktı.

Işıklar söndüğünde her bir odacığın içindeki, koridorlara taşan makine sesleri sustu. Ortalıkta ölüm sessizliği vardı. Peekins bir süredir o odada çalışıyor, bir aileyi –kaskatı duran, tenlerindeki mora çalan renk giderek solan dört bebeği– kurtarmaya çalışıyordu. Fl feneri bulmak için cebini karıştırdı. Feneri çıkarıp ışığı karşısında duran bebeklere –Willux ailesine– tuttu. Bir çift gözün kırıldığını fark etti. Gözler açıldı. Küçük kızdı bu. Partridge'in annesi. Belki de sadece o hayatta kalabilecekti.

Her bir odayı küreler aydınlatıyordu. Müziği Iralene seçmişti, piknikte dans ederken çalan şarkı. Şimdi o gün ne kadar da uzak geliyordu. Görünmeyen hoparlörlerden geliyordu müzik. Oturma oda-

sında sarılmışlardı, dans etmekten çok sallanır gibiydiler. Şimdi koridordan konuşmalar, ayak seslerinin takırtıları geliyordu.

Partridge, "Güneş ışığı ısıtmıyor," dedi. "Gerçek değil."

"Gerçek nedir ki?" dedi Iralene.

"Bizim için geliyorlar."

"Bırak gelsinler."

"Iralene," dedi Partridge. Iralene'in yüzünü iki avucunun arasına alıp başparmaklarıyla yanaklarını okşadı.

Kapı zorlanıyordu, ağır bir beden durmadan kapıya omuz atıyordu.

Sokağa vardıklarında geniş delikten gökyüzünü görebiliyorlardı. Kül-ler içeri uçuşuyordu.

Pressia, "Bu gerçekten oluyor," dedi.

"Kül," dedi Lyda.

Beckley, Pressia'nın çelimsiz büyükbabasını sırtında taşıyordu. "Külün nasıl bir şey olduğunu hatırlayacağım, değil mi?" dedi.

Pressia'nın büyükbabası elini havaya kaldırıp kül parçaları yakaladı. Pressia'ya baktı ve yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Kızım," dedi.

Pressia ağlamaya başladı. "Evet," dedi. "Buradayım." Annesi ölmüştü. Bradwell ölmüştü. Partridge kendi sonunu seçmişti. Fakat bir kişi Pressia'ya geri dönmüştü.

Sokakta başkaları da vardı. Kimi çığlık atıyor, kimi ağlıyordu. Çocuklarını göğüslerine yaslamışlardı. İçlerinden bazıları değerli eşyalarına –altın şamdanlar, yadigârlarla dolu kutular, silahlar– sıkı sıkı sarılıyorlardı. Aslında o uzaklıktan bakıldığında eşyaları çok sıkı tuttuklarından bedenleri dünyevi mallarıyla kaynaşmış gibi görünüyordu.

Bazıları koşmaya başladı, fakat nereye? Gidecek yer yoktu ki.

Elektrik şebekesi hasar görmüştü. Işıklar bir süre yanıp söndükten sonra hepten gitti. Tek raylı hattın üzerinde ilerleyen tren gıcırtilı bir sesle durdu. Beckley onları kalan her şey gibi işleyişi duran gizli asansörlerin yanından geçirip gizli bir merdivene ulaştırdı.

Merdivenlerden inip Kubbe'nin zemin katına vardılar ve akade-

minin bomboş arazisinde yatakhanelerin, karanlık sınıf pencerelerinin, hatta –yapay çimlerin üzerinde beyaz çizgileri uzanan– bir futbol sahasının ve tel örgüyle ayrılmış bir basketbol sahasının yanından geçtiler. Bir zamanlar Pressia'ya babasının oyun kurucu olduğu söylenmişti. Gerçek babası... Muhtemelen sesini asla duyamayacaktı. Fakat babası bir yerlerde hayattaydı.

Nihayet yeşil ve yapraklı soyalarla dolu tarlalara vardılar. Dizi dizi tarlalar Kubbe'nin kenarlarında yapının şekline uygun olarak kavis alıyordu. Uzunca bir süre yürüdüler. Pressia gözle göremediği bir yerlerden içeri esen rüzgârı hissedebiliyordu.

Lyda mızrağını çıkardı. Kurum iyice yoğunlaşmış, rüzgârla birlikte bir o yana bir bu yana savruluyordu. “Kar yağıyor,” dedi Lyda.

Zemine yaklaştıklarında Kubbe'den kopan bir üçgen, soya tarlalarına, yeşil yaprakları ve sarı tohumları olan bitkilerin üzerine düştü. Yere saçılmış kırık cam parçaları çizmelerinin altında çıtırdıyordu. Deliğe, Kubbe'nin kenarına doğru ilerlerdiler. Pressia dışarıdaki o kül dünyasına, vatanına baktı. Hayatta kalanlar yorgun argın tepeye tırmanıyorlar, kendilerine ait olanı talep etmeye geliyorlardı. Pressia onlara doğru koşarken gözleri Bradwell'in yüzünü aradı, onun aralarında olmadığını bilmesine rağmen.

Fakat El Capitan ve Helmud oradaydılar, kurumdan kararmışlardı ve acı içindeydiler. El Capitan, Pressia'yı görünce durup dizlerinin üzerine çöktü. Elinde beyaz bir kâğıt parçası vardı. Kâğıdı küçük, beyaz bir bayrak gibi başının üzerine kaldırdı.

Zafer yoktu. Hep kayıplar vardı.

El Capitan'ın teslim oluşuydu bu.

Pressia'nın teslim oluşuydu bu.

Pressia'nın kalbi *yeter* diyordu. *Yeter, yeter, yeter. Pes ediyorum.*

Ve ona o kalp her an duracakmış gibi geliyordu.

Çok şey kaybetmişti.

Ve dışarıda bir yerde Bradwell'in cesedini bulacağını biliyordu. Onun öldüğü gerçeği tekrar tekrar vuracaktı Pressia'yı. Daha kaç darbe alabilirdi ki?

Fakat kalbi göğsünün içinde atmaya devam ediyordu.

Kalp atışları onu yaşama döndürüyordu.

Yüreği asla pes etmeyecekti.

Bu sadece yeni bir başlangıçtı.

Durup omzunun üzerinden geriye baktı. Yaşadığı onca şeyin ardından hayatta kalan büyükbabası, onu taşıyan Beckley ve karnında bebeğiyle, el yapımı zırhıyla korunan Lyda siyah karn içinden ona doğru geliyorlardı. Pressia tekrar El Capitan'a doğru döndü. Sırtında Helmud'un ağırlığıyla El Capitan sendeleyerek ayağa kalktı ve Pressia'ya doğru yürüdü. Pressia ona sarıldı. *Sen benim yanımda oldukça, senden asla ama asla ayrılmazdım.* Sis içinde, etrafları yaratıklarla çevriliyken, yaratıkların elinde can vereceklerini düşünürlerken böyle söylemişti El Capitan. Pressia'nın inanmak istediği yemin buydu. *Yanımda ol. Benden ayrılma.*

Artık ailesi onlardı.

Pressia, El Capitan ve Helmud dönüp tarlalara doğru ilerleyen Pürler'e, ayak bileklerinin hizasında ışıldayan Pürler'e baktılar. Solgundular, gözlerini hayretle açmış, dünyalarının kırılmış sınırına doğru ürkek hayaletler gibi ilerliyorlardı.

Bir yerlerde Partridge ve İralene –kürelerinin pilleri ağır ağır tükenirken– sahte güneşiyle dolu, sahte bir mutfağın masasına oturuyorlardı. Pressia, insanlar onların peşine takılırsa en azından mücadele edeceklerini ümit ediyordu. Partridge'e bu kadar da olsa inanç duyması gerektiğini hissediyordu.

Fakat Pressia bu gerçeği kendisi seçmişti. Grotesk bir güzelliği, güzel bir groteskliği vardı *bu* dünyanın.

El Capitan, "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

"Şimdi ne?" dedi Helmud.

"Artık kan dökülmeyecek," dedi Pressia.

Kalbi –her defasında göğsünün içinde bir infilak etkisiyle– atıyor, atıyor, atıyordu ve artık her yeni saniye yeni bir dünyaydı.

SON